

Giới thiệu Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con

Thể loại: Xuyên không, nông thôn, làm ruộng, chuyện nhà

Nhân vật chính: Tiêu Lê Hoa, Tạ Hữu Thuận, cả nhà Tạ gia

Tình trạng sáng tác: đã hoàn

Độ dài: 103 chương

Bản convert: Tiểu Tuyền

Phụ nữ lúc nào cũng sống vì chồng vì con hy sinh mọi thứ nhưng liệu họ sẽ nhận được gì? Cũng như nữ chính Tiêu Lê sống ở thời hiện đại cũng một lòng vì chồng mà đã nhiều lần không giữ được con đến nỗi cô bị mất đi năng lực làm mẹ. Thấy cô như vậy đáng lẽ chồng cô phải yêu thương cô hơn chẳng này chồng cô lại thay lòng đổi dạ, bên ngoài có tiểu Tam

Tiêu Lê mượn rượu giải sầu xuyên qua thành cô gái Tiêu Lê Hoa ở cổ đại.

Tiêu Lê Hoa là một nữ nhân ham hư vinh lười biếng, người gặp người chán chó thấy chó ghét, khi Tiêu Lê biến thành nàng lại mừng rỡ như điên, bởi vì nàng có hai đứa con trai, nàng thế cố gắng làm giàu cho hai đứa con có cuộc sống tốt nhất.

Cha của bọn nhỏ dường như không tệ, vậy thì cùng nhau sống tiếp.

Có điều người ở nhà chồng thật đủ cực phẩm, hay là trốn chút thôi

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Xuyên qua thành nông phụ

Editor: Khuê Loạn

Beta: Tiểu Tuyền

Tiêu Lê nhìn lên cái cây lớn cành lá xanh tốt trên đầu, nghĩ mình đang là nằm mơ sao, nàng nhớ bây giờ đang là mùa đông, tuyết rơi là tả tơi mà, cho nên đây nhất định là mơ, bởi vì xác định đây là mơ nên nàng lại dễ dàng nhớ đến chuyện thương tâm của mình, khóe mắt cay cay, nước mắt lại chảy ào ào, ánh mắt cũng có chút mơ hồ.

Tiêu Lê ly hôn rồi, chồng có người phụ nữ khác, bởi vì người đàn bà kia có thể sinh con cho hắn, hơn nữa người đàn bà đó cũng đã có thai.

Tiêu Lê và chồng là bạn thời đại học, hai người đều đi ra từ nông thôn, quen ở trường đại học, vì có chung tiếng nói, nên ở cùng nhau.

Sau khi tốt nghiệp thì hai người kết hôn, cùng ở lại thành phố kia dốc sức làm việc, hai người có chung một mơ ước, đó là có thể có một căn nhà thuộc về họ tại cái thành phố kia, sau đó sinh con, trải qua cuộc sống hạnh phúc.

Nhưng suy nghĩ thì tốt đẹp, tiền kiếm được sau khi chi tiền thuê nhà, tiền cơm, tiền xe, tiền điện nước và một chút cho sinh hoạt phí cũng không còn thừa lại bao nhiêu, nhà ở đừng nói là mua đứt, ngay cả trả góp theo tháng cũng không đóng nổi, nên con đường đến với giấc mơ của họ sao mà xa xôi.

Tiêu Lê mang thai, chồng nàng muốn cho đứa bé một cuộc sống tốt, ổn định nơi ở rất là quan trọng cho nên muốn có nhà rồi mới có con, Tiêu Lê đồng ý. Lần sau uống thuốc rồi, vẫn mang thai, không chỉ chưa chuẩn bị đủ tiền mà sợ uống thuốc cũng đã ảnh hưởng đến đứa bé, nên đi bệnh viện giải quyết. Đợi đến khi tuổi hai người khá lớn rồi, Tiêu Lê muốn có con, nàng lên lút ngừng uống thuốc, lại mang bầu, chồng nàng thấy nàng có thai, bảo nàng về nhà ở với quê chờ sinh con, kết quả đến nhà chồng còn phải làm việc nặng nhọc, đứa bé cũng không còn.

Lần này bác sĩ nói với nàng, sau này nàng không dễ mang thai nữa.

Cả hai vợ chồng đều mê mang, từ đó trở đi, cả nhà này giống như mất đi sức sống.

Tiêu Lê còn chưa thoát khỏi đau thương, thì chồng nàng lại đi lăng nhăng bên ngoài, người đàn bà ẽnh bụng tìm tới tận cửa, bảo nàng là con gà mái không biết đẻ trứng, muốn nàng nhường chỗ.

Tiêu Lê nhìn bụng nàng ta, vô cùng đau lòng, nàng cũng muốn có con mà!

Sau khi li hôn, Tiêu Lê mượn rượu giải sầu, kết quả làm cho mình uống nhiều thành ra như vậy, Tiêu Lê nghĩ bản thân mình đúng là không có tiền đồ, bất kể thế nào ngày cũng sẽ qua đi, dù là dày vỏ hay mạnh mẽ. Không phải có câu tình yêu rồi sẽ trở thành hồi ức ư, chẳng qua là bây giờ đang chán nản buồn rầu, nằng chỉ cần qua được lúc này, sẽ tốt thôi.

Cứ tự an ủi mình như vậy, Tiêu Lê đột nhiên ngẩn người, bởi vì mắt nàng bị một chiếc lá cây roi xuống chạm vào, cái sự tươi mới của chiếc lá cùng với cảm giác hơi đau chân thật, cảm giác chiếc lá kia rơi xuống mặt nàng thật như vậy, nằm mơ sẽ cảm thấy như thật thế sao?

Tiêu Lê nghĩ như vậy, trên đầu lại nhói đau một cái, nằng nghĩ không giống như đang nằm mơ, người trong mộng sẽ không có cảm giác đau đi? Nàng thoáng cái luống cuống, nghĩ mình đang ở nơi nào đây? Rõ ràng mình nhớ bây giờ đang là mùa đông, nhưng nhìn cái cây này thì đây có thể là mùa xuân mùa hạ mùa thu, nhưng nhất định sẽ không phải là mùa đông!

Tiêu Lê cố gắng để cử động chân tay, không để ý đến chỗ đau trên đầu, bò dậy, khi nàng nhìn thấy khung cảnh xung quanh, nằng nghi ngờ đây có phải là nằm mơ không, cảnh sắc xung quanh không hề có chút đáng vẻ của mùa đông, có không ít cây cối hoa cỏ, quan trọng hơn, nằng còn nhìn thấy nhà ở phía xa, nhà kia nhìn thế nào cũng giống như mấy căn nhà ở nông thôn thời cổ đại, nằng còn nhìn thấy mấy người đang đi về phía bên này, đang nhìn về phía nằng, đó là mấy người phụ nhân, quần áo đầu tóc toàn bộ đều giống như người cổ đại!

“Giấc mơ này cũng quá chân thật đi.....”

Tiêu Lê không để ý đến sự đau đớn, nhìn kĩ những thứ trước mắt, đây nhất định là mơ, bởi vì những thứ trước mặt hoàn toàn không thực tế.

“Tiêu Lê Hoa! Ta biết ngươi đang giả bộ! Ngươi cho rằng ngươi nằm giả chết ở đây thì chúng ta sẽ sợ sao? Hừ, muốn dọa chúng ta, ngươi nằm mơ đi!”

Một cô gái mặc áo lam trong đám nữ nhân lớn tiếng nói, lông mày nhíu lên, trong mắt đều là sự khinh miệt, còn nhỏ một bãi nước bọt.

Mấy nữ nhân khác cũng tức giận như nhau, rồi rít chỉ trỏ về phía Tiêu Lê mà mắng.

Tiêu Lê mở to hai mắt nhìn, nghĩ đây không hề giống như nằm mơ, hơn nữa mấy người này gọi nằng là cái gì? Tiêu Lê Hoa? Khác tên mình có một chữ. Tiêu Lê đang muốn đứng lên, đột nhiên đầu đau kịch liệt, giống như có hàng ngàn cây kim cùng lúc đâm vào đầu, nằng đau quá kêu to một tiếng, trước mắt tối sầm, ngã trên mặt đất.

Sau khi ngất đi, Tiêu Lê cảm thấy trong đầu nằng có nhiều cảnh ngắt quãng, có cái rõ ràng có cái mơ hồ, giống như là phim điện ảnh được chiếu thoáng qua, mà nhân vật chính là một cô gái tên là Tiêu Hoa Lê, từ khi nằng còn bé đến lớn, có chút ngắt quãng, giống như trí nhớ của một người, hơi mơ hồ cũng không nhớ quá rõ ràng, nhớ rõ nhất chính là những biến cố. Có điều những hình ảnh rời rạc này cũng lướt qua rất nhanh, Tiêu Lê cũng chỉ hiểu được đại khái cuộc sống của nữ tử này, cho dù là hình ảnh rõ ràng, cũng biến thành mơ hồ.

Đợi đến khi những hình ảnh này biến mất toàn bộ, trước mắt Tiêu Lê tối sầm lại, nằng mất đi ý thức.

Đến khi Tiêu Lê tỉnh lại, cảm thấy chân tay có thể cử động, không còn chút sức lực nào, hơn nữa phía sau đầu rất đau, nằng mở mắt, thấy nóc nhà trước mặt, nóc nhà này không có trần nhà, có thể nhìn thấy xà nhà bằng gỗ mái lợp bằng cỏ lau, có vẻ vô cùng cũ kỹ.

Trong lúc cái gáy đau nhói nằng nhìn cảnh trí trong phòng, phát hiện căn phòng này đúng là “gọn gàng”, trừ cái kháng nằng đang nằm, trên giường gạch còn có hai cái hòm, trên mặt đất có một cái tủ một cái bàn, trên mặt bàn có một cái siêu, còn có mấy cái chén nhỏ, nhìn vô cùng cũ kỹ. Còn có hai cái ghế, còn có một cái giá, phía trên để chậu, phía dưới cùng để chậu, còn đặt hai cái thứ gì nhìn không rõ, chắc là khăn dùng để lau mặt và lau tay. Ngoài ra còn một số đồ linh tinh, dù sao đối với Tiêu Lê thì đều là một đồng đồ không đáng giá.

Tiêu Lê chớp mắt mấy cái, trong đầu hiện lên những hình ảnh ngắt quãng về cuộc sống trước kia của Tiêu Lê Hoa, nằng có ấn tượng về căn phòng này, đây là phòng của Tiêu Lê Hoa.

Lúc này trong lòng Tiêu Lê run rẩy, dù nằng có uống nhiều rượu hơn nữa, cũng không thể nghĩ đây là giấc mơ được nữa rồi, hơn nữa vì nhớ đến lúc uống rượu, nằng nhớ ra, là mình đi ra ngoài uống rượu, lúc ấy giống như nằng bị kéo lôi đi, sau đó hình như bị đẩy mạnh, sau đó bị cái gì đập mạnh vào người, cảm thấy đau nhói rồi mất đi tri giác.

Chẳng lẽ lúc đó nằng bị tai nạn xe? Sau đó thì biến thành nữ nhân tên là Tiêu Lê Hoa này?

Ở nơi làm việc Tiêu Lê cũng đã từng nghe đồng nghiệp nói đến những thứ xuyên qua trọng sinh này, hơn nữa còn bị các nàng lôi kéo đi đọc những thứ tiểu thuyết kia, nằng rất thích đọc, bởi vì nhân vật chính trong những quyển sách này có thể vượt lên hoàn cảnh, có cuộc sống hạnh phúc giống như mật ngọt, làm cho nằng vô cùng hâm mộ. Mà bây giờ nằng đã xác định mình không phải đang nằm mơ, nằng nghĩ mình giống như đã biến thành nữ nhân Tiêu Lê Hoa kia.

Tiêu Lê liền giơ tay lên, giống như không ít nữ nhân vật chính trong truyện xuyên không trọng sinh đều thấy được bàn tay của mình mới phát hiện ra mình đã biến thành người khác hoặc bé đi, nằng chỉ có thể là loại trước. Chờ nhìn thấy những ngón tay kia, rốt cục Tiêu Lê đã xác định.

Đó là bàn tay rất đẹp, bàn tay không lớn, ngón tay thon dài, móng tay hình bầu dục, so với móng tay vừa thô vừa tròn lại ngắn của nằng thì đẹp hơn nhiều. Trên tay có vết chai, rất cứng, cũng có thể chắc chắn đây là tay của Tiêu Lê Hoa như trong trí nhớ.

Nhìn đôi tay của Tiêu Lê Hoa, nghĩ đến việc mình thật sự biến thành Tiêu Lê Hoa kia, trong lòng nằng không biết nên cảm thấy như thế nào, hình như là vui vẻ mà càng thấy khổ sở nhiều hơn. Ở cái thế giới kia đã không còn ai để nằng lưu luyến, chồng đã có người phụ nữ khác, ba mẹ đã sớm tạ thế, quan hệ với anh trai và chị dâu cũng lạnh nhạt, bình thường trừ lúc gọi điện thoại than thở kể khổ vay tiền, căn bản là không có liên hệ gì. Thay vì ở cái thế giới

không có ai nhớ đến, chẳng bằng đổi cuộc sống, có lẽ có thể có được cuộc sống hạnh phúc như những nữ chính trong sách kia sao?

Nghĩ như vậy, trong lòng Tiêu Lê lại vui vẻ thêm một chút.

Khóe miệng Tiêu Lê vừa cong lên một chút, đã nghe thấy tiếng động ở cửa, sau đó có một nữ nhân đi vào, ước chừng khoảng ba mươi tuổi, khuôn mặt trái xoan, cũng không xấu, chỉ là hơi đen, mắt hơi nhướn lên, thoạt nhìn có vẻ điêu ngoa ngang ngược. Nàng mặc chiếc áo màu lam nhạt thêu hoa trắng, quần màu xanh, trên đầu cài một cây trâm bạc đã cũ, bưng một cái chén trên tay đi vào.

“Ngươi đã tỉnh hả? Ngươi nhìn ngươi xem! Đi ra ngoài giặt quần áo, còn chưa giặt xong quần áo, lại còn bị ngã đập đầu! Người có biết mùi lang trung tốn bao nhiêu tiền không? Một lượng bạc, những một lượng bạc! Ngươi biết một lượng bạc có thể mua bao nhiêu thứ không? Ngươi biết để kiếm được một lượng bạc vất vả như thế nào không? Trong nhà này quanh năm suốt tháng có thể kiếm được bao nhiêu lượng bạc! Vì ngươi mà đã ném đi một lượng bạc! Ngươi thật đúng là biết ngả! Tà gia chúng ta đúng là bị hỏng rồi, lại tìm được một kẻ chuyên gây chuyện như ngươi! Nói cho ngươi biết, một lượng bạc này quý chúng sẽ không bỏ ra, sau này hãy kiếm tiền trả lại!”

Giọng nói chói tai của người phụ nữ này giống như tiếng đổ hạt đậu, Tiêu Lê nghe mà thấy nhức đầu, trong đầu nàng hiện lên trí nhớ về nữ nhân này.

Tiêu Lê Hoa đã lập gia đình, gả cho nhà họ Tạ, họ có bốn con trai ba con gái, có thể nói là một đại gia đình, còn không ở riêng, Tiêu Lê Hoa gả cho lão Tứ là Tạ Hữu Thuận, còn ba người khác là Tạ Hữu Khang, Tạ Hữu Thái, Tạ Hữu Hòa, tên bốn người con trai hợp lại thành khang thái hòa thuận (an khang hòa thuận), hai người con gái đặt tên đơn giản hơn, một người tên là Cát Tường, một người tên là Như Ý.

Người phụ nữ vừa nói chuyện là vợ lão Tam Tạ Hữu Hòa, họ Lý, tên Ngân Thoa, tên này ở nông thôn cũng coi như là dễ nghe, cũng có chút địa vị, cho nên có vẻ phách lối, lại còn hẹp hòi, quan hệ với Tiêu Lê Hoa như thể nước với lửa, hiện tại Tiêu Lê Hoa bị thương, tổn của nhà không ít tiền, xem như là làm cho nàng ta tụt được điểm yếu nên đến nơi này mắng mỗ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Tiêu Lê Hoa lòng dạ cao

Tiêu Lê Hoa nhìn Lý thị mắng chửi chanh chua một trận, không lên tiếng, mặc dù nàng rất muốn cho Lý thị một cái tát, nhưng nàng vừa mới tới nơi này, mặc dù vẫn còn chút trí nhớ của chủ nhân cũ, nhưng vì tiếp thu quá nhanh, nên vẫn chưa nhớ rõ lắm, nếu lỡ miệng sẽ không biết nói gì, hơn nữa nàng đang rất khát, chỉ nuốt nước bọt cũng thấy khó chịu, nên thật đúng là không muốn mở miệng nói chuyện.

Lý thị nói xong một chập lại thấy vợ lão Tứ không nói tiếng nào, nhìn nàng ta, trong lòng cảm thấy có chút kỳ lạ, bình thường cô em dâu này luôn đối nghịch với mình, mình nói nàng ta như vậy, nàng ta đã sớm đáp trả, hôm nay sao lại hiền lành như thế? Nhìn mắt nàng ta có vẻ mờ mờ nhòe nhòe.

Sẽ không phải là bị ngã đến ngốc chứ? Lý thị nghĩ như vậy, trong lòng cũng có chút thấy người gặp họa mà vui sướng, nghĩ nàng ta ngã đến ngu ngốc cũng được, sau này sẽ không chọc tức mình nữa.

“Này! Ta đang nói chuyện với ngươi đấy! Đừng tưởng rằng ngươi không nói câu gì thì một lượng bạc kia coi như xong! Còn nữa, nếu tỉnh rồi thì đứng lên làm việc đi, cũng không phải gây tay gây chân gì, chỉ bị đụng đầu một cái, đã té xỉu, thật cho mình là thiên kim tiểu thư được chiều chuộng chắc! Đứng rồi, ngươi đứng là tự cho mình là như vậy, đáng tiếc a, tâm cao nhưng mệnh không cao nha!”

Lý thị lại nói lời không dễ nghe, nhìn thấy chân mày Tiêu Lê Hoa nhíu lại, trong lòng nghĩ nàng ta vẫn nghe hiểu lời nàng nói, là không bị ngã thành ngu, thật đáng tiếc.

Bây giờ trong lòng Tiêu Lê cảm thấy rất phiền chán Lý thị này, trong trí nhớ của chủ nhân cơ thể này, Lý thị vốn là một người rất đáng ghét, hiện tại tự mình đã được lĩnh hội rồi, cảm thấy vô cùng đáng ghét.

“Ngươi đặt cái chén kia xuống, đi ra ngoài.”

Tiêu Lê Hoa vừa nói xong cảm thấy giọng nghẹn lại, cổ họng như muốn dính lại một chỗ, không nhin được ho hai tiếng, nàng nghĩ thấy mùi thuốc, muốn uống nhanh một chút, có thể ngừng cơn khát, nhưng Lý thị này không để cho nàng uống thuốc còn đứng ở đây mắng chửi người.

“Hừ! Ta tốt bụng bưng thuốc cho ngươi, ngươi còn đuổi ta đi ra ngoài! Ngươi được lắm! Ngươi nghĩ ta nguyện ý đi tới cái phòng này chắc, ai muốn! Ngươi tự mình uống đi! Nhớ lấy, thuốc này giá một lượng bạc đấy!”

Lý thị nghe Tiêu Lê nói, trong lòng nghĩ sao lại không ằm ỉ với nàng, hóa ra là nói không ra, còn tưởng nàng ta ngớ ngẩn rồi chứ, hóa ra không thay đổi chút nào, vừa mở miệng đã muốn đuổi nàng ra ngoài, còn tự cao tự đại như thế, nghĩ mình là phu nhân nhà nào chắc! Phi!

Lý thị nhỏ giọng mắng xong uốn éo cái mông đi ra ngoài, đóng cửa tiếng kêu vô cùng to.

Tiêu Lê chống đỡ thân thể đi dọc theo kháng bụng chén thuốc kia lên, nhìn chén thuốc đen như mực còn tỏa ra mùi khó ngửi, nhứu mày, uống trọn một

hoi. Nàng nghĩ thích nghi nhanh chút cũng tốt, dù sao thì cái thế giới kia cũng không còn gì để lưu luyến, đổi hoàn cảnh cũng tốt, nàng có thể bắt đầu lại cuộc sống, nói không chừng có thể có cuộc sống hạnh phúc như mấy nữ chính trong tiểu thuyết.

Tiêu Lê uống thuốc xong, để chén sang một bên, nàng đã biết sau đầu của mình bị thương, nên bây giờ trên đầu đang được bao quanh một vòng, lúc này là cổ đặt lên gối, như vậy sẽ vô cùng không thoải mái, cổ cũng đau, bây giờ nàng tỉnh rồi, đem chân tựa vào thành giường, nàng tựa phía trên, như vậy còn được thoải mái một chút.

Đầu tiên Tiêu Lê tự mình đánh giá căn phòng hiện tại mình đang ở một chút, cảm thấy vừa bản vừa lười thôi, đồ dùng đều rất cũ kỹ, giường chiếu trên giường gạch này đều có chỗ hư hỏng, chăn gối đêm cũng vừa bản vừa hỏng, làm cho người thích sạch sẽ như nàng phải cau mày, nghĩ lại Tiêu Lê Hoa này đúng là lười biếng.

Càng làm cho Tiêu Lê nhú mày chính là, chủ nhân thân thể này vốn không được người khác ưa thích, bất kể là người trong nhà hay người nhà chồng, hay người trong thôn, cũng không có ai yêu quý nàng. Mặc dù những hình ảnh thoáng hiện lên trong đầu kia có chút mơ hồ, cũng đủ để cho Tiêu Lê phải thở dài một tiếng vì tình cảnh hiện nay của mình.

Tiêu Lê Hoa này, theo lời Lý thị nói, tâm cao, nhưng mệnh không cao, từ nhỏ đã cho là mình hơn người, tự thấy mình xinh đẹp hơn nữ nhân trong thôn, nhưng nàng ta cũng không có bản lĩnh gì đặc biệt, sau này lại thấy người khác đi làm nha hoàn bỏ được lên giường chủ tử trở thành di nương, nàng cũng muốn đi con đường đó, chỉ là khi nàng có ý nghĩ này thì đã mười hai tuổi, hạ nhân nhà người có tiền đều là nuôi từ nhỏ mới trung thành, đã lớn như vậy người ta không nhận, nên cuối cùng chỉ nhận làm mấy năm, cũng chỉ là nha đầu làm việc nặng.

Chính là dù như vậy cũng không ngăn được dã tâm của Tiêu Lê Hoa, liều mạng tìm cơ hội thể hiện trước mặt lão gia thiếu gia, kết quả bị đánh một trận đau đi. Sau đó người trong nhà vội vàng tìm người gả nàng đi.

Tiêu Lê đọc trí nhớ của cô gái này trong đầu, nghĩ Tiêu Lê Hoa này đúng là nữ nhân ham hư vinh, cũng bởi vì nàng ta tự mình làm ầm ĩ, cho nên mới tự khiến mình mất đi sinh mạng.

Tiêu Lê nghĩ như vậy là bởi vì nàng nhớ đến trước đây Tiêu Lê Hoa gả cho người xong vẫn không hài lòng, không sống cho tốt, trong lòng luôn nghĩ mình là đoá hoa tươi cắm bãi phân trâu, oán trời oán đất oán cha mẹ, luôn bất hòa với mọi người, mà chuyện nàng làm nha hoàn vọng tưởng được bay lên cành cao đều bị người ta biết, kết quả càng khiến cho người khác lời ra tiếng vào xem thường. Ngược lại nàng cho rằng người khác không có lá gan tiến lên lại ghen tị với nàng, đối với những người đó không phải trọn mắt thì chính là mắng mỏ, kết quả có thể nghĩ ra, thanh danh quả thực vô cùng xấu, cũng chỉ là trước mặt người Tà gia mới dám nói.

Lần này Tiêu Lê Hoa bị thương là bởi vì nghe được trong thôn có một cô nương gả cho một nhà giàu trấn trên, dùng lời nói chanh chua, chọc cho cô nương nhà người ta mất hứng, làm loạn lên, kết quả là động thủ, Tiêu Lê Hoa bị đẩy một cái, đập đầu vào tảng đá, mới mất mạng, khiến cho Tiêu Lê đi đến cái thế giới này.

“Tiêu Lê Hoa, hy vọng ngươi chuyển thế đầu thai kiếp sau làm thiên kim nhà giàu có, cưới được người đàn ông có nhiều tiền.”

Tiêu Lê nhỏ giọng nói, mặc dù cảm thấy Tiêu Lê Hoa ham hư vinh, nhưng đã là người chết, hơn nữa mình còn được lợi lớn như vậy, có thể dùng thân phận này bắt đầu lại cuộc sống, nàng vẫn là nên cầu nguyện cho chủ nhân thân thể này.

Cầu nguyện vì chủ nhân thân thể này xong, Tiêu Lê nghĩ đến tình cảnh của mình, từ nay về sau mình là Tiêu Lê Hoa, nhưng cũng không phải là Tiêu Lê Hoa kia, nàng cũng không phải là nữ nhân ham hư vinh kia, nàng có thể dựa vào bản thân mình để có cuộc sống hạnh phúc.

Nếu đã là Tiêu Lê Hoa, vậy thì phải tiếp nhận cuộc sống của nàng ta, bao gồm cả vị trí hiện tại trong cái nhà này.

Tiêu Lê cẩn thận hồi tưởng lại tình hình trong Tà gia này, hai vợ chồng Tà gia, tuổi cũng lớn, Tà lão đầu tên là Tà Sinh Tài, lấy vợ là Uông thị, hai người sinh được bốn nam hai nữ, cũng là một đại gia đình, còn chưa có ở riêng. Bốn con trai đều thành thân rồi, con gái lớn Cát Tường cũng đã lập gia đình, chỉ còn con gái nhỏ là Như Ý chưa lập gia đình, nhưng cũng đã đính hôn.

Con cả Tà Hữu Khang lấy vợ là Phương thị, con thứ hai Tà Hữu Thái lấy vợ là Từ thị, con thứ ba Tà Hữu Hòa lấy vợ là Lý thị, con thứ tư Tà Hữu Thuận, cũng chính là chồng của Tiêu Lê Hoa.

Những đoạn trí nhớ trong đầu Tiêu Lê cũng không phải là tất cả trí nhớ của Tiêu Lê Hoa, giống như chỉ có những thứ kia có ấn tượng sâu, cho nên với một số nhân vật khác Tiêu Lê đều không nhận ra, một số người cũng chỉ là thông qua một vài hình ảnh mà hiểu được một chút, nên không toàn diện.

Tiêu Lê thấy như vậy cũng không sao, đến lúc đó cẩn thận một chút, không để lộ ra chân tướng là được, nếu như bị người ta phát hiện, thì nói sau khi bị ngã đập đầu có một vài chuyện bị quên, dù sao nhớ phần lớn là được rồi. Chính là tính tình của nàng muốn từ từ thay đổi, thoáng cái sửa lại cũng khiến người khác nghi ngờ.

Suy nghĩ một phen xong, Tiêu Lê cảm thấy tràn đầy hy vọng với tương lai, nhất là biết trọng phụ mà Tiêu Lê Hoa gả cho cũng không phải là người khiến người khác khó tiếp nhận. Nàng không có ý nghĩ như những nữ chính trong tiểu thuyết kia, không chọn nam nhân hiếm có khó tìm gì, nàng chỉ muốn sống một cuộc sống thực tế, nam nhân chỉ cần tính tình không xấu là được, nàng bây giờ chính là Tiêu Lê Hoa, nam nhân của nàng ấy đương nhiên là của nàng.

Tiêu Lê nhìn chân bông cực kỳ bản trên người, còn có mấy cái quần áo bản đặt gần lò sưởi trên đầu giường, nghĩ đến nam nhân kia mặc dù Tiêu Lê Hoa quá đáng như vậy cũng chưa từng đánh mắng nàng, nàng nghĩ nếu sau này bản vẫn như vậy, nàng sẽ làm một thê tử thật tốt, không lười biếng giống như Tiêu Lê Hoa này, có lẽ cuộc sống sau này của nàng sẽ rất ấm áp hòa thuận, lại sinh vài đứa con, chính là cuộc sống mà nàng mong muốn,

Nghĩ đến con cái, trong lòng Tiêu Lê Hoa cũng hơi kích động, nghĩ đến cơ thể nàng vì từng sinh non mà không thể sinh nở, nàng lại có thể được làm mẹ rồi!

Con cái là vết thương trong lòng của Tiêu Lê, vừa nghĩ đến đã thấy đau dữ dội, đòi trước nàng không có cách nào trị lành vết thương này, bây giờ lại có cơ hội rồi sao?

Con, con cái, nếu có con nàng nhất định sẽ nuôi dạy thật tốt!

Ý nghĩ này vừa hiện lên trong đầu, trong đầu Tiêu Lê liền hiện lên một số hình ảnh, nàng sững sờ, ánh mắt nhìn đắm đắm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Hai con trai

Editor: Khuê Loạn

Beta: Tiểu Tuyền

Trong đầu Tiêu Lê xuất hiện hình ảnh hai đứa trẻ cực kỳ bần thủ, không nhìn rõ mặt, chỉ biết là rất bần, vóc dáng cũng nhỏ bé, một đứa hình như bốn năm tuổi, một đứa còn lại nhỏ hơn, hình như khoảng hai ba tuổi.

Tiêu Lê hơi sững sốt, nhớ trong nhà này hình như có mấy đứa trẻ, hai đứa trẻ này đứng lẫn trong đó, nhưng lại khác hẳn mấy đứa còn lại, hai đứa bé này rõ ràng là bần hơn người khác! Nàng nghĩ tự mình vừa nghĩ đến việc sinh con liền nghĩ đến hai đứa bé này.

Đột nhiên trong đầu Tiêu Lê giống như có pháo hoa nổ, làm cho người ta hạnh phúc, lại sợ không nắm bắt được, nàng thoáng cái ngồi thẳng lưng, không để ý một mồi trên người nhanh chóng sờ đến đồng quần áo bên cạnh, vội lục tung lên, phát hiện bên trong có mấy cái quần áo của trẻ con! Nàng cẩn thận nhìn mấy bộ quần áo kia, trong lòng vui sướng không tả được, lại sợ đây là quần áo của con nhà người ta, nàng lại nhớ đến cái hòm, mở hòm ra, lật giờ mấy cái, liền nhìn thấy quần áo trẻ con.

Tiêu Lê trong lòng đột nhiên vỡ òa trong sự vui mừng, cầm mấy bộ quần áo kia ngồi ngẩn người trên giường gạch, chỉ là nụ cười trên gương mặt cũng càng lúc càng sâu, ánh mắt đã hơi ươn ướt.

Tiêu Lê rốt cục cũng tìm được một ít trí nhớ về hai đứa trẻ này, hai đứa trẻ này, đứa lớn tên là Thạch Đầu, đứa nhỏ tên là Mộc Đầu, đây là nữ danh của trẻ con, tên như vậy sẽ dễ nuôi, hòn đá mầu gỗ ở chỗ nào cũng có, sẽ không bị Diêm Vương bắt đi.

Trí nhớ về hai đứa trẻ này cũng không có nhiều lắm, có thể thấy được căn bản là Tiêu Lê Hoa không thích chúng, ở trong trí nhớ nàng đối xử với hai đứa bé này rất lạnh lùng, không để ý đến chúng, nên mới khiến hai đứa trẻ con có mẹ mà lại bần thủ đến như vậy.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Lê cảm thấy tức giận đối với Tiêu Lê Hoa, nàng nghĩ nàng ta sao có thể làm như vậy, cho dù nàng ta giả cho người đàn ông mà mình không thích, cũng không thể đối xử với con của mình như vậy được! Nàng muốn có con mà không được, Tiêu Lê Hoa kia có tận hai đứa con trai lại không biết thương yêu, thật là không biết đủ. Bây giờ thì tốt rồi, nàng trở thành Tiêu Lê Hoa, bỗng nhiên có hai đứa con trai, hai đứa nhóc đáng thương sau này sẽ trở thành con của nàng, nàng sẽ yêu thương chúng như bảo bối!

Có con trai, tinh thần Tiêu Lê trở nên tốt hơn, thoải mái tinh thần, ngay cả vết thương trên đầu cũng không thấy đau nữa, toàn thân cũng không còn yếu ớt như lúc nãy nữa.

Tiêu Lê không muốn ngồi trên giường gạch, nàng muốn đi tìm hai con trai của nàng.

Ở dưới giường gạch tìm thấy một đôi giày, Tiêu Lê đi vào, vừa định đi ra ra ngoài, nàng lại nhớ trên đầu còn có vết thương, nàng tìm thấy một miếng vải cũng không lớn, màu lam, quấn trên đầu nhìn cũng không tệ, giống như là lúc trước quấn gọn đầu tóc để làm việc nhà, sau đó đẩy cửa đi ra ngoài.

Cửa kia không biết đã có bao nhiêu năm tuổi, cũng không còn kín, đẩy một cái phát ra tiếng két chói tai. Nhưng Tiêu Lê không để ý, nàng đánh giá phía bên ngoài, nghĩ sau này nơi đây sẽ là nhà của nàng.

Đây là một cái viện hình chữ nhật, rất lớn, nhà giữa có năm gian phòng, tường trát bùn, nhưng cũng được lợp ngói, mà bên trái có hai gian sương phòng, bên phải cũng có hai gian sương phòng, đều là tường trát bùn, phía trên lợp cỏ. Tiêu Lê nghĩ đây chính là nhà lợp bằng cỏ tranh đi, nàng lớn lên ở nông thôn, cũng chưa từng nhìn thấy nhà nào như vậy, có chút mới mẻ. Có điều Tiêu Lê nhìn nóc nhà tranh này, lại nhớ đến trước đây Tiêu Lê Hoa từng vì hình thức gian phòng này mà làm ầm ĩ.

Gian phòng chính giữa của Tà gia là nhà chính, cũng là chỗ đãi khách ăn cơm, Đông phòng là phòng của hai vị đại lão gia và lão thái thái, Tây phòng là phòng của con gái, vốn là nơi Như Ý và Cát Tường ở, bây giờ là Như Ý ở cùng hai cô cháu gái của Đại phòng và Tam phòng. Đông phòng thứ hai là Đại phòng ở, Tây phòng thứ hai là chỗ mấy đứa trẻ con trong nhà ở. Mà Nhị phòng ở Đông sương phòng, một phòng khác để trống, để cho thân thích

đến chơi làm khách ở. Tam phòng và Tứ phòng ở Tây sương phòng.

Tiêu Lê Hoa vốn tâm cao, vốn không muốn gả, cho nàng ta ở phòng cỏ tranh đương nhiên là không chịu, vì thế làm ầm ĩ náo loạn, nhưng cuối cùng cũng không gây ra được chuyện gì, bởi vì Uông thị nói nếu nàng ta còn dám náo tiếp sẽ bỏ nàng ta đuổi về nhà mẹ đẻ, đến lúc đó cũng không còn ai dám cưới nữa, mà nhà mẹ đẻ Tiêu Lê Hoa cũng sợ mất mặt, nói nếu như nàng ta bị bỏ sẽ bán nàng ta đến chỗ thâm sơn cùng cốc, nàng ta mới chịu đành hoàng yên phận.

Tiêu Lê nhớ đến những trí nhớ này cười khổ một tiếng, nghĩ lại nữ nhân cổ đại đúng là rất sợ bị hù, lại càng sợ bị người trong nhà đem đi bán. Nàng không sợ, nàng muốn tự làm chủ cuộc sống của mình, cố gắng kiếm tiền, không chỉ vì mình, còn vì con cái, nàng hiện giờ đã làm mẹ rồi!

Vừa nghĩ tới con trai, Tiêu Lê liền không nghĩ này nọ nữa, muốn đi tìm con trai trước!

“Ô này! Ta đã nói không phải là không có chuyện gì lớn sao, không phải đã dạy được rồi đây sao? Một lượng bạc cứ thế mất trắng rồi! Sớm biết có thể tiết kiệm được, có thể mua được bao nhiêu trứng gà, bao nhiêu thịt, bao nhiêu vải nha! Hiện tại thấy đúng là cần gì uống thuốc đầu. Thật là lãng phí!”

Giọng nói chói tai này, vừa nghe đã biết là Lý thị.

Tiêu Lê nhìn thấy Lý thị từ phòng phía Nam đi ra ngoài, nàng ta mặc tạp dề buộc ngang hông, đang lau tay, ánh mắt nhìn nàng giống như nhìn kẻ trộm, nàng khẽ cau mày, nhưng lúc này nàng cũng không thêm so đo những việc này, hỏi xem con trai ở đâu quan trọng hơn.

“Tam tẩu, Thạch Đầu và Mộc Đầu có ở nhà không?”

“Hỏi bọn chúng làm gì? Lát nữa lúc ăn cơm tự nhiên sẽ về, còn đúng giờ hơn mấy con lợn gào lên đòi ăn! Ngươi đã dạy rồi thì giúp làm việc đi! Đừng có mà lười biếng! Ngươi đã tiêu hết một lượng bạc! Sau này cơm trong nhà là do ngươi nấu!”

“Tam tẩu, có người nói chuyện như ngươi sao? Ai lại đem cháu mình ra so sánh với lợn? Ta so con trai ngươi với lợn thì trong lòng ngươi có vui vẻ không hả?”

Tiêu Lê nghe Lý thị nói, nàng biết bây giờ nàng có con trai, tình mẫu tử đang dâng trào, lại có người dám sỉ nhục bọn chúng. Hơn nữa nghe Lý thị cứ mở mồm là nhắc đến một lượng bạc kia, làm nàng càng thấy bức mình.

Trong nhà này chỉ tiêu chung, thu vào đều nộp vào trong, tiêu xài cũng là từ trong công trung bỏ ra, nàng bị thương, chi tiêu cũng là từ trong công trung bỏ ra, Lý thị có tư cách gì mà nói chuyện này? Nàng mặc dù tính tình không khó ưa như Tiêu Lê Hoa, nhưng cũng không phải là mặc cho người ta khi dễ, đời trước Tiêu Lê bởi vì quá mềm yếu khi ở nhà chồng nên mới bị sảy thai, sau đó trở thành người không bị khi dễ, đời này nàng cũng không thể sợ một đại gia đình chưa ở riêng.

Lý thị nghe Tiêu Lê nói xong liền nhảy dựng lên, tức giận nói: “Con của ngươi mới là lợn! Ngươi dám mắng con ta là lợn? Con ta vô cùng thông minh lanh lợi! Giỏi hơn con ngươi gấp vạn lần!”

Tiêu Lê hừ lạnh một tiếng: “Xem đi, so sánh con ngươi với lợn thì ngươi khó chịu như vậy, thế ngươi nói con ta là lợn thì không tức giận được sao? Muốn không bị người khác mắng chửi, trước tiên lau sạch miệng mình đi đã! Nếu không thì ta cũng không phải là dễ bắt nạt đâu!”

Trong lòng Tiêu Lê cảm thấy may mắn vì Tiêu Lê Hoa trước kia là một người đàn bà chanh chua, nếu không chính mình có khi cũng phải giả vờ là một người mềm yếu mới có thể không bị người ta phát hiện sự thay đổi?

Lý thị bị Tiêu Lê Hoa nói cho đỏ bừng mặt, chỉ vào Tiêu Lê Hoa mắng: “Hai tên nhãi con kia chính là lợn! Sao có thể so sánh với con trai của ta! Con của ta thông minh lanh lợi sau này còn có thể thi đỗ Trạng Nguyên! Hai đứa con trai của ngươi bán như lợn, sau này đi làm ăn xin ăn mày cũng bị người ta ghét bỏ!”

Tiêu Lê đột nhiên nhìn thấy ở cửa lớn có một lão thái thái mặc áo màu lam, đầu tóc bạc trắng, nghĩ đây chính là mẹ chồng Uông thị rồi, nàng dùng sức áp chế lửa giận, nghĩ không cần cãi lợn nữa rồi, hòng nàng còn rất đau, rốt cục có thể tiết kiệm chút nước bọt.

Nghĩ vậy, Tiêu Lê đột nhiên nhìn thấy một cái đầu nhỏ, sau đó phía dưới cái đầu nhỏ đó lại lộ ra một cái đầu nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng bần, nhưng thoáng cái nàng đã nhận ra, đây là con trai của Tiêu Lê Hoa.

Không, bây giờ là con trai của Tiêu Lê nàng rồi!

Tiêu Lê nhìn hai cái đầu nhỏ vô cùng bần kia, tâm tình cực kỳ kích động, đây chính là con trai của nàng, trước kia mẹ bọn chúng không tốt, hiện tại nàng làm mẹ nhất định sẽ che chở cho chúng, nghĩ như vậy, một ít nhân nại trong lòng Tiêu Lê liền tan thành mây khói!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Mẹ chồng thiên vị

“Ngươi còn dám nói sau này con ta sẽ thành ăn mày đi xin cơm? Ngươi có gan thì lặp lại lần nữa xem?”

Tiêu Lê trừng mắt nhìn Lý thị nói, nhưng lại ho hai tiếng, xoa xoa đầu, giống dáng vẻ yếu ớt, nàng đây là giả vờ, nếu như nàng khí thế ào ạt, nàng còn sợ Lý thị xuống nước.

Lý thị không nhìn thấy Ưông thị, bị Tiêu Lê Hoa công kích như vậy, lại nhìn thấy dáng vẻ không còn sức lực của Tiêu Lê, nghĩ nàng ta cho dù tức giận cũng không thể làm gì được mình, lập tức chống nạnh lớn tiếng nói: “Làm sao mà không dám nói? Hai tên tiểu tử bản thủ giống lợn nhà ngươi tương lai đi làm ăn mày còn bị người ta ghét! Ta cứ nói đây, ngươi làm gì được ta!”

“Được! Con ta đâu sao cũng là cháu ngươi, tất cả đều họ Tạ! Ngươi lại dám rủa sau này con cháu Tạ gia phải đi làm ăn mày! Ngươi là đồ lòng dạ xấu xa! Ta đi tìm cha mẹ phân xử!”

Tiêu Lê liền nói, sau đó làm ra vẻ như muốn đi nhà chính, sau đó đi về phía trước mấy bước, giống như vừa phát hiện Ưông thị, lập tức kiện cáo với bà ta.

“Nương, nương đã trở về? Nương vừa rồi có nghe thấy không? Tam tẩu lại rủa Thạch Đầu và Mộc Đầu nhà con sau này sẽ thành ăn mày, còn nói cho dù có làm ăn mày đi ăn xin cũng bị người ta ghét! Nàng làm chị dâu mắng em dâu là con như thế nào cũng được, nhưng không thể rủa cháu của nàng! Thạch Đầu và Mộc Đầu là cháu trai của Tạ gia! Bọn chúng làm cái gì cũng đều đại biểu cho thể diện của Tạ gia, bây giờ Tam tẩu nguyên rủa bọn chúng như vậy, đây là muốn cho Tạ gia chúng ta sau này phải mất mặt sao? Nương, nương nhất định phải xem xét chuyện này!”

Lý thị thấy Ưông thị nghiêm mặt trừng nàng ta, trong lòng thầm kêu không ổn, nàng hung hăng trừng mắt với Tiêu Lê một cái, nghĩ cái đồ nữ nhân chết tiệt này, nhất định là gài bẫy để nàng chui vào!

“Nương, người đừng nghe Tứ đệ muội nói lung tung, con không có ý đó!”

“Ngươi đã nói nhiều lần, không phải là nói không suy nghĩ! Ngươi chính là có suy nghĩ đó!”

Tiêu Lê lạnh lùng khế hừ một tiếng, trong lòng nghĩ dám mắng con trai ta như vậy, đừng nghĩ chỉ lừa gạt như vậy là qua, cho dù không phạt ngươi cũng phải cho ngươi biết sự lợi hại của ta, để ngươi sau này không còn dám mắng như vậy nữa, tâm lý trẻ con vốn yếu ớt, không thể nghe những lời như vậy, nhờ chẳng may bị tổn thương thì sao.

Ưông thị hung dữ trừng mắt nhìn Lý thị một cái nói: “Ngươi dám nói cháu mình như thế sao? Còn không mau trở về nấu cơm đi! Lát nữa đến giờ cơm toàn bộ nam nhân trong nhà sẽ trở về! Ngươi muốn để họ chết đói à. Đi nấu cơm! Thật là không làm cho người khác bót lo!”

Lý thị nghe xong lập tức nói: “Nương, con đi nấu cơm đây.” Vừa nói xong nàng lập tức xoay người đi vào phòng bếp, nếu bây giờ nàng không đi, Tiêu Lê Hoa tóm chặt nàng không tha, nói không chừng mẹ chồng không còn cách nào khác phải phạt nàng, nàng cũng không ngốc.

“Nương, Tam tẩu nói cháu trai của người như vậy, người cứ thế bỏ qua cho nàng sao?”

Tiêu Lê nhìn chằm chằm Ưông thị hỏi, nghĩ thầm bà mẹ chồng này vốn không chào đón Tiêu Lê Hoa, bởi vì thanh danh không tốt của Tiêu Lê Hoa, hơn nữa còn luôn gây chuyện, lại còn lười biếng, nhưng Thạch Đầu và Mộc Đầu là cháu của bà, sao bà lại không bảo vệ? Chỉ là nhìn bộ dạng bản thủ của Thạch Đầu và Mộc Đầu, trong lòng nàng cũng hiểu hai đứa trẻ này bình thường cũng không được bà nội chăm sóc gì, trong lòng nàng tự nghĩ người một phòng này đúng là không được người khác chào đón a.

Ưông thị bị Tiêu Lê nhìn chằm chằm có chút căm tức, nghĩ nàng dâu này đúng là cưới về để hành hạ cái nhà này mà, bà cũng tức giận khi vợ lão Tam nguyên rủa cháu mình, nhưng vừa nhìn thấy Tiêu Lê Hoa là bà đã thấy khó chịu, căn bản không muốn giúp đỡ hai đứa bé kia. Thậm chí trong lòng bà còn có suy nghĩ có một người mẹ như vậy, hai đứa trẻ này có khi sau này phải đi làm ăn mày thật.

Năm ngón tay còn có ngón dài ngón ngắn, Ưông thị làm mẹ đối với sáu đứa con của mình cũng khác nhau, lão Tứ vừa hay lại là đứa con trai không được coi trọng nhất trong mắt bà. Vợ lão Tứ lại càng khiến cho bà khó chịu. Hai đứa bé bọn chúng sinh ra cũng là kém cỏi nhất trong đám con cháu, không khiến người khác yêu thích.

Mặc dù Ưông thị không vui khi Lý thị mắng cháu trai của mình, nhưng cũng không muốn ra mặt vì đám người không khiến người khác yêu thích như vợ lão Tứ và Thạch Đầu Mộc Đầu mà đi phạt Lý thị, bà đã nói vậy mà vợ lão Tứ này còn dám lớn lối. Chưa kể Lý thị chỉ là mắng Thạch Đầu và Mộc Đầu, cũng không phải mắng tất cả người trong Tạ gia, không mắng người mà bà quan tâm, bà bực mình Lý thị, nhưng lại không bực đến muốn phạt nàng ta.

Hiện tại Tiêu Lê Hoa dám nhìn bà như vậy, giống như là bảo bà làm sai rồi, Ưông thị không khỏi trợn mắt, nhớ đến mấy năm nay vợ lão Tứ gây ra cho Tạ gia biết bao phiền phức và tiếng xấu, lập tức nổi giận với Tiêu Lê Hoa.

“Nàng sai, nhưng ngươi có sai không? Nàng cũng chỉ nói ngoài miệng một chút, ngươi nhìn ngươi xem, ngày ngày lười biếng như lợn, hai đứa bé bản thủ như lợn, giống y như ăn mày, người ta nói thế còn khó chịu sao? Nếu như ngươi không muốn bị người khác nói như vậy, thì chịu khó chăm chỉ đi, chăm sóc tắm giặt cho chúng không bản thủ như lợn, không giống như ăn mày đi! Hừ, có người mẹ như ngươi chỉ bằng không có! Không biết còn tưởng là mẹ kế đây, đúng là tạo nghiệt mà!”

Ưông thị mặc dù già rồi, nhưng răng lợi vẫn tốt, mắng rất tron tru, mắng xong liền quay người đi về phía nhà chính.

Tiêu Lê mím môi, bà mẹ chồng này rõ ràng chính là bệnh Lý thị, Tiêu Lê Hoa không chăm sóc con cái cùng với chuyện Lý thị mắng chửi là hai việc hoàn toàn khác nhau. Nàng không phải là con dâu tốt, nhưng Thạch Đầu và Mộc Đầu cũng là cháu của Tà gia, làm bà nội sẽ không để cho người ta mắng bọn chúng như vậy. Nhưng mẹ chồng lại vì bất mãn với Tiêu Lê Hoa mà thiên vị.

Vào giờ khắc này, Tiêu Lê nghĩ đến bà mẹ chồng ở kiếp trước, người phụ nữ mà nàng thống hận. Cái thai thứ hai của Tiêu Lê là nàng toàn tâm toàn ý muốn giữ lại, kết quả là vì mẹ chồng mà mất đi.

Bà mẹ chồng kia nói, khi bà mang thai cũng không ngại làm việc, có khi còn sinh con ngay bờ ruộng, đến ngày mùa cũng vẫn làm bình thường, khỏe mạnh như trâu. Còn nói Tiêu Lê cũng không gây yếu gì, nhất định cũng sẽ làm được, trong nhà ngoài nhà việc gì cũng đổ hết cho nàng. Kết quả là đứa bé trong bụng bị sảy mất, người nhà chồng còn mắng nàng kém cỏi, nàng mang theo tâm thân bệnh tật cùng một bụng đầy ảm ức thương tâm trở lại bên chồng.

Bà mẹ chồng kia cũng thiên vị vợ của con trai khác, khi đó Tiêu Lê là một nàng dâu hiếu thuận nhu nhược biết lễ nghĩa, nhưng cũng không được yêu thích.

Cho nên Tiêu Lê nghĩ có lẽ cho dù Tiêu Lê Hoa là nàng dâu ngoan ngoãn hiếu thuận hơn Lý thị, kết quả vẫn thế, nàng cũng sẽ không vì Tiêu Lê Hoa lưu lại cho nàng cục diện rối rắm này mà khiến cho mẹ chồng không còn thiên vị nữa.

Nhưng Tiêu Lê cũng hiểu rõ nếu tự nàng không làm thay đổi danh tiếng của mình, loại chuyện này sau này sẽ càng có nhiều hơn.

Lúc này Lý thị đứng ở cửa phòng bếp, đặc ý liếc mắt nhìn Tiêu Lê Hoa nói: “Tứ đệ muội, ngươi nên mau mau trở về phòng đi, đừng quên ngươi còn bị thương đây, lại còn tiêu tốn một lượng bạc cơ mà. Nhờ có bố mẹ chồng tốt bụng, nếu là người khác thì do ngươi tự làm tự chịu, chưa chắc đã chịu bỏ bạc ra cho ngươi đâu.”

Uông thị nghe xong quay đầu tròn mắt nói: “Còn không mau trở về phòng đi, nếu còn bị làm sao nữa, đừng có mong mời lang trung lần nữa!”

Tiêu Lê nhìn Lý thị nói: “Tam tẩu, ngươi và nương đều cho rằng con ta bản như lợn sau này còn có thể trở thành ăn mày. Cho là nói như vậy cũng không sai. Ta đây có thể yên tâm rồi, sau này ngươi phải chăm sóc thật tốt cho con ngươi, ta cũng là người rất thích nói lời thật lòng, đến lúc đó các người cũng đừng chê ta nói lời thật lòng khó nghe.”

Lý thị tức giận nhìn Tiêu Lê chăm chăm, nghĩ Tiêu Lê này là có ý gì?

Uông thị vốn định đi vào nhà chính rồi, nghe nàng nói như vậy cả người cứng đờ, thiếu chút nữa quay người lại mắng Tiêu Lê Hoa, lại bị lão đầu từ đứng ở cửa lôi vào.

“Nương……”

Một giọng nói nhỏ vang lên, thân thể Tiêu Lê chấn động, tiếng gọi này nàng đã mong ước từ lâu, bây giờ được nghe thấy, hơn nữa nàng biết đây là gọi nàng, chút khó chịu trong lòng nàng lập tức biến mất, xoay đầu nhìn về hai bóng hình nhỏ nhỏ trước mặt.

“Nương……”

Hai bé con nhìn thấy Tiêu Lê xoay người nhìn chúng, ánh mắt tỏa sáng đến dọa người, liền mím môi giống như muốn khóc, chẳng lẽ nương bị Tam bá nương và bà nội làm cho tức giận nên bây giờ muốn mắng bọn chúng sao?

“Ừ.”

Tiêu Lê chỉ là hơi sững sốt một chút, sau đó cao giọng đáp lời, giờ khắc này, ánh mắt Tiêu Lê tỏa sáng gần như muốn khóc, nàng hoàn toàn đón nhận thân phận này rồi, nghĩ sau này mình chính là Tiêu Lê Hoa, Tiêu Lê chính là kiếp trước!

Tiêu Lê Hoa nhìn thấy hai đứa bé lui về sau một bước, nghĩ chắc mình nói to quá, dọa bọn chúng, trong trí nhớ Tiêu Lê Hoa đối xử với hai đứa bé này không tốt chút nào. Không quan tâm chăm sóc, có lúc còn đánh mắng cái, so ra còn không bằng mẹ kế, mẹ kế ít ra còn muốn giấu diếm người khác, mẹ ruột này thì còn không thèm để ý giấu diếm ai. Nên hai đứa con sợ nàng cũng là bình thường.

“Đi, trở về phòng nào.”

Tiêu Lê Hoa đưa tay về phía chúng, thấy hai đứa bé từ từ đi tới, nàng muốn đưa tay lên xoa xoa đầu bọn chúng, lại sợ hù dọa chúng chạy mất, muốn đợi đến lúc vào phòng rồi nói, đến lúc đó bọn chúng muốn chạy cũng không được. Ặc, sao lại có ý nghĩ kỳ lạ này? Giống như lừa cừu nhỏ vào trong hang sói vậy. Tiêu Lê Hoa bị ý nghĩ của mình làm cho bật cười vui vẻ.

Thạch Đầu và Mộc Đầu nhìn thấy nương tự cười, hai đứa đều không hiểu, nhưng trong lòng cũng không thấy sợ hãi, bọn chúng gần như chưa từng thấy nương cười bao giờ. Không phải nương vừa mới rất tức giận sao? Sao lại cười rồi? Vừa rồi nương là vì bọn chúng mà cãi nhau với Tam bá nương sao? Bọn chúng tuy nhỏ, nhưng cũng nghe thấy nương giống như đang bệnh mình.

Vào phòng, Tiêu Lê Hoa ngồi lên kháng, dựa lưng vào tường, đầu nàng bị thương, vừa rồi lại còn cãi nhau với người khác, bên trong bên ngoài đầu đều đau. Nàng muốn nhanh chóng dưỡng thương cho tốt, hiện giờ nàng còn có hai đứa con trai phải nuôi dầy.

Chương 5: Âm áp

Editor: Khuê Loan

Beta: Tiểu Tuyền

“Nương, có phải người đói bụng không? Con có cái này.”

Thạch Đầu nhìn thấy mẹ ngồi tựa đầu giường, giống như không còn sức lực, bé suy nghĩ một chút, lấy ra hai quả hồng trong túi ra, nuốt nuốt nước bọt, hơi lưu luyến, nhưng vẫn đặt lên giường. Mộc Đầu cũng nhìn theo, miệng nhỏ mím chặt, nhìn không chớp mắt, như thể nhìn nhiều cũng giống như được ăn vậy.

Tiêu Lê Hoa nhìn hai quả hồng, rất nhỏ, nhưng mềm mềm đỏ đỏ có vẻ rất ngọt, lòng nàng thoáng cái cũng ngọt theo. Nhìn hai bé con nho nhỏ đang nhìn hai quả hồng nuốt nước miếng, nghĩ đây đúng là đồ ăn vật ngon lành đối với trẻ con, lại không tiếc lấy ra cho mẹ ăn, đúng là hai đứa con hiếu thảo! Đúng là mình được lời mà, không nói đến hai đứa bé này bây giờ là máu mủ ruột rà của mình, cho dù mình chỉ là mẹ kế, cũng sẽ thương yêu chúng đến tận xương tủy. Tiêu Lê Hoa trước kia thật đáng khinh bỉ, bây giờ nhìn lại chuyện nàng ta chết đi ít nhất là chuyện tốt đối với hai đứa nhỏ, sau này mình sẽ đối xử với bọn chúng thật tốt.

“Nương không đói bụng, các con ăn đi.”

Tiêu Lê Hoa nhỏ nhẹ nói, nhưng lúc này bụng nàng lại kêu lên, nàng lúng túng một trận, nghĩ cái bụng này đúng là không chịu phối hợp.

“Nương ăn đi, bụng nương kêu kìa. Bụng con không đói cũng không kêu!”

Thạch Đầu vừa nói vừa xoa bụng, sau đó giống như để chứng minh việc nó nói dối, hay bất mãn với việc nó xoa xoa bụng, cái bụng kêu to một tiếng.

Cái bụng của Mộc Đầu lúc này giống như bị tiếng kêu từ bụng của nương và ca ca khơi gợi, cũng kêu lên một tiếng nho nhỏ.

Tiêu Lê Hoa không nhịn được bật cười, trong lòng lại có chút chua xót, nghĩ hai đứa bé hẳn là đói bụng đây, nhìn cánh tay bắp chân gầy nhỏ của chúng, mấy đứa trẻ ở hiện đại đều mập mạp như hình ảnh mấy đứa bé trong tranh tết. Nàng cầm hai quả hồng, dùng vạt áo để lau, gọi hai đứa bé lại gần, sau đó mỗi tay cầm một quả đặt lên miệng chúng.

“Các con ăn đi, chờ sau này các con tìm được nhiều lại đưa cho nương ăn.”

Tiêu Lê Hoa nói, nhìn hai đứa bé cũng không ăn hai quả hồng trong miệng, đưa tay lên xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của chúng, nghĩ hai cái mặt nhỏ này thật là bần, bây giờ đầu nàng đang choáng váng, chờ đỡ hơn, nàng sẽ tắm rửa cho chúng, quần áo cũng cần phải may vá lại, Lý thị mắng dù khó nghe, nhưng bà ta cũng là có cơ để nói, hai đứa bé này đúng là quá bần, mặt bần, quần áo đầu tóc trên người cũng bần, quần áo bị rách cũng không được vá, đã bị lộ cả bắp chân, nếu lại để rách thêm mấy ngày nữa, đến lúc đó nhìn sẽ khó coi hơn.

Thạch Đầu và Mộc Đầu mở to mắt, bị ngón tay Tiêu Lê Hoa xoa trên mặt, không để ý đã ăn xong hai quả hồng, cảm thấy hôm nay nương tâm tình vô cùng tốt, ánh mắt nhìn chúng sáng rực đến dọa người, nhưng lại không định đánh chúng, hơn nữa giọng nói cũng khác với ngày thường, rất dễ nghe, cười cũng rất đẹp.

“Nương, dễ nghe lắm ấy, so với giọng của Đồng Tiễn Nương còn hay hơn.”

Mộc Đầu ăn quả hồng xong, cảm thấy trong miệng vẫn còn vị ngọt, nó nhìn nụ cười trên mặt mẹ nó, buột miệng nói.

Tiêu Lê Hoa nhìn bé cười hỏi: “Tiểu Mộc Đầu, con nói giọng của mẹ dễ nghe sao, so với giọng Đồng Tiễn Nương còn hay hơn sao?”

Mộc Đầu gật đầu, nghĩ nương gọi nó là Tiểu Mộc Đầu, rõ ràng nó là Mộc Đầu cơ mà, nhưng mà lúc nương gọi nó là Tiểu Mộc Đầu thì cười, nên nương vui vẻ là được rồi.

Tiêu Lê Hoa nghĩ Đồng Tiễn Nương kia chắc là mẹ của một đứa trẻ tên là Đồng Tiễn, giọng của người phụ nữ kia nghe rất êm tai, đây là con trai khen mình đây mà.

“Tiểu Mộc Đầu ngoan, sau này nương sẽ luôn nói chuyện dễ nghe như vậy nhé. Tiểu Thạch Đầu, đi lên giường ngồi, cùng đệ đệ con nói chuyện với nương. Nương bế các con nhé.”

Tiêu Lê Hoa thấy hai đứa nhỏ cũng không cao hơn cái giường bao nhiêu, nàng đi xuống giường bế bọn nhỏ.

Mộc Đầu được Tiêu Lê Hoa bế, bị dọa co chân nhảy lên, bị Tiêu Lê Hoa nhẹ nhàng bế lên eo, liền cười. Sau đó bé được đặt lên giường gạch. Bé lập tức nhìn ca ca. Thạch Đầu đã giẫm lên một cái ghế con bỏ lên trên giường, đến bên cạnh Mộc Đầu. Tiêu Lê Hoa nhìn động tác lưu loát kia của Thạch Đầu, nghĩ đứa nhỏ này đã thành thói quen, vừa rồi Mộc Đầu cũng hơi giấy dựa, chắc hẳn là cho tới giờ Tiêu Lê Hoa cũng chưa từng bế hai đứa bé này.

Hai đứa bé ngoan ngoan ngồi trên giường gạch, Mộc Đầu ngồi cạnh Thạch Đầu, hai đứa bé mở to mắt nhìn nàng.

Tiêu Lê Hoa cũng ngồi trên giường gạch, tìm tư thế thoải mái để ngồi, nhìn hai đứa bé, thấy bọn chúng không lên tiếng, liền hỏi chúng về một vài vấn đề, hôm nay hai bé đi chơi với ai, có vui không, hai quả hồng kia là ai cho hay tự mình tìm được..... Hai đứa bé thấy nàng nói chuyện dịu dàng như vậy, hơn nữa trên mặt còn nở nụ cười, ánh mắt sáng rực nhìn bọn chúng cũng không hung dữ chút nào, từ từ càng lúc càng nói nhiều hơn.

“Nương, đầu nương có đau không?”

Thạch Đầu nhìn vài quán trên đầu Tiêu Lê Hoa, nghĩ lúc trước trên đầu nương quán vài xanh nhìn rất đẹp, nhưng bây giờ thì nhìn có chút dọa người, buổi sáng lúc nó và Mộc Đầu biết nương bị thương cũng rất sợ hãi, trông nom nàng một lúc thật lâu, sau lại sợ khi nàng tỉnh sẽ đánh mắng chúng, hơn nữa lại đói bụng rồi, nên mới chạy ra ngoài tìm đồ ăn. Hiện tại nương tỉnh rồi, không mắng cũng không đánh bọn chúng, còn giống như thay đổi tốt hơn rồi, nó nghĩ chẳng lẽ là bởi vì đầu bị đập vào đâu? Nó nghe người ta nói có người bị đập đầu xong liền hôn mê, nương của nó bị đập xong tốt hơn?

Tiêu Lê Hoa cười nói: “Hơi đau một chút, nhưng mà có Thạch Đầu và Mộc Đầu ở đây nói chuyện với nương, nương đã không thấy đau nữa rồi.”

“Nương, con và nương nói chuyện.”

Tiểu Mộc Đầu nói, bé còn nhỏ, nhìn vóc dáng chỉ khoảng hai ba tuổi, nói chuyện cũng không thể nói câu quá dài, có thứ tự, giọng nói nhỏ nhỏ, vô cùng đáng yêu.

Tiêu Lê Hoa cười nói: “Tiểu Mộc Đầu thật ngoan.”

Tiểu Mộc Đầu nghe thấy Tiêu Lê Hoa khen bé, trên mặt lộ ra nụ cười ngượng ngùng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lại có thêm cái má lúm đồng tiền nhỏ nhỏ, nhìn thấy Tiêu Lê Hoa thật sự là muốn cắn một cái. Nàng nghĩ đứa con trai này của nàng nếu tắm rửa sạch sẽ nuôi nấng cho béo lên, nhất định sẽ là đứa trẻ đáng yêu chết người.

“Nương, con cũng nói chuyện với nương.”

Tiêu Lê Hoa nhìn Thạch Đầu bên cạnh đang chớp mắt nhìn nàng, hiểu tâm tư của bé, nói: “Ừ, Tiểu Thạch Đầu cũng rất ngoan. Các con là con ngoan của nương. Trước kia nương không tốt. Hôm nay nương bị ngã đập đầu, trong lúc mơ mơ màng màng, chính là nương không thể bỏ lại các con, lúc ấy nương đã nghĩ, chỉ cần có thể sống lại, nhất định phải yêu thương Tiểu Thạch Đầu và Tiểu Mộc Đầu. Sau đó nương tỉnh lại. Cho nên sau này nương sẽ đối xử thật tốt với Tiểu Thạch Đầu và Tiểu Mộc Đầu. Nương sẽ không bao giờ như trước đây nữa. Các con cũng tha thứ cho nương được không? Nương sẽ trở thành nương tốt, các con cũng trở thành con ngoan của nương, có được không?”

Tiểu Thạch Đầu nghĩ khó trách nương vừa tỉnh liền thay đổi, hóa ra là vậy a. Tiểu Mộc Đầu còn nhỏ, không hiểu rõ, nhưng bé cũng nghe rõ ràng. Sau này nương sẽ trở thành nương tốt, sẽ yêu thương bọn chúng, mà bọn chúng sẽ thành con ngoan. Bé vội vàng gật đầu, bé vẫn luôn hi vọng nương vẫn như bây giờ, bé sợ nương trở lại như cũ. Tiểu Thạch Đầu cũng gật đầu, bé thích nương bây giờ, rất sợ nương lại trở lại như lúc trước.

Tiêu Lê Hoa nghĩ trẻ con đúng là dễ thuyết phục, mặc dù hai đứa bé còn chút lo lắng, nhưng chỉ cần nàng vẫn như vậy, bọn chúng sẽ nhanh chóng thân cận với nàng. Nghĩ tới cuộc sống sau này có hai đứa con trai ở cạnh, nàng cảm thấy cuộc sống như vậy mới có ý nghĩa!

Ba mẹ con nói chuyện chưa tới nửa canh giờ, đã nghe thấy tiếng bước chân cùng tiếng nói chuyện ở bên ngoài vang lên.

Thạch Đầu nói: “Là các đại bá từ ruộng về.”

Tiêu Lê Hoa cũng không biết bây giờ là mùa nào, không biết hiện giờ đất có thể trồng cái gì, nhưng nghĩ đến thời cổ đại trừ mùa đông thì nông dân vẫn luôn làm việc ngoài ruộng. Thân thể này hình như đi ra bờ sông giặt quần áo, còn Lý thị thì ở trong nhà nấu cơm, không biết Đại tẩu và Nhị tẩu có đi ra ruộng làm không. Trong trí nhớ của nàng thì Đại tẩu và Nhị tẩu đều mặc quần áo của phụ nhân nông thôn, không thích ra vẻ như Lý thị, chắc cả hai người đều là phụ nhân có thể ra đồng làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Bánh

Tiêu Lê Hoa biết bây giờ trọng phụ Tạ Hữu Thuận của mình không có ở nhà, hẳn đi xây nhà thuê cho người ta ở trong huyện thành, hẳn luôn đi làm xa nhà một thời gian dài, vì như vậy kiếm được nhiều tiền hơn, nhưng dù hẳn kiếm được nhiều tiền hơn nữa, cũng vẫn phải nộp vào công trung, Tiêu Lê Hoa nghĩ đến Tiêu Lê Hoa trước kia luôn bất mãn với việc trọng phụ đi làm xa bên ngoài, không phải bởi vì nàng yêu thương hẳn, mà bởi vì nàng cho rằng tất cả ảm ức khổ sở mình phải chịu đựng là do nam nhân của mình không ở nhà.

Tiêu Lê Hoa nghĩ nhất định là có nguyên nhân này, đây chính là sự bi ai của nữ nhân cổ đại, cho dù có kiên cường hơn nữa, cũng sẽ dựa dẫm vào nam nhân, nam nhân không có ở cạnh sẽ có chút phiền toái.

Trong trí nhớ của nàng Tạ Hữu Thuận này không phải là người xấu, chờ xem tình hình, nếu hai người dễ ở chung, sẽ khuyên hấn sau này không nên đi làm xa nhà, nhất là sau này được ở riêng, khi đó nàng sẽ nghĩ cách để kiếm tiền, có đàn ông giúp đỡ cũng dễ dàng hơn, hai đứa nhỏ cũng cần người cha ở bên cạnh.

“Tứ đệ muội, ta đi vào nhé.”

Giọng nói của một nữ nhân vang lên, Tiêu Lê Hoa đáp một tiếng, cửa liền mở ra, một nữ nhân tiến vào, Tiêu Lê Hoa nhận ra đây là Nhị tẩu Từ thị.

Từ thị có khuôn mặt tròn, đường nét hài hòa, dáng người không béo không gầy, mặc quần áo màu xanh, trên đầu cài một cây trâm trúc, đáng vẻ gọn gàng. Nàng đi vào thấy Tiêu Lê Hoa và hai đứa bé ngồi cạnh nhau thì bất ngờ, bởi vì bình thường Tiêu Lê Hoa không thân thiết với hai đứa bé, hận không thể cách xa chúng, hai đứa bé cũng thấy mẹ như chuột thấy mèo tránh thật xa. Hôm nay chẳng lẽ mặt trời mọc ở hướng tây rồi?

“Nhị tẩu.”

Tiêu Lê Hoa gọi một tiếng, trong trí nhớ của nàng Nhị tẩu này không có phát sinh xung đột gì quá lớn với chủ nhân thân thể này, ngay cả có mâu thuẫn cũng là do thân thể này gây sự trước. Tiêu Lê Hoa rất là khách khí đối với Nhị tẩu này, nàng cho rằng người không phạm ta thì ta không phạm người.

Từ thị bưng một cái khay trên tay, phía trên đặt hai cái chén một đôi đũa, nàng đặt khay xuống, thấy trong chén lỏng bông cháo ngô, một cái chén đựng một món ăn màu xanh đậm, từ màu sắc có thể nhận ra là rau chân vịt, chỉ là món ăn kia đúng là chẳng có một giọt dầu nào, nhìn qua đã cảm thấy khó nuốt.

Từ thị đi tới đánh giá Tiêu Lê Hoa nói: “Nhìn sắc mặt muội vẫn còn xanh xao như vậy, lần này đúng là bị thương nặng rồi. Thuốc uống đã đỡ chưa? Đầu còn đau không? Cha mẹ bảo muội bị thương không nên đi đứng nhiều, bảo ta bưng thức ăn tới cho muội. Muội ăn ở đây đi, ăn xong ta lại tới mang chén đi. Thạch Đầu và Mộc Đầu đi ăn cơm cùng với ta.”

Thạch Đầu nhìn thoáng qua Tiêu Lê Hoa, liền đi xuống giường gạch, bế Tiểu Mộc Đầu xuống.

“Làm phiền Nhị tẩu rồi.” Tiêu Lê Hoa cảm ơn, sau đó nói với hai đứa bé: “Thạch Đầu và Mộc Đầu ăn xong thì về phòng nhé, một mình nương ở trong phòng rất buồn.”

Thạch Đầu và Mộc Đầu vội gật đầu, hiện giờ nương trở nên thật dịu dàng, bọn chúng cũng muốn được ở cạnh nương nhiều hơn, như vậy nương sẽ yêu thích chúng hơn!

Từ thị nghĩ cô em dâu này thật sự là đã thay đổi, nhưng nàng cũng không hỏi nhiều, mang hai đứa bé rời đi.

Tiêu Lê Hoa nhìn chén cháo loãng cùng một chén rau xanh, trong lòng nghĩ ăn cơm cũng thật quá tiết kiệm đi, cho dù có muốn giảm cân cũng không cần như vậy. Ăn thức ăn như vậy cho dù là ông trời cũng không thể mập được. Bây giờ nàng không thể kén ăn, cứ ăn trước rồi tính, chờ sau này nàng kiếm được tiền sẽ cải thiện bữa ăn, nàng sẽ làm cho hai con trai của nàng được ăn ngon béo tròn mập mạp!

“Cháo này đúng là lỏng bông chỉ toàn nước, thức ăn mà một chút dầu mỡ cũng không có, đúng là bái phục người nấu cơm.”

Tiêu Lê Hoa nghĩ tài nghệ làm cơm của Lý thị thật không ra gì, nhưng vì muốn mau khỏe, nàng vẫn ăn sạch cả hai chén cháo loãng và rau, mới no được lưng bụng, hoàn toàn giống như bữa cơm tối của mấy kẻ ăn xin.

Đợi đến khi ăn cơm xong, có thể là thức ăn thanh đạm nên đã tiêu hóa xong, hoặc là do cả một ngày chưa đi tiểu tiện, nàng chạy ra đi một lần, lúc về liền phát hiện Thạch Đầu và Mộc Đầu từ nhà chính đã đi về.

“Bảo bối của nương, các con ăn cơm xong rồi à?”

Tiêu Lê Hoa xoa đầu bọn chúng, nghĩ hai đứa bé này thật là gầy, có phải cũng chỉ ăn cháo loãng với rau không, nếu không sao lại ăn nhanh thế.

Thạch Đầu nhìn Tiêu Lê Hoa, cúi đầu không nói, Tiểu Mộc Đầu cho tay vào miệng mút, ánh mắt nhìn Tiêu Lê Hoa, cũng không nói.

“Tiểu Mộc Đầu không nên mút ngón tay, như vậy không sạch sẽ nha, cắn móng tay sẽ xấu, răng cũng sẽ bị mọc lệch.” Tiêu Lê Hoa nhẹ nhàng lấy ngón tay của Tiểu Mộc Đầu ra, sau đó nắm tay hai đứa bé chuẩn bị đi về phòng mình. Ngay lúc này rèm được vén lên, hai bé trai từ trong phòng đi ra, chừng sáu bảy tuổi cũng coi như là gọn gàng sạch sẽ, một đứa đang ăn nửa cái bánh cầm trong tay. Tiêu Lê Hoa khẽ cau mày, nghĩ hai đứa bé này so ra còn lớn hơn con trai của nàng, tướng ăn cũng khỏe, mà còn chưa ăn xong bánh, tại sao hai con trai của nàng ăn xong trước lại đi ra tay không?

Tiêu Lê Hoa trong lòng cảm thấy nghi ngờ, lại nhìn hai con trai nàng, thấy ánh mắt chúng đều nhìn chiếc bánh kia, Tiểu Mộc Đầu lại cho tay vào trong miệng, Tiểu Thạch Đầu môi mím chặt, cổ họng cũng không ngừng chuyển động. Mắt nàng có chút chua xót.

Hai đứa bé kia thấy Tiêu Lê Hoa không nói chuyện, cũng chỉ đứng ở cửa căn từng miếng từng miếng bánh, còn lớn tiếng kêu bánh thật thơm thật ngon a, vừa nói vừa liếc mắt về phía Thạch Đầu Mộc Đầu.

Tiêu Lê Hoa hỏi Tiểu Thạch Đầu: “Tiểu Thạch Đầu, con nói cho nương nghe, buổi tối các con có ăn bánh không? Bánh kia có phải tất cả mọi người đều có không?”

Tiểu Thạch Đầu ngẩng đầu nhìn nương, nói: “Người lớn không có.”

Tiểu Mộc Đầu nói tiếp: “Con và ca ca cũng không có.”

Trong lòng Tiêu Lê Hoa bùng nổ, nàng đã hiểu, bánh này người lớn không có, trẻ con có, nhưng con trai của nàng lại không có! Cho nên chỉ có thể nhìn người khác ăn bánh, bọn chúng chạy đi chỗ khác, người ta còn đuổi theo nhom nhem chúng.

“Là tất cả trẻ con đều có, chỉ có hai con không có? Tại sao?”

Hai đứa bé gật đầu, không trả lời câu hỏi của nàng. Tiêu Lê Hoa xoa xoa đầu hai đứa bé, nói với chúng: “Các con trở về phòng trước đi, nương sẽ về sau. Tiểu Thạch Đầu dắt đệ đệ con về phòng. Ngoan, nghe lời nương.”

Tiểu Thạch Đầu nhìn thoáng qua Tiêu Lê Hoa, dắt đệ đệ trở về phòng.

Tiêu Lê Hoa liếc nhìn hai đứa bé kia, lại nhớ đây hình như là hai đứa con trai của Lý thị, có thể nhớ tới hình ảnh hai đứa bé đứng cạnh Lý thị. Nghĩ đến hành động và vẻ mặt của chúng lúc này, Tiêu Lê Hoa nghĩ đúng là mẹ nào con nấy, hai đứa bé này cũng không ngoan ngoãn gì.

Hai đứa bé bị Tiêu Lê Hoa nhìn như vậy liền lùi về sau một bước, nuốt bánh đang nhai trong miệng, bọn chúng vẫn có chút sợ hãi Tứ thẩm này, bọn chúng dám trước mặt Tứ thẩm ăn bánh nhom nhem với Thạch Đầu và Mộc Đầu, là vì bọn chúng biết Tứ thẩm này không quan tâm đến Thạch Đầu và Mộc Đầu, bình thường bọn chúng bắt nạt Thạch Đầu và Mộc Đầu, Tứ thẩm đôi khi cũng chỉ liếc mắt nhìn, có lúc còn không thèm nhìn. Vì thế nên mới cổ vũ lá gan của bọn chúng, nhưng chúng vẫn sợ Tiêu Lê Hoa, cho nên hôm nay Tiêu Lê Hoa nhìn đám Thạch Đầu Mộc Đầu dụ dỗ như vậy, lại còn dùng ánh mắt như thế này nhìn chúng, bọn chúng nghĩ hôm nay Tứ thẩm ngã nền ngốc luôn rồi sao?

Tiêu Lê Hoa sẽ không so đo với hai đứa trẻ con, nàng vén rèm đi vào nhà chính.

Bên trong nhà chính có hai cái bàn, đàn ông một bàn, phụ nữ trẻ em một bàn. Ông thị mặc dù là phụ nữ nhưng lại ngồi cùng đàn ông ở bàn trên, còn có vài đứa trẻ lớn hơn thì cũng ngồi bàn trên, là con trai của Đại phòng.

Tiêu Lê Hoa vừa tiến vào quét mắt nhìn trên bàn, thấy thức ăn trên bàn cũng ăn gần xong rồi, có rau xào, còn có dưa muối, trong tay trẻ con cầm bánh, trong tay người lớn thì không có. Nàng nghĩ đúng là đứa trẻ khác đều có, chỉ có con trai nàng thì không có.

Người trong nhà thấy Tiêu Lê Hoa đi vào tất cả đều không nói gì, sắc mặt cũng không thoải mái gì, Tiêu Lê Hoa ở nhà vốn không được yêu thích, hôm nay lại tiêu tốn một lượng bạc, tất nhiên càng làm cho người ta nhìn thấy không thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Một nhà cực phẩm

Editor: Khuê Loan

Beta: Tiểu Tuyền

“Tứ đệ muội, người vẫn đang bị thương, sao lại tới đây? Mau ngồi xuống đi.”

Từ thị đứng lên nói, thật ra thì nàng cũng không thích Tiêu Lê Hoa, nhưng giữa hai người cũng không có mâu thuẫn gì lớn, Tiêu Lê Hoa chính là người tính tình lạnh lùng thô lỗ, nếu như không trêu chọc nàng ta, nàng ta cũng sẽ không tìm người khác gây phiền phức, Từ thị đương nhiên sẽ không tự tìm phiền phức cho mình.

Lý thị đảo mắt qua, nói: “Tứ đệ muội, đồ ăn đều đã đưa đến phòng của người, cũng đưa không ít, người còn tới đây làm gì? Hôm nay người gây chuyện, nên người thấy đói bụng, người còn cảm thấy ăn chưa no sao? Người ta nói người bị thương thường ăn ít, sao người lại giống như cái thùng com vậy?”

“Tiêu thị, không còn com, người về đi! Ta thấy người cũng đã khỏe rồi, ngày mai đến phiên người nấu com, nên nấu com đi, không cho phép lười biếng! Nếu không sẽ cho hru người về nhà mẹ đẻ! Con dâu như người nhà chúng ta không chấp nhận được!”

Ông thị đặt mạnh đôi đũa xuống bàn, bày ra uy phong của bà mẹ chồng, lời nói lúc xế chiều hôm nay của Tiêu Lê Hoa vẫn còn làm cho bà tức giận đấy.

“Ta đã ăn xong rồi, ta tới đây là muốn hỏi, mỗi đứa bé đều có bánh ăn, tại sao con ta lại không có?”

Những lời này vừa nói ra, ánh mắt mọi người nhìn nàng đều có vẻ kinh ngạc, bởi vì từ khi Tiêu Lê Hoa sinh Thạch Đầu và Mộc Đầu, chưa từng quan

tâm che chở hai đứa bé, càng sẽ không bao giờ nói là “con ta”, hôm nay lại để ý đến hai đứa bé này. Nhưng vấn đề nàng hỏi đều làm cho mọi người lúng túng.

Uông thị nghiêm mặt nói: “Tại sao? Còn không phải tại vì nguoi sao? Nguoi làm tổn thất một lượng bạc, có thể mua được bao nhiêu bánh? Vốn hôm nay cũng không nên cho nguoi ăn cơm! Bây giờ nể tình vết thương của nguoi nên không để nguoi chịu đói, con của nguoi không ăn bánh là tiết kiệm phần cho nguoi! Nguoi có ý kiến gì? Vậy ngày mai nguoi đừng ăn cơm nữa!”

“Cha, con hỏi nguoi, trong nhà này mọi người kiếm tiền đều giao cho công trung, có phải nguoi trong nhà này tiêu tiền đều từ công trung bỏ ra không? Bao gồm cả việc bị bệnh, bị thương?” Tiêu Lê Hoa trực tiếp hỏi Tạ Sinh Tài.

Tạ Sinh Tài nghe Tiêu Lê Hoa hỏi như vậy, có chút lúng túng, gật đầu.

Tiêu Lê Hoa lại hỏi: “Vậy có người nào bị thương bị bệnh thì phải chịu đói không? Người bị bệnh không thể chịu đói, thì con của hắn phải chịu thay? Có chuyện này sao? Con chỉ hỏi trong nhà này có phải là quy định như vậy không? Sau này cũng sẽ như vậy phải không? Nếu là như vậy, con sẽ không nói thêm nữa! Nếu không phải như vậy, phải đem bánh cho con của con ăn!”

Tạ Sinh Tài bị hỏi đến không biết nói gì, chuyện này căn bản không phải do hắn làm, hắn không ngăn cản, nhưng cũng biết là không có lý, hiện tại bị con dâu chất vấn, hắn cũng không biết giải thích như thế nào, chỉ có thể nhìn lão bà.

Uông thị nhìn Tiêu Lê Hoa chăm chăm, giống như nhìn bức tượng.

Đàn ông không tiện nói chuyện, Lý thị vừa muốn há mồm nói đã bị một câu nếu nguoi dám nói chuyện vậy sau này nguoi đừng nên bị bệnh, nếu không sẽ đến lượt con trai nguoi chịu đói của Tiêu Lê Hoa chặn miệng! Nàng tức không nói nổi.

Đại tẩu Phương thị mở miệng nói: “Tứ đệ muội, ngã bệnh là tiêu tiền từ công trung, nhưng cũng phải xem tình hình, người khác bị bệnh hay bị thương đều là không may, muội bị thương là do tự gây nên. Nếu như muội không gây sự với người ta, không đánh nhau với người ta, thì sao có thể bị ngã đập đầu? Muội nào loạn như vậy, không chỉ tốn mất một lượng bạc, còn làm mất mặt Tạ gia chúng ta.”

“Chính là thế, lời đại tẩu nói có lý, ta cũng ngại ra ngoài cửa, thật mất thể diện.”

Lý thị ở bên cạnh xen mồm, khinh bỉ nhìn Tiêu Lê Hoa.

Phương thị lại nói tiếp: “Lời này là thật, mồi lang trung cho muội, tổn số bạc này, cũng là bố mẹ chồng tâm địa lương thiện, nếu đổi là người khác sớm đã bị muội làm cho tức chết, còn có thể để tâm đến sống chết của muội sao? Hiện giờ muội cũng đã tỉnh lại, nể tình muội bị thương, cũng không cắt cơm của muội, chỉ cắt bớt phần bánh của Thạch Đầu Mộc Đầu, đây đã là do hai ông bà lương thiện, muội hiện tại trách tội họ, thật là có chút quá đáng.”

Uông thị nghe Phương thị nói cũng đẹp mặt hơn rất nhiều, nghĩ vợ lão Đại đúng là biết ăn nói, về lúng túng trên mặt Tạ Sinh Tài cũng giảm bớt, cảm thấy đúng là có lý.

Tiêu Lê Hoa nhìn Phương thị, nghĩ đại tẩu này đúng là biết ăn nói, không chỉ sửa lại hết những điều nàng nói, nàng xem ra, đại tẩu này nói chuyện không giảng đạo lý, thật ra chính là bênh phía cha mẹ chồng, nói nàng không hiểu lý lẽ! Thật sự nghĩ nàng ngu sao? Nghĩ cắt bớt khẩu phần lương thực của con trai nàng nhưng lại đổ lỗi lên đầu nàng. Cả một nhà lớn nhỏ nhìn hai đứa bé bị đói bụng vì lỗi không phải của mình, còn cảm thấy làm như vậy là đúng, lương thiện cái nỗi gì, đi lừa quỷ đi!

“Tứ đệ muội, muội mau xin lỗi bố mẹ đi, chuyện này coi như xong. Nếu không cha mẹ tức giận, đến lúc Tứ đệ trở về cũng sẽ không tha cho nguoi.”

Người đàn ông vừa nói chính là chồng Phương thị, Tạ Hữu Khang.

“Đúng, Tứ đệ muội, mau xin lỗi rồi trở về phòng đi, muội vẫn còn đang bị thương đấy, nếu lại bị nặng, trong nhà cũng không có bạc cho muội tiêu tốn đâu.”

Đây là chồng của Lý thị, Tạ Hữu Hòa.

Tạ Hữu Tài cúi đầu uống chút cháo loãng còn lại, không nói lời nào.

Khóe miệng Tiêu Lê Hoa nhếch lên, cười nói: “Tại sao ta phải xin lỗi? Các người không phải nói một lượng bạc trị thương cho ta lấy ra từ công trung sao, muốn đòi lại sao? Ta đây chính là tổn tiền của công trung, tại sao lại cắt giảm phần cơm của ta? Tại sao lại cắt giảm phần cơm của con trai ta? Các nguoi đừng bảo là ta mắc nợ các người, nếu muốn đòi lại một lượng bạc, ta đây sẽ trả các nguoi! Các người cũng không thể cắt giảm cơm canh của con trai ta! Bọn chúng còn nhỏ như vậy, ăn không đủ no sẽ bị đói, sao các người không hướng về phía ta đây này, lại đòi xử với con trai ta như vậy, thật đúng là tâm địa lương thiện! Một nhà mà thế này ư, đây đúng là một nhà sao?”

“Nguoi muốn trả lại một lượng bạc? Đây là do nguoi nói, không được lật lọng!”

Lý thị vừa nghe xong lập tức kêu lên, bạc này là trong công trung đương nhiên có phần của nàng, thiếu một lượng thì phần của nàng lại ít đi một phần, tất nhiên nàng không hy vọng ít đi một chút nào.

Trong lòng Tiêu Lê Hoa nghĩ Tạ Hữu Thuận ra ngoài làm công, bạc kiếm được đều bị tịch thu, đến lúc đó một lượng bạc sẽ lấy từ đó ra, người của Tạ gia muốn nói gì mà không được, đến lúc đó cho họ khó chịu chết đi.

Phương thị nói: “Cho dù người nói muốn trả lại một lượng bạc, hành động của người cũng đã làm mất mặt Tà gia chúng ta, cắt giảm một bữa ăn cũng là bình thường.”

Uông thị nói: “Chính là đạo lý này, Tà gia chúng ta luôn có danh tiếng tốt, đều bị người làm hỏng.”

Tiêu Lê Hoa khinh thường nói: “Thanh danh của ta đã sớm nát bét, cũng không phải là vì chuyện hôm nay mà kém đi, nếu Tà gia bị ảnh hưởng thì cũng từ sớm rồi, còn nói là vừa bị xong? Hay là nói từ trước đến nay các người luôn để con trai ta đói bụng?”

Tiêu Lê Hoa nói tới đây liền cau mày, nghĩ đến thân thể gầy yếu của Thạch Đầu và Mộc Đầu, cảm thấy cho dù mình đối xử với hai đứa bé không tốt, bọn chúng cũng ăn cơm cùng cả nhà, không thể nào lại gầy như vậy. Trong trí nhớ hình như Tiêu Lê Hoa kia không vui sẽ tự mình mang thức ăn về phòng ăn, hai đứa bé ăn cơm ở trên bàn như thế nào cũng không biết. Hoàn toàn có thể là nàng ở bên ngoài gây chuyện, sẽ để cho hai đứa bé chịu phạt thay cho nàng a!

“Các người lại dám làm như vậy! Bọn chúng cũng là họ Tà!”

Trong lòng Tiêu Lê Hoa cảm thấy rất không có khả năng, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt những người đó lóe lên, đáng vẻ bị nàng đoán trúng, nàng tức giận dựng đứng lông mày, cảm thấy mình đúng là xuyên qua đến một nhà cực phẩm rồi! Cực phẩm đến mức con cháu phạm lỗi thì phạt cháu trai chịu đói bụng!

“Họ Tà cũng là do người sinh ra, nếu người không như vậy, bọn họ sẽ bị người làm liên lụy. Hơn nữa người không phải là không thêm quan tâm sao? Bây giờ giả vờ cái gì? Ta thấy người không phải là ngã đầu mất trí, mà là đang soi mói thì có!”

Lý thị nói thể tương đương thừa nhận.

Tiêu Lê Hoa nghe Lý thị nói như vậy, trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh, đó là Uông thị nói với nàng nếu như nàng lại gây chuyện thị phi, sẽ không cho nàng ăn cơm, nàng trừng mắt nói muốn không cho nàng ăn cơm sao, nàng sẽ làm cho tất cả mọi người không thể ăn cơm, sau đó Uông thị bị Tiêu Lê Hoa hù dọa, vừa không muốn nhượng bộ, lại uy hiếp nói nàng mà ăn thì Thạch Đầu Mộc Đầu cũng đừng có ăn, kết quả tất nhiên là Tiêu Lê Hoa không thêm đề ý đến việc hai đứa con trai của mình có cơm ăn hay không. Sau đó Uông thị đề tỏ vẻ bà nói lời giữ lời, vì duy trì sự uy nghiêm của nữ chủ nhân trong nhà, liền phạt hai đứa bé đói bụng mỗi khi Tiêu Lê Hoa phạm lỗi.

Tiêu Lê Hoa nghĩ đến những chuyện này, mắt liền đỏ, nàng nhìn những người trước mặt, nghĩ đây chính là người nhà trong kiếp này của nàng, nàng may mắn vì trong ngày đầu tiên trọng sinh tới đây đã biết bọn họ là người như thế nào.

Tiêu Lê Hoa xoay người rời đi, muốn đi đến phòng bếp, nhưng lại dừng bước, lúc này trí nhớ của nàng vô cùng tốt, nói cho nàng biết từ trước đến giờ luôn là nấu ít ăn nhiều, cực hiếm khi còn thừa thức ăn. Nàng dặm chân, trở về phòng, vừa vào phòng liền chốt cửa.

“Nương.”

“Nương.”

Tiểu Thạch Đầu và Tiểu Mộc Đầu vốn ngồi trên giường gạch, thấy cửa đột nhiên mở ra, Tiêu Lê Hoa nghiêm mặt xông vào, làm bọn chúng sợ hết hồn, trong lòng nghĩ không lẽ nương lại biến trở về như cũ? Tiểu Mộc Đầu há há mồm đã muốn khóc, cũng không dám lên tiếng, rung rung nước mắt. Thạch Đầu cũng cứng đờ cả người, nhích lại gần bên cạnh đệ đệ.

Tiêu Lê Hoa nhìn thấy đáng vẻ hai đứa nhỏ, biết đã dọa bọn chúng sợ, sắc mặt dịu xuống, nói: “Nương không có chuyện gì, các con đừng sợ.” Nàng ngồi trên giường gạch, cảm thấy có chút choáng váng, nhắm mắt lại, trong lòng nghĩ tốt nhất là tự mình dưỡng thương cho tốt, nếu không để lại di chứng sẽ phiền phức.

Tiểu Thạch Đầu nói: “Nương, người không sao chứ?”

“Nương không sao. Tiểu Thạch Đầu, con nói cho nương biết, có phải không trước kia nương mắc lỗi, các con sẽ bị cắt giảm thức ăn? Nói thật cho nương nghe.” Tiêu Lê Hoa nhìn Tiểu Thạch Đầu, nàng cũng muốn xác nhận một lần. Tiểu Thạch Đầu mấp máy môi, nói: “Nương, không có chuyện gì, chúng con không đói bụng. Con chia một phần của con cho đệ đệ, con còn đưa đệ đệ đi tìm đồ ăn nữa.” Nghe mấy lời này, Tiêu Lê Hoa rút nước mắt, đi qua ôm lấy hai đứa bé vào trong lòng, cảm thấy chúng thật gầy, lại đáng thương, nàng khó khăn lắm mới có con trai, lại phải chịu khổ như vậy!

Tiêu Lê Hoa giờ phút này cực kỳ ghét người của Tà gia, cũng ghét Tiêu Lê Hoa.

“Tại sao các con không nói với cha?”

Tiêu Lê Hoa đau lòng hỏi, nghĩ Tà Hữu Thuận thương hai đứa con trai này, nếu nói với hắn thì sẽ không bị như vậy đi? Trong ký ức của nàng thì Tà Hữu Thuận không biết chuyện này, nếu biết hẳn nhất định sẽ tức giận. Nhưng hắn đau lòng vì hai đứa nhỏ gầy yếu, giống như chỉ vì vốn hai đứa bé đã như thế, trẻ con ở nông thôn nhiều đứa gầy gò, nên hắn cũng không phát hiện ra điều gì bất thường.

Tiểu Thạch Đầu nói: “Nếu nói, nương sẽ không có cơm ăn.”

Cả người Tiêu Lê Hoa cứng lại, sau đó run rẩy dữ dội, nàng không kiềm nén được mà bật khóc, nghĩ Tiêu Lê Hoa kia đã bỏ lỡ cái gì a, nàng đã may mắn cỡ nào mới có được hai đứa con trai ngoan như thế này, thật là phúc đức của trời cao, sau này nàng nhất định sẽ đối xử thật tốt với chúng, bù đắp

tất cả những gì mà Tiêu Lê Hoa trước kia thiếu nợ bọn chúng.

Hai đứa bé nhìn thấy Tiêu Lê Hoa khóc, cũng khóc, ba mẹ con ôm nhau khóc ròng, cuối cùng vẫn là Tiêu Lê Hoa ngưng khóc trước, lau nước mắt cho hai đứa bé, xoa cho mặt hai đứa bé đỡ bẩn.

Tiêu Lê Hoa khóc xong, cũng không còn sức lấy nước cho hai đứa bé rửa mặt, nàng chỉ muốn nằm xuống, liền kéo chăn đệm ra, để cho hai đứa bé nằm cạnh nàng, một lát sau ba người cùng ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Nhị tẩu Tử thị

Ngày hôm sau, lúc Tiêu Lê Hoa tỉnh lại còn có chút mơ màng, chớp chớp mắt mấy cái mới nhớ ra, vội vàng quay đầu nhìn, nhìn thấy hai cái đầu nhỏ, hơn nữa vì quay đầu nên động vào vết thương sau gáy nên bị đau, nàng mới xác định đúng là mình đã biến thành một nữ nhân tên là Tiêu Lê Hoa, có hai con trai ngoan ngoãn hiếu thuận.

Ngoài cửa sổ hơi tờ mờ sáng, cũng chưa sáng rõ hẳn, Tiêu Lê Hoa không vội thức dậy, nàng cũng không muốn dậy, dù sao nàng vẫn đang bị thương.

Chăn gối trên người có mùi rất kỳ quái, không biết đã bao lâu không được giặt giũ phơi nắng rồi, rất cứng, rất không thoải mái, làm cho người thích sạch sẽ như Tiêu Lê Hoa cảm thấy không thoải mái, nên nàng định khi trời sáng sẽ lấy chăn màn ra giặt giũ phơi nắng. Sau đó cho hai đứa bé tắm giặt, dọn dẹp phòng ở, nàng sẽ xử lý ổn thỏa. Về phần phòng ở này, mặc dù trong lòng nàng đã chuẩn bị tư tưởng ở riêng, nhưng chỉ cần nàng còn ở một ngày thì sẽ làm cho nó còn sạch sẽ một ngày.

Tiêu Lê Hoa đã tính toán sẽ ở riêng rồi, thì ra mấy nữ chính trong truyện xuyên không đều sẽ ở riêng, không ngờ đến lượt mình cũng làm như thế, hơn nữa lại còn vội vàng như vậy, chỉ là nàng vừa nghĩ tới hai đứa nhỏ phải chịu áp lực nàng sẽ không thể nào không làm như vậy, Tiêu Lê Hoa từng không ra gì, nhưng đây cũng không thể là lý do để người Tạ gia cắt giảm cơm canh của hai đứa nhỏ, nàng cảm thấy người Tạ gia này dù lòng dạ không thể nói là ác độc, thì cũng có thể nói là lạnh nhạt.

Tiêu Lê Hoa không muốn ở cùng một nhà với những người như vậy.

Nghĩ xong, Tiêu Lê Hoa ngủ thiếp đi.

Đến khi tỉnh lại, trời đã sáng rồi, có thể nghe thấy tiếng người lớn nói chuyện bên ngoài và tiếng trẻ con cười đùa. Tiêu Lê Hoa thấy hai đứa bé đều tỉnh dậy, mở tròn mắt nhìn nàng, Tiêu Lê Hoa đưa tay xoa xoa đầu hai đứa, hỏi chúng buổi tối qua ngủ có ngon không, cả hai đứa nhỏ đều gật đầu, hôm qua nướng đối xử với chúng rất dịu dàng, nên chúng ngủ ngon hơn bình thường nhiều, mặc dù buổi tối bị đối tình hai lần, sau đó mút ngón tay mới lại ngủ tiếp được.

Tiêu Lê Hoa từ từ ngồi dậy, cảm thấy trên người có sức hơn hôm qua, hơn nữa chỗ bị ngã đập đầu hôm qua cũng không thấy đau nữa. Nàng nhìn hai đứa nhỏ bản ой là bản, nhìn phòng ở vừa bừa vừa bẩn, nghĩ đến việc mình cần làm thật là nhiều a, nàng tự tính toán trong lòng, quyết định dọn dẹp cái giường nằm trước, phơi phóng chăn chiếu, sau đó lúc xế chiều ấm áp thì tắm cho hai đứa nhỏ.

Lúc này có người gõ cửa, là Từ thị.

Tiêu Lê Hoa xuống giường đi mở cửa, Từ thị đi tới, từ trong tay áo lấy ra hai miếng điểm tâm, đưa cho Tiêu Lê Hoa nói: “Ngày hôm qua đến đây, thấy hai đứa nhỏ đói bụng nên mang đến ít đồ ăn, đừng để đói bụng quá, muối cũng ăn một miếng đi, mặc dù không nhiều, nhưng cũng đỡ một chút.”

Tiêu Lê Hoa nhìn chỗ điểm tâm kia, đây là loại điểm tâm vừa cứng vừa giòn, ăn vào sẽ đỡ đói. Nàng không chán ghét Từ thị, mặc dù người trong nhà cất bớt khẩu phần cơm canh của hai đứa nhỏ, nhưng nàng nghĩ Từ thị là con dâu cũng không ảnh hưởng được đến quyết định của cha mẹ chồng, có thể mang điểm tâm đến đây đã không tệ rồi. Nghĩ đến hai con trai đói bụng, nàng liền không khách sáo, sau khi cảm ơn thì nhận lấy, đưa cho mỗi đứa một miếng điểm tâm.

Thạch Đầu đưa cho Tiêu Lê Hoa một miếng, Tiêu Lê Hoa bảo mình không đói bụng, bảo chúng mau ăn đi.

Từ thị nhìn thấy, nghĩ Tiêu Lê Hoa thật sự thay đổi rồi, như vậy cũng tốt, nàng rất thương Thạch Đầu và Mộc Đầu, nhưng nàng cũng không phải mẹ ruột của chúng, không thể quản quá nhiều được, để mẹ ruột của chúng yêu thương bảo vệ chúng là tốt nhất.

“Hôm nay ta ở nhà nấu cơm, ta để phần cho mọi người chút cháo và dưa muối, để ta bụng đói cho mọi người, chờ một chút.”

Từ thị vừa nói vừa quay người bước đi, nhanh chóng dùng khay bưng ba chén cháo, còn có một chén dưa muối, đặt lên trên bàn.

“Các con ăn đi, ta ra ngoài trước.”

Tiêu Lê Hoa cảm ơn Từ thị, sau đó cùng hai đứa nhỏ ăn cơm, vừa ăn vừa hỏi hai đứa nhỏ có phải bình thường Từ thị cũng cho bọn chúng đồ ăn không, hai đứa nhỏ gật đầu, nói chỉ cần bọn chúng bị đói, chỉ cần Từ thị có đồ ăn sẽ cho bọn chúng, nhưng không nhiều cũng chỉ có mấy lần. Tiêu Lê Hoa cũng hiểu, tình hình trong nhà này không dư thừa thức ăn, điểm tâm này không thể thường xuyên có được.

Tiêu Lê Hoa nghĩ Nhị tẩu này vẫn còn tốt bụng, cả Tạ Hữu Thái hình như tối qua vẫn không nói gì, chắc hẳn hai vợ chồng này suy nghĩ giống nhau, vậy thì tốt, cuối cùng trong nhà này cũng không phải tất cả mọi người đều khiến người khác khó chịu. Có câu nói một hảo hán ba người giúp, ở cái thời đại này trong cái thôn này, có người giúp đỡ vẫn tốt hơn.

Ăn cơm xong, Tiêu Lê Hoa để cho hai đứa bé đi chơi, nàng bụng chén đưa đến phòng bếp, vừa trở về phòng, nhìn thấy hai đứa bé ngoan ngoan ngồi trong nhà không có đi chơi, cũng không đuổi bọn chúng đi. Nàng bắt đầu dọn dẹp phòng, trước tiên mang toàn bộ chăn đệm ra ngoài phơi phồng, nhìn lên nóc nhà, nghĩ nếu quét dọn chắc rơi cả một tầng bụi xuống đất, cũng chỉ nhẹ nhàng quét qua lớp bụi bặm, để nhìn hơn một chút. Sau đó quét sạch kháng, lại đi lấy hai chậu nước, lau chùi xung quanh.

Thạch Đầu và Mộc Đầu nhìn Tiêu Lê Hoa làm việc nhanh nhẹn tháo vát, hai đứa mở to mắt, đang nghĩ sao lần này nương lại chăm chỉ làm việc như vậy, nhìn Tiêu Lê Hoa nhìn về phía bọn chúng cười, bọn chúng cũng cười, sau đó muốn giúp Tiêu Lê Hoa dọn dẹp, Tiêu Lê Hoa không để chúng làm, thật ra cũng không ở đây bao lâu, nàng chỉ quét dọn qua, không để bẩn là được.

Từ thị thấy Tiêu Lê Hoa như thế này cũng sang xem, vừa thấy thì tròn mắt.

“Từ đệ muội, muội dọn dẹp thật là sạch sẽ.”

Từ thị nghĩ Tiêu Lê Hoa không thay đổi thì thôi, thay đổi quá là dọa người, đây giống như biến hẳn thành một người khác.

Tiêu Lê Hoa cười cười nói: “Ta cũng chỉ quét quét dọn dọn rồi lau chùi, sắp xếp đồ vật gọn gàng lại thôi, mấy thứ đồ có gì nhiều để thu dọn đâu nên nhìn sạch sẽ. Nhị tẩu, buổi chiều ta tắm cho Thạch Đầu Mộc Đầu, không biết có đủ nước dùng không, nếu không đủ để ta đi gánh.”

Từ thị cười nói: “Đủ rồi, muội cứ dùng đi, dùng hết để Nhị ca lại đi gánh.”

“Cảm ơn Nhị tẩu.”

Thạch Đầu Mộc Đầu nghe thấy mẹ sẽ tắm cho chúng đều mỉm cười, cho đến giờ nương cũng chưa từng tắm cho chúng, đều là cha tắm cho.

Phòng ở đã thu dọn sạch sẽ, Tiêu Lê Hoa nghĩ ngơi một lát, sau đó cho hai đứa bé tắm rửa thay quần áo, ngày hôm qua nàng mở hòm lấy quần áo, lấy ra hai bộ, đều đã rất cũ. Nàng nhìn đường may những bộ quần áo, nghĩ mình cũng có thể làm được, ở nông thôn không cần làm những thứ tinh tế như thêu hoa, nhưng cũng có giúp đỡ mẹ may áo làm chăn bông, cũng có cắt vải, có khâu vá, hiện giờ không có máy may, nhưng dùng kim cũng không làm khó được nàng. Nàng nghĩ sau này sẽ tự may quần áo cho hai đứa nhỏ.

Tìm quần áo cho hai đứa bé xong, nhìn thấy chỗ rách, nàng vá chỗ rách, định chờ hai đứa bé thay quần áo bản tắm rửa sạch sẽ xong sẽ khâu vá sửa sang lại. Nếu đủ thời gian, đến lúc đó nàng mang tất cả quần áo của mấy cha con ra khâu vá lại, nàng nghĩ nếu không có bất ngờ gì xảy ra, sau này đây chính là nam nhân của mình rồi, phải làm tốt quan hệ mới được.

Buổi trưa, cả nhà trở về, vừa nhìn thấy Tiêu Lê Hoa tất cả đều ngạc nhiên, không biết nàng ta lại phát điên cái gì.

Tiêu Lê Hoa cũng không thêm để ý tới bọn họ, mang theo hai con trai lên bàn cơm, cũng không có khẩu trừ cơm của bọn họ. Bởi vì buổi chiều còn phải đi làm, cho nên thức ăn buổi trưa coi như thịnh soạn, Tiêu Lê Hoa ăn một nửa chiếc bánh của mình, nửa còn lại chia cho hai con trai. Điều này gây chú ý ánh mắt của tất cả mọi người, bởi vì bình thường Tiêu Lê Hoa đều lười quan tâm đến hai đứa con, hôm nay lại thân thiết như vậy, bé hai đứa bé ngồi lên ghế, còn gấp thức ăn cho chúng, còn chia đồ ăn cho chúng, đúng là người mẹ hiền nha!

“Mặt trời mọc từ hướng Tây rồi a, đối tốt với Thạch Đầu Mộc Đầu như thế, không biết là có tính toán gì đây?”

Lý thị cổ quái nói, trong lòng thầm nghĩ Tiêu Lê Hoa này không phải là bị kích thích, định để hai đứa bé lại mà bỏ đi, nên cuối cùng mới làm nốt vai mẹ hiền này sao? Thật đúng là muốn bỏ đi rồi!

Lời Lý thị vừa ra khỏi miệng, sắc mặt mọi người rất khó coi, đều dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Tiêu Lê Hoa.

Tiêu Lê Hoa ngẩng đầu nhìn Lý thị, lạnh nhạt nói: “Ta đã nghĩ cẩn thận rồi, trên đời này người làm mẹ nào cũng đối xử tốt với con mình. Giống như Tam tẩu người có thể bao che cho con mình vậy, đương nhiên ta cũng có thể. Vốn tưởng rằng ta không quan tâm đến thì người trong nhà này sẽ không bỏ rơi con của ta, nhưng đúng là không phải cha mẹ ruột thì không thể tin được, ta chỉ có thể tự mình chăm sóc chúng thôi!”

Đây là đang chỉ trích người nhà khẩu trừ phần cơm của Thạch Đầu Mộc Đầu, cả nhà nghe xong đều ghen tức, chuyện mẹ làm sai mà cắt giảm cơm của con cái đúng là không có lý.

Uông thị sầm mặt nói: “Tiêu thị, người là đang trách ta?”

“Đúng thế, vậy mà còn phải hỏi?” Tiêu Lê Hoa trong lòng cảm thấy may mắn vì Tiêu Lê Hoa trước kia là một người không coi ai ra gì, nên lúc này nàng cũng không cần giả vờ hiền thuận làm gì, có thể thoải mái tỏ vẻ bất mãn: “Nương, ta đối xử tốt với con của mình, các người thấy không vui sao? Có phải sau này không thể tiết kiệm lương thực nữa, nên trong lòng không thoải mái đi?”

“Ngươi, đồ đàn bà đánh đá!” Ông thị tức giận mắng.

“Ta đang ăn cơm bình thường, người khác bới móc ta, ta chỉ đáp lại mấy câu, sao đã lại thành người đàn bà đánh đá rồi? Bàn cơm này có còn để cho người ta yên ổn ăn bữa cơm nữa không? Cơm này ăn không ngon sẽ không có sức, còn có thể ngã bệnh a. Ta ngã bệnh cũng không sao, nhưng nếu cha mẹ ngã bệnh, ta lại thành con dâu không hiếu thuận rồi. Vì nghĩ cho thân thể của hai người, ta thấy sau này chúng ta chia ra ăn cơm là được rồi. Đến lúc đó ta sẽ tự bụng đồ ăn về phòng, cứ làm như vậy đi. Cha, mẹ, các người thấy ta hiếu thuận chưa, không thể bảo ta là đồ đánh đá được nữa.”

Tiêu Lê Hoa cười nói, trong mắt đều là sự châm chọc, nàng cũng không muốn ăn cơm cùng mấy người này nữa.

“Thạch Đầu, Mộc Đầu, đi.”

Tiêu Lê Hoa nói xong không đợi người khác nói gì, bế hai đứa bé từ trên ghế đầu xuống, mỗi tay dắt một đứa đi ra ngoài, để lại cả một phòng đang trợn mắt há mồm.

Xế chiều lúc trời âm áp nhất, Tiêu Lê Hoa cho hai đứa bé tắm rửa, thay quần áo sạch, sau đó ôm đồng quần áo bản đi giặt.

“Tứ đệ muội, ta và muội cùng đi nhé! Đúng lúc ta cũng cần giặt không ít quần áo đây.”

Từ thị thấy Tiêu Lê Hoa muốn đi ra ngoài, liền vội nói, sau đó trở về phòng lấy một rổ quần áo.

Tiêu Lê Hoa nghĩ có người đưa nàng đi cùng cũng tốt, mặc dù trong đầu nàng có trí nhớ, nhưng rốt cuộc vẫn có chút mơ hồ.

Từ thị đi tới chỗ cửa sổ đang mở nói với người ở bên trong: “Nhu Ý, ta và Tứ đệ muội đi giặt quần áo, các người trông nhà nhé.”

“Biết rồi, Nhị tẩu đi đi, ta sẽ trông nhà.”

Trong phòng truyền đến tiếng nói, Tiêu Lê Hoa nghĩ đây là cô em gái chồng chưa gả ra ngoài kia, chỉ cảm thấy đáng về cũng thanh tú, trong trí nhớ hình như chủ nhân thân thể này không quá chào đón nàng ta, không phải vì Nhu Ý không tốt mà là bởi vì Nhu Ý đánh hôn được mới tốt, nên chủ nhân thân thể này mới ghen tỵ.

Tiêu Lê Hoa nghĩ chủ nhân thân thể này đúng là ham hư vinh, đã gả cho người ta làm mẹ hai đứa nhỏ vẫn còn nhớ mãi không quên hy vọng xa vời kia, không nhận thức được sự thật hiển nhiên, ghen tỵ nọ ghen tỵ kia, gây chuyện thị phi, cuối cùng đến mạng cũng mất, thật không biết nên nói gì nữa.

Tiêu Lê Hoa cùng Từ thị đi ra cổng, phía sau còn có thêm hai cái đuôi nhỏ.

Đi trên đường gặp mọi người, đều chào hỏi Từ thị, vừa nhìn cũng biết đây là một người nhân duyên tốt, mà Tiêu Lê Hoa đều nhận được ánh mắt khinh bỉ. Trong lòng Tiêu Lê Hoa cũng thấy buồn bực, nghĩ chủ nhân của thân thể này đúng là để lại cho mình một cục diện rối rắm a, xem ra hình tượng chỉ có thể sau này từ từ thay đổi, mà bây giờ nàng chỉ có thể dùng vẻ mặt lạnh nhạt đối mặt với ánh mắt đánh giá của mọi người xung quanh, thỉnh thoảng quan tâm đến hai cái đuôi nhỏ.

Đến bờ sông, thấy dưới cây đại thụ đã có rất nhiều phụ nữ. Từ thị bảo Tiêu Lê Hoa đổi chỗ giặt, người dưới gốc cây kia không nên gặp, miễn cho Tiêu Lê Hoa lại gây chuyện ầm ĩ với người ta.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Quỷ nhập vào người

Editor: Hong Van

Beta: Tiểu Tuyền

Tiêu Lê Hoa thấy Từ thị rõ ràng là đi về phía gốc đại thụ dưới bờ sông, nhưng kết quả lại vòng qua đó, có chút kỳ quái, thầm nghĩ dưới gốc cây cũng có chỗ cơ mà, tại sao lại không đến đó? Nàng nhìn kỹ qua thì mới hiểu rõ.

Gốc đại thụ dưới bờ sông có không ít đá lớn, có nhiều nữ nhân đang giặt y phục ở trên những tảng đá đó, mà trong số những nữ nhân đó lại có mấy người là nguyên nhân khiến Tiêu Lê Hoa bị thương rồi để Tiêu Lê Hoa xuyên tới.

Tiêu Lê Hoa thầm nghĩ Từ thị đây là không muốn nàng đi qua đó cãi nhau với người ta!

“Tạ nhị tẩu tử, ở đây còn có chỗ này! Mau đến đây giặt cùng nhau đi!”

Từ thị muốn đi chỗ khác giặt đồ, Tiêu Lê Hoa cũng không phản đối, tuy là trong trí nhớ của Tiêu Lê Hoa nguyên nhân nàng đánh nhau với người khác

cũng bởi vì nàng ghen ghét người ta mà nói lời không dễ nghe, chọc giận người khác mới làm hại chính mình bị đẩy một cái mà té ngã, mệnh vào Hoàng Tuyền, nhưng nàng cũng không có tình cảm gì với kiểu một đám người lại đi đánh một nữ nhân, cho nên vẫn là cách những nữ nhân kia xa một chút thì tốt hơn. Chỉ là lúc này lại có người gọi Từ thị lại.

Người gọi lại là một phụ nhân có chút béo, đang cười dò xét Tiêu Lê Hoa.

Tiêu Lê Hoa xem xét biểu lộ trong ánh mắt của kia của nàng ta đã biết rõ đây là đang cười trên nỗi đau của người khác, trong lòng nghĩ thầm người này là cố ý, chính là muốn nhìn chuyện cười của nàng a? Nàng tìm được nữ nhân này trong trí nhớ của mình, nữ nhân này được gọi là Chu đại tẩu, trượng phu Chu Mãn là một thợ mổ heo, Tiêu Lê Hoa còn cười qua nàng mập mạp, coi chừng nửa đêm bị Chu Mãn làm thịt mất, Chu đại tẩu vì chuyện này mà chạy đến Tạ gia náo loạn một trận, giữa hai người tuyệt đối là có thù oán!

Tiêu Lê Hoa nghĩ nguyên chủ thật sự là miệng lưỡi đủ độc, cũng thực sẽ khiến người oán, những cục diện rồi rầm này về sau sẽ từ từ được thu thập, hiện tại chuyện nàng có thể làm đúng là quan sát tình thế, ngấm miệng không nói, nếu phát hiện người mà Tiêu Lê Hoa đắc tội là người tốt thì đi tu bỏ quan hệ, nếu bản thân người đó là tấm lòng không tốt, vậy thì xấu gặp xấu đi, nàng sẽ không vì loại người này mà đi hao tâm tổn trí.

Chu đại tẩu vừa nói như vậy, những người còn lại toàn bộ quay đầu nhìn qua, sắc mặt cũng có đủ màu, nhất là một nữ nhân mặc áo màu xanh lá trong đó, vốn là có chút kinh hoàng, sau đó hung hăng trừng mắt nhìn Tiêu Lê Hoa, quay đầu đi tiếp tục giặt y phục. Nữ nhân này đúng là người trong cuộc khiến cho Tiêu Lê Hoa mất mạng.

Nhà mẹ đẻ của nữ nhân này họ Trương, tên gọi là Thủy Đào, gả cho người Lý gia trong thôn này, là con dâu út của Lý gia.

Đương gia của Lý gia chính là thôn trưởng, thôn trưởng có hai trai một gái, người con gái gả cho một phú hộ trên thị trấn, thường xuyên mang về cho nhà mẹ đẻ không ít thứ tốt, mà Trương Thủy Đào và cô em chồng lại có quan hệ tốt với nhau, tất nhiên là lấy được không ít thứ tốt hơn, cho nên luôn khoe khoang với mấy nữ nhân trong thôn, sau đó bị Tiêu Lê Hoa thấy được, đương nhiên là vô cùng ghen ghét, một lời bất hòa rồi đánh nhau, sau đó Tiêu Lê Hoa đã đổi thành Tiêu Lê hiện tại rồi.

Từ thị thấy Chu đại tẩu gọi nàng qua, nhiều người như vậy đều nhìn nàng, nếu không qua đó ngược lại để lộ ra nhút nhát, có chút do dự. Điều không được phép nhất khi sống ở nông thôn chính là không được phép nhút nhát, nếu không người khác sẽ cho là người dễ bị bắt nạt, thực tế thì Tạ gia ở trong thôn này cũng không tính là đại gia tộc, càng phải có lá gan cường tráng mới được

Tiêu Lê Hoa nói: “Nhị tẩu, đi qua đi, chỉ cần các nàng không chọc ta, ta khẳng định sẽ không cãi nhau với các nàng.”

“Vậy thì được rồi!”

Từ thị mang theo Tiêu Lê Hoa đi qua, đến bên cạnh một tảng đá chưa có người ngồi, bên trên đủ để cho hai ba người đứng lên, nàng lại để cho Tiêu Lê Hoa đứng ở bên phía không người, chính bản thân mình thì ngăn giữa hai bên.

Tiêu Lê Hoa đứng vững rồi, quay đầu nói với Thạch Đầu và Mộc Đầu: “Hai người các con đi chơi cách xa bờ sông chút, đừng để rơi vào trong nước, nếu muốn đi chơi xa hơn thì nói với nương một tiếng.”

Hai đứa bé đều ngoan ngoãn gật đầu đáp lại, sau đó cũng không chạy đi, ngoan ngoãn mà ngồi xổm tại chỗ rồi chơi với cỏ, bây giờ nương đã thay đổi tốt hơn rồi, bọn họ đều muốn ở cùng một chỗ với nương, sợ là vừa rời đi thì nương lại biến trở lại như ban đầu.

Giặt y phục ở thời cổ đại cũng không có bột giặt, bình thường đều dùng tro than, người dùng xà bông cũng tương đối ít, thứ đó không rẻ.

Tiêu Lê Hoa vừa dùng chày gỗ đập đập y phục rồi vừa nghĩ, đợi sau này kiếm được tiền rồi, mỗi ngày nàng đều dùng xà bông để giặt y phục, rửa mặt rửa tay cũng dùng xà bông thơm!

“Tiêu Lê Hoa, ngươi đập mạnh như vậy làm cái gì? Là muốn đánh ai à? Thật dọa người đó!”

Chu đại tẩu thấy Tiêu Lê Hoa chỉ làm việc mà không nói lời nào, nên không có gì cũng tìm lời mà nói, lần này Tiêu Lê Hoa bị thương, còn đắc tội Trương Thủy Đào, trong nội tâm nàng ta cũng có chút hả hê đấy.

Tiêu Lê Hoa ngừng tay, liếc nhìn nàng ta một cái rồi nói: “Ta ăn cơm thì dùng sức làm việc, cũng không giống người nào đó ăn nhiều như vậy mà sức lực thì ít, hoàn toàn biến thành thịt cả rồi. Còn có tâm tư đi quán đông quán tây, người khác cũng không bị dọa, chỉ có mình ngươi bị dọa, sao lá gan lại nhỏ như vậy, thật là không nhìn ra đó.”

Tiêu Lê Hoa không muốn gây chuyện, chỉ là Chu đại tẩu thật sự là không có việc gì lại đi kiếm chuyện, nàng không nói lời nào cũng không được, trước kia lớn lên ở trong thôn, biết rõ càng trầm lặng thì sẽ càng khiến người ta nghĩ rằng mình là quả hồng mềm.

Sắc mặt Chu đại tẩu đỏ lên, thầm nghĩ đây là Tiêu Lê Hoa đang cười nàng béo, nói thân hình nàng lớn nhưng gan lại bé, nữ nhân chết tiết này đã bị ngã vỡ đầu rồi sao miệng lưỡi còn bén nhọn như vậy? Hơn nữa nếu trước kia nàng ta đều là vẻ mặt chanh chua, thì bây giờ lại giống như người không có việc gì, khuôn mặt kia lại để nàng (Chu đại tẩu) có loại xúc động muốn cào lên.

“Tiêu Lê Hoa! Ngươi ngược lại lớn lên gầy thì làm được cái gì? Còn không phải là gả cho một hán tử nông thôn sao? Cho dù ngươi có ghen tị đồ mất Kim Phụng muội tử cũng vô dụng, người ta là đi làm thiếu phụ nhân, mà ngươi đòi này nhìn thấy nàng đều chỉ có thể cúi đầu đi đường, muốn làm nha đầu của người ta cũng không được!”

Kim Phụng chính là cô em chồng của Trương Thủy Đào, chính là phượng hoàng vàng của Lý gia.

Chu đại tẩu đề cập đến nha hoàn, là do trước kia Tiêu Lê Hoa làm việc này, còn là kẻ đã bị đuổi ra ngoài, cho nên mới nói, cho dù nàng có đưa lên đến cửa cũng không có ai muốn.

Tiêu Lê Hoa không thấy tức giận chút nào, đây cũng không phải là chuyện của nàng, toàn bộ đều là chuyện trước kia của Tiêu Lê Hoa, nàng không có gì phải xấu hổ.

“Gả cho một hán tử nông thôn thì làm sao? Chẳng lẽ ngươi không gả cho hán tử nông thôn sao? Chẳng lẽ mấy tỷ muội ở đây không phải là gả cho hán tử nông thôn sao? Chẳng lẽ về sau này thấy Kim Phụng muội tử kia đều phải cúi đầu đi đường hả? Có phải ngươi nói tất cả chúng ta cũng không sánh bằng nha đầu của nhà có tiền không? Đây là lời trong lòng của ngươi sao?”

Tiêu Lê Hoa cười nhìn Chu đại tẩu, mắt thấy mấy người khác vì lời nói của nàng mà đều nhìn về hướng Chu đại tẩu, trong nội tâm nàng thầm nghĩ, cho ngươi không có việc gì lại đi gây chuyện này.

Chu đại tẩu thấy tất cả mọi người đều trừng mắt nhìn nàng, vội khoát tay nói: “Ta không có ý đó, các ngươi không nên tức giận a! Ta đây không phải là đang nói Tiêu Lê Hoa sao? Các ngươi không được nghe lời nữ nhân này nói. . . , nàng đây là muốn hại ta đó! Tiêu Lê Hoa! Ta nói ngươi đó, không có việc gì ngươi kéo chuyện đến trên đầu người khác làm cái gì?”

Chu đại tẩu tức giận nói: “Cho đến bây giờ chúng ta cũng chưa từng ghét bỏ nam nhân của mình, chỉ có ngươi tự nhận là tiên nữ, muốn gả cho người có tiền, nhìn thấy người khác tốt hơn mình thì đỏ mắt, bây giờ ngươi lại đang giả vờ cái gì? Giống như là ngươi thật thỏa mãn với nam nhân của mình vậy, lời này nói ra ai mà tin được! Thật là muốn cười đến rụng răng mất!”

“Làm sao ngươi biết ta ghét bỏ nam nhân của ta? Ngươi là con giun trong bụng ta sao? Ta cho ngươi biết, nam nhân của ta rất tốt! Ngươi nói nam nhân nhà ta không tốt, vậy thì nói xem có chỗ nào không tốt a? Không nói được cái gì thì ta không để yên cho ngươi!”

Tiêu Lê Hoa mặt không đỏ hơi không thở gấp nói, Tạ Hữu Thuận trong trí nhớ của nàng quả thật không tệ, nàng thật đúng là không ghét bỏ.

“Ngươi, ngươi, không phải là ngươi bị ngã rồi đầu óc hư mất đó chứ? Làm sao lại không giống với Tiêu Lê Hoa trước kia hả?”

Chu đại tẩu bị Tiêu Lê Hoa làm nghẹn một hơi nói không ra lời, cuối cùng bắt đầu cãi và với Tiêu Lê Hoa. . . , nàng ta xác thực cảm thấy Tiêu Lê Hoa thay đổi, Tiêu Lê Hoa vốn dĩ không như thế, nàng ta vốn là một lời bất hòa liền sẽ không ngại mặt mũi mà xông lên đánh người, khí lực của nàng ta lớn, còn đánh Tiêu Lê Hoa mấy lần, còn Tiêu Lê Hoa của bây giờ sao lại biết ăn nói như thế chứ, hơn nữa từ đầu đến cuối đều bình tĩnh, biểu lộ trên mặt có thể tức chết người!

Người bên ngoài nghe xong lời này của Chu đại tẩu cũng thấy Tiêu Lê Hoa thay đổi, ánh mắt nhìn Tiêu Lê Hoa cũng rất kỳ quái.

“Không phải là ngươi bị quỷ nhập vào người chứ?”

Trương Thủy Đào đột nhiên lên tiếng, thân thể liền rụt rụt về sau.

Nội tâm Tiêu Lê Hoa nhảy dựng, thầm nghĩ chính mình còn chưa biến hóa quá nhiều, mà những người này đã sinh nghi rồi, mấy cô nhân này thật không phải là dễ lừa gạt, chẳng qua là nàng cảm thấy Trương Thủy Đào nói như vậy cũng là có lý, ánh mắt nhìn nàng ta đã tỉnh táo, đây cũng không phải là người tốt lành gì. Chẳng qua là nàng sợ sao? Chính mình đã có được trí nhớ của Tiêu Lê Hoa rồi.

Người bên cạnh vừa nghe được ba chữ quỷ nhập thân thì đều bị dọa cả, cô nhân sợ nhất chính là quỷ, thực tế thì các nàng vẫn là nữ nhân, đều không có quan hệ tốt với Tiêu Lê Hoa, thực sự là sợ Tiêu Lê Hoa bị quỷ nhập vào người rồi đi tìm họ tính sổ.

Mấy nữ nhân đều không tự chủ được mà dờ dờ thân thể qua một bên.

Từ thị ở bên cạnh nói: “Cái gì mà quỷ nhập vào người chứ? Không nên nói vậy, Tứ đệ muội của ta đều nhận ra tất cả mọi người mà! Có người nào bị quỷ nhập mà có được trí nhớ của nguyên chủ hả? Nàng chính là bị ngã nặng quá, chính mình cũng ngã đến thông suốt rồi. Các ngươi cũng biết người mà đã chết qua một lần thì suy nghĩ cũng sẽ khai thông mà.”

Từ thị vừa nói như vậy thì mọi người đều nhẹ nhàng thở ra, thầm nghĩ cũng đúng a, Tiêu Lê Hoa còn nhớ bọn họ đâu, nếu thật sự là quỷ thì khẳng định là không thể nhớ kỹ họ được.

Trên mặt Trương Thủy Đào lộ ra vẻ thất vọng.

Con ngươi của Chu đại tẩu đảo một vòng: “Ồ, vậy chính là chuyện tốt a! Ta thấy Tiêu Lê Hoa ngươi cũng không có chuyện gì, bây giờ đã có thể đi giặt y phục rồi, nghe nói là mời lang trung đến xem, đã tiêu mất một lượng bạc. Như thế nào cũng rẻ hơn cái vòng ngọc của Trương Thủy Đào bị ngươi đánh nát kia nhiều. Vậy ngươi còn không mau trả lại vòng ngọc cho Trương Thủy Đào đi? Thủy Đào ngươi cũng không cần muốn nhiều, năm mươi lượng là được rồi.”

Thủy Đào nghe xong lập tức gật đầu nói: “Đúng vậy a, lúc ấy nghĩ rằng ngươi bị thương thật nặng, cũng không bảo ngươi bồi thường cái vòng ngọc kia, hiện tại ngươi cần bản cũng không có việc gì. Ngươi phải bồi thường cho ta đi! Đây chính là đồ em gái chồng tặng cho đấy, vì cái này ta đã bị cha mẹ chồng nói cho một trận đó!”

Người bên ngoài nghe được là vòng ngọc trị giá năm mươi lượng, tất cả đều nghị luận, con mắt cũng bắt đầu sáng lên, ở chỗ nông thôn thế này, một năm cả nhà làm lưng vất vả nhin ăn nhin mặc, có thể dư lại mười lượng bạc là tốt rồi, năm mươi lượng chính là một con số lớn đó!

“Các người nói bây bạ gì đó? Ở đâu có vòng ngọc hả? Các người quả thật cho rằng ta bị quỷ nhập nên cái gì cũng không nhớ được phải không? Có phải là muốn lừa gạt hay không hả? Nếu các người dám nói vậy, ta lập tức đi tìm Lý Kim Phụng hỏi thăm rõ ràng đến cùng là có cái vòng ngọc kia hay không, ta ngược lại muốn nhìn xem nhà chồng của Lý Kim Phụng kia rốt cục lớn bao nhiêu, lại để cho một tân nương tử như nàng đem một chiếc vòng ngọc trị giá ít nhất năm mươi lượng tùy ý đưa cho tẩu tử! Nhị tẩu tử có khẳng định đại tẩu tử cũng có phải không? Tẩu tử có khẳng định mẹ ruột cũng có phải không? Đây thật đúng là một số tiền không nhỏ a, ta thật đúng là muốn biết một chút về nhà đại phú kia đó!”

Tiêu Lê Hoa trừng mắt nhìn Chu đại tẩu và Trương Thủy Đào, trong trí nhớ của nàng không có vòng ngọc gì cả, cho nên nàng hiểu rõ hai người này đang giờ trò gì rồi.

Sắc mặt của Chu đại tẩu cùng Trương Thủy Đào đồng loạt thay đổi, người bên ngoài nghe xong hiểu, căn bản là không có vòng ngọc gì cả.

Từ thị bất mãn nói: “Làm gì có ai khi dễ người như các người chứ? Tử đệ muội của ta bị ngã thiếu chút nữa là không còn mạng, thật vất vả mới sống được, quyết định phải sống thật tốt, các người lại còn như vậy! Đây là muốn làm cho nhà chúng ta có người chết hay là muốn hao tài hả? Tử đệ muội, chúng ta đi, đừng nói lý với mấy người này!”

Từ thị nói xong bē chậu đứng lên, nếu hôm nay không phải Tiêu Lê Hoa không bị ngã hồng đầu, còn nhớ rõ là không có cái vòng ngọc kia, Tạ gia bọn họ thật đúng là sẽ bị người nói thành có con dâu bị quỷ nhập, hoặc là phải bồi thường năm mươi lượng bạc rồi! Hai chuyện này cũng không thể tiếp nhận được rồi, thật là khinh người quá đáng mà!

Tiêu Lê Hoa cũng bỏ y phục vào trong chậu, ở chỗ này với những nữ nhân thế này thật không vui vẻ, vẫn là tránh đi thì tốt hơn.

“Tử đệ?”

Từ thị vừa xoay người lại thì kêu một tiếng.

Tiêu Lê Hoa nghe xong sững sốt một chút, ngẩng đầu lên đã nhìn thấy có một nam nhân đứng ở bên cạnh cái cây trên bờ sông, Thạch Đầu và Mộc Đầu đứng cùng một chỗ với hắn, hai đứa nhỏ đứng ở hai bên trái phải cầm lấy tay hắn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Đề nghị ở riêng

Tiêu Lê Hoa đánh giá nam nhân kia, phát hiện nhìn còn tốt hơn trong trí nhớ, đoán chừng là Tiêu Lê Hoa trước kia không hài lòng với nam nhân này, cho nên cũng không quan sát rõ ràng, chẳng qua là nam nhân này rất phù hợp với thẩm mỹ quan của nàng.

Tạ Hữu Thuận lớn lên cao gầy, khuôn mặt không phải là vô cùng tuấn tú, nhưng cũng khá thu hút, khuôn mặt như dao gọt, đôi mắt đen bóng, làn da màu lúa mạch khỏe mạnh.

Tiêu Lê Hoa rất thỏa mãn, hắn cũng không giống với trượng phu trước kia của mình, như vậy rất tốt, tên chồng trước kia quá nhả nhận, kết quả lại làm ra chuyện dối gạt mình mà có nữ nhân ở bên ngoài. Tuy Tạ Hữu Thuận là một nông phu, nhưng mà hắn có thể chịu đựng được Tiêu Lê Hoa của trước kia, dù là Tiêu Lê Hoa trước kia khiến người ta chán ghét như vậy lại chưa từng đánh chửi nàng ta, có thể thấy được là một nam nhân không tệ.

Ở cùng nam nhân như vậy cả đời, lúc bắt đầu tiếp nhận cũng không phải quá gian nan.

Nguyên vọng trong lòng của Tiêu Lê Hoa chỉ đơn giản là tìm một nam nhân tốt lại có mấy đứa bé rồi sống một cuộc sống yên ổn, hiện tại đã có con rồi, nếu nam nhân này cũng hợp ý, phần còn lại dĩ nhiên là cả nhà sống yên ổn rồi, về phần tình yêu, Tiêu Lê Hoa đã từng bị một tên chồng trước làm cho thương tích đầy mình, nên nhận thấy rằng nó cũng không thật sự trọng yếu, nàng nghĩ chính mình nhất định có thể sống thật tốt.

“Ta đi trong đất nhìn xem, Nhị tẩu, mọi người tiếp tục giặt y phục a.”

Tạ Hữu Thuận thấy Tiêu Lê Hoa nhìn chăm chăm vào mình, trong nội tâm có chút quái quái, chẳng qua là số lần phu thê bọn họ nói chuyện với nhau rất ít, thực tế này ngoài những lúc làm chuyện đó, hắn đều không muốn nói chuyện với nàng, Tiêu Lê Hoa luôn không nể tình, hắn lại không thể làm gì nàng cả, sau mấy lần liên tiếp nói chuyện với nàng, chính là ở trong nhà nói chuyện cũng đi đi.

Hiện tại phu thê hai người đã không gặp nhau một thời gian dài rồi, Tạ Hữu Thuận trực tiếp để lại cho Từ thị một câu rồi xoay người rời đi, còn nắm tay Thạch Đầu và Mộc Đầu đi cùng, hắn muốn hỏi mấy đứa nhỏ một chút rằng nương của bọn chúng rốt cục là làm sao vậy.

Trong nội tâm Tiêu Lê Hoa thầm nghĩ quan hệ của đôi phu thê này thật là lạnh nhạt, chẳng qua là nàng cũng không để ý, Tiêu Lê Hoa trước kia vốn dĩ cũng không có tâm trở thành một thê tử tốt một mẫu thân tốt, nàng tận tâm chẳng phải là được rồi sao? Tạ Hữu Thuận kia cũng không phải là nam nhân

xấu, nàng cũng không tin khi nàng nói chuyện đàng hoàng với hắn rồi, hắn sẽ không sống tốt với nàng.

“Hừ, nam nhân nhà mình trở về rồi, ngay cả nói cũng không thèm nói, thực không chào đón người ta, còn nghĩ chiếm được yêu thích của các thiếu gia lão gia, nghĩ thật hay!”

Chu đại tẩu thấy Tạ Hữu Thuận đi xa, lúc này mới dám nói, còn phi một tiếng về phía mặt nước bên cạnh.

Những nữ nhân gần đó nghe xong đều cười như không cười, các nàng cũng biết được nguyên nhân Tiêu Lê Hoa bị người ta đuổi đi.

Sắc mặt Từ thị khó coi, đó là gièm pha của Tiêu Lê Hoa, nhưng mà Tiêu Lê Hoa đã gả đến Tạ gia rồi, chính là con dâu của Tạ gia, gièm pha của nàng cũng là gièm pha của Tạ gia, trên mặt nàng cũng không có gì đẹp.

Tiêu Lê Hoa không thèm để ý, nói với Từ thị: “Nhị tẩu, đi thôi, nước ở đây quá bẩn rồi, toàn là nước bọt của người ta, còn từ trong một cái miệng thối hay nói luyên thuyên. Ngay cả việc phu thê người ta không nói lời nào cũng quăn, không biết là nghe được lời nói nhảm từ đâu rồi lại lảm bảm vô văn, nếu thật sự là đủ quan tâm, người ta đều nói người lo nghĩ thì hay gầy, thế nhưng không thấy có người gầy a.”

Từ thị nghe xong thì cười nói: “Đúng vậy a, chúng ta đi tìm chỗ sạch sẽ hơn đi.”

Mặt béo của Chu đại tẩu hồng lên, những người bên cạnh nàng sau khi nghe lời của Tiêu Lê Hoa nói thì nghĩ đến Chu đại tẩu vừa nhổ một ngụm nước bọt vào trong nước, cũng cảm thấy nước kia bẩn rồi, tuy là bình thường cũng có người ném đồ vào trong nước, nhưng đó là do không ai thấy được, bây giờ thấy được rồi, dù chỉ là một ngụm nước bọt thì cũng thấy chán ghét a! Ánh mắt mọi người nhìn Chu đại tẩu cũng có chút chán ghét rồi.

Chu đại tẩu thở hổn hển, trong miệng mắng chửi Tiêu Lê Hoa không ngừng, chỉ là mọi người đã đi rồi, nàng ta có mắng cũng không ai nghe được, lần cãi nhau này nàng ta thua.

Tuy trên mặt Trương Thụy Đào không để lộ ra, nhưng trong nội tâm lại không vui vẻ gì, dùng sức đập đập y phục.

Giặt y phục xong, Tiêu Lê Hoa và Từ thị về nhà, tiến vào cửa chính thì chỉ thấy trên giường gạch có một bọc y phục, mở ra xem xét bên trong có hai bộ y phục, cũng đã bẩn rồi. Không phát hiện ra tiền, đoán chừng là Tạ Hữu Thuận đặt ở bên người, hoặc là giấu ở chỗ nào đó trong nhà rồi. Nàng cũng không tìm, dù sao đợi người trở về thì sẽ biết.

Đợi đến lúc trời sắp tối, Tạ Hữu Thuận mới trở về với người trong nhà.

“Nương, nương, con về rồi!”

Thạch Đầu vừa vào nhà thì nhìn thấy Tiêu Lê Hoa nên chớp chớp mắt to nhìn nàng, trong lòng thầm nghĩ không biết nương có còn là nương chỉ cười ôn hòa giống lúc này không, cậu phải xác định một chút.

Tiêu Lê Hoa cúi người hôn lên ót cậu bé một cái rồi nói: “Con ngoan! Nói với nương xem con đã làm gì nào? Có trông chừng đệ đệ thật kỹ hay không?”

Đôi mắt của Thạch Đầu lóe sáng, thầm nghĩ nương vẫn là nương hiền lành, thật tốt!

“Cha dẫn chúng đến chỗ đất đai, con còn đưa mạ giúp cha nữa, đệ đệ ở bên cạnh rất ngoan ngoãn, không có không nghe lời! Mộc Đầu, có đúng hay không?”

“Đúng a, con rất ngoan!”

Tiểu Mộc Đầu bị Tạ Hữu Thuận ôm vào, lúc thấy được nương vẫn còn cười híp mắt, cậu bé lập tức vứt bỏ cha chuyển sang ôm lấy nương, đưa bàn tay nhỏ bé muốn Tiêu Lê Hoa ôm một cái. Tiêu Lê Hoa đưa tay ôm lấy cậu, lại để cho cậu bé ngồi ở trên giường rồi giúp bé sửa sang lại đầu tóc.

Tạ Hữu Thuận nhìn thấy Tiêu Lê Hoa và hai con trai thân thiết như vậy, trong nội tâm thật sự rất giật mình, lúc trước hắn nghe được sự thay đổi của Tiêu Lê Hoa từ chỗ hai con trai, thật sự có chút không thể tin được. Hiện tại vừa thấy quả là như thế, sau khi kinh ngạc qua đi thì rất cao hứng, dù sao thê tử có thể đối tốt với con, có thể khiến trong nhà không còn lạnh lẽo như băng quật giống trước kia nữa, chuyện này so với bất kỳ chuyện gì cũng tốt hơn. Còn thêm chuyện lúc đứng ở bờ sông nghe Tiêu Lê Hoa nói với mọi người là không chê mình, nói hắn tốt lắm, Tạ Hữu Thuận đều nghĩ vợ nhà mình là bị quỷ nhập rồi, chỉ có điều nàng nhớ kỹ tất cả mọi chuyện, vậy thì cũng không phải là quỷ nhập vào người rồi, cho nên đoán chừng là đã bị ngã đến tỉnh táo, đây thật đúng là một chuyện tốt a.

Tiêu Lê Hoa thân mật với hai con trai xong, thấy Tạ Hữu Thuận còn đứng ở đó, cười cười với hắn, đi qua đóng cửa lại, để cho hai đứa nhỏ ngồi trên giường chơi đùa, nàng ngồi ở bên giường nói chuyện với Tạ Hữu Thuận.

“Đoán chừng là chàng biết lần này ta lại gây chuyện rồi, cũng nhìn ra ta có chút thay đổi. Chàng cũng đừng nghi ngờ, ta không phải là bị quỷ nhập đâu, chỉ là lần này thật sự thiếu chút nữa là đã chết rồi, nên cũng suy nghĩ cẩn thận một số việc. Chuyện trước kia chúng ta đều buông xuống, bây giờ phải sống thật tốt, chàng cảm thấy thế nào?”

Tạ Hữu Thuận cũng từng nghe chuyện có người chết qua một lần rồi tỉnh lại thì tính tình thay đổi, nghĩ rằng tính tình của Tiêu Lê Hoa thay đổi một chút cũng không kỳ quái, hơn nữa nàng cũng không thay đổi toàn bộ, nhìn nàng ở bờ sông khiến cho những nữ nhân kia tức giận, vẫn có hình ảnh của quá khứ, chẳng qua ngược lại hắn không cảm thấy chán ghét, dù sao thì cũng là do những nữ nhân kia làm sai.

“Được, vậy sao này chúng ta sống thật tốt.”

Tiêu Lê Hoa thấy Tạ Hữu Thuận không hoài nghi gì, cũng không so đo những chuyện Tiêu Lê Hoa làm trước kia, nguyện ý chung sống thật tốt với nàng, trong nội tâm âm thầm thở phào, lại nói với hắn chuyện một lượng bạc, ra về đương nhiên nói: “Lần này chàng kiếm được bao nhiêu tiền? Cầm lấy đi đưa cho cha nương, nói là tiền thuốc của ta, nếu không đủ, về sau chàng lại làm thêm để bù vào.”

Tạ Hữu Thuận nghe xong thì hơi nhướn mày một chút: “Tiền này vốn để nhập vào của công mà.”

Tiêu Lê Hoa nhìn xem hắn rồi nói: “Đúng vậy, là để nhập vào trong quỹ công, chỉ có điều trong số này cũng có tiền thuốc của ta rồi. Chàng nghĩ đi, nếu như chàng ở nhà mà trong tay lại có số tiền kia, nhất định sẽ lấy ra chữa bệnh cho ta đúng không? Rồi phần tiền còn lại mới đưa cho cha nương, hiện tại bọn họ bỏ ra trước, chàng lại lấy từ trong tiền công của chàng ra để trả lại cha nương. Chàng hiểu ý của ta không?”

Tạ Hữu Thuận có chút hiểu cũng có điều không hiểu, chẳng qua là thấy Tiêu Lê Hoa nói lý lẽ hào hùng như vậy, trong lòng của hắn cũng hiểu rõ một điều, chính là vợ vẫn không thiết thời, một lượng bạc mà nàng nói kia, đã đem cả nhà đưa bốn trong đó rồi, tuy là dùng phương pháp xử lý có chút vô lý. Chẳng qua Tạ Hữu Thuận cũng không tức giận, ngược lại cảm thấy Tiêu Lê Hoa nói chuyện không có đạo lý này đến mức cây ngay không sợ chết đứng như vậy, bộ dạng có chút không giống với lúc trước, có chút thuận mắt hơn.

Tiêu Lê Hoa thấy Tạ Hữu Thuận không nói lời nào, thì tiếp tục nói với hắn: “Chuyện này chàng không lên tiếng thì chính là đồng ý đó, ta còn muốn nói với chàng chuyện này. Chàng xem xem, có phải chúng ta cần phải ra ở riêng không, dù sao thì ta có ý định phân ra, nếu thời gian tới cứ tiếp tục sống như vậy thì không có cách nào sống nổi nữa rồi.”

Tạ Hữu Thuận nghe Tiêu Lê Hoa nói đến chuyện ra riêng thì có chút kinh ngạc, từ khi Tiêu Lê Hoa gả vào cửa cho tới bây giờ cũng chưa từng đề cập qua việc phân nhà, nàng không hài lòng khi gả cho mình, trong nhà trừ ăn ra thì cơ hồ là không làm việc gì cả, bắt buộc lắm mới làm chút việc, còn giống như là muốn giết vợ và nhà này. Hiện tại nàng trở nên chịu khó rồi, lại đề cập đến việc ra riêng, hắn không thể không kinh ngạc a. Chẳng qua sau khi nghe xong lời Tiêu Lê Hoa nói, lông mày của hắn nhíu chặt lại.

“Thạch Đầu, lời nương của con nói là sự thật sao? Người khác có ăn mà các con không có sao? Là như vậy đúng chứ?”

Tạ Hữu Thuận không thể tin được những gì hắn vừa nghe thấy, thực tế thì Tiêu Lê Hoa nói ra lời này, là lúc vợ có chuyển biến, trước kia nàng hoàn toàn mặc kệ hai đứa bé, nên lời nói của nàng hắn cũng không tin hoàn toàn.

Thạch Đầu và Mộc Đầu đang ngồi chơi ở góc giường, nhưng vẫn nghe thấy cha nương nói chuyện, thấy cha hỏi mình, cậu bé liền gật đầu, trước kia cậu cũng muốn nói với cha đó, nhưng vừa nghĩ đến nương nên không phản đối. Hiện tại cuối cùng cũng có thể cáo trạng, cậu bé lập tức nói ra toàn bộ ủy khuất, nói xong thì khóc lên. Tiểu Mộc Đầu thấy cha ca khóc thì cũng khóc theo.

Tạ Hữu Thuận tức giận đến mức sắc mặt tái nhợt, hắn ở bên ngoài làm việc vất vả, đem tất cả tiền kiếm được giao cho nhà, kết quả con của hắn bị đối xử như vậy, còn gạt hắn, hắn cảm thấy lạnh thấu tâm.

Tiêu Lê Hoa vừa thấy sắc mặt của Tạ Hữu Thuận đã biết rõ hắn vô cùng để ý đến chuyện con trai chịu khổ, thấy rằng việc ra riêng có hi vọng rồi.

“Không phải đã nói là sau khi Như Ý thành thân thì phân nhà sao? Nhà này sớm muộn gì cũng chia ra, không chẳng chúng ta ra riêng trước đi. Ta cũng chỉ mới biết được con trai của chúng ta phải chịu ủy khuất như thế này, nhớ lại trái tim cũng lạnh lẽo. Ta chỉ muốn đối xử tốt với các con, chỉ cần chàng đáp ứng ra riêng, ta cam đoan sẽ nuôi nấng các con thật tốt, cũng đối tốt với chàng, sinh sống yên ổn, không bao giờ... giống như trước nữa. Chàng hãy suy nghĩ thật kỹ, loại ngày này ta ở một ngày lại khó chịu thêm một ngày.”

Tạ Hữu Thuận trầm mặt suy tư.

Tiêu Lê Hoa nói: “Sớm ra riêng ngày nào thì ta có thể làm đồ ăn ngon cho các con ngày đó, chàng xem chúng gầy như vậy, nếu lại đói thêm một thời gian ngắn nữa, không biết có thể có hại gì với thân thể hay không. Thân thể của tiểu hài tử rất khó dưỡng lại được đó.”

Tạ Hữu Thuận nhìn xem thân thể gầy ốm của hai con trai, lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vì gầy ốm mà lộ ra đôi mắt đặc biệt lớn, trong nội tâm cũng không dễ chịu.

Lúc ăn cơm Tạ Hữu Thuận vẫn không nói lời nào, sắc mặt bình tĩnh, nhưng là mọi người đều nhìn ra tâm tình của hắn không tốt.

Ăn cơm xong, Tạ Hữu Thuận đi vào phòng của cha mẹ, cầm tiền công đi qua.

Tiêu Lê Hoa cũng đi theo hắn, nàng lo lắng Tạ Hữu Thuận không thể truyền đạt lại lời nói của nàng, nên định nói giúp.

Uông thị thấy Tiêu Lê Hoa thì tức giận, lại nói đến chuyện một lượng bạc kia, nói là Tiêu Lê Hoa phải trả lại cho họ, lại khiến cho Tạ Hữu Thuận nghĩ biện pháp. Tiêu Lê Hoa lập tức nói ra ý nghĩ của mình, khiến Uông thị tức giận đến chửi ầm lên, chẳng qua là sắc mặt Tiêu Lê Hoa không thay đổi chút nào, nghĩ thầm bà dám để cho con của tôi đói bụng nhiều bữa như vậy, đừng muốn một lượng bạc này nữa.

Uông thị đang mừng đến vui sướng thì Tạ Hữu Thuận đột nhiên đề cập đến chuyện ra ở riêng, lại nói về chuyện cái bánh kia, Uông thị á khẩu không nói gì được, trừng mắt nhìn Tiêu Lê Hoa đến nỗi trông mắt muốn trừng ra ngoài. Mặt mo của Tạ Sinh Tài cũng đỏ lên, cúi đầu không lên tiếng, việc này là bọn họ đuối lý, nói ra thì chính là Tạ gia mất mặt a.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11: Ở riêng

Editor: Thu Huyền

Beta: Tiểu Tuyên

Tạ Hữu Thuận vừa thấy cha mẹ như vậy đã biết rõ không có oan uổng bọn họ, tâm càng rét lạnh nói: “Cha mẹ đã không nỡ cho hai đứa con trai con ăn uống, không nỡ bỏ của công ra mà nhìn con dâu bị tổn thương, vậy cái nhà liền phân ra a. Chỉ cần phân ra, về sau những số tiền này tất cả đều là chúng con chi ra, sẽ không liên lụy cha mẹ. Tiền hiếu kính cha mẹ con cũng vẫn sẽ cho. Việc này cứ làm như thế a, ngày mai con gọi người đến. Vợ, chúng ta đi.”

Tiêu Lê Hoa thấy Tạ Hữu Thuận dứt khoát sạch sẽ như vậy xác định ở riêng, mắt đều trừng lớn, nghĩ dễ dàng như vậy? Xem ra tướng công này thực không phải bánh bao mềm ah!

“Lão Tứ! Ngươi trở lại cho ta!”

Uông thị thấy nhi tử cũng không hỏi xem mình có đồng ý hay không đã nhắc chân đi rồi, tức giận từ trên giường ngồi dậy thét lên, nhưng mà Tạ Hữu Thuận chỉ ngừng một chút, sau đó liền xốc rèm đi ra ngoài rồi.

Tiêu Lê Hoa theo ở phía sau, trong lòng rất sáng khoái, nàng thật không nghĩ tới người nam nhân này làm việc dứt khoát như vậy, quả thực không giống chút nào với nam nhân nàng nhìn thấy nghe thấy trong đồng ruộng kia, xem ra vận khí của mình coi như không tệ. Đối với vợ dễ dàng tha thứ, đối với hài tử tốt, tài giỏi, có chủ kiến, đối với cha mẹ cũng hiếu thuận lại không ngu hiểu, ngoại trừ không có tiền giống như không có khuyết điểm gì. Hình tượng Tạ Hữu Thuận trong lòng dường như lại tăng thêm một mảng lớn.

Uông thị mắng chửi trong phòng, chỉ một cái viện tử, chuyện Tạ Hữu Thuận muốn ở riêng thoáng cái đã để cho toàn bộ người trong nhà nghe được. Mọi người tâm tư khác nhau, có ở lại trong phòng cha mẹ khuyên nhủ Uông thị, cũng có đến trong phòng Tạ Hữu Thuận khuyên Tạ Hữu Thuận. Lý do là đừng làm cho cha mẹ tức giận, chuyện ở riêng ít nhất phải đợi đến lúc Như Ý gả đi rồi nói.

Tiêu Lê Hoa ngồi ở một bên không nói lời nào, hai hài tử co lại ở sau lưng nàng, bọn hắn nghe được Uông thị chửi bậy rồi.

Tạ Hữu Thuận nhìn bộ dáng hai đứa con trai gầy yếu, quyết tâm muốn ở riêng, mặc kệ ai khuyên nhủ đều vô dụng. Tạ Hữu Thái chỉ nói vài câu rồi thôi, Tạ Hữu Khang lại ca nửa ngày đại ca phở, Tạ Hữu Hòa ở một bên kẹ thương đeo gậy đánh loạn một trận cũng không thuyết phục được Tạ Hữu Thuận, cuối cùng cũng ngừng nói rồi.

Tiêu Lê Hoa ở một bên nhìn xem, đã có chút minh bạch, ba người này kỳ thật đều không phải quá để ý Tạ Hữu Thuận phân hay không phân, Tạ Hữu Thái đến chỉ làm nghĩa vụ khuyên bảo, Tạ Hữu Khang cùng Tạ Hữu Hòa cũng có vài phần không muốn Tạ Hữu Thuận phân ra, có thể cũng không phải là vì tình nghĩa huynh đệ, mà là vì mặt mũi cùng một ít gia sản để cho Tạ Hữu Thuận phân ra.

“Tứ ca, cha mẹ gọi các người đi qua.”

Ngay lúc này tiếng Như Ý vang lên ở ngoài cửa, nàng là cô nương lớn lên không tệ, ở tại nông thôn cũng coi như xinh đẹp, hiện tại nhìn dưới ánh sáng ngọn đèn khá tốt hơn so với ban ngày. Nàng chỉ quét mắt qua Tiêu Lê Hoa liền dời đi ánh mắt.

Tạ Hữu Thuận lại để cho Tiêu Lê Hoa trông Thạch Đầu và Mộc Đầu, hắn theo cùng đi.

Hiện tại Tiêu Lê Hoa biết rõ trong lòng nam nhân này là tính toán thành công rồi, cho nên cũng yên tâm lưu lại trong phòng cùng hai đứa con trai.

Dường như cũng không lâu lắm Tạ Hữu Thuận đã quay trở lại rồi, sắc mặt bình tĩnh.

Tiêu Lê Hoa hỏi: “Đồng ý ở riêng rồi hả?”

Tạ Hữu Thuận đóng kỹ cửa lại chen vào, ngồi vào cạnh giường nói: “Đồng ý, bất quá có điều kiện, nàng nghe xong đừng mất hứng.”

Tiêu Lê Hoa gật đầu, nàng nghĩ không có điều kiện mới là kỳ quái, hiện tại nàng chỉ ngóng trông phân ra nhanh một chút, dù ăn chút ít thiệt thòi cũng không để ý, có tay có chân có đầu óc, còn sợ không có nổi một miếng ăn một bộ xiêm y hay sao?

“Thứ nhất, chuyện đi ra ngoài ở riêng này là chúng ta chủ động nói ra, nói đúng là không muốn liên lụy người trong nhà. Thứ hai là thời điểm Như Ý xuất giá ta ra mười lượng bạc, đoán chừng đến lúc đó ở riêng thì cũng không phân được cái gì. Nếu muốn lợp nhà khác, hoặc là che chắn tạm chút, thì phải vay được tiền. Nếu như không muốn thì chờ Như Ý gả cho người ta thì ở riêng, hơn nữa trước khi ở riêng không cho nàng lại âm ỉ nữa. Nàng nói một chút có nguyện ý phân ra không? Nếu nguyện ý thì chúng ta phân ra.”

“Ta sẽ cố gắng kiếm tiền, sẽ không để cho mẹ con nag2 đói bụng, chỉ cần nàng không ngại là được.”

Tạ Hữu Thuận thấy Tiêu Lê Hoa trầm tư, lại nói một câu, hần nhìn hai hài tử, là muốn chia ra, trước kia Tiêu Lê Hoa không trông cậy vào được, hần nghĩ đến có người nhà giúp đỡ trông hai hài tử, kết quả người nhà lại đối với hai hài tử hần như vậy, trong lòng của hần có tức giận, mà Tiêu Lê Hoa lại hiểu chuyện, hần nghĩ đến có lẽ phân ra sẽ tốt hơn. Chỉ là hần vẫn sợ Tiêu Lê Hoa sợ chịu khổ, đến lúc đó phân nhà ra nàng lại không cam lòng, lại làm ầm ĩ.

Tiêu Lê Hoa nghe Tạ Hữu Thuận nói như vậy trên mặt lộ ra tươi cười, nàng vừa rồi trầm tư quả thật là có chút do dự, chưa từng đi ra ngoài, không biết cái gì có thể kiếm tiền, nàng sợ sẽ lại để cho bọn nhỏ chịu khổ. Hiện tại Tạ Hữu Thuận vừa nói như vậy, nàng đã an tâm.

“Phân a, dù ta đói bụng cũng không để hai hài tử đói bụng.”

“Mẹ, chúng ta sẽ ở riêng sao?”

Thạch Đầu hỏi, hần biết rõ cái gì gọi là ở riêng, chính là không ở cùng nhà ông bà nữa, đi ra ngoài sống một mình, đồng tiền trong nhà chính là của mình.

Tiêu Lê Hoa cười gật đầu, một tay ôm Thạch Đầu một tay ôm Mộc Đầu nói: “Đợi phân nhà ra, cha mẹ kiếm tiền cho các con ăn ngon đấy.”

Thạch Đầu Mộc Đầu nghe xong hai mắt đều sáng rực lên, Mộc Đầu càng khoa trương hơn là khoe miệng chảy nước miếng, chọc cho Tiêu Lê Hoa cười hai mắt đều trở thành nguyệt nha nhi.

Tạ Hữu Thuận thấy bọn họ vui vẻ như vậy, nghĩ đến phân đi ra cuộc sống sẽ tốt đẹp đây.

Ngày hôm sau rất nhiều người đến Tạ gia, có thôn trưởng cùng bốn vị thôn lão đức cao vọng trọng trong thôn, Tạ Phát Tài là hộ từ bên ngoài đến, cho nên cũng không có người bản gia chủ trì, chỉ có thể tìm người ngoài.

Thôn trưởng họ Lý, gọi Lý Cao, là bố chồng Trương Thủy Đào, hơn 40 tuổi, nhìn cũng không già lắm, ngược lại có vài phần tư thái thôn trưởng, ngồi nói mấy câu, sau đó lại để cho Tạ Phát Tài chủ trì chuyện ở riêng, bọn hần chỉ cần làm chứng là được.

Tất cả người Tạ gia hôm nay, người lớn đứng trong phòng, tiểu hài tử đứng ở bên ngoài.

Uông thị trừng liếc Tiêu Lê Hoa, nhìn Tạ Hữu Thuận, nhưng mà Tạ Hữu Thuận không nhìn bà, bà chỉ có thể lại trừng mắt Tiêu Lê Hoa. Tiêu Lê Hoa sắc mặt đều không thay đổi, bà thích trừng thì để cho bà trừng đi, dù sao muốn ở riêng rồi.

Tạ Phát Tài ho hai tiếng nói: “Lão Tứ là hào hài tử, cảm thấy liên lụy trong nhà đã nghĩ ngại sớm phân ra để tránh cho trong nhà chút ít phiền toái, ta người làm cha này cũng chỉ có thể đồng ý. Hôm nay sẽ đem nhà phân ra. Trong nhà cũng không có gì có thể phân chia, trước tiên nói về ruộng a. Trong nhà tổng cộng có năm mẫu ruộng nước, sáu mẫu ruộng cạn, còn có bốn mẫu đất cát, thì phân cho nhà lão Tứ 1 mẫu ruộng nước, một mẫu ruộng cạn, một mẫu đất cát. Mặt khác trong nhà còn có 32 lượng bạc. Về sau lão đại muốn những phòng ở này, cho nên không được chia. Hai lão chúng ta giữ lại 2 lượng, còn lại ba mươi lượng nên ba người các người một người mười lượng. Lão Tứ người được mười lượng.”

Tiêu Lê Hoa nghe kỹ, mười lượng này toàn bộ thêm trang cho Như Ý rồi, bọn hần tương đương một phần bạc cũng không có, nhưng dù sao cũng không có thiếu nợ đấy.

Đương nhiên hướng đi của mười lượng bạc này Tạ Phát Tài chưa nói, lại tiếp tục phân chia những vật dụng trong nhà cùng heo gà các loại.

“Lão Tứ, những vật dụng trong nhà kia đều có thể lấy đi, mười hai dụng cụ trồng trọt người cũng được chia một phần. Trong nhà có mười con gà, một con trống chín con mái, cho các người hai con mái đây. Về phần heo, các người cũng không nuôi dưỡng cùng, nên không có phần của các người. Ta phân như vậy, các người cảm thấy sao?”

Tạ Phát Tài thở dài nói.

Tiêu Lê Hoa nghe, cảm thấy ngoại trừ mười lượng bạc kia có chút thua lỗ, cái khác không có gì, tổng so với những hộ mới xuất cũng mạnh hơn.

Tạ Hữu Thuận cũng gật đầu.

Tạ Phát Tài lại nói tiền đường lão, lương thực, quần áo tặng bốn mùa.

Tạ Hữu Thuận cũng không có ý kiến, Tiêu Lê Hoa càng làm bài trí ở một bên, hiện tại nàng chỉ muốn có thể ở riêng.

Nhờ một vị thôn lão biết chữ viết cho một tờ đơn xin ở riêng, biết chữ thì ký tên, không biết chữ thì điểm chỉ, cái nhà này cứ như vậy thuận lợi mà phân chia xong rồi.

Đưa tiền thôn trưởng cùng bốn vị thôn lão, cả nhà tụ tập lại ở bên trong nhà chính, Tạ Phát Tài nói với Tạ Hữu Thuận sau này sẽ ở riêng rồi nhưng vẫn là người một nhà, bảo hần phải sống thật tốt, nói xong nước mắt rơi đầy mặt, hần đối với đứa con trai này cũng không phải không có cảm tình, chỉ là hần còn phải chiếu cố nữ nhi khác cùng lão bà, cũng chỉ có thể như vậy.

Từ nhà chính đi ra, Lý thị âm dương quái khí nói: “Ồ, cái này tốt rồi, cuối cùng có thể sống một mình, đến lúc đó mỗi ngày ăn thịt, nhớ bảo những ca ca chị dâu chúng ta đi ăn ah! Không để cho chúng ta ăn cũng nhớ đến cha mẹ cùng đám cháu trai cháu gái.”

Tiêu Lê Hoa liếc nhìn nàng một cái nói: “Tam tẩu gấp cái gì, chờ Như Ý gả đi ra ngoài, tẩu cũng không cần hăm dọa ta rồi. Huống chi tẩu còn nhiều hơn mười lượng bạc đấy, chúng ta có thể không sánh bằng, đến lúc đó còn phải vay tiền đi lợp nhà. Nếu Tam tẩu nhớ thương chúng ta, không bằng nói với nhà mẹ tẩu cho chúng ta vay tiền nhé? Đến lúc đó chúng ta khẳng định hăm thật cách thủy cảm ơn tẩu.”

“Vay tiền? Nhà mẹ ta nghèo lắm, người vẫn là trở lại nhà mẹ người mượn đi a! Ta đang vội không nói chuyện phiếm với người nữa!”

Lý thị thấy Như Ý đi ra từ nhà chính, vội vàng đi rồi, nàng cũng không muốn lại để cho người nghe được nàng đang mong ngóng được ra ngoài ở riêng.

Phương thị cười nói: “Tứ đệ muội, muội là không đành bỏ mười lượng bạc kia hả? Đây chính là các người nguyện ý thêm trang cho Như Ý, đến lúc đó các người cũng không nên đi xung quanh nói cái gì ah.”

Như Ý cũng nhìn chăm chăm vào Tiêu Lê Hoa.

Tiêu Lê Hoa thăm nghĩ cái nhà này thật sự là đã đòi tiền còn sĩ diện, người nào ah, vẫn là đi sớm a, tức giận cùng các nàng đều có hại cho thân thể, lãng phí thời gian quý giá.

“Các con trở về phòng, chúng ta nhìn xem những thứ này thu thập như thế nào đi.”

Tiêu Lê Hoa dẫn Thạch Đầu Mộc Đầu trở về phòng, Phương thị cùng Như Ý bị không để ý tới mặt đều trầm xuống. Nhìn thấy Tạ Hữu Thuận đi ra liền nói với hấn Tiêu Lê Hoa không tốt.

“So với lúc trước, nàng tốt hơn nhiều.” Tạ Hữu Thuận nói xong liền đi.

Như Ý mím môi dưới, quay người đi vào nhà, Phương thị thấy Như Ý đi rồi, nàng cũng trở về phòng, nàng hỏi chồng một chút là ruộng đồng còn lại trong nhà kia lúc đó làm sao chia, bọn họ là phòng lớn, phải chiếm phần nhiều.

Tạ Hữu Thuận thương lượng với Tiêu Lê Hoa dọn nhà muốn chuyển đi nơi nào, ngay lúc đó Từ thị vợ Tạ Hữu Thái tiến vào nói có việc thì gọi bọn họ. Từ thị nói bọn hấn cần bạc lợp nhà, nàng có thể trở về nhà mẹ để mượn giúp.

“Triệu gia ở phía tây đầu thôn muốn bán nhà cửa, tuy phòng ở không lớn, nhưng là có chỗ ở bên cạnh, nếu không các người mua lại chỗ đó đi, về sau có tiền lại ở bên cạnh đóng dấu chồng. Ta nghe nói cái phòng ở kia chỉ cần mười lăm lượng bạc, nếu như thỏa thuận giá tiền đoán chừng có thể bớt đi chút ít. Các người suy nghĩ đi.”

Tạ Hữu Thái nói, những ngày này Tạ Hữu Thuận không ở trong thôn không biết, là hấn nghe ngóng được, hấn cũng nhìn trúng khối đất trống ở phía trước căn nhà bán đó, suy tính sau này sẽ ở tại đó xây nhà mới, nếu Tứ đệ ở gần, về sau cũng dễ chiều ứng.

Tạ Hữu Thuận nghe xong đã biết rõ đó là ở đâu rồi, cũng rất động tâm, muốn đi nghe ngóng một chút, nếu coi như được thì vay tiền đi mua nhà chỗ đó.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Dọn nhà và tiền riêng

Triệu lão đầu cũng là hộ từ ngoài đến, nhĩ từ ra ngoài làm kinh doanh, vừa lúc ở gần quê quán của bọn họ, hiện tại muốn đón bọn họ trở về, xem như lá rụng về cội, tất nhiên không muốn quay trở lại đây rồi, cho nên muốn bán nhà ở đi.

Nhà ở của Triệu gia không lớn, một sáng hai tối, đồ đạc có tất cả một gian phòng ốc, phía trước sân nhỏ không lớn, đằng sau sân nhỏ lại rất lớn đấy, nhà xí chuồng gà đều có, còn trồng không ít rau củ, lúc này một mảnh xanh mướt, tốt nhất là trồng hai cây, một cây hoa quế một cây táo, đều rất cao lớn rồi, lúc này đã sắp chín rồi.

Tiêu Lê Hoa nhìn hai cây này thì rất thích, nghĩ đến tháng tám hoa quế nở hương đầy viện, không những được nhìn, còn có thể làm rất nhiều đồ đạc, bánh ngọt hoa quế, trà hoa quế, các loại rượu hoa quế, còn có cây táo đó kia quả táo đỏ cũng rất đẹp mắt lại ăn ngon.

Thạch Đầu Mộc đầu hai bé nắm tay ngoan ngoan đứng bên cạnh cha mẹ, đôi mắt trông mong mà nhìn cái nhà này, cuối cùng rơi vào quả táo trên cây, trên ngọn cây táo đều mọc đầy rồi, hấp dẫn rất nhiều hải tử chảy nước miếng, ngay cả bọn hấn cũng ở trong đó.

“Triệu đại thúc, viện này ông định bán giá bao nhiêu tiền?”

Tạ Hữu Thuận thấy Tiêu Lê Hoa và hai đứa con trai dường như đều rất thích nơi này, trong lòng hấn càng thêm hài lòng nơi này. Mặc dù nhà này cũ rồi nhưng tốt ở chỗ là có thể trực tiếp vào ở, mẹ hấn tức giận bởi vì bọn họ ra ở riêng, lại buộc hấn chuyển ra ngoài luôn, muốn xây nhà mới cần phải có chỗ ở trong thời gian đợi, trước để vợ con ở lều cỏ trong lòng hấn cũng không nỡ. Cho nên mua lại nhà này là cách tốt nhất, đến lúc đó bạc còn có thể từ từ kiếm thêm.

Triệu lão đầu cười nói: “Vốn là tính toán bán mười lăm lượng, nhưng nếu tiểu tử ngươi mua thì mười hai lượng là được. Nếu không phải là đi đoàn tụ cùng con trai, cảm thấy sau này đều không trở lại dùng nữa, ta thật sự không nỡ bán cái nhà này, bán cho ngươi ta cũng yên tâm. Hơn nữa, ta cũng nghe nói những chuyện kia của nhà ngươi.”

“Vậy thì đa tạ Triệu đại thúc a.”

Tạ Hữu Thuận nghe được cái giá tiền này, cũng không hề ép xuống nữa, cái giá tiền này rất hợp lý, mặc dù nhà cũ rồi, cũng không lớn, nhưng là phòng gạch ngói, hẳn muốn xây nhà mới như vậy so với giá tiền này cần phải nhiều hơn mấy lần.

Sau khi xác định mua cái nhà này, Tạ Hữu Thuận đi tìm người mượn bạc, thanh toán bạc viết hợp đồng, đồng thời cũng nói với trưởng thôn đem mảnh đất bên cạnh kia mua lại, vì nghĩ xa hơn sau này có bạc lại xây nhà mới. Tạ Hữu Thái đồng thời cũng nói với thôn trưởng muốn mảnh đất trước mặt kia.

Nhà mua xong thì dọn nhà, mặc dù phân gia rồi, nhưng vì mặt mũi nên người nhà vẫn là phải giúp đỡ dọn nhà, Lý thị nhìn Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa bận rộn dọn nhà trong lòng rất ghen tỵ, nàng cũng rất vừa ý nhà Triệu gia, lại để cho nhà lão Tứ chiếm lợi, hơn nữa cuộc sống gia đình chuyển ra chỗ khác rồi, thu nhập không hề nhập vào trong cửa công nữa, muốn ăn gì thì ăn, muốn nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, không phải thật tốt đẹp sao? Nàng lại còn phải đợi thêm thời gian nữa rồi.

“Tứ đệ, nghe nói toàn bộ đồ dùng trong nhà Triệu gia kia đều để lại cho các đệ rồi, đệ còn cần cái bàn học tử hòng học trong nhà sao? Để lại cho chúng ta a!”

Lý thị không chiếm chút ít lợi lộc thì khó chịu, nàng thừa dịp Tiêu Lê Hoa không ở trước mắt liền nói với Tạ Hữu Thuận, trước kia nàng có yêu cầu gì Tạ Hữu Thuận đều không so đo tính toán. Có thể lúc trước Tạ Hữu Thuận nghĩ đến Tiêu Lê Hoa không quan tâm hài tử thì trông cậy vào người nhà, nên hẳn tùy ý Lý thị chiếm lợi, nhưng bây giờ không giống ngày xưa a. Tạ Hữu Thuận liếc mắt nhìn Lý thị, cái gì cũng không nói lời nào xoay người rồi đi.

Lúc này Tiêu Lê Hoa ở sau lưng nàng nói: “Tam tẩu, đồ rách nát giá bạc vụn. Tẩu cũng không phải không có thì không thể sống được, nhưng nếu nhà tẩu có cái hòm tử nát kia mà bây giờ không có chỗ để có thể cho ta, ta không ngại.”

“Đồ của nhà ta toàn để dùng!”

Lý thị lợi ích không có chiếm được còn bị chiếm lợi lại, tức giận trừng Tiêu Lê Hoa, lấy được chẳng qua là một cái cười nhạo cùng bóng lưng quay đi của đối phương, nàng không có cách nào liền dậm chân một cái.

Phương thị vừa lúc nhìn thấy, trong lòng nghĩ vợ lão Tam thật là dần, mấy câu nói đã để cho người đuổi đi, bất quá nàng cũng ngừng tâm tư và lời nói chưa trước kia lại.

Một đại gia đình cùng nhau động thủ thể hiện một lòng đoàn kết, sau đó Tạ Phát Tài ở trước cửa nhà Tạ Hữu Thuận nói với huynh đệ bọn họ một đồng đạo lý lớn phân gia cũng không được phân tâm, lúc này mới mang người rồi đi, lưu lại một nhà bốn miệng ăn Tạ Hữu Thuận.

“Mẹ, đây chính là nhà của chúng ta sao?”

Thạch đầu hồi, bé vẫn còn có chút không dám tin tưởng.

Tiêu Lê Hoa cúi người xuống sờ đầu bé nói “Đúng vậy, sau này đây sẽ là nhà chúng ta, nhớ sau này đi ra ngoài chơi phải về cái cửa này a.”

Thạch Đầu gật đầu liên tục, mang theo tiểu Mộc Đầu chạy tới chạy lui ở tiền viện hậu viện, truyền tới từng trận tiếng cười của hai bé.

Tiêu Lê Hoa nói với Tạ Hữu Thuận “Bạc kia chàng mượn chỗ nào? Nhị tẩu nói với ta không phải mượn ở chỗ bọn họ.”

“Ta mượn ở chỗ cha mẹ Đồng Tiền, không cần gấp, hẳn nói có thể từ từ hoàn lại, chờ ta vào núi xem có thể đánh nhiều dã vật một chút hay không, đến lúc đó có thể bán chút tiền, trong tay ta còn có chút tiền, nói không chừng năm nay là có thể trả xong rồi.”

“Trong tay chàng còn có tiền?”

Tiêu Lê Hoa kinh ngạc, nam nhân này còn có thể giấu giếm tiền riêng a!

Tạ Hữu Thuận mở cái rương ra, từ trong rương lấy ra một bao bố nhỏ đưa cho Tiêu Lê Hoa.

Tiêu Lê Hoa mở ra nhìn một cái, thấy bên trong là một thỏi bạc, còn có một chuỗi đồng tiền. Nàng đếm những đồng tiền kia, có một trăm cái. Mà một thỏi bạc kia cũng không biết là bao nhiêu.

Tạ Hữu Thuận nói: “Cái này khoản ba lượng bạc, nếu như mùa thu thu hoạch tốt, còn có thể có một ít, ta lại đi làm chút công việc, thêm chút dã vật, thế nào cũng có thể trả hơn phân nửa. Sang năm nhất định có thể trả xong rồi. Cuộc sống sau này sẽ tốt hơn.”

Tiêu Lê Hoa cũng không hỏi Tạ Hữu Thuận làm sao lại tàng trữ bạc riêng, biết nam nhân này không có gốc đến đem tất cả tiền kiếm được toàn bộ giao ra, nàng lại yên tâm hơn chút ít, nếu như toàn bộ nộp ra nàng mới thật rầu rĩ đấy.

“Sau này không cho phép chàng giấu giếm tiền riêng nữa, cho chàng tiền xài, nhưng không cho tự giấu riêng, ta cũng không cất giấu.”

Tiêu Lê Hoa nói, nàng không có kinh nghiệm giấu diếm tàng tư, trải qua hôn nhân đời trước mặc dù nàng biết có lúc có tiền đề dành là chuyện tốt, nhưng nhìn Tạ Hữu Thuận bây giờ đem tiền hán để dành giao ra, nàng biết hẳn đây là thẳng thắn đối đãi mình, mình cũng không cần thiết, chẳng qua là còn phải gỡ hán một cái.

Tạ Hữu Thuận nhìn nàng nói: “Nếu trước kia nàng có thể đáng tin cậy như vậy, ta cũng không cần phí tâm tư đó.”

Tiêu Lê Hoa khoe miệng nhếch nhếch, Tiêu Lê Hoa trước kia quả thật không làm cho người yên tâm, nhưng mà mình cũng không phải nàng.

“Vậy sau này chàng dùng tiền giống như ta nói, tiền trong nhà ta khẳng định giúp chàng cất giấu tốt, chúng ta tranh thủ sớm ngày đem nợ này trả xong. Chờ kiếm đủ tiền rồi, xây một căn nhà lớn ở bên cạnh nữa, đưa Thạch Đầu cùng Mộc Đầu đi học đường.”

“Nàng có lòng này là tốt rồi.” Tạ Hữu Thuận nhìn Tiêu Lê Hoa, phát hiện lúc nàng nói những lời này ánh mắt lấp lánh, đặc biệt có tinh thần, cùng người trước đây thật như thay đổi, nếu không phải vẫn là gương mặt đó, hẳn thật cho rằng trước mặt là một người khác. Chẳng qua hẳn đối với người vợ hiện tại này rất hài lòng, cảm thấy giống như đang nằm mơ.

Tiêu Lê Hoa sờ những đồng tiền trong tay nói: “Ta chẳng những có cái tâm đó, còn có thể tận lực đó, ta muốn kiếm thật nhiều tiền, con trai nhất định có thể lên học đường, nếu như không muốn thi khoa cử, thì làm ăn hoặc làm địa chủ.”

Nói nửa ngày không nghe thấy Tạ Hữu Thuận nói chuyện, Tiêu Lê Hoa ngẩng đầu lên, thấy hắn vẫn nhìn mình, liền sờ mặt mình một cái, hỏi: “Chàng cảm thấy ta đang nói nhầm hả? Ta không có nói nhầm, không tin chàng đợi nhìn xem.”

Tạ Hữu Thuận nói: “Nàng có phải đặc biệt muốn có ngày sung sướng? Muốn làm thượng phu nhân?”

“A?” Tiêu Lê Hoa có chút không giải thích được, sau đó đột nhiên hiểu được, hóa ra Tiêu Lê Hoa có thể là vì muốn cuộc sống tốt hơn chủ động đi làm người ở, còn thiếu chút nữa ở trước mặt lão gia hấp dẫn chú ý của người ta, cuối cùng bị đánh đuổi đi, đây cũng không phải bí mật gì, đều biết nàng muốn trèo cao làm phu nhân. Tạ Hữu Thuận hỏi như vậy, cho là tâm tư của nàng còn không có để xuống, nàng có chút dở khóc dở cười, cục diện rồi rầm Tiêu Lê Hoa để lại cho nàng thật là phiền người a.

Tiêu Lê Hoa muốn vì cuộc sống tốt đẹp sau này, thế nào cũng phải để cho hình tượng của mình trong lòng người đàn ông này chuyển tốt hơn, nàng kéo tay Tạ Hữu Thuận nói: “Hữu Thuận, ta biết người khác nói ta như thế nào, ta nói với chàng đây đều là hiểu lầm. Về phần những năm này ta làm âm ỉ ra sao, cũng cảm thấy bị oan uổng, cha mẹ không nghe ta giải thích cứ như vậy đem ta gả đi, cho nên trong lòng vẫn ghen con tức.”

Tiêu Lê Hoa nhìn sắc mặt Tạ Hữu Thuận một chút, lại tiếp tục nói.

“Lần này bị thương, ta mới hiểu được, người phải vì mình mà sống, mình không then với lương tâm, mình đối với mình tốt là được. Nghĩ tới để cho cuộc sống trong nhà được tốt, muốn cho con trai đọc sách làm quan, địa chủ, cái này là tâm nguyện của ta, cũng là tâm nguyện của chàng đi? Là tâm nguyện tất cả người làm cha mẹ nghĩ đến. Hơn nữa cho dù ta vẫn muốn làm phu nhân, thì chỉ cần chúng ta cùng nhau cần cù lao động, trở nên giàu có, điều tâm nguyện này có gì không tốt chứ? Đến lúc đó ta làm phu nhân, chàng chính là lão gia.”

Tạ Hữu Thuận nhìn ánh mắt của Tiêu Lê Hoa, cảm thấy nàng giống như không có nói láo, chẳng lẽ nói những lời đồn đãi liên quan đến nàng kia thật là người khác hiểu lầm nàng? Bất kể có phải hay không, chỉ cần nàng vẫn như bây giờ là được, Tạ Hữu Thuận nắm bàn tay đang nắm tay mình kia, nghĩ đến cuộc sống cuối cùng có chút hi vọng.

“Vậy sau này chúng ta cùng nhau cố gắng để cuộc sống tốt hơn, ta sẽ đối với nàng và hài tử thật tốt.”

“Ừ, ta tin tưởng chàng, những năm này chàng cũng rất tốt, là ta không tốt, sau này ta nhất định đối thật tốt với chàng cùng hài tử.”

Tiêu Lê Hoa cười híp mắt nói, trong lòng nghĩ cuối cùng cũng đem lịch sử ác liệt của Tiêu Lê Hoa trước kia sửa đổi a, cũng may trong trí nhớ Tiêu Lê Hoa không có ngu xuẩn làm ra cái chuyện gì không thể bù đắp được, nếu không thật phiền toái.

Vợ chồng hai người nói chuyện một hồi, sau đó bắt đầu thu thập nhà, mặc dù cái nhà này sạch sẽ, nhưng mà muốn đến nhà người khác đã ở qua, vẫn phải dọn dẹp một lần, nên bỏ thì bỏ nên xếp thì xếp, chờ dọn dẹp xong thì cũng đến trưa.

Tiêu Lê Hoa nấu cơm, đây là bữa cơm đầu tiên nàng đi tới cái thế giới này, nàng nhìn thấy bánh bột ngô, sau đó từ hậu viện hái một ít rau cải làm món ăn, còn có lúc dọn nhà trên đường mua một miếng đậu hũ, làm một món rau cải trộn đậu hũ, đầy một chậu nhỏ, nóng hổi bốc lên bàn, vừa vặn hai con gà kia vừa đẻ hai quả trứng, nàng lại làm một món canh trứng, mặc dù thức ăn đơn giản nhưng nàng rất dụng tâm làm nhìn khá tốt.

Tạ Hữu Thuận cùng Thạch Đầu Mộc Đầu ăn rất ngon, hai đứa bé ăn đều nói ăn ngon, Tiêu Lê Hoa nghe trong lòng thật cao hứng, nói với bọn họ sau này làm cho bọn họ đồ ăn ngon hơn, nàng cũng hỏi Tạ Hữu Thuận, thật ra thì nàng biết hẳn chắc chắn sẽ không nói gì, Lý thị làm thức ăn không tốt như vậy hẳn cũng có thể ăn, mình làm so với cái kia ngon hơn gấp trăm lần. Nhưng khi thấy Tạ Hữu Thuận gật đầu nói ăn thật ngon, trong lòng nàng vẫn là thật vui vẻ, muốn trở thành một gia đình thì khẩu vị cũng rất quan trọng.

Ăn cơm xong, Thạch Đầu cùng Mộc Đầu bị dỗ đi ngủ trưa, Tạ Hữu Thuận cùng Tiêu Lê Hoa cũng nghỉ ngơi, Tiêu Lê Hoa nhắm mắt lại, cảm giác ánh mặt trời chiếu vào, ấm áp, lòng của nàng cũng ấm áp, nếu cứ mãi như vậy thì quá tốt.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Cha mẹ Đồng Tiền

Editor: Thu Huyền

Beta: Tiểu Tuyên

Lúc chạng vạng tối có người đến nhà, là một đôi vợ chồng mang theo một tiểu tử mập mạp, nam lớn lên thành thật, nữ thuần phác, tiểu tử mập mạp đó đi theo nam nhân kia, đứng chung một chỗ lên biết đây là phụ tử, lúc này hắn đang núp ở sau lưng nữ nhân kia dò đầu nhìn Tiêu Lê Hoa, mắt to chuyển liên tục nhìn cũng biết là một đứa cơ trí.

Tiêu Lê Hoa nhận ra ba người này, tiểu tử mập mạp này chính là Đồng Tiền, đôi nam nữ này là cha mẹ của bé, nam tên Vương Đại Sơn, nữ tên là Trương Liên Hương.

“Là Vương nhị ca Vương nhị tẩu a, mau vào. Đồng Tiền chớ tránh ở phía sau, Thạch Đầu Mộc Đầu chơi ở phía hậu viện, cháu đi tìm bọn họ chơi đi, thấy cháu tới bọn chúng nhất định rất vui.”

Tiêu Lê Hoa chào hỏi bọn họ đi vào, nàng biết nhà này là nhà có tiền, muốn lập tức mượn được mười hai lượng bạc cần phải có quan hệ thật tốt với người nhà này, hơn nữa đôi phượng lớn lên cũng thật chính trực, nhìn mặt cũng tương đối thuần phác, sau này có thể lui tới nhiều, cho nên đối đãi rất nhiệt tình.

Một nhà Vương Đại Sơn đều bị biến hóa của Tiêu Lê Hoa làm cho kinh ngạc một chút, thật đúng như Tạ Hữu Thuận nói Tiêu Lê Hoa này sửa đổi lại tính tình rồi, vốn cho là chỉ sửa lại một chút, bởi vì Trương Liên Hương nghe người ta nói Tiêu Lê Hoa bị thương còn chưa khỏe liền đi bờ sông cùng người ta cãi vã, chẳng qua là nhìn bộ dáng cười khuôn mẫu này biến hóa thật là lớn.

Đồng Tiền vừa nghe tiểu bằng hữu đang đợi bé, liền như tiểu đạn pháo xông qua bên người Tiêu Lê Hoa chạy đi hậu viện.

Tiêu Lê Hoa chào hỏi vợ chồng hai người đi vào, vừa đi vừa nói: “Hữu Thuận đang làm việc ở hậu viện, mời hai người ngồi, ta đi gọi hắn.”

“Không cần, chúng ta tới đưa ít thứ rồi đi liền, các người mới dọn nhà, những thứ đồ này các người nhận lấy.” Trương Liên Hương vội vàng nói, vén vạt bỏ cái giỏ trong tay lên, từ bên trong lấy ra một ít thịt cùng một bọc giấy.

Tiêu Lê Hoa vội vàng nói: “Thật là cảm ơn Vương nhị ca Vương nhị tẩu, ta biết cuộc sống của hai người cũng eo hẹp, hai người lại còn cho chúng ta mượn nhiều bạc như vậy, để cho chúng ta mua nhà. Ta còn không có tới cửa cảm ơn, làm sao có thể thu lễ của hai người nữa. Vẫn là mang về cho Đồng Tiền ăn đi.”

Trương Liên Hương liền nói: “Trà cái gì? Đây chính là lễ dọn nhà cho các người, các người còn phải đãi khách nữa, những thứ này mặc dù thịt hơi ít nhưng cũng có thể làm mấy bữa. Một ít đường trắng này liền cho Thạch Đầu cùng Mộc Đầu ăn đi. Chờ muội làm tiệc nếu cần người giúp có thể gọi ta tới giúp một tay.”

“Vậy thì cảm ơn Vương nhị ca Vương nhị tẩu.”

Tiêu Lê Hoa không đùn đẩy nữa, ngẫm lại sau này còn lui tới nhiều hơn còn không giúp đỡ lại được sao? Chẳng qua vẫn bị Trương Liên Hương nhắc nhở, lúc này nàng mới nhớ tới nơi này sau khi dọn nhà còn phải mời người ta ăn bữa cơm, nàng chỉ nghe nói hi tiện, nhưng lại giống như là tân gia mời khách, thì ra nơi này dọn đến nhà cũ cũng phải mời. Tiêu Lê Hoa nghĩ chắc rằng sẽ có một trận bận rộn rồi, nếu muốn bữa cơm này ăn ngon, đoán chừng lại phải bỏ ra không ít tiền.

Nhưng mà Tiêu Lê Hoa cho rằng vẫn phải mời khách, thừa dịp cơ hội lần này kéo lại tình cảm cùng những người có quan hệ tốt với Tạ Hữu Thuận.

Vương Đại Sơn đi về hậu viện tìm Tạ Hữu Thuận, Tiêu Lê Hoa lôi kéo Trương Liên Hương nói chuyện cùng nàng, bằng hữu nam nhân thì hẳn tự mình chiêu đãi, còn chị dâu này thì do nàng đến chiêu đãi a, nàng cần tìm hiểu nhiều người trong thôn hơn, sống ở trong thôn này, cũng không thể mỗi ngày đều ở trong nhà, ngay cả người có quan hệ tốt ở chung quanh đều không có.

Chờ Vương Đại Sơn từ hậu viện trở lại liền nhìn thấy được vợ mình cùng Tiêu Lê Hoa cười cười nói nói rồi.

Đồng Tiền ở hậu viện đùa rất vui vẻ, đều không muốn rời đi, Tiêu Lê Hoa liền nói để cho bé ở lại tiếp tục chơi.

Hai vợ chồng Vương Đại Sơn rời đi, vừa đi vừa nói chuyện.

Trương Liên Hương nói: “Bây giờ Tử đệ mới thật sự khổ tận cam lai a, Vợ hắn hiện giờ rốt cục hiểu chuyện, chuẩn bị sống cùng hắn thật tốt rồi, thật không dễ dàng, làm khó hắn một người chèo chống nhiều năm như vậy, ông trời cuối cùng cũng mở mắt rồi.”

Vương Đại Sơn hỏi: “Nàng thấy Tiêu Lê Hoa thực sự sửa đổi tốt rồi?”

Trương Liên Hương gật đầu nói: “Ta thấy sửa tốt rồi, nàng ấy cần gì phải gạt người chứ? Muốn chạy đã sớm chạy, không cần giả vờ. Ta thấy nàng đem cái nhà kia dọn dẹp vô cùng thỏa đáng, còn may y phục. Trước kia nàng đâu biết làm việc này. Nàng nói với ta rất nhiều lời, ta nghe cảm thấy nàng thực ý có định sống堂堂 hoàng.”

“Vây là tốt rồi, Hữu Thuận cuối cùng có thể thở phào nhẹ nhõm. Đúng rồi, ta ở hậu viện nhìn Hữu Thuận tu sửa nhà xí, tu sửa thật tinh xảo. Nghe hẳn nói vẫn là mẹ Thạch Đầu nghĩ ra được. Nàng ta có thể nghĩ đến những thứ này, cũng là chuẩn bị cho cuộc sống lâu dài. Cái người này dù sao cũng đã từng làm ở chỗ nhà giàu, chỉ cần dùng tâm dùng sức, còn sợ cuộc sống không vơi lên à? Nàng đến nhìn nàng ta nhiều một chút, nhìn xem nàng ta rốt cuộc có thu tâm hay không?”

“Đi chứ, nếu nàng ấy thật sự chân thành như bây giờ, ta rất sẵn lòng cùng nàng ấy qua lại nhiều, còn thấy vui nữa”

Trương Liên Hương cười nói, nghĩ đến bộ dạng Tiêu Lê Hoa nói chuyện hai mắt lấp lánh, còn có những lời nàng nói có thể đi vào lòng người kia, cảm thấy Tiêu Lê Hoa cứ thế thì thật đúng là xứng đôi với Tạ Hữu Thuận.

Tiêu Lê Hoa đưa tiền vợ chồng Vương Đại Sơn, đi ra hậu viện cùng Tạ Hữu Thuận, giúp đỡ hắn sắp xếp đồ đạc, vừa trợ giúp vừa nói chuyện mời khách.

“Chúng ta mời khách ngày nào ? Mời những ai? Chẳng nói một chút xem ta phải chuẩn bị những cái gì.”

“Mời cha mẹ, mời vợ chồng Vương nhị ca, ngoài ra lại mời hai nhà nữa, hai nhà kia có bốn người lớn hai hài tử, ta thấy ba bàn là đủ rồi.”

Tạ Hữu Thuận tính toán một chút nói, bây giờ hẳn đối với trù nghệ của Tiêu Lê Hoa rất tin tưởng, trước kia Tiêu Lê Hoa nấu cơm bình thường thôi, hiện tại Tiêu Lê Hoa làm súp rau cải, dán bánh bột ngô cũng có thể nhìn ra trù nghệ so với trước kia tốt hơn rất nhiều. Nghĩ lại trước kia đều là nàng giấu diếm đấy.

Tiêu Lê Hoa nói: “Vây phải mua thêm vài món đồ ah, trong nhà chỉ có rau cải, ngay cả dưa muối đều không có, ngoài ra dầu muối các loại cũng phải mua. Ngày mai là họp chợ hả? Ngày mai chúng ta đi chợ đi, hôm sau mời khách. Chẳng xem được không?”

“Được, cứ làm như thế.”

Tạ Hữu Thuận nói, lần này ở riêng bọn hắn phân được nửa túi bắp, còn có chút cao lương, dầu muối các loại cũng đủ ăn vài ngày, dù không mời khách cũng phải mua thêm

Thạch Đầu nghe được muốn đi chợ, lập tức đôi mắt trông mong mà nhìn cha mẹ, Mộc Đầu thì trực tiếp nhào vào người Tiêu Lê Hoa, ôm chân nàng nói: “Mẹ, đi chợ! Con muốn đi!”

Tiêu Lê Hoa một phen ôm lấy Mộc Đầu hôn một cái nói: “Được, mẹ mang Mộc Đầu đi chợ. Thạch Đầu cũng cùng đi, một nhà chúng ta cùng đi! Đến chợ mẹ mua điểm tâm cho các con ăn!”

Mộc Đầu nghe xong lập tức hôn lên mặt Tiêu Lê Hoa một cái, dán nước miếng vào mặt Tiêu Lê Hoa, nhưng Tiêu Lê Hoa lại cười vui vẻ đến hai mắt biến thành trăng lưỡi liềm, một chút cũng không ghét bỏ.

Tạ Hữu Thuận nhìn hai con trai vui vẻ như vậy, lại nhìn khuôn mặt tươi cười của Tiêu Lê Hoa, khoe miệng cũng lộ ra bộ dáng tươi cười.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai Tạ Hữu Thuận liền tỉnh, Tiêu Lê Hoa nghe được động tĩnh cũng tỉnh, bên ngoài trời đã có chút ánh sáng rồi, bọn hắn mỗi người đánh thức một hài tử, mặc quần áo cho bọn nhỏ, sau đó cả nhà cùng nhau rửa mặt, cũng không có ăn điểm tâm, Tạ Hữu Thuận lưng đeo sọt, Tiêu Lê Hoa cầm theo giỏ, mỗi người ôm một đứa bé liền đi ra cửa.

Đến đầu thôn chỉ thấy hai chiếc xe trâu đậu ở chỗ đó, bên trên đều có người ngồi, Phương thị cùng Lý thị đang ngồi ở trên một chiếc xe, Trương Liên Hương ngồi ở trên một chiếc xe khác, Đồng Tiền ngồi ở một bên, nhìn thấy bọn họ thì vẫy tay liên tục, lớn tiếng kêu lên, dẫn tới tất cả mọi người đều nhìn về hướng bên này.

Tạ Hữu Thuận đem Thạch Đầu tới bên cạnh Đồng Tiền, lần lượt bỏ năm văn tiền cho lão hán đứng trước xe: “Vương bá, một nhà chúng ta bốn người.”

“Được rồi, đi lên ngồi vững vàng. Xe chúng ta bên này đã đủ người rồi, đi trước nha.”

Vương bá hai mắt nhìn lướt qua Tiêu Lê Hoa, sau đó cầm roi ngồi vào trên xe, nói một tiếng, roi vừa vang lên xe chuyển động.

“Hừ, lúc này mới vừa ở riêng đã đi chợ, còn ngồi xe trâu, thật sự là có tiền, trách không được muốn ở riêng như vậy, nói không có của cái ai mà tin ah.” Vào lúc xe trâu đi qua Lý thị, chợt nghe Lý thị nói như vậy, tiếng nói cũng không nhỏ, ít nhất người trên hai chiếc xe đều nghe thấy.

Tiêu Lê Hoa nghĩ người này không bói lông tìm vết thì khó chịu sao? Cực phẩm quả nhiên là cực phẩm, tiếng nàng cũng không nhỏ nói: “Cũng may còn có xe trâu ngồi, nếu không đâu ta khẳng định còn phải đau, không có biện pháp ah, phân gia chỉ có thể tự mình động thủ. Năm văn tiền này có thể mua không ít đồ đạc đâu, nếu không kiếm tiền sẽ phải đói bụng, nửa túi bắp kia sao đủ ăn chứ? Nếu không đi chợ, trong nhà ngay cả dầu muối đều không có, lấy nước nấu ăn sao?”

Những lời này vừa nói ra, người bên ngoài liền suy nghĩ, Tiêu Lê Hoa này còn đang bị thương lại ở riêng à, nói là Tạ Hữu Thuận chủ động nói ở riêng, không muốn liên lụy người trong nhà, ai có thể sẽ vào lúc nữ nhân bị thương vội vã phân gia như vậy chứ? Như Ý cũng rất nhanh có thể gả ra ngoài rồi,

đến lúc đó lại phân không tốt sao? Chẳng lẽ ngay cả thời gian này cũng không chờ nổi? Đoán chừng đây là Tà gia không muốn trông nom nhà Tà Hữu Thuận, mới đem bọn họ đuổi ra khỏi cửa a?

Hơn nữa không chỉ đuổi ra khỏi cửa, chỉ cấp nửa túi lương thực, ngay cả chút dầu muối đều không cho, thật đúng là quá keo kiệt rồi, đối với nhi tử huynh đệ nhà mình như vật thật quá mức.

Phương thị nhìn ánh mắt người bên cạnh liền hiểu, sắc mặt nàng không dễ nhìn, thật muốn đem Lý thị đá xuống xe, nếu nàng ta không lảm nhảm, Tiêu Lê Hoa làm sao nhiều lời như vậy? Hiện tại thì tốt rồi, mấy câu của Tiêu Lê Hoa kia đã làm cho thanh danh Tà gia bọn họ bôi đen một tầng. Tiêu Lê Hoa đáng chết này, đã sớm nói với nàng ta đi ra ở riêng là bọn hán chủ động đề cập, nhưng bây giờ lại dùng chiêu này, xem nàng trở về cáo trạng như thế nào!

Tiêu Lê Hoa nhìn ánh mắt những người trên xe mình, đã biết rõ lời của mình đã nổi lên tác dụng, trong lòng vui lên, cùng Trương Liên Hương nói chuyện.

Trương Liên Hương nghĩ thầm Tiêu Lê Hoa vẫn có một chút không thay đổi, đó là lợi hại, chỉ có điều trước kia nàng mặc dù cũng mắng chửi người, nhưng lại mắng không có lý, chỉ biết mắng bừa, nhưng bây giờ chỉ vài câu nói nhẹ nhàng nhỏ nhẹ đã làm cho người khác tức giận rồi. Nhớ đến trước kia nàng ấy đến đại gia đình lớn làm công, liền không có cảm thấy cái gì không đúng.

Các nàng vừa nói cái này, người khác nghe Tiêu Lê Hoa cười cười nói nói, không giống lúc trước, chỉ nói chuyện cùng Trương Liên Hương, các nàng cũng không có lý do để nói tiếp, nói tới nói lui lời nói chống lại Tiêu Lê Hoa, thấy Tiêu Lê Hoa cũng thoải mái nói chuyện cùng các nàng, ngầm nghĩ nàng ta không phải chỉ thay đổi tính tình với Trương Liên Hương ah, mà đối với tất cả mọi người, thật sự là tốt, ngã vỡ đầu một cái đã đem tính tình ngã tốt rồi!

Tiêu Lê Hoa lại đem đạo lý nàng chết qua một lần đã thấy rõ nhân sinh tốt đẹp thế nào, mặc kệ những người kia tin hay không, nàng xem như hưởng những người này tuyên bố chính mình hồi cái một lần nữa thay đổi thái độ làm người mới.

Trên đường đi cười cười nói nói là đến thị trấn, Đồng Tiền không chịu cùng Thạch Đầu Mộc Đầu tách ra, Trương Liên Hương cũng chỉ có thể theo bé, đi cùng nhà Tiêu Lê Hoa đấy

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Gặp náo nhiệt ở chợ

Cái trấn này có tên gọi rất hay rất may mắn, gọi là trấn Phú Quý, thôn Tiêu Lê Hoa ở cách nơi này ước chừng hai mươi dặm, nếu tính ra thì đi bộ nhanh cũng phải mất gần hai giờ, ngồi xe trâu nhanh hơn một chút, hơn nữa cũng không cần mệt mỏi. Mà từ đây đi tiếp sẽ đến Huyện thành, thị trấn này cách Huyện thành cũng hơn mười dặm, nên người trên trấn này đi đến thị Huyện thành cũng rất thuận tiện, cho nên trấn này rất giàu có và đông đúc, người đến người đi náo nhiệt.

Trấn Phú Quý có một khối đất trống riêng biệt dành cho chợ phiên, mỗi tháng vào ngày mồng năm mồng mười ở đây sẽ tụ tập đầy người đi chợ, có bán đồ có mua đồ, vô cùng náo nhiệt, vào ngày thường ở đây cũng sẽ có người mua bán, nhưng không có nhiều người như ngày chợ phiên.

Nhà Tà Hữu Thuận muốn mua các loại dầu tương muối, đồng thời cũng muốn mua lương thực, nhưng mà nhà Vương Đại Sơn nói sẽ cho bọn hán mượn, đợi khi thu hoạch sẽ trả lại cho họ, như vậy tiết kiệm tiền, cũng không cần cố sức vác vế, tránh được người nhà cũ nói bọn hán ăn dầu tiền. Mặt khác là may vớ, Tiêu Lê Hoa muốn may y phục cho người trong nhà, hơn nữa nàng có ý định đem những cái chăn cũ bản kia tháo giặt, đến lúc đó còn phải làm thêm vỏ chăn. Những thứ này đều phải đi đến cửa hàng trong trấn mới mua được, những vật khác thì đi chợ phiên.

Trương Liên Hương cũng muốn đi vào trấn trước để đem một số túi lưới túi tiền nàng làm cảm đi bán, cũng muốn mua một ít dầu muối, vì vậy bọn họ đều tiện đường.

Vốn đến một cửa hàng rất lớn, có bán vải lại có làm y phục, còn bán thêm phẩm túi tiền túi lưới, đồng thời cũng bán kim chỉ, cho nên cái cửa hàng nổi danh này tên là Xảo Tử bổ trang.

Chủ tiệm vải này là một đôi vợ chồng, bên bán vải là nam nhân trung niên quăn, mà khu thiêu thừa bên này là nữ nhân quăn.

Trương Liên Hương tất nhiên có quen biết bà chủ này, hai người cười nói mấy câu, Trương Liên Hương giới thiệu Tiêu Lê Hoa với bà chủ này.

Bà chủ cửa tiệm này họ Hồng, người ta đều gọi bà chủ là Hồng nương tử.

Hồng nương tử là người cởi mở hào phóng, điển hình phong cách của bà chủ, sau khi nàng biết rõ Tiêu Lê Hoa là vợ của Tà Hữu Thuận thì có chút kinh ngạc, bởi vì nàng biết rõ Tà Hữu Thuận cưới người vợ không biết điều, hiện tại xem xét giống như không phải có chuyện như vậy, thấy Tiêu Lê Hoa tuy một thân áo vải, trên đầu chỉ bao một khối vải bố màu xanh da trời, nhưng sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, ánh mắt sáng ngời, khỏe miệng khê nhếch, vừa rồi nói chuyện với nàng cũng rất thoải mái, nhìn thấy là nữ tử vừa ôn nhu vừa hào phóng.

“Tà tử nương tử về sau đến trên thị trấn cứ tới đây ở chung ah, không mua đồ cũng không có việc gì, tới nói chuyện với ta cho vui.”

Hồng nương từ tin chỉ bằng ánh mắt này của chính mình, chắc chắn sẽ không nhìn lầm người, nàng rất ưa thích Tiêu Lê Hoa, cho nên đối với nàng rất khách khí.

Tiêu Lê Hoa hào phóng nói: “Không quấy rầy buôn bán của Hồng nương tử là tốt rồi.”

Sau đó Hồng nương tử bắt đầu kiểm kê đồ Trương Liên Hương mang đến, Tiêu Lê Hoa ở một bên nghe, thế mới biết thêm một cái hầu bao năm văn tiền, bên một cái túi lưới mới cho hai văn tiền, đương nhiên những kiểu dáng phức tạp giá tiền sẽ cao hơn một chút. Nàng biết đây cũng chính là nghề nghiệp mà các phu nhân cổ đại vào lúc thời gian nhàn hạ, tranh thủ làm kiếm chút tiền lẻ, nhưng chỉ dựa vào đó phát tài là không có khả năng, thêm một cái hầu bao cần phải từng đường kim mũi chỉ, bên túi lưới thời gian cũng không ngắn đâu.

Nhưng đối với người nhà nông mà nói, một đồng tiền kia cũng là tiền, có thể mua trứng gà có thể mua kẹo đường còn có thể mua cái màn thầu.

Tiêu Lê Hoa nghĩ đến mình cũng biết thêm chữ thập, túi lưới nàng không biết làm, ngược lại thì biết thắt nút, nàng đem các túi lưới cùng vài nút thắt bày biện ở đây đều nhìn một lần, phát hiện một vài loại mà nàng làm, ở đây ngược lại không có, chỉ không biết nơi khác có không, chờ sau khi về cùng Trương Liên Hương hoặc là cùng Từ thị làm ra cho các nàng nhìn kỹ rồi hãy nói, nếu như không có, lời được một ít tiền tiêu vật cũng được, phát tài thì không thể trông cậy vào.

Tiêu Lê Hoa mua vài may vá, lại mua một ít kim chỉ, dự định dùng để thắt nút.

Tạ Hữu Thuận ở bên kia nói chuyện cùng Hồng nương tử, thấy Tiêu Lê Hoa tới, hỏi nàng có muốn mua một chút vải bố làm quần áo hay không.

“Mua một ít vải làm quần áo cho hai con a.” Tiêu Lê Hoa hiện tại cần tiền gấp ah, vẫn phải giản lược thôi, nhất là vừa ở riêng cả nhà bọn họ lại làm quần áo mới, khiến cho người ta nói ra nói vào sẽ không tốt. Chờ mấy ngày nữa kiếm tiền, muốn mua thì mua một chút. Tiêu Lê Hoa cảm thấy hiện tại mặc những vải bố này trên người cảm giác không tốt lắm, nàng càng ưa thích các loại vải bông hơn.

Tạ Hữu Thuận đồng ý, Tiêu Lê Hoa chọn lấy một khối vải bông, màu thiên thanh, nghĩ đến cho hai hài tử mặc vào sẽ đẹp mắt. Đột nhiên nàng nhớ tới dường như những nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết sẽ mua một ít vải vụn các loại, nàng cũng thử hỏi thăm, biết rõ quả nhiên là có, nhưng những vải vụn này cũng không phải không ai muốn, tất nhiên nó có nơi đi, cho nên Tiêu Lê Hoa liền xài mười văn tiền đi mua một ít, cũng cho người dùng giấy bọc lại.

Trương Liên Hương cũng không hỏi Tiêu Lê Hoa muốn làm cái gì, nàng cho rằng Tiêu Lê Hoa muốn dùng những vải rách này làm gối đầu hoặc làm cái đệm nhỏ, trước kia nàng cũng làm như vậy, so sánh với cả khối vải tiết kiệm tiền hơn. Trong lòng nàng nghĩ Tiêu Lê Hoa quả thật hơi cái rồi.

Ra khỏi cửa hàng vải, lại đi mua đồ gia vị nấu cơm, sau đó mới đi chợ phiên.

Thời điểm bây giờ là mới hết đông, nên không có rau củ gì bán, Trương Liên Hương nói trong nhà nàng còn có khoai tây, đến lúc đó lại mua một ít đậu hũ, hái chút ít cải thìa, làm chút thịt, lại mua một ít miến, còn ngâm được mầm đậu nành, lấy thêm chút ít trứng gà là đủ rồi.

“Vương nhị tẩu, thật sự rất cảm ơn tẩu.”

Tiêu Lê Hoa nghĩ Trương Liên Hương quả thật cái gì đều thay nàng nghĩ cả, còn chịu đưa đồ đặc cho người ngoài, quả thực là so với mấy thân nhân của Tạ Hữu Thuận tốt hơn nhiều. Đương nhiên, hai vợ chồng Từ thị cũng lên lút cầm một ít tiền tới, nói để bọn hắn dùng khi cấp thiết, cái này nàng sẽ không quên.

Trương Liên Hương cười nói: “Cảm ơn cái gì, Tạ tứ đệ vốn từng giúp chúng ta, lúc trước ta cùng cha Đồng Tiền vừa mới ở riêng cũng rất khó khăn, Tạ Tứ đệ và cha Đồng Tiền cùng nhau lên núi đi săn, rõ ràng là hai người cùng một chỗ đánh lợn rừng, nhưng hắn lại không muốn, phải dựa vào đầu lợn rừng kia, chúng ta mới trở mình, nếu không năm đó thật sự bị đói bụng. Hiện tại các người ở riêng rồi, chúng ta tất nhiên cũng sẽ giúp đỡ. Mọi người khách khí cái gì.”

Tiêu Lê Hoa nghĩ hóa ra là Tạ Hữu Thuận đã làm loại chuyện tốt này rồi, ngẫm lại hắn thực sự là loại người này, nhưng dù sao nàng vẫn rất cảm tạ người Vương gia.

Tạ Hữu Thuận ở một bên không nói lời nào, lúc nữ nhân nói chuyện bình thường nam nhân không xen vào, hắn ôm Mộc Đầu, ánh mắt nhìn xem Thạch Đầu cùng Đồng Tiền, không cho bọn hắn đi lạc.

Mua miến, sau đó đi mua thịt.

Quả nhiên là thịt mỡ đắt hơn một chút, thuần mỡ muốn 18 văn tiền, thịt nạc 14 văn, thịt ba chỉ 16 văn, nếu cho Tiêu Lê Hoa mua khẳng định là mua toàn thịt nạc, chỉ là nàng biết rõ hiện tại người trong nhà đều thiếu chất béo, cho nên mua một cân thịt mỡ, một cân thịt ba chỉ, nghĩ đến thịt sợi hôm qua Trương Liên Hương đưa tới, thịt bấy nhiêu là đủ rồi. Làm một nữ xuyên việt, nàng tất nhiên sẽ không quên lòng heo, thật sự là các nữ tử ở nông thôn đều sẽ không bỏ qua những thứ này, nàng luôn cảm thấy rất hiếu kỳ, những người này mỗi ngày ăn lương thực phụ ở trạng thái nửa đói bụng kia, thật sự sẽ đem lòng heo trở thành đồ vô dụng hạn không thể tặng không hả? Dù nói thế nào cũng là thịt ah!

“Lão bản, những thứ lòng heo này người bán thế nào? Còn có xương ống này?”

“Tìm heo năm văn tiền một cái, gan heo phổi heo năm văn tiền một khối, hai văn tiền một đầu ruột. Tiêu nương tử có muốn không? Đều đã xử lý xong, trở về rửa nhiều hơn hai lần là được rồi.”

Lão bản mập mập nói xong, “Về phần xương cốt này, một đồng tiền ba ông lớn.”

Trong lòng Tiêu Lê Hoa vui vẻ, quả nhiên không giống trong tiểu thuyết ghi cái dạng kia, hận không thể giá một đồng tiền bán toàn bộ, nhưng so với thịt coi như quá rẻ rồi.

“Cái tim heo này, hai khối gan heo này, lại thêm ba khúc đại tràng, xương cốt cho 6 cái. Cái này tổng cộng là năm mươi bảy văn tiền đúng không? Bớt một chút ah!”

Tiêu Lê Hoa tính toán tốt xong rồi bắt đầu trả giá, làm như một nữ chủ nhà họp cách, dù sao cũng phải trả giá đúng không?

Lão bản cười nói: “Vậy thì 55 văn a!”

Tiêu Lê Hoa đưa tiền, sau đó đem những vật này toàn bộ bỏ vào bên trong sọt của Tạ Hữu Thuận.

Trương Liên Hương cũng mua một cân thịt mỡ một cân thịt ba chỉ, không có biện pháp ah, Đồng Tiền ở một bên níu lấy y phục của nàng đôi mắt trông mong mà nhìn nàng đây này.

Những thứ cần mua cũng gần đầy đủ, mấy người lại đi dạo một vòng, sau đó liền chuẩn bị trở về.

Tiêu Lê Hoa đối với trình độ sinh hoạt hiện tại của người ở đây hiểu được không xê xích gì nhiều rồi, tuy nhiên phương pháp có thể làm giàu như trong tiểu thuyết ghi qua hiện tại đều không thể thực hiện được, nhưng mà cũng khẳng định, vì có một ít thứ còn có thể làm được, chỉ là năng suất thời còn không có phát hiện ra mà thôi, đợi nàng phát hiện ra trong nhà nhất định có thể trôi qua những ngày tốt lành.

Ra khỏi chợ phiên, nhìn thấy thời gian còn sớm, ba người lớn liền quyết định mang theo bọn nhỏ đi dạo phố, trên mặt đường cũng có không ít sạp hàng có thể so sánh với đồ vật trên chợ cao hơn một cấp bậc, đương nhiên đồ càng tốt thì đã ở trong cửa hàng, bọn hắn lại không tiến vào, đồ trong đó đều rất đắt, Tiêu Lê Hoa nhìn thấy hai mắt Thạch Đầu và Mộc Đầu đều nhìn chăm chăm vào những đồ trang sức tinh xảo giá cao của cửa hàng kia, thật muốn kiếm nhiều tiền ah, như vậy về sau có thể mang theo nhi tử đi vào, muốn mua cái gì thì mua cái đó.

Có điều hài tử nhìn cái gì đều thấy mới lạ thôi, cho dù là sạp hàng bên đường cũng có thể làm cho bọn hắn nhìn không chuyển mắt, ba đứa bé đều hiểu chuyện, đều không mở miệng đòi, nhìn thấy đồ ưa thích cũng sẽ nhanh chóng rời đi, lại đi xem sạp hàng kế tiếp. Bởi vì đi như vậy sẽ đi nhanh, rất nhanh là đến đoạn đường náo nhiệt nhất rồi.

Thời điểm lúc này phía trước vây rất nhiều người, mơ hồ có thể nghe được tiếng ồn ào bên trong.

“Tiêu Tử Y! Người lớn lên dù dễ nhìn thì có ích lợi gì? Bộ dáng thấp như vậy, một chút khí thế cũng không có, đến lúc đó như thế nào đi làm đương gia phụ nhân? Người cho rằng biểu ca ta sẽ thích người sao? Các người đứng chung một chỗ đều không xứng! Người bỏ cuộc đi a! Cao gia chương mắt người đấy!”

Tiêu Lê Hoa đứng ở bên ngoài đám người nghe được một giọng nói thanh thúy nhưng có chút bén nhọn của nữ tử, lông mày nàng thoáng chút nhíu lại, nữ nhân này là người ai vậy, đây không phải là vạch áo cho người xem lưng sao? Hơn nữa ở trên đường cái nói một nữ tử không xứng với một nam tử, loại lời nói này quá và mặt rồi. Nữ tử thời cổ đều không phải rất chú ý loại đề tài này sao? Sao nữ tử này lại không đề ý như vậy?

Trương Liên Hương thấy trong lúc nhất thời đã bị cản đường, nên trước hết hỏi người đứng một bên, nghe nghiêng xem xảy ra chuyện gì.

Mọi người đều thích tham gia náo nhiệt, hơn nữa ưa thích đem chuyện đã biết nói cho người khác biết, phụ nhân bị hỏi lập tức cao hứng bùng bùng nói cho Trương Liên Hương biết chuyện gì xảy ra.

“Chúng ta đi thôi.”

Tạ Hữu Thuận đột nhiên nói, một tay kéo lấy tay Tiêu Lê Hoa, lời nàng quay người về hướng đường cũ.

Tiêu Lê Hoa cảm thấy cái tay kia nắm thật chặt, hơn nữa sắc mặt Tạ Hữu Thuận cũng có chút căng thẳng, nàng muốn hỏi hắn bị làm sao?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Chuyện cũ

Editor: Thu Huyền

Beta: Tiểu Tuyền

“Ô Nguyên Xuân! Nữ nhân không có đầu óc giống như ngươi dù lớn lên có cao như đại thụ trăm mét thì thế nào? Ta sẽ không so đo với ngươi, so đo

cùng với người cũng lộ ra ta không có đầu óc, quá mất mặt. Ngọc Lan, chúng ta đi.”

Một giọng nói chậm rãi vang lên, sau đó thì nghe thấy một giọng nói thanh thúy kêu: “Nhường một chút, nhường một chút, tiểu thư của chúng ta muốn đi ra ngoài.”

Tạ Hữu Thuận chưa kịp tới và lời Tiêu Lê Hoa đi, bởi vì đằng sau đã lách vào không ít người, mấy người bọn họ lại mang theo hài tử nên không dễ dàng chen ra, mà lúc này tiếng nói thanh thúy kia vừa vang lên, người xem náo nhiệt lại nhường ra một đường, đám người Tiêu Lê Hoa vừa vịn ở ngay bên cạnh con đường này, có thể thấy rõ ràng người bên trong đang đi tới.

Tiêu Lê Hoa thấy cô nương tên Tiêu Từ Y này xem ra rất có thân phận a, nếu không sao nha hoàn của nàng chỉ nói mấy câu có thể khiến cho những người này nhường đường chứ? Nghĩ kỹ ngữ điệu cùng với lời nàng nói kia, là cô nương có đầu óc, so với cô nương Tô Nguyên Xuân ở trên đường chanh chua cười nhạo người khác kia mạnh hơn nhiều lắm.

Lúc này thời điểm nhìn thấy hai cô nương đi tới, cô nương đi phía trước vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn, tướng mạo xinh đẹp tuyệt trần, trên đầu chỉ cài một cái trâm kim ngọc đơn giản, trên người mặc bộ quần áo tử y thêu hoa lan, bên dưới là quần trắng, hiện lên vẻ thanh nhã trong sáng, lúc bước đi hiển hiện khí chất tiểu thư khuê các. Đằng sau rõ ràng là nha hoàn, trên mặt có chút tức giận, xem ra là tức giận cho chủ tử, nàng vì bất bình mà tức giận.

Tiêu Lê Hoa dò xét Tiêu Từ Y, kỳ thật cô nương này cũng không phải quá thấp, hơn nữa bởi vì dáng người cân xứng lộ ra dáng vẻ lung linh hấp dẫn, không biết cô nương Tô Nguyên Xuân kia cao bao nhiêu mà lại lấy loại lý do này để cười nhạo một người. Ánh mắt của nàng không tự chủ được nhìn sang hướng bên kia, vừa vịn có thể thấy được cô nương bên trong.

Cô nương kia lớn lên quả thực cao gầy, dáng người vô cùng tốt, tướng mạo diễm lệ, châu hoàn thúy quán, đeo khuyên lụa gấm, cơ hồ có thể làm lóa mắt người khác.

Tiêu Lê Hoa vui vẻ trong lòng, nếu so sánh hai cô nương này, cô nương Tiêu Từ Y chính là danh viện nhiều thế hệ, mà Tô Nguyên Xuân chính là nhà giàu mới nổi, hai người đứng chung một chỗ hoàn toàn không thể so sánh, Tiêu Từ Y toàn thắng ah, Tô Nguyên Xuân muốn cùng Tiêu Từ Y đoạt nam nhân, trừ phi nhà nàng gia thế tốt lắm cho nam nhân động tâm, hoặc dùng thủ đoạn.

Hiện tại Tô Nguyên Xuân sắc mặt đỏ bừng, hiển nhiên mấy câu kia của Tiêu Từ Y làm cho nàng cảm thấy thật mất mặt, mặc dù nàng muốn lý luận, nhưng kết quả lại phát hiện đám người lúc này tụ tập bây giờ lại bắt đầu đem nàng và Tiêu Từ Y tách ra.

“Tránh ra!”

Tô Nguyên Xuân tức giận kêu to, nhìn những nụ cười trên mặt những người này thì cảm thấy như đang cười nhạo nàng, gương mặt kiều diễm cũng có chút vụn vỡ.

Mọi người bắt đầu bảy mồm tám lưỡi mà thảo luận phân bác, cái gì đường này cũng không phải của nhà người, người muốn đi vào thì đi vào lách được thì đi qua ah, đại cô nương trên đường lại la to như vậy không thấy mất mặt à, dù sao tất cả đều lấy Tô Nguyên Xuân làm đích, lại để cho người xem biết rõ bọn hán hoàn toàn đứng về phía Tiêu Từ Y.

Tô Nguyên Xuân tức giận mặt đỏ hơn, muốn mắng chửi người rồi lại sợ những người này động tới nàng, nếu như bị những nam nhân này đụng tới, một nữ nhân như nàng sẽ không sống nổi. Đang tức giận chân, thì thấy Tiêu Lê Hoa, lòng mảy may nhượng lên liền đem toàn bộ cơn giận trút lên người Tiêu Lê Hoa.

“Người không phải nha đầu thô sử câu dẫn biểu ca ta xong, lại câu dẫn dượng ta sao? A! đã lập gia đình rồi à? Ta còn tưởng rằng người sẽ tiếp tục đi làm nha hoàn cho nhà người ta để kiếm tiền đồ chứ? Hóa ra là gả cho một thôn phụ ah, người cũng biết thân biết phận đấy. Cái dạng mặt hàng gì thì tìm được dạng nam nhân đây, đừng cả ngày nghĩ đến chuyện muốn trèo lên cây cao biến thành phượng hoàng! Hiện tại người ở nơi này vui cười cái gì? Đều đã làm mẹ người ta rồi, còn nghĩ đến lưng công trọng phụ đi tìm dượng và biểu ca ta sao? Coi chừng lại bị đánh một trận đấy!”

Tô Nguyên Xuân hỏn hển, vì người giận mà nói chuyện cực kỳ chua ngoa, cái cằm dương lên, từ trên cao nhìn xuống Tiêu Lê Hoa.

Người chung quanh nghe xong lời Tô Nguyên Xuân, lực chú ý lập tức toàn bộ chuyển qua trên người Tiêu Lê Hoa.

Tiêu Lê Hoa cảm thấy tay Tạ Hữu Thuận cầm chặt hơn, nàng rốt cục hiểu được vì sao vừa rồi hán muốn kéo nàng đi, cần thận nghĩ lại, nguyên lai Tiêu Lê Hoa đi làm nha hoàn cho Cao gia, Tô Nguyên Xuân này là họ hàng của Cao gia, nên nhận biết được mình. Xem ra những năm này Tiêu Lê Hoa thật đúng là không có thay đổi gì, nên người khác liếc một cái đã nhận ra rồi.

“Vị tiểu thư này, người đang nói bậy bạ gì đó? Ta đã đi Cao gia làm nha hoàn, nhưng ta thề với trời, nếu như ta đã làm chuyện không biết xấu hổ như người nói, thì sẽ bị thiên lôi đánh xuống. Tuy ta là phụ nhân nông thôn nhưng cũng là nữ nhân biết liêm sỉ, ít nhất ta sẽ không giống như người ở trên đường cái trái một câu phải một câu dẫn, mặt mũi nông dân cũng không phải để cho người lấy ra bôi đen đâu! Nếu làm hại ta bị tướng công nhà ta hiểu lầm, ta sẽ cầm dao đâm đi chém người, lại treo cổ ở cửa nhà người, người có tin hay không?”

Tiêu Lê Hoa trừng mắt Tô Nguyên Xuân, đối với chuyện chỉ thiên phát thề nàng hoàn toàn không để ý, dù sao cái người câu dẫn người khác kia cũng không phải nàng, Tiêu Lê Hoa trước kia đã sớm chết rồi, lão thiên gia đánh cũng không đánh đến trên người nàng.

Tô Nguyên Xuân trừng to mắt, nàng không nghĩ tới Tiêu Lê Hoa sẽ nói như vậy, liền chỉ vào Tiêu Lê Hoa nói: “Người còn nói dối! Người thật không sợ thiên lôi đánh xuống?”

“Đánh cũng là đánh người!”

Tiêu Lê Hoa nghĩ không thể để cho chuyện tốt Tiêu Lê Hoa kia làm trút lên đầu nàng, dù sao trong trí nhớ nguyên chủ cũng chỉ là ở trước mặt lão gia thiếu gia kia lung lay mấy cái, không có làm hành động gì quá mức, nàng chết không thừa nhận, chỉ nói là bị oan uổng, như vậy mới có thể vẫn hồi thanh danh của nàng!

Tiêu Lê Hoa đối với Cao gia kia càng không có cảm tình gì, trải qua một phát kích thích như vậy, ngược lại làm cho nàng càng nhớ tới nhiều chuyện hơn nữa, Tiêu Lê Hoa trước kia tuy có ham hư vinh, nhưng cái trận đòn kia thật sự bị đánh rất oan.

Tô Nguyên Xuân chỉ thẳng vào Tiêu Lê Hoa run rẩy, một thôn phụ nhỏ nhò cũng dám khi dễ mệnh như vậy, thật sự là không có thiên lý.

Lúc này Thạch Đầu lớn tiếng kêu lên: “Không cho phép người khi dễ mẹ ta! Mẹ ta là người tốt!”

“Người tốt! Mẹ ta tốt!” Mộc Đầu cũng kêu lên.

Trong lòng Tiêu Lê Hoa vui vẻ, có nhi tử thật tốt, đúng lúc này còn biết rõ che chở cho mẹ mình ah!

Tạ Hữu Thuận kéo Tiêu Lê Hoa ra phía sau, nói với Tô Nguyên Xuân: “Phẩm hạnh của nương tử ta, ta biết rõ, cô nương không nên nói ầu nói bừa, mặc dù chúng ta chỉ là nông dân, những cũng biết không thể để cho người khác tùy tiện gọi nước bẩn lên người mình. Ta nghĩ, dương và biểu ca cô mà đến cũng sẽ cho rằng cô không đúng!”

Sắc mặt Tô Nguyên Xuân trắng bệch, nàng biết rõ nếu để dương và biểu ca biết rõ nàng đắc tội Tiêu Từ Y xong, lại chọc tới một nhà này, nhất định sẽ không vui, dù là di cũng sẽ không vui vẻ. Bên cạnh có người vừa nói giống như ở đằng kia nhìn thấy Cao công tử, sẽ đem hắn kêu đến hỏi một chút, chứng minh thanh bạch của Tiêu Lê Hoa. Tô Nguyên Xuân nghe xong lập tức mang theo nha hoàn bên người bỏ đi. Bởi vậy người vây xem càng thêm cho rằng nàng nói bậy.

Chờ mọi người tản đi, hai người ở trên quán rượu lâu hai mới trở về bên cạnh cái bàn, nhớ lại chuyện xảy ra vừa rồi, liền có chút lắc đầu cười nhạo.

“Cao gia này thật đáng thương, có một họ hàng như vậy, thật sự là ném mặt mũi của bọn hắn. Nếu ta có một biểu muội thế, đã sớm núp xa xa.”

Một người nam nhân mặc áo xanh cười nói, đôi mắt dài nhỏ liếc nhìn nam nhân áo đen đối diện nói: “Ta thấy tiểu thư Tiêu gia kia không tệ, cùng người thật sự là trời đất tạo nên một đôi. Người không phải vẫn muốn tìm một người có thể giúp người quản đám nữ tử bên trong nhà sao? Ta thấy nàng không tệ a. Như thế nào? Động tâm không vậy? Nếu động tâm sẽ phải nhanh lên một chút, đừng để cho một đóa hoa tươi cắm ở trên bãi phân trâu của Cao gia kia. Vậy thì rất đáng tiếc lắm!”

Nam tử áo đen nhìn hắn một cái nói: “Là người có ý đúng không? Đừng kéo đến trên đầu của ta.”

“Vậy người nhìn chăm chú như vậy để làm cái gì? Đừng nói với ta người đang nhìn biểu muội Cao gia kia đó, đáng sợ quá!”

“Ăn vẫn không thể làm người cảm miệng.”

Nam tử áo đen trừng mắt liếc đối phương, vừa chậm rãi nói: “Cái thôn phụ kia quả thực năm đó có hành động câu dẫn.”

“Làm sao người biết?” Thanh y nam tử tò mò hỏi, “Chẳng lẽ thời điểm đó người ở tại Cao gia nhìn thấy qua? Lá gan thôn phụ này cũng khá lớn đấy, rõ ràng có lại dám phát thê độc như vậy, không sợ thực sự bị sét đánh sao?”

“Thôn phụ hương dã, dám làm loại hành động này, còn sợ Thượng Thiên trừng phạt sao?” Nam tử áo đen cười nhạo nói, nhớ lại năm đó thôn phụ kia xác thực từng có hành động này, nhưng chỉ bị lợi dụng a, cuối cùng lại bị đánh đuổi ra ngoài, quả thật đáng đời. Hiện tại nàng chết không thừa nhận, thật ra khiến Cao gia gánh trên lưng thanh danh oan uổng người khác, đối với nàng mới có lợi, đối với mình giống như cũng có một ít chỗ tốt.

Tiêu Lê Hoa không biết vừa rồi trên lầu có một người biết rõ sự tình năm đó, nếu có biết nàng cũng sẽ không để ý tới, nàng chỉ mong qua cuộc sống gia đình yên ổn.

Trương Liên Hương lôi kéo tay nàng an ủi, lúc này nàng mới biết sự thật hóa ra Tiêu Lê Hoa bị người ta oan uổng, khó trách những năm này nàng có bộ dạng như vậy, là nữ tử mà bị oan uổng thế đều không chịu được, người nhất gan sợ hãi từ nay về sau sẽ bị người xem thường, tính tình cương liệt thì như Tiêu Lê Hoa, có người tính tình còn thay đổi lớn, thậm chí là tìm chết a!

Tiêu Lê Hoa cười nói đều đã qua, về sau không nhắc tới chuyện này nữa.

Trải qua việc này cũng không tiếp tục đạo phở nữa, mấy người liền đi về hướng cửa trấn, chuẩn bị ngồi xe trâu về thôn.

Trở về nhà, Tiêu Lê Hoa làm cơm, một nhà bốn người ăn xong, Tạ Hữu Thuận lại tiếp tục ra sau viện làm việc, hai hài tử cũng đi theo chơi trong chốc lát, sau đó trở về ngủ. Tiêu Lê Hoa thì ở trong phòng may vá quần áo, Tiêu Lê Hoa trước kia quả thật rất lười, một kim một chỉ đều bất động. Quần áo của Tạ Hữu Thuận và hai hài tử đều có chỗ rách, nàng muốn bắt đầu may vá thật đúng là một đại công trình, chỉ có thể vá từng chút thôi.

“Sang đây xem xem nhà xí ta tu sửa có được hay không, không được thì sửa lại.”

Tạ Hữu Thuận nói với Tiêu Lê Hoa, nhìn Tiêu Lê Hoa ngồi trên giường gạch màu y phục, hai hài tử ngủ một bên, hắn cảm thấy trong lòng như được rót

nước ấm vào vậy.

Tiêu Lê Hoa từ trên giường gạch đi xuống, nói: “Không có việc gì, buổi tối ngủ sớm, giữa trưa không cần ngủ.”

Tạ Hữu Thuận rất thông minh, Tiêu Lê Hoa chỉ là hình dung thoáng một chút, hẳn đã đem nhà xí tu sửa vô cùng tốt, Tiêu Lê Hoa rất hài lòng, nghĩ đến rốt cục có thể giải quyết vấn đề vệ sinh sạch sẽ trước rồi, nàng thật vui vẻ, trên mặt tất cả đều là nụ cười.

“Về sau gặp người Cao gia, nếu ta không ở bên cạnh nàng, nàng hãy tránh đi một chút, những người kia không dễ chọc, đừng có để bị chịu thiệt rồi.” Tạ Hữu Thuận nói với Tiêu Lê Hoa, hẳn mặc kệ trước kia Tiêu Lê Hoa có phải thật sự đã làm chuyện kia hay không, nhìn Tiêu Lê Hoa hiện tại, hẳn đều không để ý.

“Đã biết, ta cũng không muốn gặp bọn hắn, chúng ta tự trải qua cuộc sống của mình.”

Tiêu Lê Hoa biết rõ Tạ Hữu Thuận vì tốt cho nàng, trong lòng nghĩ người nam nhân này rất đáng tin cậy, về sau cứ như vậy mà sống là tốt rồi, Cao gia gì đó nàng mới không muốn gặp lại, tốt nhất cả đời không nên xuất hiện trước mặt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Ngọc Nương Dương Thảo cùng Cầu Đản

Vừa rạng sáng ngày hôm sau Tạ Hữu Thuận đã đi ra đồng rồi, người nông dân trồng trọt chính là như vậy, vừa sáng sớm canh ba đã bắt đầu đi ra đồng làm việc, nếu như không phải ngày mùa, bình thường đều ở ngoài đồng làm việc xong mới trở về ăn điểm tâm, sau đó lại bận rộn đi làm việc khác, mà thời điểm ngày mùa thì nữ nhân trong nhà đã sớm làm cơm xong, sau đó ăn xong thì đi ra đồng, thẳng đến giữa trưa mệt mỏi đói bụng mới về nhà hoặc là ăn ngay trên đồng ruộng.

Tạ Hữu Thuận không để cho Tiêu Lê Hoa nấu cơm sớm cho hắn, Tiêu Lê Hoa đóng cửa xong trở về cũng không ngủ được nữa, liền dọn dẹp sân nhỏ xong, sau đó bắt đầu chuẩn bị làm cơm mời khách hôm nay.

Hôm qua cha mẹ Đồng Tiền đã đem đồ đặc mà họ mượn tới, hơn nửa túi hạt bắp to, một túi nhỏ hạt bắp vụn, còn có hơn hai mươi củ khoai tây, mặt khác còn có hơn 10 quả trứng gà, mà ngay cả giả mằm đậu nành ngâm tốt đều đã đưa tới không ít, nói là có thể xào đậu nành.

Tiêu Lê Hoa đã cảm ơn một phen, nàng thấy những vật này, đã sớm nghĩ kỹ làm những món ăn gì rồi.

Cải trắng xào thịt, thịt heo hầm khoai tây cách thủy, giả đậu xào sợi, gan bung hành tây, lòng già xào lăn, trứng gà xào rau họ, thịt kho đậu hũ, đậu nành xào thịt ba chỉ, tổng cộng tám món ăn rồi, cuối cùng vì để cho mọi người đến uống rượu lại chuẩn bị một đầu đậu phộng, còn chuẩn bị mười bình rượu cao lương. Món chính là bánh bột ngô, không thích ăn bánh bột ngô thì có cơm cao lương a.

Cả bàn đồ ăn như vậy cũng rất phong phú rồi.

Tạ Hữu Thuận nghe Tiêu Lê Hoa chuẩn bị làm đồ ăn xong đều cảm thấy rất tốt, sau khi Trương Liên Hương nghe xong nói ngay quá đầy đủ rồi. nhưng nàng đối với cái món gan bung hành tây cùng lòng già xào lăn mà Tiêu Lê Hoa nấu rất có hứng thú, nói sẽ đến sớm để hỗ trợ sau đó học một ít tay nghề.

Sáng sớm hôm nay Trương Liên Hương đã tới đây rồi, sau lưng còn đi theo một phụ nhân trẻ tuổi, phụ nhân trẻ tuổi này lớn trên trắng trẻo thanh tú, cười cười có hai má lúm đồng tiền nhìn rất ưa thích.

“Lê Hoa, muội xem Ngọc Nương đến rồi đây, bây giờ tính tình muội cũng biến chuyển tốt hơn rồi, ta thấy về sau hai người cũng có thể lui tới nhiều hơn chút. Ngọc Nương tính tình hiền dịu, rất dễ thương, trước kia thấy muội lợi hại như vậy, nàng cũng không dám nói chuyện với muội, sợ muội mắng nàng, ta nghĩ đến muội bây giờ chắc sẽ không như vậy nữa, nên đem nàng gọi tới.”

Trương Liên Hương cười nói, đẩy phụ nhân trẻ tuổi đi lên phía trước.

Ngọc Nương nghe thấy Trương Liên Hương nói như vậy xong liền đỏ mặt, nhìn Tiêu Lê Hoa e lệ mà cười cười, ánh mắt có chút hoài nghi, giống như là xác định xem Tiêu Lê Hoa có phải thật sự thay đổi tính tình hay không.

Tiêu Lê Hoa thấy bộ dạng nàng kia trong lòng cũng có chút ưa thích nàng, cảm thấy nàng như con thỏ nhỏ, rõ ràng trong lòng có chút khấn trương, lại biểu hiện khá tốt, chỉ là tùy thời cảnh giới, xem xét tình huống không đúng sẽ thoáng cái chạy trốn. Kiểu tính tình này bình thường đều rất dễ thân cận. Trong trí nhớ của nàng đối với Ngọc Nương này không có nhiều lắm, có thể thấy được bình thường không qua lại nhiều, nhưng nàng nhớ được Ngọc Nương cũng họ Trương, lớn lên cùng một thôn với Trương Liên Hương, cho nên quan hệ rất tốt, nam nhân nàng lấy, tên là Tạ Khánh Phong, cùng họ hàng với Tạ Hữu Thuận, hai người bằng tuổi nhau, cho nên quan hệ rất tốt.

“Đến là tốt rồi, về sau thường tới chơi, trước kia tính tình ta không tốt lắm, nếu trước kia có gặp được muội ta cũng sẽ không đánh, nhìn muội ta đã cảm thấy thích rồi.”

Tiêu Lê Hoa lôi kéo tay Ngọc Nương cười nói, nàng nói lời này là thật lòng.

Ngọc Nương vừa đỏ mặt vừa nói: “Về sau ta sẽ thường đến chỗ tỷ.”

“Ai nha, lúc này mới nói hai câu đã đổ dành xong rồi, thật dễ dãi a, khó trách mẹ chồng muội đem muội ăn gấu gao như vậy. Thật không biết các người lúc nào mới được làm chủ đây.”

Trương Liên Hương nhẹ nhàng đẩy Ngọc Nương một cái, câu nói trước là nói đùa, câu phía sau thì cười không nổi rồi.

Ngọc Nương mím môi cúi đầu nói: “Không có việc gì, mẹ chồng lớn tuổi, ta làm nhiều một chút cũng không sao.”

“Được rồi, người làm nhiều một chút là phải, vậy đệ muội (em dâu) kia của muội sao không làm nhiều hơn một chút? Nhìn muội một mồi thế này, mấy năm nay cũng không có sinh được một đứa bé, nàng ngược lại vừa vào cửa đã mang bầu, còn nói xấu muội, nếu nàng cũng làm nhiều như muội vậy, nàng có thể sinh mới là lạ! Chỉ do muội dễ khi dễ thôi.”

Trương Liên Hương chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà vỗ Ngọc Nương một cái.

Đầu của Ngọc Nương cúi xuống thấp hơn, nhưng lại không nói gì nữa, trên mặt trắng nhợt.

Tiêu Lê Hoa cũng nghe rõ, nên rất đồng tình với Ngọc Nương, chỉ là nàng cảm thấy cũng chính do Ngọc Nương không tự mình tranh thủ, tính tình hiền lành mềm mại đồng dạng cũng làm cho người tùy ý xoa nắn, sao có thể không bị tội? Trên đời này có một số người chính là thích khi dễ người thành thật, mẹ chồng Ngọc Nương cùng đệ muội thoát nhìn chính là dạng đấy.

“Vương nhị tẩu nói rất đúng, Ngọc Nương, muội phải kiên cường một chút. Sau này nếu có chuyện gì cứ nói với ta, nói về kiên cường thì ta chính là kiên cường nhất rồi. Nhưng hôm nay không nói tới chuyện không vui này, chờ muội muốn nói thì nói sau.”

Tiêu Lê Hoa nói, nàng không phải là người thích chõ mõm vào chuyện của người khác, chỉ là đòi trước nàng cũng bị mẹ chồng làm hại mất đi hài tử, cũng mất đi khả năng làm mẹ, cho nên đối với Ngọc Nương có một loại cảm giác đồng bệnh tương liên.

Ngọc Nương gật gật đầu, trong lòng nghĩ thầm Tiêu Lê Hoa thật sự thay đổi tính tình ah, có điều thay đổi rất tốt, tính tình nàng nhu nhược đối với nữ tử có tính kịch liệt luôn sợ hãi lại hâm mộ.

Ba người đang nói chuyện, ở cửa ra vào lại vang lên tiếng nói.

“Do hai người các người đến sớm quá, ta không tính tới muộn đúng không?”

Người đến chính là nữ nhân cao cao cường tráng, mặt tròn, màu da đỏ hồng khỏe mạnh, lớn lên không khó nhìn, trong tay mang theo một cái rổ tới.

Nữ nhân này là con dâu lớn của thôn trưởng, họ Dương, gọi là Dương Thảo.

Ngày hôm qua Tiêu Lê Hoa đã thấy qua nữ nhân này rồi, biết rõ nàng là một nữ nhân hào sảng, cho nên nhìn thấy nàng liền cười nói: “Không có tới muộn. Chị dâu mau vào, chúng ta ngồi trước, chờ một lát rồi làm cơm tiếp.”

Dương Thảo từ trong giỏ lấy ra một tấm vải cùng một cái bọc giấy, nói: “Đây là quà tặng cho các người.”

Tiêu Lê Hoa khách khí nói một tiếng rồi nhận lấy, mời các nàng vào nhà chính, nàng mang các thứ đó vào trong phòng trước.

Ngọc Nương đánh giá căn nhà này rồi nói với Tiêu Lê Hoa: “Tứ tẩu, nhà này của tẩu thật tốt, dọn dẹp thật sạch sẽ.”

Tiêu Lê Hoa nhìn thấy trong ánh mắt nàng có chút hâm mộ, trong lòng nghĩ Ngọc Nương còn không có ở riêng đấy, lại bị khinh dễ, nhất định là hâm mộ nàng, nàng cười nói: “Cái nhà vốn rất sạch sẽ, chỉ thu dọn sơ một chút là được. Nhưng mà rốt cuộc vẫn là nhà cũ, không giống các người, về sau nếu ở riêng khẳng định là phải ở nhà mới đấy. Đến lúc đó lại đến phiên ta hâm mộ các người rồi.”

Dương Thảo nói: “Ở riêng? Cũng không biết lúc nào có thể ở riêng đây này! Dù sao hiện tại muội ở riêng trước rồi, có thể đương gia làm chủ, ta thực hâm mộ muội rồi.”

Dương Thảo nói xong cũng có chút hối hận lời vừa nói ra, lời này nghe có chút giống oán trách, nếu người ở chung dễ nói chuyện cũng không có việc gì, chỉ có điều Tiêu Lê Hoa mới sửa lại tính tình, còn có chút không tin được đâu. Nàng liếc nhìn Tiêu Lê Hoa, có chút bận tâm.

Tiêu Lê Hoa nói: “Chị dâu yên tâm, lời này chúng ta sẽ không nói ra ngoài.”

Dương Thảo liền vội vàng gạt đầu, trong lòng nghĩ Tiêu Lê Hoa còn rất nhạy bén.

Bốn nữ nhân nói lời ong tiếng ve, càng nói càng hợp ý, lập tức vô cùng náo nhiệt rồi.

Nhìn thấy thời gian sắp đến, các nàng bắt đầu chuẩn bị nấu cơm, chờ nghe xong đồ ăn Tiêu Lê Hoa chuẩn bị làm, đều nói đồ ăn này rất phong phú rồi, đồng thời rất ngạc nhiên với thủ nghệ của nàng, chuẩn bị cùng nàng học một ít cách làm lòng gà xào lăn cùng với gan bụng hành tây.

Ba người làm trợ thủ, Tiêu Lê Hoa tay cầm muối, ba mâm com rất nhanh trong một canh giờ liền làm xong rồi. Chỉ có món com đang nấu phải đợi chín ở trong nồi.

Lúc này ba người Dương Thảo đều khen Tiêu Lê Hoa không dứt miệng rồi, nói Tiêu Lê Hoa làm đồ ăn ngon, không nói tới cái món gan bung hành tây cùng lòng già xào lẫn kia, các nàng cảm thấy các món bình thường ăn ngon hơn nhiều so với các nàng làm, các đồ ăn khác cũng rất thơm hơn nữa trình bày cũng đẹp, hương sắc vị đều đủ, mang tới từ lâu cũng không kém, đây là Dương Thảo nói, hai người khác toàn bộ đều đồng ý.

Tiêu Lê Hoa ngẫm lại, đời trước mình chính là muốn làm hiền thê lương mẫu, mỗi ngày cần nhắc thức ăn, nhưng mà một tay nghề tốt lại không có giữ được tim nam nhân, nhưng bây giờ có thể làm cho nam nhân cùng hài tử trong nhà ăn, nàng cảm thấy thật sự là không có phí công học.

Thời điểm lúc này Thạch Đầu Mộc Đầu cũng trở về rồi, đi theo phía sau là một đám bé con, có Đồng Tiền, có Tiểu Nguyệt con gái Dương Thảo, mặt khác mấy hài tử của Tạ gia cũng tới, một đám hài tử ngửi thấy mùi thơm tất cả đều chảy nước miếng, vừa vào cửa liền không chịu rời đi. Đôi mắt Thạch Đầu và Mộc Đầu cũng nhìn chăm chăm, thực sự rất muốn ăn, Đồng Tiền và Tiểu Nguyệt cũng vậy, nhưng những hài tử khác lại không như vậy tất cả đều chui vào rồi.

“Ta muốn ăn thịt! Nhanh lên cho ta thịt!”

Một thằng nhóc béo ngẩng đầu nói, hai mắt chặt chẽ nhìn chăm chăm vào cái chén bốc hơi nóng, nước miếng đều muốn chảy ra rồi.

Tiêu Lê Hoa nghĩ đây là con cái nhà ai ah, nhìn cái biểu lộ tức giận này, thì thấy là được nuông chiều ở trong nhà rồi. Một tiểu bá vương, tự nhiên hướng người đòi ăn như vậy, so với hần thì mấy hài tử Thạch Đầu đều quá ngoan ngoãn đáng yêu rồi! Nàng lập tức càng cảm thấy may mắn chính mình được hai đứa con trai ngoan như vậy, nếu có loại tiểu bá vương này, nàng cần phải tốn sức giáo dục lại rồi!

Dương Thảo nói: “Cầu Đan! Đây không phải trong nhà, xin người khác cái gì cũng phải có lễ phép!”

Tiêu Lê Hoa nghe xong cái tên Cầu Đan này khoe miệng lộ ra vui vẻ, mặc dù biết ở nông thôn đều đặt tên đáng yêu cho hài tử, nhưng cái tên này vừa nghe thấy đã muốn cười. Hơn nữa nàng nhớ tới tiểu tử béo này là em bé nhà nào rồi, là nhi tử Trương Thủy Đào, cháu trai duy nhất nhà trưởng thôn, cục cưng của Lý gia, khó trách bá đạo như vậy. Chẳng qua trong trí nhớ hần cũng khi dễ nhi tử nhà mình, mà mẹ hần cũng từng khi dễ ‘chính mình’.

“Muốn ăn thịt à? Vậy thì phải nói chuyện lễ phép, phải gọi người lớn, nếu không, sẽ không có ai yêu thích hài tử không hiểu lễ, sẽ không có thịt ăn!”

Tiêu Lê Hoa nói, nàng sẽ không so đo cùng hài tử, nhưng mà cũng sẽ không phóng túng hần, trong lòng nàng hài tử là mầm non, cần phải tưới nước bón phân, cũng phải sửa chữa, đây không phải hại bọn hần mà là đối tốt với bọn hần. Dù đứa nhỏ này không vui, mẹ hần không vui, nàng cũng phải nói như vậy.

Cầu Đan nghe xong con mắt trừng lên, lớn tiếng nói: “Ngươi dám nói ta không hiểu lễ phép, dám không cho ta ăn thịt, ta đi nói cho mẹ ta biết, đi nói cho cha ta biết, để ông nội ta đem các người đuổi khỏi thôn này.”

Dương Thảo dựng thẳng lông mày lên, kêu lên: “Cầu Đan! Ngươi nói vậy gì đây? Coi chừng ta mách ông nội của ngươi đánh ngươi!”

“Ông nội của ta mới không đánh ta, ta là tim gan của ông! Ta sẽ bảo gia gia đem các người cũng đuổi đi!”

Cầu Đan lớn tiếng nói, sau đó thừa dịp mọi người không chú ý liền đi đến bên cạnh bếp lò đặt một chậu gan bung thoát nhìn ăn rất ngon, kết quả Dương Thảo đi qua cản lại, hần không vui, há miệng gào khóc một tiếng chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Người nhà mẹ đẻ

Editor: Thu Huyền

Beta: Tiểu Tuyền

Hài tử roi nước mắt là chuyện Tiêu Lê Hoa không muốn chứng kiến nhất, nhưng thấy bộ dạng Cầu Đan sầm chóp mà không có hạt mưa, còn có thái độ không thêm nói đạo lý, nàng thực không có chút đau lòng, không biết Dương Thủy Đào làm thế nào lại dạy hài tử thành như vậy? Cho dù Cầu Đan là tôn tử duy nhất của Lý gia cũng không thể sùng ái thế, nhìn Cầu Đan, Tiêu Lê Hoa càng cảm thấy hai hài tử nhà mình nhu thuận hơn nhiều, về sau càng phải thương bọn chúng hơn nhưng cũng không thể khiến cho bọn chúng biến thành như Cầu Đan vậy.

Tiêu Lê Hoa còn đang suy nghĩ thì Dương Thảo đã nhíu đầu lông mày rồi nói: “Chờ xem, chỉ chốc lát nữa Dương Thủy Đào sẽ nhào qua đây ngay.”

“Đúng vậy a, Dương Thủy Đào rất thương nhi tử này của nàng, bất kể là ai sai nàng cũng đều cho rằng hài tử nhà nàng đúng, tiểu hài tử cãi nhau ầm ĩ là

bình thường, nàng lại cũng đem hài tử nhà người ta mắng cho một trận. Nhưng mà nhìn mặt mũi của trưởng thôn nên không có người nào so đo cùng với nàng ta thôi.”

Trương Liên Hương nói, Đồng Tiền nhà nàng cùng đánh nhau với Cầu Đán một trận, Dương Thủy Đào từng quở mắng Đồng Tiền, nàng cũng cãi nhau với nàng ta, cuối cùng vẫn là trưởng thôn ra mặt. Nàng chính là nhìn Dương Thủy Đào không vừa mắt, hai người tuy không gặp mặt không đánh không mắng, nhưng không ai hòa nhã với người còn lại.

Dương Thảo nhú mày nói: “Nếu cứ để cho nàng ta bao che a, hài tử dù tốt cũng bị chịu hư.”

Dương Thảo là con dâu trưởng của thôn trưởng, nhưng nàng lại không sinh ra nhi tử, kết hôn bao nhiêu năm chỉ có một nữ nhi, mà Dương Thủy Đào vừa vào cửa đã sinh ra tiểu tử mập mạp, lại là cháu ngoại vợ thôn trưởng, tất nhiên sống lưng cứng rắn, mà trưởng phu Dương Thủy Đào là Dương Long lại là một người biết ăn nói, biểu hiện ra sự thông minh tài giỏi hơn đại ca Dương Hưng, cơ hồ tất cả mọi người đều nghĩ tương lai Dương Long sẽ tiếp nhận chức trưởng thôn, làm thôn trưởng kế nhiệm. Dù tương lai sau này huynh đệ có ở riêng, thì có thể là nhà lão đại phân ra, hai lão thôn trưởng sẽ ở cùng tiểu nhi tử.

Những năm này trong lòng Dương Thảo chịu không ít ủy khuất, ăn hết không ít thiệt thòi của Dương Thủy Đào, quan hệ chị em dâu càng không tốt.

Tiêu Lê Hoa dựa vào trí nhớ trong đầu biết rõ ràng rồi, hóa ra nhà nào cũng có cái khó ah, cũng không phải chỉ có mỗi Tạ gia mới có cực phẩm a, mà bây giờ nàng có thể đi ra ở riêng, đã quá hạnh phúc rồi.

Ngọc Nương lo lắng nói: “Tứ tẩu tử, nếu Dương Thủy Đào tới, phải nói như thế nào đây?”

Tiêu Lê Hoa cười nói: “Nói thẳng, chỉ là không để cho Cầu Đán thò tay bóc lột thịt trong chảo, là sợ hấn bị phồng đấy, lại bắt hấn phải xin phép người lớn, thì chúng ta mới lấy cho hấn ăn, hấn không xin phép còn gào khóc đi ra ngoài cáo trạng. Chỉ đơn giản như vậy thôi.”

“Đúng vậy a, chuyện không phải như vậy sao? Nàng ta đến rồi thì nói cho nàng ta biết rõ hơn, xem nàng ta dạy dỗ nhi tử thế nào.”

Dương Thảo nói, nghĩ tới câu Tiêu Lê Hoa vừa nói đó chính là các nàng chiếm lý rồi, cũng dễ dàng hơn.

Tiêu Lê Hoa cười nói với đám hài tử ở bên ngoài cửa: “Các con muốn ăn đồ ngon không? Đến xin phép dì, ai xin phép thì được ăn, ai không xin phép thì giống như Cầu Đán vừa rồi muốn giành ăn, không được ăn. Trẻ con thì phải ngoan, phải biết lễ phép.”

Mộc Đầu đã chạy tới đầu tiên ngẩng đầu nhỏ gọi một tiếng mẹ, sau đó nói một tiếng ăn, Tiêu Lê Hoa sờ đầu bé, từ bên cạnh cầm một cái bánh trứng gà ra, buổi sáng Ngọc Nương mang tới một ít bột mì, để cho Tiêu Lê Hoa làm thành bánh trứng gà, cũng không nhiều lắm là chuyên làm cho tiểu hài tử ăn. Tiêu Lê Hoa kẹp hai miếng thịt ở bên trong bánh trứng đưa cho Mộc Đầu ăn. Mộc Đầu cắn một cái, hai mắt lập tức cười thành nguyệt nha.

Đồng Tiền cũng lập tức chạy tới, kêu một tiếng Tạ tứ tẩu, Tiêu Lê Hoa liền cho bé một cái, sau đó Thạch Đầu Tiểu Nguyệt cũng đi tới, những hài tử khác thấy vậy toàn bộ chạy đến, Xuyên Tử và Tỏa tử cũng ở trong đó, mặt khác còn có mấy hài tử trong thôn, Tiêu Lê Hoa cũng không quản cha mẹ bọn chúng hôm nay có tới hay không, toàn bộ mỗi người một cái. Nhìn những hài tử này ăn như hổ đói, trong lòng nàng rất vui vẻ.

Ba người Trương Liên Hương nhìn thấy, cảm thấy lúc Tiêu Lê Hoa cười thật sự rất đẹp.

Chẳng được bao lâu Dương Thủy Đào đã chạy đến rồi, kết quả nhìn một phòng hài tử ăn mặt mày hớn hờ, nàng nhìn lại con tức hỏi Tiêu Lê Hoa sao không cho Cầu Đán ăn mà lại chỉ cho những hài tử này ăn.

Kết quả lại bị Tiêu Lê Hoa nói đám ba câu á khẩu không trả lời được.

Mà bởi vì lúc nàng đến kéo theo không ít người, tất cả mọi người cùng tiến vào sân nhỏ xem náo nhiệt, lúc này nghe xong, lại nhìn những ghai tử đang ăn bánh trứng gà kia, nghĩ lại bộ dáng ngang ngược ngày thường của Cầu Đán, toàn bộ đều biết Tiêu Lê Hoa nói chính là sự thật rồi. Người nhà có mấy đứa bé ở trong đó ăn bánh đối với Tiêu Lê Hoa rất hài lòng, tuy không muốn đắc tội Dương Thủy Đào cũng ở trong đám người nói vài câu công đạo.

Dương Thủy Đào bởi vì nghĩ đến lão công sau này tiếp nhận chức thôn trưởng của công công cho nên cũng không muốn cãi lộn làm hư mất hình tượng, chỉ có thể lôi kéo Cầu Đán đi.

Cầu Đán lại không nỡ bánh trứng gà, hấn nghĩ thấy mùi thơm người khác ăn, hấn cũng muốn ăn.

Dương Thủy Đào thấy Cầu Đán kêu to la hét chỉ có thể quay lại hỏi xin bánh trứng gà, Tiêu Lê Hoa không để ý tới nàng nhìn Cầu Đán nói: “Muốn ăn bánh trứng gà, thì gọi người lớn xin phép nói cháu muốn ăn cái gì, nếu không sẽ không cho, ta thích hài tử biết lễ phép.”

Cầu Đán nhìn bánh trứng gà kia, nhần nhần nhó nhó nói: “Tạ tứ tẩu, ta muốn ăn bánh trứng gà.”

Tiêu Lê Hoa cho hấn một cái, bên trong bỏ thêm gan bụng, Cầu Đán ăn liên tục nói ăn ngon, bực bội trên mặt mất hết đi, mặt mày hớn hờ mà bỏ lại Dương Thủy Đào chạy đi tìm tiểu đồng bọn rồi.

Mọi người đứng ở cửa ra vào cùng nở nụ cười, sau đó nhìn Tiêu Lê Hoa làm đồ ăn đều khen, ngửi thấy mùi hương ngay cả những người lớn bọn họ đều nhìn không được nuốt nước miếng rồi, lại nghĩ Tiêu Lê Hoa bây giờ quả thực đổi tính rồi, nguyên ý làm những đồ ăn ngon như vậy cho khách ăn, đợi đến khi nghe nói toàn bộ những món này là Tiêu Lê Hoa làm thì nhao nhao thảo luận không ngừng Tiêu Lê Hoa còn có tay nghề này.

Có người thấy trên mặt Tiêu Lê Hoa đầy tươi cười, thì đánh bạo nói về sau trong nhà có việc thì xin mời nàng đi qua làm bàn tiệc, Tiêu Lê Hoa cười đáp ứng, việc này là chuyện về vang, người ta nguyện ý mời nàng, nàng cũng nguyện ý, đến lúc đó có nhân duyên tốt còn có thể cảm chút lợi lộc a, chuyện tốt nhất cứ lưỡng tiện a.

Một người mở đầu, những người khác cũng nhao nhao mở miệng, trong thôn này, nữ nhân nấu cơm ngon cũng có nhưng mà có thể làm thức ăn vừa thơm vừa đẹp lại ngon như vậy thì không có, cho nên vì bàn tiệc đẹp mắt, mời Tiêu Lê Hoa là tốt nhất. Bọn hắn thấy Tiêu Lê Hoa toàn bộ đồng ý đều cười đi ra.

Trong lòng Dương Thủy Đào buồn bực, không ngờ Tiêu Lê Hoa té ngã một cái liền tốt hơn trước, hết lần này tới lần khác nàng ta là người đẩy Tiêu Lê Hoa ngã đấy, bây giờ nhìn thấy Tiêu Lê Hoa được những người kia khen ngợi, trong lòng nàng ta thật sự hối hận lúc ấy tại sao lại đẩy làm gì.

Dương Thủy Đào nghĩ ngược lại, muốn nhìn xem đồ ăn có thật sự ăn ngon không, nên nàng ta vẫn chưa có đi, dù sao cũng có mời cả nhà bọn hắn.

Thoáng cái đã tới buổi trưa rồi mọi người đều đã đến đủ, Tạ Hữu Thuận vốn có mời cả nhà thôn trưởng tới, sau đó cả nhà Tạ gia đến rồi. Vương Đại Sơn cùng Tạ Khánh Phong cũng tới.

Đến không ít người, xếp đặt ba bàn, hai từ một bàn, nữ nhân một bàn, sau đó nam nhân một bàn.

Ba người đến hỗ trợ toàn bộ không có ngón bàn, chỉ giúp đỡ mời người ta ngồi.

Từ thị bót thì giờ tới nói chuyện với Tiêu Lê Hoa, nàng xấu hổ nhỏ giọng nói: “Tứ đệ muội, không thể giúp đỡ muội được, thật sự là xin lỗi hai người.”

”Nhị tẩu, tẩu không cần phải nói ta hiểu mà! Tẩu đối với chúng ta tốt thế nào, ta đều nhớ kỹ. Đợi về sau nhà tẩu ở riêng chúng ta mới thân cận hơn.”

Tiêu Lê Hoa vừa mới nhìn thấy Ôn thị trừng Từ thị, đã biết rõ Ôn thị hận bọn họ rồi, không cho người trong nhà tới hỗ trợ. Có điều bà ấy không biết mấy người Từ thị đã sớm đưa lễ tới rồi. Tiêu Lê Hoa nghĩ Ôn thị thật đúng là càng già càng không hiểu chuyện rồi, nào có huynh đệ trong nhà mời khách lại để cho người ngoài hỗ trợ, toàn bộ người trong nhà lại đều ngồi đó làm khách hay sao? Để người khác nhìn thấy cười cho hả? Nhìn một cái đã biết rõ địa vị của Ôn thị ở Tạ gia, không biết nghĩ thế nào mà vẫn an ổn ngồi ở vị kia.

Mọi người đối với cái bàn tiệc này đều vô cùng vừa lòng, nhất là ăn ruột già xào lăn cùng gan bụng hành tây kia, đều nói tay nghề của Tiêu Lê Hoa so với đầu bếp làm còn ngon hơn.

Ôn thị Phương thị Lý thị ba người đều rất không vui, không ngờ Tiêu Lê Hoa đáng chết này có tay nghề tốt như vậy mà mấy năm qua lại làm thức ăn khó ăn thế, là cô ý đồ! Ba người một người vừa hát vừa quát rõ ràng khoa trương nói đến chuyện này, muốn cho thôn trưởng cùng đám người Vương Đại Sơn và Tạ Khánh Phong biết rõ Tiêu Lê Hoa lười như thế nào, nói xong lại nói đến Tiêu Lê Hoa làm như vậy là có chủ tâm muốn ở riêng. Còn nói có thể mua nhà ở có thể làm bàn tiệc tốt như vậy thì trong tay còn để dành được bao nhiêu tiền riêng, càng nói càng kích động, cuối cùng các nàng đều tin là thật rồi.

Dương Thủy Đào ở bên hát đệm, nàng làm đồ ăn có tiếng là tay nghề tốt ở trong thôn, nhưng mà vừa rồi cha chồng khen Tiêu Lê Hoa tay nghề tốt, rõ ràng là nói còn tốt hơn nàng, nàng không phục.

“Tứ đệ nào có tiền riêng, hẳn là người đem toàn bộ bạc nộp cho trong nhà nhiều nhất, hẳn không có khả năng còn dư. Mẹ, đại tẩu, Tam đệ muội, các người ăn cơm nhanh đi.”

Tạ Hữu Thái nói lời này, cho thấy bình thường hẳn không nói nhiều lắm nhưng cũng không phải là không dám nói lời nào cả.

Trương Liên Hương ở một bên nói: “Bạc kia là chúng ta cho mượn, về phần mấy bàn tiệc này, các người nhìn xem ngoại trừ những thịt cùng trứng gà, có thể có cái gì đáng tiền sao? Tạ Tứ đệ muội tay nghề tốt mới có thể làm ra cái bàn tiệc này.”

Thôn trưởng ở một bên nhẹ gật đầu, giúp đỡ nói một câu.

Thôn Trưởng đều đã lên tiếng, Tạ Phát Tài cũng không thể rút lại ở một bên rồi, cũng nói mấy câu, mấy người Ôn thị chỉ có thể ngoan ngoãn, cúi đầu miệng lớn dùng bữa, bộ dạng như hận không thể đem cả bàn tiệc toàn bộ ăn sạch, muốn đem một nhà Tạ Hữu Thuận ăn hết, Tiêu Lê Hoa nhìn thấy lắc đầu, giấu lại đã ở riêng rồi, nếu không sẽ sống một ngày như mười năm. Mỗi ngày bị tức giận như vậy còn có thể suy nghĩ cách kiếm tiền sao?

“Trong nhà có ai không?”

Thời điểm này có người ở bên ngoài kêu, Tiêu Lê Hoa vội vàng đi mở cửa, vừa mở cửa ra nhìn thấy bên ngoài một nam nhân không đến 30, trong đầu nàng thoáng cái nhớ lại người này, trong nội tâm nhảy dựng vì người này chính là ca ca của Tiêu Lê Hoa.

Quan hệ của Tiêu Lê Hoa cùng với người nhà cũng không tốt, ngoại trừ ngày tết cơ hồ cũng không có qua lại gì, mà cho dù trở về, mỗi lần Tiêu Lê Hoa đều phải ồn ào một trận, người Tiêu gia đến rồi, Tiêu Lê Hoa cũng muốn làm ấm ỉ tiếp. Số lần nhiều, ngược lại Tiêu Lê Hoa còn về nhà mẹ đẻ, nhưng người của Tiêu gia ít khi đến.

Tiêu Lê Hoa giấu lại nguyên chủ thật là đồ ngu, gây chuyện như vậy có gì tốt đâu? Hơn nữa ở trong trí nhớ của nàng, đối với người nhà mẹ đẻ cũng không có hận ý gì, bởi vì đối với nàng mà nói, người Tiêu gia có một đứa con gái giống như Tiêu Lê Hoa vậy quả thật không may, bọn hắn tìm cho nàng được một nhà chồng gả đi coi như không tệ, ít nhất không có đem nàng bán, cũng không có đồng ý để nàng đi làm tiểu thiếp. Bọn hắn đều cho rằng Tiêu Lê Hoa chỉ vì còn trẻ vô tri, nghe theo ý nàng chính là hại nàng, cho nên bọn hắn quyết tâm đem nàng gả đi, tránh để Tiêu Lê Hoa ở đó để lại thanh danh

không tốt.

Nhà mẹ đẻ như vậy, Tiêu Lê Hoa thật sự chán ghét không nổi, chỉ là quá bất ngờ, thoáng cái liền có chút không biết phải thân cận như thế nào, nhìn thấy nam nhân trước mặt nhất thời không nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Tiêu Đại Thụ bao bọc

Sau khi ăn cơm xong mọi người đi rồi, trong nhà thoáng cái thanh tĩnh rồi, ngoại trừ một nhà bốn người Tạ Hữu Thuận cũng chỉ còn lại có Tiêu Đại Thụ đại ca Tiêu Lê Hoa.

Tạ Hữu Thuận không có đi ra ruộng làm việc, giữ Tiêu Đại Thụ lại, hai hài tử ngồi ở đầu giường đặt cạnh lò sưởi nhìn cậu, tiểu Mộc Đầu đối với người cậu này không có ấn tượng gì, hắn còn quá nhỏ, Thạch Đầu thì có nhớ một chút, trong trí nhớ người cậu này đối với hắn rất tốt, lại hay cho hắn kẹo đường ăn, cho nên nhìn thấy cậu đến rất vui mừng, nói với tiểu Mộc Đầu, tiểu Mộc Độc biết cậu tốt nên cũng không sợ hắn nữa.

“Đại ca, trong nhà không có trà, huynh uống một chút nước nhé, ta có bỏ thêm đường trắng bên trong.”

Tiêu Lê Hoa rót bốn chén nước, lần lượt đưa cho Tiêu Đại Thụ, Tạ Hữu Thuận cùng hai hài tử, nàng ngược lại chưa rót cho mình, Thạch Đầu đưa của mình cho nàng uống, Tiêu Lê Hoa cười nói không khát, lại bảo hấn tự uống.

Tiêu Đại Thụ uống một ngụm nước đường, còn có chút ngán ngạo, đang nghĩ cô muội muội này sao lại thay đổi rồi hả?

Tiêu Đại Thụ nhớ lại, hôm nay sau khi nhìn thấy Tiêu Lê Hoa, Tiêu Lê Hoa đối với hấn lộ ra khuôn mặt tươi cười, còn không có nói những lời nói có gai kia, nhớ lại buổi trưa lúc nàng cùng người trong thôn nói chuyện làm việc sáng khoái nhiệt tình, nhớ đến những món đồ ăn thơm phức kia, tất cả đều là muội tử Tiêu Lê Hoa của hấn làm ra, hóa ra muội tử của hấn còn có tay nghề tốt như vậy, hóa ra muội tử hấn cười rộ lên nói chuyện là cái dạng này, thật sự là không giống trước kia.

Trong trí nhớ của Tiêu Đại Thụ muội muội Tiêu Lê Hoa chính là một người lười lại còn luôn muốn trèo cành cao, nói chuyện có chút cay nghiệt, về sau lập gia đình thì luôn lạnh mặt, mỗi câu trong lời nói đều mang theo đao, mất hứng sẽ chửi bậy, quấy đến mỗi người đều không thích, ngay cả mẹ hấn đều nhiều lần bị tức giận suýt một hơi không thở được ngắt đi. Tiêu Lê Hoa trên mặt đều tươi cười như vậy cùng với nữ nhân mặc kệ ánh mắt của mọi người quả thật quá khác nhau, nhưng mà rõ ràng là cùng một khuôn mặt, đây chính là muội muội hấn a.

“Lê Hoa, sao muội lại có chút thay đổi vậy?”

Tiêu Đại Thụ lớn lên thành thực, trong lòng có nghi vấn lập tức hỏi thẳng.

Tiêu Lê Hoa lại đem những lí do đã nói với những người khác lúc trước nói lại với hấn: “Đại ca, trước kia là ta không thông suốt, lúc này suýt chết một lần ngược lại cái gì cũng đều minh bạch. Ta cảm thấy sống như bây giờ rất tốt, trước kia là ta có lỗi với mọi người, sau này ta nhất định sẽ sống tốt, không gây phiền toái cho mọi người, không để mọi người phải lo lắng theo.”

“Tốt, tốt, muội có thể nghĩ như vậy chúng ta an tâm, nếu mẹ biết muội đã thông suốt, bà nhất định sẽ rất vui mừng đến lập tức đứng lên. Muội không biết đâu, mẹ không yên lòng nhất chính là muội.”

Tiêu Đại Thụ kích động nói, hấn là con trai độc nhất trong nhà, có hai muội tử, tuy Lê Hoa là ở giữa nhưng lại được sủng ái nhất, kết quả lại chịu hư nàng rồi. Nhưng mà thật lòng thương yêu một người thì không phải làm cho mình đau lòng là có thể không nhớ thương nữa, nhất là mẹ đối với con gái, mẹ của bọn hấn dù suýt bị con gái làm cho tức chết, nằm trên giường những vẫn nhớ thương con gái. Nếu không lần này hấn làm sao đến đây chứ?

Tiêu bà tử nghe người khác nói Tiêu Lê Hoa té bị thương còn ở riêng rồi, lập tức lo lắng nên sai bảo nhi tử đến xem, nếu không phải bà nằm ở trên giường không dậy nổi, bà đã đích thân đến rồi.

Hiện tại Tiêu Lê Hoa thay đổi tốt hơn, Tiêu bà tử biết rồi khẳng định so ăn linh đan diệu dược còn có tác dụng hơn, nói không chừng còn có thể lập tức khỏe lại. Trong lòng Tiêu Đại Thụ vì muội muội mà vui vẻ, cũng vì mẹ mà cao hứng.

Trong lòng Tiêu Lê Hoa chua xót, thật sự là đáng thương cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ, Tiêu Lê Hoa trước kia thật sự quá không hiểu chuyện rồi.

“Đại ca, chờ hai ngày nữa ta sẽ trở về thăm mẹ, huynh bảo mẹ yên tâm, ta sống rất tốt, bảo bà hãy dưỡng thân thể thật tốt.”

“Ừ! Ta khẳng định sẽ nói với mẹ, muội bị té thương ở đâu đã tốt hơn chút nào chưa? Cũng đừng xem nhẹ nó.”

Tiêu Đại Thụ nghe Tiêu Lê Hoa muốn về nhà mẹ đẻ thăm mẹ trong lòng rất vui vẻ, đổi thành trước kia hấn sẽ không cao hứng bởi vì nàng trở về một lần lại nào đến gà bay chó chạy một lần. Sau đó hấn dứt tâm tôn thương Tiêu Lê Hoa một lần, tuy yêu thương nàng nhưng mà cứ nghĩ tới té một lần lại khiến

cho nàng thông suốt, trong lòng lại có chút ít cảm ơn ông trời để cho nàng ngã vỡ đầu. Hấn vội vàng áy náy trong lòng một chút.

Tiêu Đại Thụ cùng muội phụ nói chuyện trong chốc lát, chơi cùng hai cháu ngoại trai một lúc, sau đó liền cáo từ rời đi, nhà hấn ở cách nơi này hơn nửa canh giờ đi đường, nhân lúc trời còn chưa tối trở về còn có thể làm chút ít việc. Tiêu Lê Hoa chết đi sống lại bảo hấn lấy về 100 văn tiền đã mang đến, còn nói nàng bây giờ đã đủ xài, không thể lấy tiền của hấn nữa. Cuối cùng Tiêu Đại Thụ chỉ có thể đem tiền mang về, nhưng vẫn để lại hai con gà.

“Mẹ, nhà chúng ta có bốn con gà rồi, vậy có phải mỗi ngày sẽ có bốn quả trứng hay không?” Thạch Đầu nhìn hai con gà ở trong chuồng gà, hai mắt lóe sáng hỏi, bé thích nhất là nhặt trứng gà, lúc mới lấy được còn nóng hằm hấp đây này.

“Bốn quả trứng!” Tiêu Mộc Đầu cũng vui tươi hơn hẳn tay.

“Ừ, chúng ta cho bọn chúng ăn no, chúng sẽ đẻ nhiều trứng.”

Trong lòng Tiêu Lê Hoa nghĩ người nhà mẹ đẻ này thực sự rất không tệ, nguyên chủ giày vò bọn hấn như vậy, tổn thương bọn họ như vậy, vừa nghe nàng bị thương lại ở riêng vẫn lập tức mang theo tiền và vật đến, thực là thiện lương, nhưng cũng may không phải bánh bao, nếu thật sự là bánh bao sẽ để Tiêu Lê Hoa lúc trước tiếp tục con đường làm tiểu thiếp cho người ta, vậy lúc nàng tiếp nhận thân thể này thật đúng là bị kịch rồi. Chỉ nghĩ như vậy hảo cảm đối với người nhà mẹ đẻ lại nhiều thêm vài phần rồi.

Tạ Hữu Thuận đưa Tiêu Đại Thụ trở về, Tiêu Lê Hoa nói với hấn muốn bớt chút thời gian về nhà mẹ đẻ một chuyến, Tạ Hữu Thuận gật đầu.

“Đội cắt xong lúa mạch hoa cúc thảo trong ruộng, ta và nàng cùng mang theo hai hài tử trở về.”

“Được, hoa cúc thảo ngoài đồng còn nhiều không? Ta và huynh đi nhổ a.”

Tiêu Lê Hoa nói, từ khi xuyên không tới, nàng còn chưa từng đi ra đồng, ngắm lại hoa cúc thảo kia cũng không biết là cái gì, nhưng nàng có thể đoán ra đại khái, trước kia nàng cũng không phải là chưa từng trồng qua, cũng biết rõ một ít rau đại cỏ dại hay trồng ngoài đồng, lúc này cách thời điểm thu hoạch lúa mạch còn không đến một tháng, trên ruộng thường xuyên sẽ có một ít loại cỏ dại cao hơn lúa mạch, nếu không nhổ, đến lúc đó lúa mạch bị lẫn sẽ rất phiền toái.

Tiêu Lê Hoa nghĩ cũng nên đi xem ruộng nhà mình, hiện tại nàng là một nông phụ, cũng không thể luôn ở trong nhà, suy nghĩ đến phương pháp xử lý trước tiên đem mọi thứ trồng trọt tốt mới chính đáng.

Tạ Hữu Thuận nói: “Không cần, chỉ có một mẫu đất, một mình ta làm, rất nhanh có thể thu thập xong. Thương thể của nàng còn chưa khỏe ở trong nhà nghỉ ngơi đi.”

Tiêu Lê Hoa nghĩ Tạ Hữu Thuận thật là một nam nhân không tệ, có việc gì cực đều một mình hấn làm hết, nàng để cho hấn làm cái gì hấn cũng đều không từ chối, mà ngay cả nấu cơm hấn cũng làm, nam nhân như vậy ở thời đại này quả là hiếm thấy, tuy rằng ở nông thôn, trong nhà nếu có nữ nhân lại có mấy nam nhân nguyện ý vây quanh chuyện bếp núc? Tạ Hữu Thuận lại có thể làm trợ thủ giúp đỡ nàng.

“Ta không sao rồi, hai người cùng làm sẽ nhanh hơn một chút, lại nói ta cũng muốn đi xem ruộng của nhà chúng ta.”

Trong trí nhớ Tiêu Lê Hoa có mấy miếng đất như vậy, nhưng nàng còn không rõ lắm, bọn họ được chia cái nào, nàng nghĩ đến một mẫu ruộng nước một mẫu ruộng cạn, một mẫu đất cát, tổng cộng ba mẫu đất, bây giờ ruộng đồng sản lượng không cao, lại nộp thuế, đoán chừng chỉ miễn cưỡng đủ ăn thôi. Muốn kiếm tiền còn phải nghĩ những biện pháp khác. Nhưng mà nghĩ biện pháp gia tăng sản lượng trong ruộng cũng rất quan trọng, đội đi ra ruộng nàng nhìn xem những biện pháp để làm ruộng tốt, người thời đại này có biết hay không, nếu không biết thì tìm cơ hội nói với Tạ Hữu Thuận.

Tạ Hữu Thuận nghe nàng nói như vậy liền gật đầu.

Tiêu Lê Hoa thu dọn đồ đạc, Tạ Hữu Thuận đem những bàn ghế đi mượn đều trả lại, sau đó lại rửa sạch các chén đĩa mới đưa trở về, lại nói lời cảm tạ với mấy nhà, thời điểm làm xong tất cả trời đã tối rồi.

Bây giờ đã là cuối tháng năm rồi, trời tối muộn, nhưng Tiêu Lê Hoa cũng không để cho Tạ Hữu Thuận ra đồng, nàng bảo Tạ Hữu Thuận giúp đỡ nàng làm cơm tối, người một nhà vui vẻ ăn một bữa. Đồ ăn giữa trưa toàn bộ đều hết rồi, hơn nữa dù đồ ăn còn thừa nàng cũng không muốn ăn, bữa tối Tiêu Lê Hoa chuẩn bị ăn sủi cào.

Hậu viện có rau họ vừa xanh vừa non, hương vị tự nhiên tinh khiết tươi ngon vô cùng, cắt một bó to, Tạ Hữu Thuận và hai đứa con trai cùng nhau nhặt rau họ. Thạch Đầu còn có thể giúp đỡ được, còn Mộc Đầu vẫn đang chơi, nhưng nhìn bộ dáng bé rất nghiêm túc, Tiêu Lê Hoa nhìn hấn vui vẻ cũng không ngăn cản, hài tử nguyện ý giúp đỡ là một chuyện tốt. Nàng làm xong mặt bánh rồi lại bắt đầu thái thịt nhồi nhân thịt, giữa trưa đã ăn rồi hiện tại sau khi làm thịt nàng cuối cùng cũng đã hiểu rõ vì sao tiểu thuyết đều nói mùi thịt thời cổ hậu rồi, thật sự rất thơm a, nghĩ lại sau khi bao thành sủi cào sẽ càng thơm, sau khi giữa trưa ăn một bữa ngon, bụng nàng lại đói rồi.

Một nhà bốn người cùng nhau làm, Tạ Hữu Thuận làm da sủi cào, Tiêu Lê Hoa gói, hai hài tử ở bên cạnh một đứa cầm một cái da sủi cào cũng học gói, rất vui vẻ thỉnh thoảng lại cười lên hai tiếng.

Rất nhanh đem sủi cào gói kỹ rồi, Tiêu Lê Hoa gói sủi cào là loại nặn mép đầy, giống như nguyên bảo, thoát nhìn vừa nhỏ vừa xinh, nhưng mà bên trong nhân bánh nhỏ lại thập phần đầy đủ.

Hai hài tử nhìn xem đều vô cùng yêu thích, Tiêu Lê Hoa đưa cho bọn chúng bao rất nhiều sủi cào thú vị, cá vàng nhỏ, bé thỏ con, chuột nhỏ, hai hài tử

nhìn thấy cười vui vẻ.

Tạ Hữu Thuận nghĩ trong lòng, người vợ này nguyên lai tay nghề tốt như vậy, có thể đợi đến nàng nghĩ thông suốt thật sự rất tốt, nghĩ đến nàng trước kia và nàng bây giờ. Tạ Hữu Thuận thầm nghĩ cho dù nàng thật sự bị quý nhập vào người cũng không sao cả, chỉ cần nàng vĩnh viễn không biến về nguyên bản, bọn hắn cứ vui vẻ trôi qua như vậy thật tốt.

Nấu sủi cảo xong vớt ra chậu nhỏ nhưng trong nhà lại không có dấm chua, Tiêu Lê Hoa làm sốt tương chấm ăn vậy mà ăn cũng rất ngon.

Hai hài tử đều ăn đến no căng bụng, kêu to xoa xoa. Tiêu Lê Hoa buồn cười xoa cho bọn chúng, trong còn miệng nói đã no thì đừng có ăn nữa, có thể giữ lại mai ăn.

Tạ Hữu Thuận cũng ăn rất nhiều, hắn không cưỡng lại được, nhưng hắn không có da mặt dày như vậy bảo vợ xoa giúp hắn, nhìn Tiêu Lê Hoa uống súp sủi cảo, động tác thanh tú, trong lòng hắn tràn đầy ấm áp, so với no bụng còn cảm thấy thoải mái hơn.

Người một nhà đều ăn rất no bụng, còn thừa lại một chén, giữ lại sáng mai ăn.

Trời tối đen rồi, thấp đèn lên, Tiêu Lê Hoa ở dưới đèn đom mấy cái nút, Tạ Hữu Thuận đan rổ, hai hài tử một vây quanh Tiêu Lê Hoa, một vây quanh Tạ Hữu Thuận. Thịnh thoảng nói thêm hai câu, cười nói hai tiếng bên tai. Tiêu Lê Hoa ngẩng đầu nhìn hướng Tạ Hữu Thuận, vừa vận hắn cũng nhìn qua, dưới ánh đèn hai mắt đều phát sáng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Yêu sau khi kết hôn

Editor: Thu Huyền

Beta: Tiểu Tuyên

Buổi tối nhà nông thường ngủ rất sớm, một là vì đốt đèn dầu, hai là vì mệt mỏi sau một ngày làm việc nên cũng muốn nghỉ ngơi sớm, hơn nữa sáng ngày hôm sau còn phải thức dậy sớm.

Người nhà nông chính là như vậy, mặc kệ ngày hôm sau có việc hay không, đều là trời vừa sáng đã dậy rồi, ngoài đồng có việc thì ra đồng, nếu không có việc thì sẽ dọn dẹp trong nhà sạch sẽ, dậy trễ sẽ bị mọi người nói thành người lười, nói thành không biết sống sẽ bị người ta thấy chướng mắt, nếu nam nữ kia còn chưa có thành thân, nữ sẽ khó tìm được nhà chồng, nam sẽ không cưới được vợ tốt.

Thạch Đầu Mộc Đầu rất nhanh liền mệt nhọc, ngồi ở bên cạnh cha mẹ ngáp liên tục, mắt díp lại nhưng lại không chịu đi ngủ.

Tiêu Lê Hoa trải chăn cho bọn chúng xong rồi, lại để cho bọn chúng đi ngủ.

Thạch Đầu nói: “Mẹ, con muốn nghe mẹ kể chuyện Tề Thiên đại thánh.”

Mộc Đầu cũng nháy mắt nhìn xem, vừa nghe đến kể chuyện xưa lại nhao lên.

Tiêu Lê Hoa để cho hai đứa nằm xuống, cười nói: “Được, các con nằm xong, mẹ sẽ kể chuyện xưa cho các con. Các con chờ mẹ đem đệm giường trải xong đã, chúng ta cùng nằm chung nhé!”

Lúc này Tạ Hữu Thuận đã trải đệm giường xong, thấy Tiêu Lê Hoa đem áo ngoài cởi ra, nằm ở giữa hai hài tử, dùng một cái chăn mỏng đắp lên mình, sau đó kể chuyện xưa cho bọn nhỏ.

Tạ Hữu Thuận cũng cởi quần áo ra, tắt đèn, nằm ở trên giường gạch tròn tròn mắt nghe tiếng nói của Tiêu Lê Hoa vừa dịu dàng vừa nhẹ nhàng kể câu chuyện hắn chưa từng nghe qua, giọng nói của nàng thật hay, so với giọng nói của tất cả nữ nhân hắn từng nghe qua đều êm tai hơn, hóa ra thời điểm nàng không náo giọng nói là như thế này đây. Hơn nữa nàng kể chuyện xưa giảng dạy cũng hay, câu chuyện sinh động như vậy lại từ trong miệng nàng lưu loát nói ra, nay cả nói lắp cũng không có, so với chuyện hắn nghe được từ thuyết thư tiên sinh kể hay hơn nhiều. Nghe âm thanh như vậy, hắn cảm thấy trong lòng tựa như có cái gì cao nhẹ lấy, cảm giác rất thoải mái.

Tiêu Lê Hoa mới kể được một nửa, đã nghe tiếng hít thở đều của hai hài tử biết rõ bọn chúng đều đã ngủ rồi, đắp kín chăn mền trên người bọn chúng, sau đó nàng đem thân thể đang nằm nghiêng một chỗ quay lại, kết quả là nằm thời gian dài bị tê, trong miệng phát ra một tiếng than nhẹ.

“Làm sao vậy?”

Tạ Hữu Thuận còn chưa ngủ, nghe thấy âm thanh không đúng liền hỏi, vươn tay ra bắt lấy tay Tiêu Lê Hoa, cảm giác tim như bị cái gì nắm lấy vững vàng không có buông tay ra.

Tiêu Lê Hoa cười nói: “Không có việc gì, chỉ là nằm nghiêng lâu có chút tê cứng, nằm một chút là tốt rồi.”

Sau đó hai người đều không nói, Tiêu Lê Hoa muốn rút tay ra, nhưng không có thành công, nàng cũng không có động, nghe tiếng Tạ Hữu Thuận hít thở, tim đập như trống trong lồng ngực, nàng cũng định làm Tiêu Lê Hoa rồi, cũng biết Tiêu Lê Hoa là phụ nữ có chồng, đều có hai hài tử rồi, nhất định sẽ làm cái chuyện kia, lại nói thời điểm nàng làm Tiêu Lê cũng không phải là không có trải qua chuyện này, nên đối với việc này cũng không sợ hãi. Tạ Hữu Thuận là nam nhân không tệ, theo lý là có thể tiếp nhận, nàng nghĩ đến Tạ Hữu Thuận nếu thật sự muốn, nàng cũng sẽ không cự tuyệt, chỉ là có đôi khi nghĩ thì dễ dàng, thật sự gặp phải vẫn có chút khản trương.

Tạ Hữu Thuận cảm giác được Tiêu Lê Hoa muốn rút tay về, trong lòng có chút phức tạp, lúc trước hắn lấy Tiêu Lê Hoa, Tiêu Lê Hoa cũng không muốn gần gũi hắn. Hắn cũng không thích Tiêu Lê Hoa, nhưng đó là vợ hắn, Tiêu Lê Hoa giày vò như vậy, hắn không đánh nàng cũng không mắng nàng, nhưng đôi khi trong lòng có đôi chút ức khí, cũng có thể xuống tay, ngấm lại cưới vợ không tốt, dù sao cũng phải sanh con, hài tử chính là chỗ dựa của hắn, cứ dần dần, u mê như vậy mà có hai đứa bé.

Hiện tại Tiêu Lê Hoa không giống như trước rồi, Tạ Hữu Thuận phát hiện mình thực yêu thích người vợ hiện tại, bởi vì trong lòng dễ ý, dù là trong nội tâm còn muốn, thấy nàng không muốn nên cũng không hạ thủ, cho nên hắn chỉ nắm chặt tay của nàng.

Tiêu Lê Hoa đợi cả buổi không thấy Tạ Hữu Thuận có động tác gì, nhẹ giọng hỏi: “Chàng ngủ rồi?”

“Không có, ta đang nghĩ có phải muội còn không muốn cùng ta làm chuyện kia.”

“Chàng nói cái gì đấy...” Tiêu Lê Hoa có chút kinh ngạc, không nghĩ tới Tạ Hữu Thuận lại nói thẳng ra lời này, mặt nàng có chút nóng lên, lại muốn rút tay lại nhưng vẫn không có thành công.

“Ta chỉ là trên đầu bị thương chưa khỏe... Đương nhiên, ta và chàng tuy đã sống chung những năm qua, nhưng mà những năm này vẫn luôn cãi nhau ầm ĩ, thoáng cái thân mật... trong lòng có chút không được tự nhiên. Ta có chút khản trương, nhưng nếu chàng cho ta một chút thời gian, qua một thời gian ngắn là tốt rồi, chúng ta ở chung nhiều hơn một chút, ta nhất định có thể tự nhiên mà tiếp nhận chàng. Kỳ thật ta không ghét chàng, chàng rất tốt.”

Tiêu Lê Hoa nói một hơi xong, không biết Tạ Hữu Thuận có đáp ứng cho nàng thời gian không, nàng nghĩ không phải có câu kết hôn trước yêu đương sau sao? Bọn họ cũng nên nói chuyện yêu đương. Nếu Tạ Hữu Thuận không có dễ ý cảm giác của nàng, nàng cũng sẽ không cự tuyệt hắn, nhưng bây giờ hắn hỏi nàng, nàng cũng muốn tranh thủ một ít thời gian cho bản thân. Cho dù đời trước bị chồng trước tổn thương nên đối với tình yêu không quá nóng bỏng rồi, nàng cũng muốn cùng với trượng phu này quen thuộc thân thiết rồi mới quan hệ thân mật.

Tạ Hữu Thuận nghe Tiêu Lê Hoa nói ban đầu còn có chút sa sút, đợi nghe đến câu cuối cùng kia, hắn liền cao hứng trở lại, vợ nói không ghét hắn, còn nói mình rất tốt.

“Vậy chúng ta cứ từ từ ở chung một thời gian ngắn.”

Tạ Hữu Thuận nghĩ trong khoảng thời gian này mình đối với vợ tốt hơn một chút, đem tình cảm bồi dưỡng tốt rồi, sau đó làm tiếp chuyện cuối cùng kia, nghĩ đến chuyện kia, phía dưới Tạ Hữu Thuận đã xùi xuống rồi lại có phản ứng đi lên. Hắn cố gắng điều hòa khí tức, thật đúng là chịu tội, trước kia cũng không có như vậy, xem ra vì vợ thay đổi tốt hơn hắn mới có hào hứng, chỉ tiếc vợ thay đổi tốt hơn, hắn cũng không thể đối với nàng như trước rồi.

Tiêu Lê Hoa nghe được Tạ Hữu Thuận đồng ý, tâm treo cao rốt cục cũng buông xuống.

“Ngủ đi.” Tạ Hữu Thuận nằm cạnh, duỗi tay ra ôm lấy Tiêu Lê Hoa, nắm thật chặt sau đó không buông ra.

Tiêu Lê Hoa cũng không có cự tuyệt hắn thân cận, hai mắt nhắm lại, lập tức ngủ rồi.

Một đêm này Tiêu Lê Hoa ngủ đặc biệt ngon, thế nên sáng sớm tỉnh lại phát hiện ngoài trời đã sáng rồi, nàng đứng lên xem xét, chẳng những Tạ Hữu Thuận đã dậy, mà ngay cả hai đứa con trai đều không thấy bóng dáng, ngấm lại mình chắc là ngủ say như chết rồi. Đoán chừng lúc trước luôn lo lắng Tạ Hữu Thuận làm cái gì với nàng cho nên ngủ nông, vừa nghe hắn cam đoan đã dễ tâm xuống mà ngủ như chết rồi.

Tiêu Lê Hoa bắt đầu mặc quần áo tử tế, gấp chăn mền xong, sau đó đi giày xuống đất, trước tiên ở tiền viện tìm hai hài tử, thấy cửa lớn vẫn đóng, biết rõ bọn chúng không có đi ra ngoài, lại về phía hậu viện tìm, quả nhiên thấy hai cái bóng nhỏ ngồi xổm trước chuồng gà, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm bốn con gà, bốn con gà dưới cái nhìn chăm chăm kia đặc biệt yên tĩnh, một bộ như lâm đại địch, làm Tiêu Lê Hoa cười thật to.

“Thạch Đầu, Mộc Đầu, đừng có nhìn chăm chăm mấy con gà kia, cứ nhìn chăm chăm, chúng lại sợ không dám đẻ trứng đấy.”

“Mẹ, mẹ dậy rồi!”

“Me, chờ nhặt trứng!”

Hai hài tử toàn bộ đều chạy đến bên cạnh Tiêu Lê Hoa, hai hài tử chính là như vậy, lúc trước nếu cha mẹ không tốt, chỉ cần đối tốt với bọn chúng, bọn chúng lập tức thân cận. Hiện tại bọn chúng đối với Tiêu Lê Hoa rất dễ thân cận, một đứa lôi kéo y phục của nàng, một đứa trực tiếp nhào vào trên người nàng, ôm nàng.

Tiêu Lê Hoa cúi đầu xuống hôn mỗi đứa một cái nói: “Đợi khi nào nghe thấy chúng kêu cục tác cục tác thì các con lại đi xem, đẻ xong trứng gà cũng giống như đánh thắng trận vậy. Các con cứ nhìn chăm chăm vào chúng, chúng nó làm gì có tâm tư chiến đấu, toàn bộ coi các con là địch nhân rồi. Dù là

nhìn chăm chăm cũng phải ấn núp đi a.”

Hai đứa bé ngoan ngoan gạt đầu, một bộ bùng tình đại ngộ, nhìn Tiêu Lê Hoa lại hôn hai nhóc mấy cái. Nghe nói hai nhóc đói bụng, nàng đi đến phòng bếp nhìn thấy còn không ít sủi cảo, liền hâm nóng lên một chút, giữ lại một nửa, một nửa khác làm thành súp sủi cảo, đem sủi cảo cho hai hài tử, nàng uống một ít súp, đem phần còn lại đổ vào trong chén, bỏ vào trong giỏ xách, chuẩn bị đi ra đồng.

Ngày hôm qua nói muốn đi theo ra đồng một lúc, kết quả đã dậy muộn, hiện tại thuận tiện đưa cơm cho Tạ Hữu Thuận, lại giúp đỡ một chút. Hai hài tử tất nhiên cũng đi theo cùng. Mấy từ ba người khóa cửa liền đi ra ngoài.

Tạ gia nhà cũ bây giờ ở phía tây của thôn, bọn họ lại ở phía đông thôn, phải đi qua toàn bộ thôn, dọc theo đường này Tiêu Lê Hoa nhìn thấy người liền cười cười, trong trí nhớ nếu có quen biết, cảm thấy không sai sẽ kêu lên một tiếng, nhân phẩm tốt thì không cần nói. Người trong thôn thấy nàng đều nghĩ, đứa con dâu thứ tư của Tạ gia này thật sự đại nạn không chết còn thay đổi tính tình, khó trách mọi người đều nói nàng bị quỷ nhập vào người. Có điều bây giờ nhìn nàng thấy người thì chào hỏi, nhận ra không ít người, cái này không phải quỷ nhập vào người, là quỷ sao có thể rõ ràng mình bạch như vậy. Có người tốt tính nhìn trên mặt nàng tươi cười, gọi người cũng ngọt liền nói chuyện cùng nàng.

Tiêu Lê Hoa nói chuyện rất thân thiện, lại hết sức làm cho chính mình dung nhập vào một ít tính cách của Tiêu Lê Hoa, để cho người ta cho rằng Tiêu Lê Hoa thay đổi tính tình.

Có người lạnh mồm lạnh miệng sẽ đem chuyện nàng bị quỷ nhập vào người nói ra.

Tiêu Lê Hoa cười nói: “Ta không phải quỷ nhập vào người. Chỉ là vừa từ cõi chết bái kiến Diêm Vương trở về, sợ quá rồi nên muốn sống thật tốt. Kết quả này liền có người nói xấu rồi. Ta cũng biết là ai nói, ta chỉ vì nhìn mặt mũi Lý gia mới không muốn đi gây chuyện thôi, nếu không chỉ việc làm đầu ta bị thương này ta sẽ không để yên cho nàng ta. Thật sự là không muốn cho người khác tốt mà, ra tay ác như vậy, đây là trách ta không chết đi, nên muốn để cho người khác hạ thủ hại ta lần nữa. Loại người này về sau các người hãy cách xa một chút, nếu không cẩn thận cũng bị nàng lấy dao đâm sau lưng.”

Tiêu Lê Hoa biết là Dương Thủy Đào truyền những lời đồn đãi này cho nàng rồi, trong lòng nghĩ nữ nhân này thật sự là làm cho người ta khó chịu.

Nhìn Tiêu Lê Hoa rời đi, những nữ nhân kia nói, Tiêu Lê Hoa quả nhiên chính là Tiêu Lê Hoa, vẫn rất lợi hại, hơn nữa từ trong lời nàng nói biết rõ nàng đoán được là con dâu thứ hai của thôn trưởng nói xấu sau lưng nàng. Nghĩ lại Dương Thủy Đào cũng quá đáng, suýt nữa đã hại chết người ta, giờ lại nói người ta bị quỷ nhập vào người, quả thực là không muốn người ta sống tốt a.

Có người nói có lẽ không phải Dương Thủy Đào truyền lời. ..., sau đó đã có người nói là nghe được Dương Thủy Đào giặt quần áo ở bờ sông đã từng nói qua Tiêu Lê Hoa bị quỷ nhập vào người. Mà người nói lời này trước hết lại là Chu đại tẩu, đó là người có quan hệ tốt với Dương Thủy Đào, cho nên việc này xem ra có liên quan tới Dương Thủy Đào thật rồi.

Rất nhanh trong thôn lại truyền ra, nói Tiêu Lê Hoa biết là Dương Thủy Đào nói xấu nàng, chỉ là không thêm so đo với nàng ta thôi..

Sau khi Dương Thủy Đào nghe nói vậy, tức giận đến mặt thoát đỏ thoát trắng, còn bị đại tẩu Dương thị nói cho cha chồng biết, khiến cha chồng quở trách nàng một trận. Nàng càng chán ghét Tiêu Lê Hoa rồi.

Tiêu Lê Hoa ra đồng, nhìn một mảng lớn lúa mạch trên đồng, rất xa đã nhìn thấy thân ảnh của Tạ Hữu Thuận, Thạch Đầu cùng Mộc Đầu lớn tiếng gọi cha, chẳng những Tạ Hữu Thuận xoay người lại mà có không ít mọi người cũng xoay người lại.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Trứng trà (*)

Là món ăn của người Quảng Đông Trung Quốc, là quả trứng luộc được làm nứt nhẹ sau đó quả trứng được nấu lại trong nước trà có bỏ vào gia vị và sốt (theo wiki)

Bây giờ cách thời gian thu hoạch lúa mạch còn gần một tháng, chính là thời điểm lúa đang xanh vàng, lúc này hơn mười mẫu ruộng cùng nối liền một chỗ như một dải lụa xanh mượt thật là một cảnh quan hấp dẫn người nhìn.

Tiêu Lê Hoa đứng ở bên cạnh ruộng lúa mạch, nghĩ tới quê quán đời trước, khi đó trên ruộng có cha mẹ của nàng, mà bây giờ trong ruộng có nam nhân của nàng cùng hai hài tử bên cạnh đang làm việc là thân nhân của nàng, nàng cảm thấy mình dường như thoáng cái đã dung nhập vào thời không này, không bao giờ muốn rời đi nơi này.

“Hữu Thuận, vợ ngươi đến rồi kia! Trong tay còn cầm rổ, không phải là đưa cơm tới cho ngươi chứ?”

“Có thể nha, nghe nói vợ ngươi hiện tại thay đổi tính tình, nấu cơm cũng thơm ngon vô cùng, nếu mang nhiều có thể chia cho ta một chút không?”

“Vợ người ta đưa cơm tới, ngươi đoạt cái gì? Muốn ăn thì để cho vợ của ngươi làm đi!”

“Ta chính là muốn nếm thử, lại không có ăn hết...”

Người ruộng bên cạnh thấy Tạ Hữu Thuận đi về hướng bờ ruộng đều trêu chọc hần.

Tạ Hữu Thuận cười nói lại vài câu, rất nhanh đi đến đầu bờ ruộng rồi nói:” Sao nàng lại tới đây? Trong giỏ này xách cái gì vậy?” Tạ Hữu Thuận nhìn cái rổ đầy nắp, hơn nữa bên trên còn đầy một tầng vải bố, nghĩ là đồ ăn, nhưng mà trong lòng cũng không xác định, còn phải hỏi lại một chút. Hơn nữa cho tới bây giờ Tiêu Lê Hoa chưa bao giờ đưa cơm cho hần, cho dù biết rõ nàng thay đổi tốt hơn, cũng có chút không dám tin tưởng.

Tiêu Lê Hoa nói:” Đi đưa cơm cho chàng, qua bên kia ăn đi. Buổi sáng tại sao chàng không gọi ta? Ta đã làm xong cơm chúng ta cùng đi, ngày hôm qua không phải đã nói rõ rồi à?”

“Thấy nàng ngủ rất ngon nên không gọi nàng dậy, lại nói chỉ có một mẫu ruộng này cũng sắp xong rồi.”

Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa đi đến dưới một gốc cây, chỗ đó có mấy tảng đá, là nơi mọi người dùng để nghỉ ngơi, hần mở rổ ra, bên trong có một cái hũ nhỏ, còn có một chén, tất cả đều dùng chén đĩa có sẵn, đợi mở hũ ra nhìn thì bên trong là súp, trong chén là sủi cào, nhìn đã biết rõ còn nóng. Dạ dày hần đang trống trơn lập tức càng cảm thấy đói bụng. Đợi Tiêu Lê Hoa đưa thìa cho hần, hần lập tức ăn, cảm thấy thật là ngon.

Tiêu Lê Hoa nghe hần nói như vậy, nghĩ lại người này thật biết thương yêu người khác, nhìn hần ăn từng ngậm từng ngậm ngon như vậy, liền đưa súp qua cho hần.

Thạch Đầu Mộc Đầu ngồi ở bên cạnh nhìn cha mình ăn, cuối cùng cha lại phân ra một cái sủi cào cho hai nhóc, ăn rất ngon.

Bên cạnh có người làm việc mệt mỏi đi qua nghỉ ngơi thấy một nhà bốn người đang ăn, thầm nghĩ Tạ Hữu Thuận thật đúng là khổ tận cam lai (thời kỳ cực khổ đã qua) rồi, nhìn Tiêu Lê Hoa cười như vậy, đầu còn là nữ nhân mặt lạnh như băng, thô bạo lúc trước, lại nhìn cái sủi cào hình dạng đẹp mắt kia, có thể nhìn ra là một người tài giỏi đấy, quả thực là một người vợ hợp cách người người muốn cưới đấy.

Những người ở bên cạnh nói chuyện cười đùa cùng Tạ Hữu Thuận, Tiêu Lê Hoa ở một bên thỉnh thoảng đi theo nói vài câu, đại đa số là cùng nữ nhân nói chuyện, nàng không biết thời đại này đối với nam nữ đại phòng có coi trọng không, cho nên vẫn ít nói chuyện với nam nhân. Nàng có giọng nói hay, hơn nữa còn luôn tươi cười, nên không làm cho người ta chán ghét, mấy nữ nhân thấy nàng như vậy thái độ cũng khá tốt.

Tiêu Lê Hoa nghĩ kỳ thật những người nông dân này không phải tất cả đều là cực phẩm, đại đa số vẫn rất chất phác, về sau nàng phải sinh sống ở cái thôn này, nên không muốn là kẻ địch của tất cả mọi người, mấy nữ nhân như Tạ gia, còn có Dương Thủy Đào và Chu đại tẩu, nữ nhân như vậy càng ít càng tốt.

Đợi Tạ Hữu Thuận ăn xong, lại muốn ra đồng làm việc, bắt quả hần không cho Tiêu Lê Hoa đi, nói trên đầu nàng bị thương còn chưa khỏe lại, hơn nữa việc còn lại không có bao nhiêu, hần làm một lúc nữa là xong. Tiêu Lê Hoa cũng không có kiên trì, nhưng trong nội tâm lại nghĩ, ngày hôm qua nàng nói muốn đi theo ra đồng, Tạ Hữu Thuận chắc là không có ý định để cho nàng làm việc rồi?

Tiêu Lê Hoa cùng hai hài tử hái rau dại, thời điểm này rau dại rất nhiều, nhưng cũng có không ít người hái đấy, dù hôm nay hái qua, vài ngày lại mọc một ít mầm non rồi, nhưng cũng rất nhanh bị người hái đi.

Thạch Đầu và Mộc Đầu dẫn Tiêu Lê Hoa đi đến nơi bọn chúng biết hái rau dại, ngược lại hái được một rổ. Bên trong có cây dương xỉ cây tề thái còn có một chút cây rau dại Tiêu Lê Hoa ghi nhớ trong đầu mà rất lâu không có nhìn thấy, nghĩ đến hương vị rau trộn, Tiêu Lê Hoa cảm thấy nước miếng đã tràn ra rồi, cái này so với mùi thịt càng làm cho nàng thêm hơn.

Đợi hái đủ rau rồi, bọn họ trở về bên cạnh ruộng, thấy Tạ Hữu Thuận còn một ít nữa là làm xong.

Tạ Hữu Thuận thấy Tiêu Lê Hoa nhìn phần ruộng của bọn hần, ba khối ruộng này đều không ở cùng một chỗ, cái chính giữa phải đi không ít đường, nhất là khối đất cát kia, là miếng đất xa nhà họ nhất trong các miếng đất, hơn nữa là khoảnh thu nhập ít nhất hàng năm, hiện bên trong đang trồng khoai lang, đến lúc đó khoai lang cũng có thể thu được hơn nửa năm lương thực rồi. Mà khối ruộng nước kia bên trong đang trồng mạ, một mảnh xanh mơn mẫm, nhìn làm cho người ta yêu thích.

“Ngoại trừ một tháng sau sẽ thu hoạch lúa mạch, hiện tại trên ruộng không có việc gì nữa. Đúng không?”

Tiêu Lê Hoa hỏi Tạ Hữu Thuận, Tạ Hữu Thuận gật đầu, thầm nghĩ hiện tại ở riêng rồi, hần cũng không thể tiếp tục ở bên ngoài làm công rồi, không thể để vợ và hài tử ở nhà, vạn nhất có chuyện gì thì hỏng mất. Chỉ là nghĩ đến không đi làm công, chỉ dựa vào mấy mảnh đất sống qua ngày cũng quá khó khăn, có thể ăn no hay không đều là vấn đề. Hơn nữa bọn hần còn thiếu mấy khoản nợ, tuy Vương Đại Sơn không thúc giục, nhưng không thể không trả, tiền của người ta cũng không phải từ gió lớn thổi đến. Nhưng mà trong nhà có thể làm cái gì đây? Tạ Hữu Thuận thầm nghĩ nếu thật sự không được thì lại đi lên núi.

Tiêu Lê Hoa nghe Tạ Hữu Thuận nói không có việc gì, đang nghĩ ngơi biện pháp gì để kiếm tiền, chợt nghe đến Tạ Hữu Thuận nói hần muốn lên núi đi săn.

“Lên núi? Vậy phải mang ta theo.”

Tiêu Lê Hoa nhìn núi lớn phía xa, nhìn phần núi từ màu xanh lục trải dài đến màu đen kia, thầm nghĩ chỉ cần không phải núi hoang thì nói không chừng trên núi cũng có chút thu hoạch.

Tạ Hữu Thuận lập tức lắc đầu nói: “Không được, ta muốn vào núi sâu, nàng ở nhà để chiếu cố hai tử.”

“Núi sâu?” Tiêu Lê Hoa nhớ lại trong núi sâu hình như có dã thú, người trong thôn này đều không dám đi vào bên trong quá sâu, gan lớn hơn chút cũng chỉ đi tới giữa núi. Tạ Hữu Thuận đi núi sâu là có thể săn được con mồi nhưng mà quá nguy hiểm “Không được, chàng không thể vào núi sâu, như vậy quá nguy hiểm. Ta không muốn làm quả phụ. Chàng đừng cho rằng ta nói chuyện không dễ nghe, ta chỉ lo lắng cho chàng, dù sao không cho chàng đi, trong nhà thiếu nợ chúng ta cùng nhau nghĩ biện pháp kiếm tiền, không đáng đi dốc sức liều mạng.”

Tạ Hữu Thuận nhìn Tiêu Lê Hoa, nàng đang lo lắng cho mình đó sao?

“Ta đi đến giữa sườn núi thôi, chỗ đó không có dã thú, ta có thể săn chút ít thỏ con gà rừng cũng có thể cải thiện chút sinh hoạt.”

Tạ Hữu Thuận nói, hẳn không nghĩ ra được cái phương pháp gì có thể kiếm tiền nhanh hơn, hơn nữa mình bắn tên cũng không tệ lắm, lại mang theo thanh đao, có lẽ cũng không vấn đề.

Tiêu Lê Hoa trừng hăn nói: “Muốn đi thì mang ta theo, ta không tin chàng mang ta theo còn có thể đi vào nơi nguy hiểm.”

Tạ Hữu Thuận không phản đối nữa, thăm nghĩ bộ dáng Tiêu Lê Hoa trừng mắt rất giống trước kia, nhưng lúc này hẳn nhìn thấy lại thuận mắt, bởi vì biết rõ nàng vì tốt cho hăn. Nếu mình thực sự có chuyện gì, nàng và hai tử sẽ làm sao đây? Tạ Hữu Thuận chỉ có thể nghĩ biện pháp kiếm tiền khác.

Tạ Hữu Thuận bỏ ý niệm lên núi sâu đi săn kiếm tiền, Tiêu Lê Hoa lại nhìn cái núi lớn kia nghĩ đến có cơ hội nhất định sẽ đi lên đó nhìn xem, có điều phải chờ một chút, hiện tại mùa xuân đúng là thời điểm dã thú hung mãnh nhất, vẫn không nên đi, đợi đến lúc mùa thu là thời điểm trên núi thực vật tươi tốt sẽ có thu hoạch nhiều a. Đợi đến khi đó thân thể mình cũng tốt hơn rồi.

Buổi trưa đi về nhà, Tiêu Lê Hoa làm món tim heo, lại nấu cơm cao lương, bao nhiêu năm không ăn cơm cao lương rồi, lại không thấy khó ăn, nhưng nghĩ đến vẫn là ăn cơm trắng ngon hơn, nhìn hai tử, nàng càng muốn kiếm nhiều tiền hơn, đến lúc đó cho bọn hăn ăn thật ngon, nuôi trắng mập lên một ít, như vậy mới đáng yêu, hiện tại thật sự quá gầy.

“Mẹ, mẹ, gà mái đẻ trứng rồi! Có bốn quả!”

Thạch Đầu đã chạy tới, mỗi tay cầm một quả trứng gà, đằng sau mỗi tay Mộc Đầu cũng cầm một quả trứng gà, kết quả tay bé quá nhỏ cầm không chặt, vừa chạy, suýt nữa thì rơi mất, bé sợ hãi nên bị ngã, nằm rạp trên mặt đất, trong tay còn chặt chẽ cầm trứng gà, bị đau mà vẫn cười toe toét miệng, trong mắt dâng đầy nước mắt, nhìn Tiêu Lê Hoa kêu mẹ.

Tiêu Lê Hoa đau lòng chạy tới ôm bé dậy, nói: “Bảo bối không khóc! Đau, mẹ thổi cho, thổi thổi liền không đau.”

Tiêu Lê Hoa đặt bé ở trên ghế, vén quần của bé cùng ống tay áo lên nhìn xem, phát hiện đều có chút rớm máu rồi, thấy trong tay bé còn nắm trứng gà kia, thật sự là vừa đau lòng lại vừa muốn cười, từ trong tay bé lấy trứng gà ra, nói: “Đứa nhỏ ngọc này, trứng gà vỡ thì vỡ, vì hai quả trứng gà mà làm mình bị ngã. Về sau không được như vậy nữa.”

“Mẹ, trứng gà có thể bán tiền, ăn ngon.”

Mộc Đầu nói chuyện rất lưu loát rồi, mặc dù thỉnh thoảng sẽ có ấp úng chút, nhưng có thể làm cho người ta hiểu rõ, giọng nói mềm mại, làm cho tim người mềm nhũn.

Tiêu Lê Hoa điểm cái mũi nhỏ của bé nói: “Con té bị thương đáng giá tiền nhiều hơn ah, mẹ đau lòng, trứng gà vỡ chỉ có 100 đồng, chỉ cần không có ngã đến con mẹ sẽ không đau lòng. Lần sau còn như vậy cứ đem trứng gà ném đi, không thể bị ngã nữa biết không? Con so với trứng gà quý trọng hơn nhiều.”

“Mẹ___ người tốt hơn Tam bá mẫu, nàng nói con so với trứng gà còn kém hơn, nói không để cho con ăn.”

Mộc Đầu kéo dài giọng điệu, có chút làm nũng, mẹ đối với bé thật tốt, trước kia Tam bá mẫu mắng liên mắng hăn, cho nên bé vẫn cho rằng trứng gà rất quý trọng, so với mình còn quý trọng hơn.

Tiêu Lê Hoa nghe xong trong lòng không vui, Lý thị này thực đáng giận, nào có ai nói chuyện với hai tử như vậy, xem hai tử nhà nàng ta lớn lên trắng trẻo khỏe mạnh, rõ ràng là ăn ngon hơn không ít, lại đi nói cháu trai như vậy, thật độc ác!

“Đừng nghe Tam bá mẫu các con nói, Mộc Đầu Thạch Đầu nhà chúng ta là châu là ngọc, không phải một quả trứng gà có thể so sánh? Chúng ta muốn ăn bao nhiêu trứng gà thì ăn bấy nhiêu! Mẹ làm trứng gà luộc, trứng trần nước sôi, trứng tráng, còn làm trứng gà muối, ừ, còn có trứng trà! Mẹ đem trứng gà cho các con ăn đủ! Về sau trứng gà nhà chúng ta không bán, toàn bộ đều cho các con ăn hết.”

Tiêu Lê Hoa nghĩ người trong nhà thân thể đều không tốt, nhất là hai tử, để cho bọn chúng ăn ngon nhiều hơn.

“Mẹ, cái gì là trứng trà a?”

Hai tử nháy mắt to hỏi, nghe được mẹ nói nhiều món ăn ngon như vậy, nước miếng đều sắp chảy xuống rồi, tuy nhiên hai bé còn chưa có ăn qua, lại ngần ngại không được tâm tư muốn ăn của hai bé.

Tiêu Lê Hoa nghe xong, trong lòng nghĩ hai hải tử này còn chưa có ăn qua trứng trà ah, nàng làm cho bọn chúng ăn là được rồi.

Đúng lúc này Tạ Hữu Thuận cũng hỏi một câu: “Cái gì là trứng trà vậy?”

Tiêu Lê Hoa nghe xong, thầm nghĩ Tạ Hữu Thuận cũng chưa từng nghe qua, không thể nào? Ngay cả cái này đều chưa từng nghe qua? Nhưng mà trong nội tâm nàng đột nhiên nghĩ đến một khả năng, là cái thế giới này không có trứng trà.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Phúc lợi của nữ xuyên qua

Editor: Vịt

Beta: Tiểu Tuyền

Trước kia Tiêu Lê Hoa thường xuyên nấu trứng gà với lá trà ăn, cũng thường xuyên tự làm trứng gà muối, nàng làm vô cùng tốt, so với mua ở bên ngoài ăn còn ngon hơn, có đôi lúc trong nhà không mua đồ ăn, ăn dưa muối cùng với trứng gà cũng có thể qua được một bữa, còn có thể tiết kiệm được không ít tiền, không nghĩ tới Tạ Hữu Thuận cùng với Thạch Đầu, Mộc Đầu lại không biết thứ này, nàng nghĩ là hai đứa trẻ không biết thì thôi, Tạ Hữu Thuận cũng không biết sao? Thứ này nếu như có bán thì ở trên đường cũng không có sao? Không ăn qua chẳng lẽ còn chưa từng nghe qua?

Tiêu Lê Hoa đã nói là dùng lá trà để nấu trứng gà rồi

Tạ Hữu Thuận nói: “Lá trà còn có thể dùng luộc trứng gà? Ăn ngon lắm sao?”

Tiêu Lê Hoa thuận thế nói: “Tất nhiên là ăn ngon rồi, trứng gà cũng có thể muối ăn làm tăng mùi vị, làm sao lại không thể nấu ăn được?”

“Muối trứng gà ăn? Làm sao muối ăn?” Tạ Hữu Thuận hỏi, Tiêu Lê Hoa vô cùng kinh ngạc, nghĩ tới trứng gà muối cũng không biết sao? Chẳng lẽ trứng gà muối ở thế giới này còn có cách gọi khác? Nhưng nàng cũng đã nói là dùng để tăng mùi vị rồi, Tạ Hữu Thuận cũng phải hiểu được là có ý gì, chẳng lẽ thật không có trứng gà muối? Điều này sao có thể?

Tiêu Lê Hoa nói đơn giản qua cách làm cho Tạ Hữu Thuận biết, kết quả Tạ Hữu Thuận thật sự chưa từng được ăn qua, chưa từng thấy qua lại càng chưa từng nghe nói qua, hẳn chỉ biết là trứng gà có thể nấu ăn, xào ăn, làm súp ăn hoặc trộn lẫn cơm để ăn, nhưng không biết trứng gà còn có thể muối ăn. Tiêu Lê Hoa nghĩ thầm đây rốt cục là thời không nào đây, dầu muối tương dấm chua toàn bộ đều đã có làm sao lại không có trứng gà muối chứ? Thật sự chính là phương pháp làm trứng gà muối vô cùng đơn giản, nếu nói không có các nguyên liệu làm trứng muối nàng còn có thể tin, trong tiểu thuyết không phải là thường xuyên dùng trứng muối để làm giàu sao? Kết quả tới nơi này ngay cả trứng gà muối đơn giản nhất cũng không xuất hiện qua.

Tiêu Lê Hoa nghĩ chẳng lẽ bản thân mình may mắn như vậy? Chẳng lẽ con đường làm giàu tương lai của mình phải nhờ vào quả trứng gà nho nhỏ này sao? A, là toàn bộ trứng gà, trứng vịt, trứng ngỗng chỉ cần đem muối lên toàn bộ là được. Cho dù trứng trà dễ dàng học được, còn có trứng muối nữa đây, nàng nghĩ có thể đây chính là phúc lợi của nữ xuyên qua đi, người khác xuyên qua đều tới những nơi không biết khoai tây, khoai lang, nàng cũng có thể xuyên tới thời không không biết trứng gà muối a.

Nghĩ tới những thứ này Tiêu Lê Hoa liền không nhịn được vui vẻ.

“Nếu mọi người đều không thấy qua thì ta liền làm trứng gà muối cho mọi người ăn, trứng trà cũng làm, ta sẽ làm nhiều loại khác nhau, tới lúc đó cho mọi người ăn đủ!”

Tiêu Lê Hoa cao hứng ôm lấy tiểu Mộc Đầu, muốn đợi làm ra cũng sẽ cảm cho mọi người xem một chút có phải thật sự không có cách làm này hay không, nếu như thật sự không có thì nàng liền làm cái này để kiếm tiền.

Mộc Đầu Thạch Đầu vừa nghe có thể ăn được toàn bộ thì vô cùng cao hứng, hai bé đều biết nướng nấu cơm ăn rất ngon, Tạ Hữu Thuận thấy vợ con đều vui vẻ, hẳn cũng cười không nói lời nào, nghĩ rằng bọn họ đều phải ăn nhiều trứng gà một chút, đều rất gầy.

Muối trứng gà có vài phương pháp khác nhau, cách làm đơn giản nhất từ nhiên là dùng muối để làm rồi, Tiêu Lê Hoa không có nhiều muối, chỉ lấy ra một bình dưa muối, đem dưa muối bên trong lấy ra, sau đó thả mười lăm quả trứng gà vào trong bình, không còn cách nào, trứng gà trong nhà cũng không nhiều lắm, chỉ có thể trước tiên muối những quả trứng này. Đem bình cất kỹ liền nói với hai đứa bé không được đụng vào cái bình, chờ ít ngày nữa mới có thể ăn được, tới lúc đó lòng đỏ trứng gà là sẽ chảy ra dầu, không chỉ có hai đứa bé tham ăn, tới nàng cũng tham ăn nữa.

“Để nướng làm thêm trứng trà cho các con ăn.”

Tiêu Lê Hoa thấy hai đứa bé ngó chằm chằm cái bình không dời mắt thì liền nói với bọn họ, nàng cũng không nỡ vì ăn mà ủy khuất tội nhỏ.

Còn có sáu quả trứng gà, Tiêu Lê Hoa liền tìm lấy một chút lá trà, thật ra thì trứng trà nếu như dùng trà xanh ngon đương nhiên tốt, tuy nhiên không có lá

trà tươi ngon thì trà bình thường cũng được, trong nhà ăn cũng không cần phải chú ý như vậy, hơn nữa đường với muối, còn có rất nhiều những nguyên liệu gia vị khác, liều lượng đều không giống nhau nhưng nhất định có thể làm ra được trứng trà, còn lại chính là thời gian.

Chờ tới khi làm xong trứng trà thì cũng đã tới giờ ăn cơm tối, ở trong viện cũng có thể ngửi thấy được mùi thơm rồi, hai đứa bé liền đứng ở một bên coi chừng, Tiêu Lê Hoa cũng không quản bọn nhỏ làm cái gì, nàng chỉ hâm cách thủy một nồi miến nấu cải trắng, còn hâm canh xương, làm mấy cái bánh bột ngô sau đó liền có thể ăn cơm rồi.

Tạ Hữu Thuận nhìn trứng trà kia cũng thấy rất mới lạ, hẳn chưa bao giờ biết được rằng thì ra trứng gà còn có các cách nấu ăn khó như vậy, còn muốn đến lúc ăn trứng gà muối ngon, cảm thấy vợ biết được rất nhiều. Chờ tới khi ăn trứng trà, hẳn cảm thấy ăn rất ngon, Tiêu Lê Hoa gấp ăn một quả, liền cho hẳn một quả, nhìn thấy hai đứa bé cũng sắp ăn xong rồi liền phân ra cho bọn nhỏ thêm một quả nữa, còn dư lại một quả thì nàng ăn, mùi vị kia đều cảm thấy ăn rất ngon, lại nghĩ tới nguyên liệu chưa đầy đủ mà còn có thể ăn ngon như vậy chính là do trứng gà này cũng không tệ, dù sao cũng không phải là gà ăn thức ăn chăn nuôi mà lớn lên, là gà tre được ăn rau dại mà lớn lên đấy.

“Hữu Thuận, Chàng chưa từng thấy biện pháp làm trứng gà này sao? Kể cả một lần cũng chưa từng thấy? Chàng đi qua nhiều chỗ rồi, ở những tú lều lớn kia có người ăn loại trứng gà này hay không?” Tiêu Lê Hoa hỏi Tạ Hữu Thuận.

Tạ Hữu Thuận lắc đầu nói: “Cho tới bây giờ ta còn chưa nghe nói qua trứng gà còn có thể muối ăn, còn có thể dùng lá trà để nấu ăn, nếu thật sự như nàng nói có thể làm cho trứng gà bảo tồn được trong thời gian dài mà vẫn có thể ăn ngon như vậy thì đoán chừng có rất nhiều người cũng muốn làm, Ta cũng biết qua những món ăn trong tú lều, nhưng không có những món ăn như thế, nương tử nàng là từ chỗ nào học được?”

“Trước kia được học từ một lão bà bà, lúc ấy ta cũng không coi là gì, còn nghĩ là nhà chúng ta biết làm, thì ra ngay cả chàng cũng không biết, chàng nói xem đây không phải là bí phương sao?”

Tiêu Lê Hoa giải thích, cũng bịa ra một lão bà bà giả tưởng

Tạ Hữu Thuận nghe xong cũng không nghi ngờ, lại nói “Chờ ta lại đi hỏi thăm một chút, chẳng qua đoán chừng đúng là bí phương.”

“Vậy chúng ta dùng cái này kiếm tiền có được hay không?” Tiêu Lê Hoa hỏi.

Tạ Hữu Thuận trầm tư một chút nói: “Ta thấy vẫn là nên bán cho tú lều hoặc bán cho những nhà có tiền thử xem, nếu như đây thật sự là bí phương thì như vậy nhất định có thể kiếm tiền, chúng ta là dân thường, cũng không giữ được.” Tạ Hữu Thuận tiếp lời với Tiêu Lê Hoa, nói đúng hơn là trước kia có một nhà cũng có một phương pháp cất rượu, tự mình làm vốn mua bán, kết quả là cả nhà đột nhiên bị sói cắn chết, sau đó loại rượu này lại mua được ở một tú lều trang lớn, chẳng qua là đã được đổi tên.

Tiêu Lê Hoa vừa nghe xong thì trong lòng cũng kinh sợ, nghĩ tới chỗ nào cũng có chuyện bất bình, nếu không có thể lực trong tay thì cho dù là bảo bối cũng không giữ được.

“Vậy chúng ta đem phương pháp làm trứng gà muối cùng với trứng trà đem bán sao? Trước tiên kiếm một chút bạc đã.” Tiêu Lê Hoa cũng không nói tới trứng gà muối, nghĩ tới nếu có người đoạt bí phương, vậy sau này nói không chừng có thể dùng được ở lúc cần thiết, đồng thời nàng cũng muốn thử nếu như tự mình còn có cách kiếm tiền khác thì xem ra phải cùng người ta hợp tác, nàng bất giác nản chí hơn, tìm người hợp tác tốt thì còn có tiền cảm về, chỉ cần không hợp tác với người xấu, vậy đó cũng là phương pháp kiếm tiền ổn định, tới lúc đó bọn họ có tiền làm phú hộ là được rồi.

Tạ Hữu Thuận gật đầu, chẳng qua hẳn còn chưa nghĩ xem nên đem phương pháp này bán cho người nào, phải suy nghĩ cẩn thận xem,

Chẳng qua người một nhà đều rất vui vẻ, ăn một bữa ăn ngon, bụng cũng no, còn tìm tới được phương pháp kiếm tiền, có thể tương tượng ít nhất trong một năm này bọn họ sẽ không lo bị đói bụng.

Sáng sớm ngày thứ hai sau khi cơm nước xong, cả nhà đem cửa khóa lại, mang theo một chút đồ vật sau đó tới nhà mẹ đẻ của Tiêu Lê Hoa.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Nhà mẹ đẻ

Thôn mà Tiêu Lê Hoa hiện đang ở được gọi là thôn Hạ Cầu, còn có một thôn ở thượng cầu nữa, sở dĩ gọi cái tên này bởi vì ở nơi này của họ có một con sông, chính là con sông bình thường hay ra giặt quần áo kia, sông coi như rộng rãi, nước cũng sâu, mọi người giặt quần áo, tưới nước trồng trọt toàn bộ đều dựa vào con sông này, chẳng qua vì nó không phải con sông nhỏ bình thường, muốn xây dựng cây cầu qua sông cũng không dễ dàng, vì vậy trên sông còn có một chiếc cầu, thôn Hạ Cầu ở hạ du của con sông, cho nên gọi là thôn Hạ Cầu, còn thôn ở đầu sông thì được gọi là thôn Thượng Cầu.

Thôn Hạ Cầu tương đối nghèo, nhưng ở thôn Thượng Cầu lại tương đối giàu có, cho nên những cô nương ở thôn Hạ Cầu đều muốn được gả tới thôn Thượng Cầu, như vậy cũng cách nhà mẹ đẻ gần, cuộc sống cũng trôi qua được tốt, mà những cô nương ở thôn Thượng Cầu nếu đồng ý gả tới thôn Hạ Cầu cũng là hướng tới những nhà giàu có trong thôn mà gả, vì vậy càng lộ ra vẻ thôn Hạ Cầu so ra kém hơn với thôn Thượng Cầu.

Thời điểm Tiêu Lê Hoa đi qua cầu thì trong trí nhớ hiện lên những chuyện này, quả nhiên tới chỗ nào cũng đều có phân biệt giàu nghèo.

Tiêu Lê Hoa có thể nhớ rõ những chuyện này bởi vì ban đầu trong nhà làm mai cho nàng là chọn thôn Hạ Cầu, cũng không tìm ở thôn Thượng Cầu, nàng nghĩ tới cho dù gả cho nông hộ thì cũng muốn gả tốt một chút, tự nhiên là nghĩ như vậy, điều này khiến cho trong lòng Tiêu Lê Hoa trước có một chút bất mãn đối với người nhà mẹ đẻ.

Nhà mẹ đẻ của Trương Thủy Đào cũng ở thôn Thượng Cầu, mà Như Ý thì được hứa gả cho người thôn Thượng Cầu.

Tạ Hữu Thuận thấy Tiêu Lê Hoa nhìn về phía thôn ở thượng sông, liền nói với nàng : “Chờ chúng ta tốt rồi, cũng sẽ không kém hơn so với những người ở thượng sông bên kia.”

Tiêu Lê Hoa nhìn Tạ Hữu Thuận, đang nghĩ làm sao hấn lại nói những lời nói này, sau đó rất nhanh liền hiểu được, ban đầu người làm mai cho Tiêu Lê Hoa, bà mai kia thật giống như chính là người ở thôn Thượng Cầu, lúc ấy nàng còn ồn ào tại sao không tìm cho nàng người ở thôn Thượng Cầu, bà mai kia một khi không cẩn thận lỡ nói ra, về sau thì Trương Thủy Đào còn lấy chuyện này để chê cười nàng, Tạ Hữu Thuận cũng nghe nói phải không? Tiêu Lê Hoa nghĩ nguyên chủ thật sự là chọc phiền toái, tự nàng còn phải từ từ thay đổi cách nhìn của mọi người đối với nàng rồi.

“Ta đang nhìn cây đại thụ ở bên kia.”

“Cây kia cũng đã có hơn năm mươi năm rồi.”

Tạ Hữu Thuận nghe Tiêu Lê Hoa nói như vậy, trong lòng liền thoải mái, thầm nghĩ nàng có thể nói được lời này thì hẳn cũng đã biết đủ rồi, so với Tiêu Lê Hoa trước kia luôn oán trách, hấn thích Tiêu Lê Hoa hiện tại hơn.

Tiêu Lê Hoa cười cười, cùng lên xe đẩy với Thạch Đầu Mộc Đầu nói chuyện, hôm nay bọn họ đi ra ngoài đã mượn xe đẩy của nhà Vương Đại Sơn, xe cũng không lớn, có thể phụ giúp kéo xe được, để hai đứa bé cùng với đồ đạc ở bên trên, Tạ Hữu Thuận cũng gọi Tiêu Lê Hoa ngồi lên, nhưng nàng không chịu, nơi này toàn bộ đều là đường đất, bánh xe kia lại không phải là cao su, cho dù đẩy cũng rất lao lực, nàng còn không muốn phiền tới Tạ Hữu Thuận, nói như thế nào thì hiện tại hấn cũng là nam nhân của nàng.

Một nhà bốn người cười đùa trên đường đi, nhà Tiêu Lê Hoa cách nhà mẹ đẻ rất xa, dọc theo đường đi cũng nghỉ ngơi hai lần, đợi tới lúc đến nơi thì đã là buổi trưa rồi.

Thôn này còn được gọi là thôn Thảo Đầu, cùng những thôn ở dưới thôn Hạ Cầu cũng có cảm giác không sai biệt lắm, một nhà bốn người vừa vào thôn đã bị người ta đánh giá, mọi người đều nhận ra Tiêu Lê Hoa, chẳng qua là không có người nào đi lên chào hỏi, tất cả đều bởi vì thanh danh của Tiêu Lê Hoa ở đây không quá dễ nghe, chẳng qua người của Tiêu gia có duyên không nợ, nên không có ai cười nhạo.

Tiêu gia ở ngay bên cạnh thôn, trong nhà có một chiếc sân rộng, mặc dù chỉ là nhà cỏ tranh nhưng rất gọn gàng, thoạt nhìn cũng không cũ, đoán chừng tu sửa được không tới mười năm, ban ngày cửa lớn mở ra, bọn họ vừa tới cửa liền nhìn thấy Tiêu Đại Thụ đi ra ngoài, nhìn thấy bọn họ thì trên mặt nhếch lên nụ cười, ra chào hỏi bảo bọn họ mau đi vào.

Sau khi vào cửa Tiêu Lê Hoa chỉ thấy từ trong phòng có một phụ nhân đi ra, ngoại hình bình thường nhưng gọn gàng, con mắt lóe sáng tinh tường nhìn qua là một người có chủ kiến, đây chính là đại tẩu Vương thị của Tiêu Lê Hoa, Tiêu Lê Hoa nhớ trước kia quan hệ cùng với đại tẩu này không phải thật sự tốt, nhưng cũng không tới mức như nước với lửa, cho nên nàng cũng cười gọi một tiếng chị dâu, đem đồ đạc trong tay đưa tới.

Vương thị vốn đang cảnh giác, bởi vì em gái của chồng mỗi lần trở lại đều giống như đánh giấc, cho dù Tiêu Đại Thụ nói tình tình nàng ấy đã thay đổi nàng cũng không quá tin tưởng, hiện tại vừa thấy Tiêu Lê Hoa đưa đồ tới thì nàng rất kinh hãi, mỗi lần Tiêu Lê Hoa trở lại đều không mang đồ, ngay cả khuôn mặt tươi cười cũng không có, nàng nghĩ đoán chừng là cô gia đồng thời trở về thì mới mang đồ đi, cô gia cũng thật tốt bụng, nàng liền nhận lấy đồ vật thôi, vừa nói vừa đi vào nhà “Nương vãn vừa nhắc đến muội đấy”

“Là Lê Hoa trở lại hả? Để cho nàng đi vào ——”

Trong nhà truyền ra âm thanh của một phụ nhân, lộ ra vẻ không có khí lực, Tiêu Lê Hoa nghĩ tới người mẹ này còn đang ngã bệnh, lập tức liền đi vào bên trong nhà.

Vào tới trong phòng chỉ thấy trên giường gạch có một vị phụ nhân đang ngồi dựa vào tường, đoán chừng năm mươi tuổi, đầu tóc bạc không ít, sắc mặt cũng không phải là quá tốt, nhìn thấy Tiêu Lê Hoa thì nhìn thẳng, đầu tiên là khăn trang, sau đó thì thờ phào nhẹ nhõm, sau đó lại có chút tức giận, liền cầm lấy một chiếc giày để trong giỏ xách ở bên cạnh liền ném tới.

“Ngươi cái nha đầu chết bầm này, một ngày không làm cho nương tức chết thì ngươi liền khó chịu phải không, lần này còn ngã tới đầu thùng một lỗ, đi gặp diêm vương một lần ngươi có vui không? Ngươi cũng không sợ đem nương ngươi là ta kéo đi cùng luôn đi, ngươi đồ nha đầu chết bầm kia, làm sao ta lại sinh một đứa đòi mạng như vậy a.....”

Tiêu bà Tử vừa khóc, khóc tới ho khan lên, bên cạnh có một tiểu cô nương vội vàng đi lên vuốt thuận khí cho nàng, lại khuyên nhủ.

Tiêu Lê Hoa sợ hết hồn, chiếc giày kia cũng bay qua người nàng, đánh trúng trên tường, nàng nghĩ người mẹ này thật sự đang tức giận, chẳng qua trong lúc tức giận vẫn lo lắng cho nàng nhiều hơn, trong trí nhớ người mẹ này thật ra thì thương Tiêu Lê Hoa nhất, mới có thể đem nàng cưng chiều thành tính tình như vậy, Tiêu Lê Hoa nghĩ tới mình phải thay nguyên chủ tần hiếu, không thể để cho lão nhân lại tức giận lo lắng nữa.

“Nương, là con không đúng, người đừng tức giận, lần này con thật sự muốn thay đổi thật tốt, sau này sẽ sống tốt, không bao giờ... Nghĩ tới những thứ

vô dụng kia nữa, cũng sẽ không để cho nương lo lắng, nương người đừng tức giận, bị chọc tức thân thể thì là nữ nhi không đúng rồi, sau này con còn muốn cho nương hưởng phúc nữa, người cũng không thể tức giận tới hại thân thể. Thạch Đầu, Mộc Đầu, mau tới khuyên nhủ bà ngoại các con, nói nương đã biết sai rồi, không để cho bà tức giận nữa.”

Thạch Đầu Mộc Đầu nghe Tiêu Lê Hoa gọi bọn hắn, lập tức đã chạy tới lôi kéo y phục của Tiêu bà Tử, giọng trẻ con mềm nhẹ khuyên nhủ.

Tiêu bà Tử ngừng khóc, nghĩ thầm đại nữ nhi lần này hình như thật sự đã thay đổi tốt lên rồi? Nhìn thấy bộ dạng như vậy, trong lòng bà liền cao hứng lên, lại nghe thấy hai ngoại tôn đang dụ dỗ bà, trên mặt lúc này mới nở nụ cười, tiểu cô nương bên cạnh cũng lau nước mắt cho bà, sau đó quay về phía Tiêu Lê Hoa gọi một tiếng tỷ tỷ, ánh mắt cũng tò mò nhìn về phía Tiêu Lê Hoa

Tiểu cô nương này ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, lông mày dài mắt to, mũi cao, miệng nhỏ, mặt hình trứng ngỗng, giống Tiêu Lê Hoa tới sáu, bảy phần, chính là muội muội của Tiêu Lê Hoa, Mai Hoa.

Tiêu Lê Hoa nhìn nàng, thầm nghĩ tới một cô nương tốt như vậy mà lại bị nguyên chủ hãm hại rồi, trong trí nhớ Tiêu Mai Hoa cho tới bây giờ còn không có đính hôn, tất cả đều bởi vì nàng có một tỷ tỷ có thanh danh không tốt. Những cô nương ở nông thôn đều đính hôn từ rất sớm, cho dù không tới mức làm cô dâu nhỏ chỉ phúc vì hôn, nhưng hầu như mọi người đều đến mười hai, mười ba tuổi thì đã đính hôn cả rồi, sau đó ở nhà chờ thêm mấy năm nữa, tới mười lăm, mười sáu tuổi liền thành hôn, khoảng mười tám tuổi trở thành mẹ là chuyện rất bình thường.

Mà Tiêu Mai Hoa lớn lên có tính tình tốt, nhưng những người trong sạch cũng không có tới cầu hôn, chỉ có những người không tốt kia, nào thì đã chết vợ, người tàn tật, người nghèo không đủ cơm ăn, những người này tới lại không ít, tất cả đều do Tiêu Lê Hoa náo loạn, ai cũng sợ Tiêu Mai Hoa giống tỷ tỷ, vậy thật sự là yêu tinh quấy nhiễu gia đình

Tiêu Lê Hoa nghĩ tới trong trí nhớ cô nương này cũng chưa từng oán trách qua tỷ tỷ, còn khuyên bảo nàng phải sống thật tốt, cô nương tốt như vậy, tới lúc đó nàng cũng phải chuẩn bị một phần đồ cưới tốt, để con bé gả cho người trong sạch đi.

“Mai Hoa, đây là cái kết tỷ mới thất được, cho muội mang đi chơi.”

Tiêu Lê Hoa lấy ra một cái kết được thắt cho Tiêu Mai Hoa, nghĩ tới thay đổi quan hệ với người nhà mẹ đẻ, tiểu cô nương đều yêu thích mặc những đồ đẹp, lần này nàng tới cũng vội vàng, lại không mua được chút ít hoa hay bông gì đó, càng đừng nói tới đồ trang sức đeo tay cùng vải vóc, nên chỉ có thể đưa cái này thôi, nàng nghĩ đoán chừng nàng ấy cũng sẽ thích.

Tiêu Mai Hoa vừa nhìn thấy cái nút thắt hồng hồng kia liền thích, nói tạ ơn, cũng có chút ngại ngần nhận lấy, cẩn thận nhìn ngắm, cái kết hồng hồng kia có màu sắc thật đẹp mắt, các nàng cũng không làm được cái kết như thế này.

Lúc này Tạ Hữu Thuận đi tới làm lễ ra mắt với Tiêu bà tử, nói mấy câu liền bị Tiêu Đại Thụ dẫn ra phía ngoài để nói chuyện riêng rồi

“Lê Hoa, con thật sự thay đổi tốt lên thì nếu ta có chết cũng có thể nhắm mắt lại rồi, nương cũng mong sau này con cũng đừng thay đổi trở về lại nữa, con rể lớn chính là một người tốt, nương thương con như vậy sao có thể hại con được? Con hãy sống cùng hắn cho thật tốt, cũng đừng khắp nơi gây chuyện với hắn thì cuộc sống của các con mới có thể tốt lên, con cũng đừng làm cho nương lo lắng nữa.” Tiêu bà Tử lôi kéo Tiêu Lê Hoa dặn dò.

Tiêu Lê Hoa đáp ứng, sau đó liền hỏi thăm tình trạng bệnh của Tiêu bà tử, biết là đã mời lang trung, cũng đang uống thuốc thì nàng liền yên tâm, thấy Vương thị muốn đi làm cơm, nàng vội vàng đứng lên.

“Nương, con thật vất vả mới trở lại một lần, để con làm cho người một bữa cơm đi, lại nói con cũng đã qua nhiều năm rồi không nấu cơm cho người ăn được lần nào rồi.” Tiêu Lê Hoa để cho Mai Hoa ở cùng Tiêu bà Tử, nàng lôi kéo Vương thị đi ra bên ngoài, Vương thị lại không để cho nàng đi, nói đại cô từ về nhà không cần làm cơm, nhưng nàng kiên trì muốn đi, cuối cùng hai người đều cùng đi ra ngoài.

Tiêu Lê Hoa có ý muốn giao hảo với chị dâu, cho nên làm việc cũng rất chịu khó, thành ra nàng nấu cơm, Vương thị làm trợ thủ, làm ra bốn món ăn một món súp, chẳng qua toàn bộ đều để trong chiếc chậu nhỏ, liều lượng cũng nhiều, người một nhà ăn đều rất thỏa mãn, ngay cả Tiêu bà tử cũng khoe nữ nhi nấu cơm ăn ngon, lại nhìn thấy đại nữ nhi cùng con dâu và tiểu nữ nhi cười cười nói nói, bà càng yên tâm hơn, nghĩ đến đại nữ nhi lần này thật sự làm công ở nhà giàu người ta, nếu thực sự lạnh lợi cũng sẽ được người thích, nhưng như bây giờ rất tốt, một nhà đều hòa thuận vui vẻ.

Tiêu gia chỉ có một nhi tử, tên Tiêu Thập, sở dĩ đặt cái tên này là vì vợ chồng họ thành thân năm năm mới có được đứa con trai này, sợ không có liền gọi là Tiêu Thập, là có ý muốn lừa gạt diêm vương, ý là người thứ mười cũng không hiếm có, diêm vương gia cũng sẽ không muốn. Tiêu Thập lớn lên dũng mãnh to lớn, hôm nay đã sáu tuổi, so với Thạch Đầu còn lớn hơn một tuổi nhưng lại cao hơn Thạch đầu tới nửa cái đầu, người cũng béo hơn một vòng.

Tiêu Lê Hoa rất thích đứa cháu này, liền cho hắn một chuỗi tiền đồng để hắn đi mua kẹo, Tiêu Thập rất vui mừng, dù trước kia Tiêu Lê Hoa tới đều đối với hắn không tốt, nhưng hắn lại không mang thù, hiện tại cầm tiền lại được ăn một bữa ngon, liền thân mật gọi Tiêu Lê Hoa, mang theo Tiêu Thạch Đầu Tiêu Mộc Đầu đi chơi.

Tạ Hữu Thuận cùng với Tiêu Đại Thụ vừa đi về phía sau viện làm việc vừa nói chuyện, mấy người phụ nhân Tiêu Lê Hoa và Tiêu bà tử thì nói chuyện trong nhà, Mai Hoa cũng muốn học phương pháp thắt nút kia, Tiêu Lê Hoa liền dạy nàng, Vương thị cũng ở một bên học. Nghe thấy Tiêu Lê Hoa dạy nàng hai loại, lại để cho các nàng xem một chút có bán được hay không, tới lúc đó thì đem bán lấy tiền, các nàng nghe thấy liền chú tâm học hơn, bởi trước kia cũng theo qua những đồ này nên học được rất nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Lưu quản sự

Editor: Vịt

Beta: Tiểu Tuyên

Vừa tới giờ Thân, đám người Tạ Hữu Thuận liền chuẩn bị về nhà, đoạn đường cách đây quá xa nên bây giờ đi về thì trời cũng không tới mức quá tối.

Còn đang từ biệt thì nghe thấy bên ngoài cửa có tiếng kêu la. Sau đó có nhiều người từ ngoài đi vào, mang bộ dáng hùng hổ, nhìn qua đã thấy là lai giả bất thiện (người tới không có ý tốt).

Tiêu Lê Hoa thấy những người này đều mặc quần áo giống nhau, trông giống như gia đình của nhà nào đó, liền nghĩ không biết bọn họ tới nơi này làm gì, chẳng lẽ đại ca của nàng chọc tai họa? Đại ca thật thà như vậy làm sao đi gây chuyện? Nàng mang vẻ mặt mờ mịt nhìn về phía Tiêu Đại Thụ, vừa nhìn cũng biết họ không biết rõ những người này tới làm cái gì?

“Người nào là Tiêu Đại Thụ? Mau đi ra!” Đi tới trước là một nam nhân cường tráng quát to hỏi, ánh mắt quét tới quét lui giữa hai người Tiêu Đại Thụ cùng với Tạ Hữu Thuận, thấy Tiêu Đại Thụ tiến tới phía trước một bước, hần liền trừng mắt lên “Ngươi chính là Tiêu Đại Thụ? Vậy cặp bầy thú ở trên núi có phải là người để đó hay không?”

Sắc mặt Tiêu Đại Thụ trắng nhợt, thời điểm không có việc gì làm hần liền lên núi để đặt hai cái bầy thú, nghe lời người này nói thì chẳng lẽ hai cái bầy thú của hần gây ra chuyện gì rồi?

“Vị huynh đệ này, không biết đã xảy ra chuyện gì?”

“Chuyện gì? Hai chiếc bầy thú của người đã bầy dính quản sự của chúng ta, hiện tại đang bị trọng thương, quản sự của chúng ta chính là một người tốt có tâm tính thiện lương, không muốn đi huyện nha để kiện người, người liền đền tiền thuốc thang đi, cũng không muốn nhiều của người, chỉ cần một trăm lượng là đủ.”

Nam tử cường tráng kia liếc con mắt đỏ như máu nhìn thoáng qua ngôi nhà, lại nhìn lại quần áo mà người nhà này đang mặc, trong ánh mắt có chút khinh miệt, cũng không biết có thể lấy đủ được một trăm lượng hay không, chẳng qua không lấy đủ cũng phải lấy đủ, ánh mắt của hần nhìn tới Tiêu Mai Hoa ở phía sau cùng, nghĩ tới cô gái nhỏ này đúng là lớn lên không tệ, khó trách được quản sự coi trọng.

“Cái gì? Một trăm lượng?” Sắc mặt Tiêu Đại Thụ càng thêm trắng hơn, một trăm lượng bạc thật sự là quá nhiều, trong nhà hần hiện tại vì muốn chữa bệnh cho Nương nên quả thật không còn bao nhiêu tiền nữa.

Vương thị lúc này nói: “Vị huynh đệ này, cái gì mà đã thương muốn một trăm lượng bạc? Rồi lại nói hai chiếc bầy thú kia chúng ta đặt ở chỗ đỉnh núi của nhà chúng ta, còn làm cả dấu hiệu, chuyện này nếu như bị kẹp dính thì cũng không thể tới oán trách chúng ta được, nếu là nói mười lượng tám lượng tiền thuốc thang thì chúng ta cũng nhận, nhưng một trăm lượng là quá nhiều.” Vương thị vừa thấy quần áo mà những người này mặc, lại nghe tới xưng hô của bọn họ là quản sự thì không dám quá đắc tội, nhưng để cho nàng bỏ ra một trăm lượng bạc, nàng cũng không đồng ý, liền cả gan nói những lời này.

Tiêu Lê Hoa cũng nghĩ chị dâu của mình là một người có đảm lược, đại ca là một người đang hoàng, có chị dâu như vậy chèo chống gia đình là rất tốt, hơn nữa sau này nếu như có gì mua bán kiếm được tiền đều giao cho họ, có người như đại tẩu nhất định có thể làm được. Chẳng qua bây giờ không phải là thời điểm nghĩ tới cái này, nàng nhìn thấy mấy người này, thấy người tới mang theo trông mất đánh giá mình cùng với Tiêu Mai Hoa thì liền nhủ mày xuống.

“Cho dù đỉnh núi kia là của nhà người thì cũng phải đưa tiền, nếu không sẽ bị kiện, chúng ta chính là người của Tiêu gia trang, nếu như các người muốn quỵt nợ thì có thể nghĩ tới hậu quả kia!”

Nghe thấy là Tiêu gia trang, mấy người Tiêu Đại Thụ cùng với Vương thị đều bị dọa rồi, Tiêu gia trang cũng không phải là một thôn trang, mà là một thôn trang của người giàu, Tiêu gia có tới mấy trăm mẫu ruộng tốt, cũng có không ít cửa hàng, hơn nữa nghe nói Tiêu gia còn có người ở trong triều làm quan, ngay cả huyện thái gia cũng lui tới cùng họ, thái độ hết sức khách khí, bọn họ là chọc không nổi người của Tiêu gia trang.

Tiêu Đại Thụ nói: “Một trăm lượng thật sự là quá nhiều, có thể bớt một chút hay không?”

“Bớt một chút? Chân của quản sự chúng ta thiếu chút nữa là bị kẹp đứt, Thầy thuốc cũng đã nói rồi, nếu như không dưỡng tốt còn có thể bị thọt, như vậy muốn một trăm lượng mà còn bớt một chút? Cũng may là quản sự của chúng ta có lòng tốt, lúc này mới muốn ít một chút, các người cũng đừng có được voi đòi tiên, một trăm lượng, một chút cũng không thể thiếu. Nhưng mà đây còn là dưới tình huống quản sự của chúng ta không bị thọt, nếu như quản sự của chúng ta thật sự bị thọt, thì có bắt các người trả một ngàn lượng cũng không đủ!”

Người hần tráng kia nói, thấy trên mặt Tiêu Đại Thụ đều toát mồ hôi, ngay cả Vương thị mới vừa rồi còn dám cãi lại cũng đã bị dọa tới rồi, Tiêu Mai Hoa cũng gấp gấp tới căng thẳng, một nam một nữ bên cạnh bọn họ đều cau mày, nghĩ thầm muốn chính là như vậy, một trăm lượng không áp suy sụp được bọn họ, tới lúc đó sẽ phải là một ngàn lượng.

Những người đó cũng nói để cho bọn họ chuẩn bị bạc, hai ngày sau họ quay lại lấy tiền, sau đó liền rời khỏi.

“Vậy phải làm sao bây giờ a. Thời gian sau này phải làm sao để trôi qua đây?”

Chân tay Vương thị run rẩy, đây quả thực là người đang ngồi ở trong nhà, mà họa thì từ trên trời rơi xuống, mắt thấy Đại cô đang càng ngày càng tốt, tại sao lại xảy ra chuyện này!

Tiêu Đại Thụ cũng ngồi chồm hóm ở trên mặt đất bắt đầu nắm tóc, hần nghĩ tới không có chuyện mình lên núi đặt cặp bầy thú làm cái gì, hần từ khi bắt đầu đặt cặp bầy thú kia tới giờ cũng không kiếm ra được tới một trăm lượng bạc, càng đừng nói là một ngàn lượng, đây quả thực là muốn chết!

“Nurong! Người không sao chứ? Nurong! Người đừng làm con sợ!” Tiêu Mai Hoa lúc này quát to một tiếng, xoay người chạy vào, thì ra là Tiêu bà từ đã tề liệt ngã xuống bên cạnh cửa, đoán chừng là mới vừa rồi cũng đã nghe được.

Cả nhà cũng bất chấp gấp gấp sợ hãi, đều vội vàng tới chiếu cổ Tiêu bà tử, diu nàng vào trong phòng, lại ấn huyệt nhân trung ở giữa mũi và miệng, vừa vuốt thuận ngực, cuối cùng cũng làm người tỉnh lại.

Tiêu bà tử khi thanh tỉnh lại thì liền khóc lóc, mặc dù nàng chỉ là phụ nhân, nhưng cũng đã sống lâu năm, rất rõ ràng những người đó đầu tiên là muốn một trăm lượng, còn nói ra một ngàn lượng bạc, chuyện này sẽ không có được kết quả tốt, người bị thương có thể sử dụng tới một trăm lượng bạc sao? Nhưng vừa lên tiếng đã đòi nhiều như vậy, rõ ràng là muốn khi dễ nhà bọn họ, bà còn biết một chuyện, càng chứng tỏ rõ hơn đã xảy ra chuyện gì, không phải là bà suy nghĩ nhiều, nhìn thấy Tiêu Mai Hoa đang gấp gấp ở bên cạnh, bà lôi kéo tay của Tiêu Mai Hoa, khóc càng dữ tợn hơn.

Người một nhà vừa khuyên vừa dỗ, cuối cùng cũng để cho Tiêu bà tử ngừng khóc, bà kêu Tiêu Mai Hoa đi nấu chút nước sôi cho bà uống, muốn để Tiêu Mai Hoa rời đi, Tiêu Mai Hoa cũng không chịu đi.

“Nurong, lần này là con gây chuyện cho mọi người rồi, là con không tốt, nếu thật sự không được thì con sẽ gả đi, con nhận mệnh .”

Tiêu Mai Hoa vừa nói vừa bưng mặt khóc, nước mắt theo tay chảy xuống phía dưới.

Tiêu Đại Thụ hỏi: “Nurong, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra a? Làm sao lại có liên quan đến Mai Hoa thế? Sao con nghe mà không hiểu?”

Tiêu Lê Hoa cũng ở một bên hỏi, chẳng qua nàng đã đoán được một chút là có chuyện gì xảy ra rồi, đoán chừng là có người coi trọng Mai Hoa, khó trách vừa rồi người cầm đầu kia tới ngó chừng Tiêu Mai Hoa, có khả năng nhất chính là quân sự hoặc người trong nhà của hần, Tiêu gia không đồng ý, sau đó mới có chuyện ngày hôm nay, đây là buộc Tiêu gia gả nữ nhi đi, thật là từ xưa đều đã có loại chuyện bất bình này, bây giờ còn rơi vào trên đầu người nhà của nàng, nàng mới biết được loại mùi vị này thật sự rất khó chịu.

Vương thị cũng đem chuyện nói lại một lần.

Tiêu gia có một quân sự, quân sự này ở điền trang cách nơi đây chừng một trăm dặm, họ Lưu, hần nhìn trúng Tiêu Mai Hoa, muốn kết hôn với Tiêu Mai Hoa, nhưng người này lớn lên không phải đặc biệt đẹp mắt, hơn nữa tuổi cũng ba lăm ba sáu rồi, còn đã chết vợ, trong nhà còn có nhi tử còn lớn hơn Tiêu Lê Hoa, Tiêu gia làm sau có thể đem Mai Hoa gả cho hần được, cho nên liền cự tuyệt, kết quả là xảy ra chuyện này.

Tiêu Đại Thụ không biết là bởi vì lúc ấy hần không có ở nhà, vì không muốn cho hần phiền lòng nên cũng không có nói với hần, vốn cho rằng chuyện hôn sự này đẩy đi là xong, không nghĩ tới bây giờ người ta lần tới cửa, còn dùng phương thức này.

Tiêu Đại Thụ vừa nghe cũng không biết bây giờ phải làm sao, sau đó nói: “Chúng ta đi Tiêu gia trang tìm Tiêu lão gia đi, để hần làm chủ cho chúng ta, nghe nói Tiêu lão gia là người rất tốt.”

Vương thị nói: “Thiếp nghe nói Tiêu lão gia đã rời nhà đi rồi, bây giờ đang là phu nhân của hần trông coi, Lưu quân sự này giống như rất được Tiêu phu nhân coi trọng, hình như còn là thân thích gì đó với Tiêu phu nhân.....”

“Vậy cũng phải đi thử xem, bọn họ khẳng định không phải là tới để muốn bạc, mà hướng về phía Mai Hoa của chúng ta, không thể để cho Mai Hoa chịu tội được!”

Tiêu Đại Thụ nói, hần không thể để cho muội muội gả cho loại người này được.

Người một nhà đang nói chuyện liền nghe thấy bên ngoài đang có người gọi Tiêu Đại Thụ, vừa đi ra ngoài đã nhìn thấy trong viện đứng không ít người.

Tiêu Lê Hoa nghĩ tới người ở Thôn Thảo Đầu này chẳng lẽ thích nghe bát quái tới như vậy sau? Tiêu gia vừa mới xảy ra chuyện xong thì bọn họ liền tới rồi? Hoặc những người này chính là rất thích giúp người, vì vậy nên mới tới để giúp bọn họ? Nàng đang suy nghĩ thì đã nghe thấy một nam nhân khoảng bốn lăm tuổi đang nói chuyện với Tiêu Đại Thụ, hần chính là thôn trưởng Thôn Thảo Đầu, hần mở miệng hỏi trước chuyện vừa rồi, sau đó báo với Tiêu Đại Thụ để bọn họ phải xử lý tốt chuyện này, không nên đắc tội Lưu quân sự, bởi vì rất nhiều người ở trong Thôn Thảo Đầu đều làm ruộng của Tiêu gia, nếu như chọc tới Lưu quân sự thì người ở thôn bọn họ sẽ không có đường sống, những người cùng đi theo đều rí rít nói như vậy.

Tiêu Lê Hoa thấy những người này đâu phải tới giúp đỡ, mà là tới gây áp lực cho bọn họ.

Thậm chí đã có phụ nhân biết chuyện Tiêu Mai Hoa bị Lưu quân sự nhìn trúng, cho nên liền nói hay để Tiêu Mai Hoa gả cho Lưu quân sự, như vậy chẳng những không cần bồi thường tiền mà còn có thể có một con rể tốt, sau này người thôn Thảo Đầu cũng đi theo dính chút vinh quang, lời nói này lại được rất nhiều người phụ họa.

Tiêu Đại Thụ lớn tiếng nói: “Muội muội của ta chắc chắn không thể gả cho Lưu quân sự kia!”

Người trong thôn bị quát lên như vậy toàn bộ đều sợ hết hồn, sau đó bảo Tiêu Đại Thụ nếu nguyện ý muốn làm gì thì làm, không cần liên lụy tới người trong thôn là được, sau đó liền rời đi.

“Đại ca, nếu không hãy để muội gả đi thôi, những người đó chắc chắn sẽ không chịu dừng lại ở một trăm lượng, khẳng định còn có thể muốn nhiều hơn, trong nhà làm sao có nhiều tiền như vậy” Lúc này Mai Hoa đi ra, nàng cũng không khóc, sắc mặt trắng bệch giống như là đã nhận mệnh rồi.

Tiêu Đại Thụ chỉ nói sẽ không để cho nàng gả đi, nhưng hắn cũng không biết nên làm sao cho tốt, hiện tại hắn ngay cả một trăm lượng bạc cũng phải đi mượn, chẳng qua bây giờ người trong thôn đều biết được chuyện này có liên quan với Lưu quân sự, biết được Lưu quân sự coi trọng muội muội của hắn, đoán chừng sẽ không đưa tiền cho hắn nữa. Vương thị càng không biết phải làm thế nào, chỉ có thể lôi kéo Tiêu Mai Hoa trở về trong phòng.

Tiêu Đại Thụ nói: “Ta sẽ không để cho Mai Hoa gả cho Lưu quân sự, hắn năm nay bao nhiêu tuổi, lại còn từng chết vợ, lại lớn lên xấu, vóc dáng còn thấp hơn Mai Hoa một cái đầu, nam nhân như vậy ta sẽ không thể gả Mai Hoa đi, cho dù có quỳ chết ở cửa Tiêu gia, ta cũng sẽ đi cầu xin Tiêu phu nhân!”

“Đại ca, mọi người đừng gấp vội, để muội suy nghĩ biện pháp.”

Tiêu Lê Hoa đột nhiên nói, nghe Tiêu Đại Thụ nói như vậy, trong lòng nàng rất cảm động, nghĩ thầm có đại ca như vậy rất tốt, chờ nghe được hắn nói những lời đó thì linh quang trong đầu chợt lóe lên, nghĩ tới có lẽ dùng biện pháp này có thể được.

Tiêu Đại Thụ nói: “Muội có biện pháp gì?”

Tiêu Lê Hoa hỏi: “Tiêu gia có phải có một tiểu thư gọi là Tiêu Từ Y hay không?”

“Đúng vậy, đó là Đại tiểu thư của Tiêu gia, danh tiếng vô cùng tốt. Muội hỏi tới nàng làm gì? Chẳng lẽ muốn đi cầu xin nàng?” Ánh mắt Tiêu Đại Thụ sáng lên, nếu cầu xin Tiêu phu nhân, có thể Tiêu phu nhân còn che chở cho thân thích của nàng, nhưng Tiêu tiểu thư cũng chỉ là cô nương trẻ tuổi, đoán chừng có thể giải quyết được chuyện tình của Mai Hoa.” Chúng ta đi cầu xin Tiêu tiểu thư!”

“Ca ca, để muội đi đi, huynh yên tâm, nói không chừng muội có biện pháp để cho Tiêu tiểu thư tới hỗ trợ.”

Tiêu Lê Hoa nói với Tiêu Đại Thụ, muốn vì cái nhà này, vì Mai Hoa, lần này nàng nhất định phải tới gặp Tiêu Từ Y, muốn cho Lưu quân sự kia nhận đủ thương một lần.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Kiểu giáng của giày

Tiêu Lê Hoa đi an ủi Nương cùng muội muội Mai Hoa, nói nàng sẽ có biện pháp giải quyết chuyện này, để cho các nàng không cần phải lo lắng, kết quả các nàng đều không tin lời của nàng, Tiêu bà tử càng không muốn để nàng đi tới Tiêu gia náo loạn, vạn nhất nếu náo quá mức chẳng những khiến Mai Hoa xui xẻo mà ngay cả nhà bọn họ cũng đều phải xui xẻo theo.

Tiêu Lê Hoa phải thề tuyệt đối sẽ không đi náo loạn thì Tiêu bà tử mới yên tâm, sau đó liền lôi kéo tay của Mai Hoa rồi mặt ủ mày chau.

Trải qua một trận náo loạn đã mất một canh giờ, Tiêu Đại Thụ dứt khoát để bọn họ ở lại một đêm, cũng tiện an ủi nương cùng với Mai Hoa, chẳng qua là Tiêu Lê Hoa không có ở lại, nàng vẫn thích ở lại chính nhà của mình hơn, hơn nữa còn muốn đi Tiêu gia trang, nó cách thôn Hạ Cầu gần hơn một chút, cho nên bọn họ vẫn về nhà, chờ tới nhà thì trời cũng đã tối rồi, thuận đường đem xe trả lại, một nhà mới đi về nhà, tiểu Mộc Đầu đều đã ngủ mất rồi.

Về tới nhà Tiêu Lê Hoa làm đồ ăn đơn giản để người một nhà ăn, Tiêu Lê Hoa rửa mặt cùng rửa tay chân cho Thạch Đầu và Mộc Đầu, để bọn nhỏ nằm ngủ ở trên giường gạch, nàng cùng với Tạ Hữu Thuận hai người ngồi ở trên giường gạch hướng về phía chiếc bàn trên tiểu kháng, có châm một ngọn đèn để nói chuyện.

Tạ Hữu Thuận nói: “Nàng thật sự muốn tới Tiêu gia trang? Để ta đi cùng nàng.”

“Được, ngày mai chúng ta sẽ đi, để Thạch Đầu cùng với Mộc Đầu ở trong nhà Vương nhị tẩu đi.”

Tiêu Lê Hoa quay đầu lại nhìn hai nhi tử mới dính gối đã ngủ mất rồi, trên mặt lộ ra nụ cười mỉm từ ái, có hai đứa nhỏ này khiến cho nàng liền cảm thấy đặc biệt có sức lực, đồng thời hôm nay ở nhà mẹ đẻ gặp phải chuyện này càng khiến cho nàng kiên định hơn với quyết tâm kiếm tiền, nàng không muốn sau này trong nhà bởi vì không có tiền nên nhận phải loại khi dễ như vậy, nàng muốn cho hai đứa bé một khung trời để khỏe mạnh trưởng thành, nếu muốn đọc sách thi khoa cử thì có thể đi, nếu muốn làm phú ông tiểu dao nhân hạ cũng được.

Tạ Hữu Thuận vốn lo lắng nương tử đi Tiêu gia sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của nàng nhìn nhi tử, tâm tình của hắn cũng buông lỏng, nghĩ tới nàng đã thay đổi rồi, cũng không cần phải lo lắng nữa.

Hai vợ chồng nói chuyện một lát sau đó tắt đèn đi ngủ.

Ngày thứ hai sau khi ăn xong điểm tâm hai người liền đem hai đứa bé đưa tới chỗ vợ chồng Vương Đại Sơn, nhìn hai đứa nhỏ cùng với Đồng Tiền ở chung một chỗ, cả hai người đều yên lòng rồi đi.

Tiêu gia trang cách thôn Hạ Cầu cũng không gần, nếu như đi bộ mau phải mất khoảng một canh giờ, may mắn là trên đường họ gặp phải một chiếc xe trâu, cả hai người đi nhờ xe nên cũng thoải mái một đoạn đường, vì vậy chưa tới một canh giờ đã tới nơi.

Tiêu gia trang vô cùng khí phái, Tiêu Lê Hoa nghĩ về sau mình cũng muốn kiếm tiền để sắm một phần sản nghiệp như vậy, tới lúc đó cho thu địa tô để kiếm bạc, con cháu đầy cả sảnh đường, như vậy sẽ rất hạnh phúc.

Muốn gặp được tiểu thư Tiêu gia cũng không dễ dàng, không phải nói muốn gặp là có thể gặp được, Tiêu Lê Hoa đã sớm nghĩ tới chuyện này, vì vậy để cho Tạ Hữu Thuận đưa cho người giữ cửa một chút tiền, để hắn đi truyền lời, nói là bọn họ có chuyện muốn gặp Tiêu tiểu thư, là chuyện về Tô Nguyên Xuân,

Nàng cũng không tin Tiêu Tử Y nghe thấy vậy liền không gặp bọn họ, Tô Nguyên Xuân ngày đó làm trò nhục nhã nàng ấy trên đường trước mặt nhiều người như vậy, hơn nữa còn liên quan tới nam nhân, nữ nhân dù có tấm lòng độ lượng hơn nữa cũng sẽ có oán khí, Tiêu Tử Y ngày đó mặc dù mặt ngoài bình tĩnh, nhưng lửa giận ở trong mắt nàng ấy, Tiêu Lê Hoa cũng không có bỏ sót.

“Nương tử nàng muốn nói chuyện kia với Tiêu tiểu thư?”

Tạ Hữu Thuận hỏi, nghĩ tới Tô tiểu thư kia vừa nhìn là biết người nhỏ mọn, nếu như chọc phải nàng ta thì có thể dính phiền toái hay không? Hắn cũng không lo lắng bản thân mình, hắn chỉ lo lắng vợ hắn cùng hài tử, hơn nữa Tô Nguyên Xuân lại là thân thích của Cao gia, còn biết nương tử, hắn không muốn lại để cho nương tử cùng với Cao gia nhắc lên quan hệ.

Tiêu Lê Hoa nói: “Chàng yên tâm, ta chỉ đem nữ nhân họ Tô kia làm cái có, chỉ là muốn gặp được Tiêu tiểu thư thôi, ta muốn cùng với Tiêu tiểu thư nói chuyện khác, chẳng qua chuyện này cũng là Tô Nguyên Xuân dẫn lên, nếu như Tiêu tiểu thư cảm thấy hứng thú thì có thể giúp chúng ta xử lý quản sự kia một chút, Mai Hoa sẽ không có chuyện gì.”

Tạ Hữu Thuận gật đầu, cùng chờ với Tiêu Lê Hoa, hắn nghĩ tự mình muốn đi nhìn xem một chút, nếu xảy ra chuyện thì để hắn tới chống đỡ là được.

Qua không tới một lúc sau, gia đình kia đã trở lại, đi theo còn có một tiểu nha hoàn, muốn dẫn Tiêu Lê Hoa cùng với Tạ Hữu Thuận đi vào.

Vào trong thôn trang, ánh mắt của Tiêu Lê Hoa liền đánh giá phong cảnh ở bên trong, trong lòng thầm than thở, nghĩ tới bố cục này quả thật không tệ, chẳng qua nàng không có hết nhìn đông lại nhìn tây, miễn khiến cho người ta xem thường. Rất nhanh đi tới hậu viện, tiểu nha hoàn để cho Tạ Hữu Thuận đứng lại chờ, mang theo Tiêu Lê Hoa đi vào trong.

Tiêu Lê Hoa bảo Tạ Hữu Thuận không cần phải lo lắng, nàng sẽ lập tức trở lại, Tạ Hữu Thuận cũng chỉ có thể ở nơi này để chờ đợi.

Hậu viện so sánh với phía trước rõ ràng nhìn còn đẹp hơn, lúc này đã là cuối mùa xuân đầu mùa hè, hoa hồng xanh lá mạ có sắc thái rực rỡ, dọc theo đường đi khiến cho ánh mắt người ta đều nhìn không hết, trong lúc vô tình đã tới một gian phòng, chỉ thấy Tiêu Tử Y đang ngồi ở trên ghế, vẫn mặc một thân áo màu tím, nhưng quần màu lam nhạt có thêu hoa văn, trên đầu cài một cây trâm, phía trên là tơ vàng tết thành hình hoa mẫu đơn, vừa hoa lệ vừa uyển chuyển, cùng với khí chất của nàng thật sự vô cùng xứng.

Tiêu Lê Hoa thầm nghĩ Tiêu Tử Y thân là đại gia khuê tú có khí chất thật sự rất đẹp, bản thân mình thì mặc giống như nông phụ, nhưng nếu mặc giống như vậy thì quả thật nàng có chút không thể giả bộ đến được.

Tiêu Tử Y đang nhìn Tiêu Lê Hoa, nhìn thấy thôn phụ này lớn lên có khuôn mặt trướng ngồng, mắt to mày liễu, làn da trắng nõn, đầu tóc được bọc lại bằng một khối khăn màu lam, áo là màu lam, quần màu xanh, trang phục gọn gàng, mặc dù vẻ thủy mị ở trung đẳng, nhưng lại vì vẻ mặt cùng ánh mắt ôn hòa khiến càng thêm ưa nhìn, nàng nghĩ một thôn phụ hương đã như vậy thì có thể cùng nàng nói chuyện gì về Tô Nguyên Xuân? Trong lòng nàng càng hiếu kỳ, nhưng cũng không có ôm hi vọng gì lớn.

Tiêu Lê Hoa khề hành lễ với Tiêu Tử Y, tự giới thiệu mình.

“Ngươi cũng họ Tiêu, không biết là họ Tiêu nào? Họ Tiêu ở Thảo Đầu hay là Tiêu Nguyệt Tiêu?”

Tiêu Tử Y hỏi xong liền nghĩ đến Tiêu Lê Hoa là một nông phụ, nữ nhân ở nông thôn như vậy đều không biết chữ, hỏi như thế nàng cũng không thể trả lời được, còn lộ vẻ lúng túng, chẳng qua không ngờ Tiêu Lê Hoa lại trả lời, trong lòng nàng còn có chút hứng thú, một thôn phụ còn biết chữ, điều này khiến cho nàng rất thương thức..

“Thì ra là cùng một dòng họ, mời Tạ tử nương tử ngồi.”

Tiêu Tử Y bởi vì Tiêu Lê Hoa cùng dòng họ với nàng nhưng không kiêu ngạo không siểm nịnh khiến ấn tượng của nàng đối với nàng ta rất tốt, bảo nàng ngồi xuống ghế, Tiêu Lê Hoa cũng không khách khí liền ngồi xuống.

“Tạ tứ nương tử, không biết người tới là muốn nói điều gì, hiện tại cứ nói đi.”

“Tiêu tiểu thư, trước đó vài ngày ta ở trên giường ngái cùng với Tô tiểu thư đang trò chuyện trên trần, nàng ta nói thật sự là không dễ nghe.”

Tiêu Lê Hoa nói, nhìn thấy nụ cười trên mặt Tiêu Từ Y phai nhạt, trong lòng một chút cũng không sợ, thầm nghĩ quả nhiên Tiêu Từ Y vẫn tức giận Tô Nguyên Xuân, như vậy rất tốt, việc nàng ấy để ý lời nói của Tô Nguyên Xuân đối với mình lại càng có lợi, hiện tại nàng chỉ muốn biết Tiêu Từ Y có để ý Tô Nguyên Xuân vạch trần khuyết điểm của mình hay không.

Tiêu Từ Y nhàn nhạt nói: “Vậy thì như thế nào? Không phải người bảo muốn nói chuyện của nàng ta sao? Chẳng lẽ là có thể làm cho nàng ta không còn mặt mũi? Nếu như người có thể nói ra, ta sẽ không để người phí công lại đây một chuyện.”

“Vậy thì đa tạ Tiêu tiểu thư. Ta tới đây đúng là có chuyện, Tiêu tiểu thư nói những lời này ta liền yên tâm.” Tiêu Lê Hoa cũng không dỗi gắt mục đích của mình, hai người lại không có giao tình gì, nên đem chuyện nói ra rõ ràng mới đúng.” Trên thực tế ta không có bất được nhược điểm gì của Tô tiểu thư, ta chỉ nghe nàng ta nói tới nhược điểm của Tiêu tiểu thư ngái, nên nghĩ tới một chút xem ngái có để ý tới hay không, có muốn giải quyết hay không, trong tay ta có một biện pháp, có lẽ Tiêu tiểu thư người sẽ có hứng thú.”

Tiêu Từ Y nghe được thì trong lòng không thích, nhược điểm của nàng chính là có vóc dáng không cao, Tô Nguyên Xuân thấy nàng một lần cũng muốn cười nhạo nàng một lần, thật ra vóc dáng của nàng không có thấp tới không nhìn được, nhưng vừa so sánh với Tô Nguyên Xuân thì liền thấp đi nửa cái đầu, Tô Nguyên Xuân cười nhạo nàng khiến nàng rất để ý, cảm thấy người bên cạnh cũng thấy vóc dáng của nàng thấp.

Người ta vẫn nói “tam nhân thành hổ” (nhiều người nói sẽ thành sự thật) có lúc lời đồn đại nói nhiều sẽ liền thành sự thật, vốn không có ai chú ý tới vóc dáng của Tiêu Từ Y, Tô Nguyên Xuân vừa nói thì người khác cũng sẽ cho là Tiêu Từ Y có vóc dáng không cao rồi.

Tiêu Từ Y rất chán ghét cảm giác như vậy, thời gian về lâu dài, chỉ cần so sánh nàng với những người cao thì càng phải tận lực tránh xa một chút mới cảm thấy không có áp lực, mà bây giờ ngay cả một cái thôn phụ cũng có thể nhắc tới khuyết điểm của nàng, làm cho trong lòng nàng lại càng không thích, chẳng qua Tiêu Lê Hoa nói trong tay nàng ta có biện pháp, cũng khiến cho nàng có hứng thú.

“Có biện pháp gì? Nói ra nghe một chút.”

“Kính xin Tiêu tiểu thư mang giấy mực lên, ta muốn vẽ một bức tranh cho ngài xem.”

Tiêu Từ Y sai bảo người đi lấy, cũng muốn nhìn xem Tiêu Lê Hoa có thể vẽ ra được cái gì, đợi tới khi Tiêu Lê Hoa đem bức tranh vẽ xong rồi đưa cho nàng xem, nàng vừa nhìn có chút không hiểu, chỉ hiểu được đây là một chiếc giày, nhưng chờ Tiêu Lê Hoa nói với nàng xong, ánh mắt của nàng liền sáng lên.

Tiêu Lê Hoa vẽ trên giấy chính là một chiếc giày thêu tăng thêm tầng đáy giày, nhiều thiếu nữ hiện đại không thể rời bỏ giày cao gót được, mặc dù nó không có làm cho người ta cao hơn nhiều, nhưng toàn thân cũng thêm phần duyên dáng yêu kiều, khiến người bước đi có tự tin hơn, Tiêu Từ Y thiếu hụt chính là cái này. Đáng thương cho các cô nương cổ đại đều đi giày thêu đế bằng, còn muốn mặc váy dài tới chấm đất, nếu vóc dáng vừa cao vừa gầy thì nhìn sẽ rất đẹp, vóc dáng mập chút lại thấp một chút thì kia quả thực chính là bi kịch.

“Cái này rất tốt, Tạ tứ nương tử người quả thật rất là thông tuệ.”

Cuối cùng Tiêu Từ Y đem ánh mắt từ trên bản vẽ dời đi, nhìn Tiêu Lê Hoa tán dương, không ngờ một thôn phụ chỉ nhìn thấy nàng một lần mà đã có thể nghĩ ra biện pháp như vậy, đúng là cơ trí, quan trọng nhất là nàng ta lại biết đem loại giày này tới trước mặt nàng, cái này lại càng thông tuệ hơn, làm cho nàng đối với nàng ấy có vài phần kính trọng.

Tiêu Lê Hoa mỉm cười một tiếng, nói: “Có thể làm cho Tiêu tiểu thư vừa lòng là tốt rồi.”

“Ta rất hài lòng, đúng rồi, người nói người tới đây là có việc cần nhờ, không biết là có chuyện gì? Người nói đi, chỉ cần là ta có thể làm được, ta liền đáp ứng.” Tiêu Từ Y nói, hiện tại tâm tình của nàng rất tốt, tưởng tượng mình đi loại giày này làm cho vóc người nàng càng cao thêm, nhìn càng thêm mỹ lệ, trong lòng càng giống như nở hoa.

Tiêu Lê Hoa đợi chính là lúc nàng ta nói lời như vậy, nàng liền đem chuyện ở nhà mẹ đẻ của mình nói ra, xin Tiêu Từ Y đem chuyện này bình xử.

Tiêu Từ Y vừa nghe liền đáp ứng, nàng nghĩ tới chuyện này chính là quân sự của nhà mình không đúng, nào có chuyện đi ép cưới cô nương nhà người ta như vậy, nàng liền bảo Tiêu Lê Hoa yên tâm.

Tiêu Lê Hoa nghe thấy Tiêu Từ Y đáp ứng, tảng đá trong lòng cũng hạ xuống, thầm nghĩ rốt cục cũng có thể vì người nhà của mình làm một chuyện tốt, chờ tới khi nghe thấy Tiêu Từ Y cho nàng năm mươi lượng bạc, giống như cảm tạ nàng đưa tới hình mẫu giày, nàng lại càng thêm cao hứng. Năm mươi lượng bạc không phải là số lượng nhỏ, hơn nữa để cho nàng ấy kiêu dáng đôi giày cũng rất đáng, nàng nói với Tiêu Từ Y có thể làm giày như vậy để đi bán, nhất định sẽ có các tiểu thư nhà giàu mua, cũng có thể mang đi tặng người ta, nhất định sẽ làm cho người ta vui vẻ.

Tiêu Từ Y cũng nghĩ tới chuyện này, cho nên mới cho Tiêu Lê Hoa nhiều bạc như thế, thấy Tiêu Lê Hoa suy nghĩ giống mình, Tiêu Từ Y liền biết thôn phụ này thật đúng là không dễ lừa gạt, lại càng thêm có vài phần kính trọng đối với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Đại cô Cát Tường

Editor: Vịt

Beta: Tiểu Tuyên

Tiêu Lê Hoa cầm lấy năm mươi lượng bạc, cảm thấy Tiêu Tử Y làm việc đáng được xem trọng, bởi vì Tiêu Tử Y đã đáp ứng nàng giải quyết chuyện của Lưu quán sự, điều này cũng đã là thù lao cho đôi giày rồi, dù không đưa cho nàng năm mươi lượng bạc này, nàng cũng không thấy có gì không đúng, nhưng là Tiêu Tử Y lại chủ động cho số tiền này.

Tiêu Lê Hoa đột nhiên thâm nghĩ tự mình muốn tìm người để bán phương pháp làm trứng gà muối cùng với trứng trà, vốn muốn trực tiếp tới các tửu lâu để tiêu thụ, nhưng hiện tại thấy Tiêu Tử Y khôn khéo lại không gian dối, nàng thâm nghĩ bán cho Tiêu Tử Y có lẽ được, ít nhất nàng còn có khá nhiều công thức khác.

Tiêu Tử Y vừa nghe liền cảm thấy có chút hứng thú, nàng thâm nghĩ Tiêu Lê Hoa có thể nghĩ ra được loại giày này, đầu óc nhất định rất linh hoạt, cái loại trứng gà này có lẽ thật sự rất đặc biệt.

“Chờ làm xong chuyện này để ta tới xem, nếu như tốt ta sẽ không bạc đãi ngươi.”

“Đa tạ Tiêu tiểu thư.”

Tiêu Lê Hoa cười nói, trong lòng rất vui mừng, lần này tới thật sự không uổng công, vừa giải quyết được chuyện của Lưu quán sự, vừa có được bạc, còn tìm được đường tiêu thụ của công thức làm trứng gà muối và trứng trà, một công ba việc.

Thời điểm Tạ Hữu Thuận nhìn thấy Tiêu Lê Hoa chỉ thấy trên mặt nàng tràn đầy nụ cười, trong tay còn giơ lên một bao vải nhìn giống như bao quần áo, hần đoán là mọi chuyện đều thuận lợi, chờ ra khỏi thôn trang, trên đường đi hần nghe được Tiêu Lê Hoa kể lại chuyện cũng thấy rất cao hứng, trong nhà bây giờ còn đang thiếu tiền, năm mươi lượng có thể đem nợ trả hết được.

Trên người mang theo một khoản tiền lớn là năm mươi lượng, hai người càng tăng bước chân đi về nhà, chờ trở lại thôn đã sớm qua giờ cơm trưa, bọn họ đi tới nhà Vương Đại Sơn để đón hai đứa nhỏ, biết bọn nhỏ đã đi ra ngoài chơi cùng không dừng lại, trực tiếp về nhà, vừa vào cửa liền đem cửa nhà đóng kỹ lại, hai người từ trong sọt đem túi y phục kia lấy ra, mở ra ở bên trong là một cái hộp, hộp có hai tầng, bên trong lớn nhỏ toàn bộ đều là nệm bạc, có ba nệm là mười lượng, hai nệm năm lượng, còn có mười một nệm là hai lượng, hai người nhìn qua đều cảm thấy thích thú, hai người cầm lên nhìn chung quanh, trên mặt đều mang theo nụ cười.

“Nương tử, nhạc mẫu đang ngã bệnh, lúc trước ở trong nhà không có tiền bạc gì, cũng không có nhiều để hiếu thuận bà, hiện tại nàng cầm chút tiền đi đi, lần này đổi được số bạc này thật ra cũng do chuyện nhà mẹ nàng” Tạ Hữu Thuận nói.

Tiêu Lê Hoa nghĩ Tạ Hữu Thuận quả là thật thà, nàng cũng muốn mang về cho nhà mẹ đẻ một chút bạc, chẳng qua còn chưa kịp nói, trong lòng đang suy nghĩ hần có thể không vui hay không, kết quả hần đã nói ra trước rồi. Tiêu Lê Hoa thật sự mừng rỡ, quyết định mang tới cho nương mười lượng bạc, những năm này nguyên chủ cũng khiến trong nhà không ít ngột ngạt, những thứ bạc này là để bồi thường lại.

“Hữu Thuận, cho nhà mẹ đẻ ta rồi, theo lý thuyết cũng nên cho cha mẹ chồng, chẳng qua ta lo lắng đưa tới tiền sẽ khiến họ trông mà thêm, đến lúc đó chúng ta sẽ không được an bình, nói không chừng trong tay chúng ta có năm mươi lượng, bọn họ sẽ đòi một trăm lượng đó.” Tiêu Lê Hoa nói, nàng không muốn đem tiền cho nhà cũ bên kia.

Tạ Hữu Thuận nói: “Nàng nói rất đúng, hay là đừng nói với bọn họ nữa.”

Tiêu Lê Hoa thấy Tạ Hữu Thuận nói như vậy liền thả lỏng, nàng sợ nhất gặp phải loại nam nhân, cha mẹ đối với hần không tốt nhưng hần so với huynh đệ tỷ muội lại càng thêm hiếu thuận giống như trong tiểu thuyết, lúc trước còn muốn để lại một chút vốn riêng để đề phòng trong lòng, bây giờ toàn bộ đều buông xuống.

Đem tiền cất xong, Tiêu Lê Hoa liền đi nấu cơm, Tạ Hữu Thuận cũng giúp đỡ nhặt rau, còn chưa bắt đầu nhóm lửa thì Thạch Đầu mang theo Mộc Đầu chạy về, ngoài trời có chút nóng, hai người chạy nhanh khiến trên mặt có mồ hôi hột, Tiêu Lê Hoa vội vàng lấy khăn tay để lau mặt cho bọn nhỏ, thấy sắc mặt bọn nhỏ ngày qua ngày càng thêm tốt, trong lòng cũng rất vui mừng, thâm nghĩ nuôi thêm một chút nữa, tranh thủ nuôi thành đứa nhỏ mập mạp.

“Nương, Đại cô trở lại.” Thạch Đầu ở lúc nương lau mặt rất đáng hoàng một chút cũng không nhúc nhích, chờ Tiêu Lê Hoa lau đầu cho Mộc Đầu xong mới mở miệng.

“Đại cô khóc, Con nghe thấy bà nội đang nắng người, Chu đại nương nói là Đại cô bị hủ.”

“Không cần nghe nàng nói, nàng nói 10 câu thì có tới sáu, bảy câu đều là giả.” Tiêu Lê Hoa biết Chu đại nương trong miệng Thạch Đầu là Chu đại tẩu, người phụ nữ kia chính là bà tám, thích nói chuyện thị phi của người khác, thường hay khuếch đại suy đoán của nàng ta lên. Chẳng qua nàng thâm nghĩ nếu người phụ nữ kia có thể nói như vậy thì đoán chừng Đại cô thật sự là đã xảy ra chuyện.

Đối với người Đại cô Cát Tường này Tiêu Lê Hoa thật sự rất không ưa thích, nữ nhân này vốn thích tới nhà mẹ đẻ để chiếm lợi, lúc trước cũng cùng Tiêu Lê Hoa cãi nhau qua, nàng cho rằng nữ nhân như vậy mà bị hưu cũng không ngoài ý muốn, nàng lại hỏi thêm Thạch Đầu nhưng không hỏi ra được cái gì khác. Tạ Hữu Thuận cũng nghe được, hẳn muốn tới nhà cũ xem một chút, lúc này mọi người đều rất để ý tới danh tiếng, trong nhà nào có nữ nhân bị hưu thì danh tiếng sẽ không tốt, cho nên nếu có chuyện như vậy thì người nhà mẹ đẻ cũng sẽ giúp đỡ ra mặt.

Tiêu Lê Hoa suy nghĩ một chút, quyết định đi xem xem.

Đến nhà cũ liền nhìn thấy Cát Tường, chỉ thấy đôi mắt nàng đỏ bừng do khóc lóc, đang cầm lấy một cái khăn tay để lau nước mắt, người một nhà đều ở trên nhà chính, còn có hai nam một nữ đang đứng, nữ chính là mẹ chồng của Cát Tường Trương thị, nam nhân chính là hai huynh đệ, người lớn hơn là chồng của Cát Tường Bạch Đại Bảo, còn người nhỏ hơn là đệ đệ của hần Bạch Nhị Bảo, cả ba người đều nghiêm mặt.

Cát Tường thấy bọn họ đi vào lập tức càng khóc lớn tiếng hơn, để cho Tạ Hữu Thuận giúp nàng ra mặt, làm chủ cho nàng.

Tiêu Lê Hoa nghĩ thầm chuyện này còn không biết đầu đuôi ra sao, làm chủ cái gì, nàng không thấy Cát Tường đáng thương chỗ nào, nhưng cũng biết nhà họ Bạch càng không phải người dễ chung đụng gì, Cát Tường gả đi coi như là gả đúng người rồi, bình thường cũng không ít lần giúp đỡ nhà chồng tới nhà mẹ đẻ mang đồ đi, bây giờ nhìn bọn họ náo loạn, nàng thấy kỳ lạ, không biết là có chuyện gì xảy ra.

Tạ Hữu Thuận hỏi nhị ca hần đang đứng một bên, Tạ Hữu Thái đơn giản mang mọi chuyện nói lại, lòng này cũng hơi nhú lại, mang bộ dáng giận không tranh giành, Tạ Hữu Thuận nghe xong cũng cau mày, lần này hẳn thật sự không có biện pháp nói chuyện cho cô muội muội này, nàng chộc chuyện quá lớn rồi.

Thì ra Cát Tường ở nhà chồng không hòa thuận với vợ của Bạch Nhị Bảo, những năm này nàng không có sinh được nhi tử mà chỉ sinh ra được ba nữ nhi, hiện tại vợ của Bạch Nhị Bảo lại đang mang thai, bụng to lên rồi, thấy mọi người nói là nhi tử, vợ của Bạch Nhị Bảo cũng thích ăn chua, người nhà chồng đều cao hứng muốn hồng, đem nàng cung phụng như thần tiên, việc gì cũng không để cho nàng làm, điều này khiến Cát Tường không thích, càng thêm lo lắng nếu đệ muội sinh ra nhi tử thì nàng sẽ không có địa vị gì, cho nên liền đùa bỡn thủ đoạn hại đệ muội xảy thai.

Những năm này Bạch gia đều vô cùng trông mong có nam đinh, trong lòng đang nhiệt tình liền bị giới cho một chậu nước đá, Trương thị trong cơn tức giận đòi phải hưu Cát Tường, Bạch Đại Bảo cũng tức giận nên không ngăn cản, cùng Bạch Nhị Bảo đem Cát Tường áp tải về nhà vợ, tuyên bố muốn viết từ thư.

Cát Tường tất nhiên không muốn bị hưu đi, nữ nhân bị hưu sẽ không dễ dàng tái giá được chỗ tốt, cho nên liền ở nhà náo loạn, nhờ cha mẹ giúp đỡ nói vài lời hay, chết sống đều không chịu bị hưu.

Tiêu Lê Hoa thầm nghĩ lần này Cát Tường đúng là đáng đời, đời trước nàng bị hại xảy thai nên thống hận nhất chính là loại người này, cho nên nàng muốn đem Tạ Hữu Thuận kéo về nhà, không thêm quan vùng nước đục của nàng ta.

Tạ Phát Tài bởi vì nữ nhi làm ra chuyện như vậy nên cảm thấy rất mất mặt, đầu cúi thấp xuống không nói được lời nào, Uông thị thì còn đang nói chuyện cùng với Trương thị, nói cũng là chuyện những năm này Cát Tường gả đi dù không có công lao cũng có khổ lao, không thể vì chuyện này mà đem Cát Tường hưu được, hơn nữa bà cũng đem ba ngoại tôn nữ ra nói, lại nói có chuyện này thì ba nha đầu của Bạch Đại Bảo sẽ không dễ làm mai, còn nói chỉ cần không hưu Cát Tường, thì dù có yêu cầu gì cũng được hết.

“Nói yêu cầu gì cũng đều được? Tốt lắm, hiện tại cháu của ta không còn, dù có tiền cũng không thể mua trở lại được, nhưng hiện tại cũng chỉ có thể dùng tiền để giải quyết, một nam đinh là ba mươi lượng bạc, chỉ cần các người đưa đủ bấy nhiêu bạc ra, Cát Tường mới có thể theo trở về, nếu không các người cứ dẫn nàng về, đồ cưới cũng không cần mang về nữa!”

Trương thị nói, trợn mắt nhìn Cát Tường một cái, cháu trai của bà không có khiến bà đau lòng, hận không thể đem Cát Tường hưu đi, nhưng cũng giống như Uông thị đã nói, chỉ cần hưu nàng thì sau này con trai lớn nhất không nói chuyện hôn sự được, cho nên lần này bà đem Cát Tường mang về cũng không phải vì muốn hưu nàng ta, mà là vì muốn tiền.

“Ba mươi lượng? Chỉ một bào thai không biết là nam hay nữ còn chưa có sinh ra mà đáng trị giá ba mươi lượng?” Lý thị ở một bên thét chói tai, nàng biết là khoản bạc này được nhà nước đề ra, nhưng nàng cũng không đồng ý, tiền trong công quỹ là của các nàng đấy, mắt thấy Như Ý được gả ra ngoài là bọn họ sẽ phải ở riêng rồi, nếu thật sự phải cho Bạch gia, bọn họ không phải sẽ giống như đám người lão Tứ, đi ra ở riêng với hai bàn tay trắng sao? Như vậy không được!

“Chúng ta là làm hộ nhà nông, cho dù làm vất vả một năm cũng chưa chắc có thể tích lũy được mấy lượng bạc, các người vừa mở miệng đã đòi ba mươi lượng, là muốn lấy hết gia tài của chúng ta sao? Nói trở lại các người nghĩ rằng chúng ta cái gì cũng không biết hay sao? Một tiểu tử lớn bán cho đám người Nha Từ cũng không tới ba mươi lượng bạc, đứa nhỏ kia của nhà người còn chưa sinh hạ xuống lại không biết là nam hay nữ mà trị giá nhiều tiền như vậy!”

“Đây chính là trường tôn mà Bạch gia chúng ta trông đợi nhiều năm, tất cả mọi người đều nói là nam đinh, ta nói trị giá ba mươi lượng thì chính là ba mươi lượng, nếu các người không cho, vậy chúng ta sẽ đem Cát Tường để lại.” Trương thị trợn mắt nói.

Bạch Nhị Bảo nói: “Ta cũng khẳng định đây chính là nhi tử, bây giờ con trai ta không còn, thân thể của vợ ta cũng bị tổn thương, còn không biết lúc nào mới có thể mang thai nữa, nói không chừng sẽ tuyệt hậu, ba mươi lượng ta còn chê ít đấy, đại ca huynh nói một câu đi!”

Bạch Đại Bảo nói: “Nàng đã sinh qua ba nữ nhi nhưng ta vẫn không có hưu nàng, ta liền thầm nghĩ trong nhà còn có nhị đệ là đàn ông, có thể giúp Bạch gia chúng ta tiếp tục truyền đời lại, kết quả nàng ta lại hại mất, nữ nhân như vậy dù có hưu, ta cũng không đau lòng, muốn ba mươi lượng bạc chính là vì

để cho đám người nhĩ đệ bọn họ một câu trả lời thỏa đáng, để xem bệnh cho nhĩ đệ muội, cũng vì để ba nha đầu còn có mẹ ruột, nếu không cho ta ba trăm lượng ta cũng không giữ nàng, nàng thật sự là lòng dạ hiểm độc!”

“Cha Đại Nữ, người không thể bỏ ta được, người bỏ ta ta liền treo cổ ở trước cửa Bạch gia!” Cát Tường khóc, liền lôi kéo Uông thị để cầu xin: “Nương, mau giúp con đi, mau đưa cho bọn họ ba mươi lượng, con bị huơ thì trong nhà cũng không còn mặt mũi nào nữa, hai người liền cho con số bạc này đi, con biết trong nhà nhất định có số tiền kia.”

“Trong nhà làm sao có được số tiền kia? Đại cô, ta thấy không bằng muội trở về nhà đi, tới lúc đó lại tìm một gia đình tốt, trong thiên hạ cóc ba chân khó tìm, chứ nam nhân hai chân thì có rất nhiều.”

Lý thị nói, trong lòng nàng nghĩ Đại cô từ này còn trẻ, dù thanh danh không tốt thì cũng có thể tìm người gả đi được, tới lúc đó bọn họ có thể đòi thêm một lần sinh lễ, so với việc phải mang ra ngoài ba mươi lượng bạc thì có lợi hơn nhiều.

Cát Tường quay phắt lại đánh Lý thị, mắng nàng là người đàn bà nhẫn tâm, liền quay về phía Tạ Hữu Hòa bảo hắn phải huơ Lý thị, Lý thị cũng không để bị đánh, cùng với Cát Tường cẩu xé với nhau, chẳng qua hai người mới đánh được mấy cái đã bị kéo ra rồi, hai người trừ đầu tóc lộn xộn thì cũng không có chỗ nào thương tổn, chỉ là quá mất mặt thôi. Phương thị quở trách các nàng hai câu, thật ra trong lòng nàng cũng hận không thể đánh Cát Tường.

Trương thị nhìn náo nhiệt xong, liền nói với Uông thị: “Thân gia, Bà nói một chút xem rốt cuộc là mang bạc đưa ra hay là để Cát Tường ở lại, ta thấy chuyện này bà phải làm chủ thôi.”

Toàn bộ người Tạ gia đều khẩn trương nhìn Uông thị, muốn biết bà quyết định như thế nào, bất kể là Cát Tường bị huơ về nhà hay là phải ra bạc, đều không phải là kết quả mà bọn họ nguyện ý tiếp nhận.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Lý thị làm âm ỉ

Uông thị tức giận đến ánh mắt đen xì, muốn trách móc nhưng lại không biết phải nói gì, Bạch gia cũng chỉ để lại hai con đường, hoặc là đem khuê nữ dẫn trở về, hoặc là đưa tiền, bà dĩ nhiên không thể dắt khuê nữ về, nữ nhân bị huơ rồi thì làm sao có thể tái giá được chỗ tốt, nhưng bắt bà phải ra bạc thì giống như ở chợ dao găm vào tim bà.

Cát Tường nhào tới bên cạnh Uông thị liền gào thét, nàng cũng không muốn bị huơ trở về.

“Được rồi. Đừng có gào khóc nữa, đưa tiền!” Uông thị bị Cát Tường lắc lư đến đầu óc choáng váng, hung hăng trừng liếc nàng một cái, nhưng vẫn đau lòng. Dù sao cũng là miếng thịt trên người bà đứt ra, nhìn nàng đầu tóc bù xù trên khuôn mặt còn mang theo tang thương, bà cũng không đành lòng mắng nàng nữa.

Lý thị vừa nghe liền gào lên một tiếng nói: “Nương! Bạc này chúng ta không ra, Đại cô làm ra chuyện này chính là báo ứng của nàng, nàng là nữ nhĩ của Tạ gia chứ không phải là nữ nhĩ của ta, đừng hòng cầm bạc của ta đi cho nàng!”

“Thối lắm! Cái gì là bạc của người? Bây giờ người còn không có ở riêng đâu, toàn bộ bạc này đều là của trong nhà, nếu Cát Tường là khuê nữ Tạ gia, vậy thì có thể tiêu tiền của Tạ gia, đâu tới lượt người đến vung tay múa chân, Đứng ở một bên đó đi!” Uông thị trừng mắt mắng Lý thị, ở trong nhà này bà vẫn làm chủ, ngay cả Tạ Phát Tài cũng phải nghe theo bà, bà muốn làm cái gì thì liền là cái đó, sao tới phiên một con dâu hướng về bà gào thét như vậy.

Lý thị ở một bên gân cổ kêu: “Nương, lời này cũng không thể nói như vậy được, nhà thì không có phân, nhưng thời điểm phân chia bốn phòng bọn họ ra cũng mang những thứ chúng con nên được đều nói, liền đề tới lúc ở riêng thì cho chúng con, đó cũng là tiền mà chúng con tần tần khổ khổ kiếm được, chính là của chúng con, hiện tại sao có thể mang cho Cát Tường chứ? Cứ đưa tiền riêng của nương đi, con cũng không tin người không có tiền riêng!”

Đừng xem bình thường Lý thị rất nịnh bợ Uông thị, đó vì nàng thâm nghĩ muốn trôi qua ngày tốt một chút, mong sẽ có nhiều chỗ tốt, nhưng hiện tại những thứ nàng vốn nên được toàn bộ đều đem cho người khác, nàng cũng không kịp nghĩ ngợi chuyện Uông thị là mẹ chồng của nàng nữa. Bạc này nếu cho Cát Tường thì chẳng khác nào hắt nước đổ đi, cuối cùng nàng nhất định rơi vào kết quả giống như đám người Tạ Hữu Thuận bọn họ phải tay trắng ở riêng, chỉ có là kẻ ngu mới không phản đối.

Đừng nói tới Lý thị mất hứng, người của Tạ gia đều mất hứng, ba mươi lượng bạc đấy, cho Cát Tường chẳng khác nào cho không, nàng ta chắc chắn sẽ không trả lại.

Tạ Hữu Hòa nói: “Nương, ngài nhất định có bạc làm vốn riêng phải không? Lúc này người cũng đừng cất giấu nữa, coi như là đau lòng chúng con, người cho mượn ra đi.” Hắn thâm nghĩ nếu như Uông thị đem vốn riêng lấy ra, Cát Tường có thể lấy, bọn họ cũng có thể lấy, kém nhất cũng là không cần lấy bạc của bọn hắn.

Uông thị mắng Tạ Hữu Hòa một câu, bà tuy có vốn riêng, nhưng bà không nỡ mang ta, bạc trong công có thì bà sẽ không động tới vốn riêng của mình.

Tạ Hữu Khang và Phương thị không lên tiếng, bọn họ là phòng lớn, tương lai hai lão nhân sẽ ở cùng với bọn họ, nhất định sẽ không bạc đãi bọn hắn, cho dù đem bạc trong tiền công ra đưa hết cho Cát Tường, giống như Tạ Hữu Thái nói vậy, lão thái thái còn có vốn riêng đấy, tới lúc đó lấy ra nữa là được.

Tạ Hữu Thái và Từ Thị cũng không lên tiếng, trong lòng bọn họ hoàn toàn chán ghét Cát Tường, không muốn ra bạc, nhưng họ biết, chuyện này cho dù có ra mặt thì cũng vô dụng.

Lúc này Tiêu Lê Hoa thừa dịp không có người nào chú ý liền lôi Tạ Hữu Thuận xuống, kéo hắn về phía sau, nàng lo lắng hắn can thiệp vào, trong nhà cũng chỉ có năm mươi lượng bạc, cho nhà mẹ đẻ mười hai lượng, trả cho nhà Vương Đại Sơn là mười hai lượng, vừa còn dư lại đúng ba mươi lượng, nếu không phải hôm nay mới đem bạc nhận tới tay, nàng còn muốn hoài nghi có phải là đặc biệt tới hãm hại bọn họ hay không.

Tạ Hữu Thuận nhẹ nhàng nắm lấy tay Tiêu Lê Hoa, cúi đầu cười với nàng.

Tiêu Lê Hoa thả lỏng tâm tình, không phải là nàng hẹp hòi, Đại cô này nếu như tốt, nàng nhất định sẽ giúp, nhưng Cát Tường là tròng phật đứng tội, không nói tới trước kia các nàng quan hệ bất hòa, chỉ nói tới nàng hại người khác sảy thai thì nàng đã không giúp đỡ nàng ấy.

“Aizz. Mọi người nói cũng đúng rồi, nếu đem bạc ra sẽ giống như nước gội lá khoai? Vậy lúc ở riêng lấy cái gì để xây nhà, các người nghĩ xem Cát Tường có thể trả lại sao? Hay là lại phải nhờ cha mẹ đến trả? Tới lúc đó không có tiền xây nhà thì làm sao mà ở riêng chứ? Có phải các người muốn một mực không ở riêng, cứ thế mà sống tiếp hay không? Như vậy cũng được, ta liền vẫn ở đây, chẳng qua sau này đừng mong chúng ta sẽ đem tiền giao cho công quỹ nữa, nhà này cũng có một phần của chúng ta!”

Lý thị thấy mấy nam nhân trong nhà không có ai hát đệm cho nàng liền nóng nảy, nói lớn tiếng, dù sao nàng cũng sẽ không thiệt thòi.

Phương thị vừa nghe đã nóng vội, bọn họ chính là phòng lớn, nhà này đã sớm nói sẽ cho bọn họ, làm sao có thể phân chia cho người khác.

“Cha, người nói một câu đi.” Phương thị không muốn chống lại mẹ chồng, liền gọi Tạ Phát Tài, mặc dù bình thường cha chồng không có lên tiếng, nhưng ở thời điểm mấu chốt vẫn có tiếng nói.

Lý thị nhìn Phương thị một cái nói: “Cha chồng của tâu dĩ nhiên cùng một lòng với ta, liền từ trong quỹ chung để ra tiền.”

Phương thị trong lòng nắc nùng hai tiếng, nhưng cũng không có lên tiếng nữa, ai bảo nàng còn nhớ tới khoản tiền riêng kia.

Tạ Phát Tài giương mắt nói: “Bạc này phải đưa ra.”

Cát Tường vừa nghe lập tức liền nín khóc mỉm cười, biết chắc là mình sẽ không bị hù, lưng nàng liền thẳng lên, thầm nghĩ có nhà mẹ đẻ như vậy, đợi nàng sinh ra được con trai, ở Bạch gia nàng có thể đi ngang, nàng đập đầu xuống đất luôn miệng tạ ơn cha mẹ.

Lý thị há hốc mồm, nàng nhìn thấy Như Ý đang ở một bên, nói: “Như Ý, Hơn ba mươi lượng bạc ở trong nhà có thể bao gồm cả đồ cưới của muội, hiện tại tỷ tỷ của muội đã chiếm đồ cưới của muội rồi, muội còn không lên tiếng?”

Như Ý ôn nhu nói: “Muội cùng với tỷ tỷ có quan hệ tốt nhất, đem đồ cưới của muội cho nàng một nửa thì như thế nào? Hơn nữa muội biết cha mẹ sẽ không để muội chịu thiệt thòi.”

Cát Tường lập tức đi qua lôi kéo tay của Như Ý bắt đầu thân thiết, Như Ý cũng kéo tay nàng an ủi, hai người như tỷ muội tình thâm.

Lý thị gào lên một tiếng ngồi bệt lên trên mặt đất, khóc rống nói: “Mạng của ta làm sao lại khổ như vậy chứ? Đến một nhà như vậy, tân tân khổ khổ kiếm tiền mồ hôi nước mắt thì ra là đi lau móng đất cho người ta, ông trời của ta ơi, đây là muốn bức tử ta à, Đại cô lấy đi ba mươi lượng, tiểu cô tới lúc đó nếu không muốn bị úy khuất thì còn phải lấy thêm số tiền này, nhiều bạc như vậy toàn bộ đều do người làm ca ca tâu tâu chúng ta chỉ ra, không có thiên lý a, có cô nương nhà ai trị giá nhiều tiền như vậy chứ, Hồng Nha, để nương mang con đi bán đi, nhìn xem có thể bán được ba mươi lượng hay không, để cho cô cô của con nàng lại tới cầm mạng đi!”

Nữ nhi của Lý thị là Hồng Nha đi qua khuyên nương, kết quả bị Lý thị nắm lấy, bỏ dậy liền mang nàng đi ra phía ngoài, Hồng Nha vừa nghe thấy muốn bán mình liền lập tức khóc lên.

Người trong nhà nhanh chóng chạy ra cửa ngăn Lý thị, Từ Thị đem Hồng Nha kéo sang một bên.

Lý thị liền ngồi ở dưới đất khóc lớn lên.

Tạ gia loạn thành một đoàn, so với phát tang còn muốn náo nhiệt hơn.

Tiêu Lê Hoa nhìn, thầm nghĩ Lý thị người này nếu náo loạn lên thật đúng là khó lường, chỉ cần không phải làm âm mưu với mình, nhìn nàng âm mưu với người khác quả thật đã nghiền, có một người như vậy ở đây, bạc này muốn từ trên người các con cướp đoạt thì sẽ không được, nàng cũng yên tâm hơn.

Tạ Hữu Hòa là một đại nam nhân lúc này cũng bắt đầu khóc lóc cầu xin cha mẹ đừng ép bọn họ bán nhi bán nữ, nói gần nói xa chính là trong tay Ônong thị có tiền riêng, lúc ở riêng không cho bọn họ cũng thôi đi, nhưng đừng có cướp đoạt của bọn họ, còn như vậy tiếp, nữ thì toàn bộ bọn họ đều phải bán thân làm nô, để cho Cát Tường cầm bạc quay về Bạch gia.

“Đủ rồi!”

Lúc này Tạ Phát Tài rống lên một tiếng, ông cảm thấy mặt mũi cả đời này của bản thân mình đều mất hết rồi, bởi vì bình thường ông không có nỗi giận, lúc này rống to một tiếng trong phòng liền an tĩnh, chẳng qua can đảm của Tạ Phát Tài cũng giống như theo một tiếng quát này cũng dùng hết rồi, ông xoay mặt đối với người nhà Bạch gia nói: “Bạc này chúng ta sẽ đưa, chẳng qua không phai hôm nay, các người cứ đi về trước đi.”

Cát Tường kêu một tiếng cha, nhưng Tạ Phát Tài cũng không nhìn nàng nữa, nàng chỉ có thể níu lấy chéo áo, trong lòng nghĩ chỉ cần đưa ra là được, dù sao Bạch gia nhất định muốn bạc, nàng có thể ở nhà mẹ đẻ nghỉ ngơi mấy ngày.

Trương thị vừa nhìn xong náo nhiệt, thấy Tạ gia náo loạn tới gia đình không yên, tâm tình không có tôn tử của bà cũng khá hơn một chút, thậm chí có ở lại đây nữa cũng không còn tác dụng gì, liền nói hai ngày sau sẽ quay lại, sau đó mang theo hai đứa con trai rời đi. Ngoài cửa Tạ gia đứng không ít người, bọn họ vẫn ngăng đầu ưỡn ngực bước đi, để cho người xem náo nhiệt biết lần này là Tạ gia xui xẻo.

Trong nhà chỉ còn lại người nhà mình, Tạ Phát Tài trầm thống nhìn người trong nhà nói: “Tóm lại Cát Tường không thể bị huỷ được, nàng bị huỷ, tới lúc đó cũng ảnh hưởng tới các người, cho nên bạc này nhất định phải ra, các người không đồng ý cũng phải đồng ý, không muốn cũng phải muốn, lão Tứ có thể trôi qua được, thì các người cũng có thể, nếu thật sự không được thì hoãn ở riêng mấy năm, đợi tích đủ tiền rồi lại ở riêng.”

“Ta tán thành!”

Uông thị nói, thật ra thì bà cũng không muốn ở riêng, những năm này bà đã sớm có thói quen đương gia làm chủ, ở riêng rồi bà còn sai khiến được người nào nữa? Bà cũng không thể tiếp tục lên mặt được.

Lý thị đã cùng cha mẹ chồng vạch mặt, lúc này lớn tiếng phản đối, nàng mới không muốn đem bạc cho Cát Tường, nàng lại tiếp tục làm trâu làm ngựa cho cha mẹ chồng, ở riêng thật tốt, nàng còn muốn tự mình đương gia làm chủ, nhà lão đại và nhà lão nhị cũng không nguyện ý, nhà lão đại lo lắng tới lúc đó cái nhà này bị chia cắt, nhà lão nhị thì muốn cuộc sống trôi qua tự tại.

Lý thị nói: “Nương, trong tay người có tiền riêng, đừng cho là chúng con không biết rõ, con còn nghe thấy người nói với Như Ý sau này muốn đem vốn riêng ra để cho nàng làm đồ cưới, nhưng người có nhiều con trai như vậy, người không nhìn lấy một cái, người lại vì khuê nữ lớn mà để cho ca ca tẩu tẩu chúng con đưa tiền, vì tiểu nữ nhi mà đưa tiền riêng ra, cô nương là bảo bối, nhi tử chẳng lẽ là cô đại sao? Nương người cũng không cần cho cúng con tiền thì cũng đừng muốn của chúng con, có được hay không?”

“Nói vậy, ta làm sao có tiền riêng?” Uông thị tức giận nói, thậm chí Lý thị cái phụ nhân đáng chết này, thật đúng là tìm đường chết.

“Cha, người nói xem có phải là có vốn riêng hay không? Bây giờ ngăng đầu ba thước có thần linh, người đừng nói dối!” Lý thị nhìn Tạ Phát Tài.

Tạ Phát Tài ngáp ngừng, không có lên tiếng, thái độ này chính là chấp nhận.

Lúc này những người khác trong nhà cũng bắt đầu nói chuyện, đều nói Uông thị không thể thiên vị.

Uông thị thực sự là không có biện pháp nào nữa rồi, cho dù bà có thương yêu nữ nhi đi chăng nữa thì vẫn còn phải trông cậy vào nhi tử tới nuôi sống, thoảng cái đắc tội cả bốn người là không thể được, cuối cùng bà chỉ thừa nhận trong tay mình có mười lăm lượng bạc, nói cách khác mười lăm lượng còn lại các con trai phải chi ra.

Lúc này Tạ Phát Tài nói: “Lão Tứ không cần đưa bạc nữa, ban đầu lúc hắn rời đi một đồng tiền cũng không lấy, đã cho Như Ý mười hai lượng rồi, năm lượng bạc này không cần hắn ra, nếu như các người để cho hắn phải ra, vậy ba mươi lượng kia toàn bộ liền do các người ra đi, các người cũng đừng cho là ra năm lượng bạc này thì mất hứng, nếu không đưa ra, các người cũng đừng mong ở riêng nữa, điều này ta có thể làm được .”

Tạ Hữu Thuận nhìn cha, trong lòng nghĩ cha vẫn chiếu cố hắn, Tiêu Lê Hoa thậm chí cha chồng này mặc dù nhu nhược, lúc trước Thạch Đầu cùng Mộc Đầu chịu ủy khuất cũng không thể lên giúp, nhưng ở chuyện này cuối cùng cũng nói được lời công bình.

Uông thị trừng mắt nhìn Tạ Phát Tài một cái, nhưng lại không nói cái gì, Tạ Hữu Thái cùng Từ Thị cũng đồng ý, phòng lớn và tam phòng mất hứng, nhưng lại không muốn bỏ ra toàn bộ ba mươi lượng, càng không muốn không được ở riêng, cho nên chỉ có thể không nói lời nào.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Lục phòng

Editor: Vịt

Beta: Tiểu Tuyền

Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa thấy mọi chuyện cũng đã định ra, cũng không tiếp tục ở lại nữa, liền mang theo Thạch Đầu cùng với Mộc Đầu rời đi, lúc ra khỏi cửa bị ánh mắt của không ít người tới xem náo nhiệt quét tới quét lui một lần, muốn từ trên mặt bọn họ nhìn ra được thứ gì, còn có người da mặt dày dạn tới hỏi rốt cục có chuyện gì xảy ra, kết quả như thế nào, khiến bọn họ phải hàm hồ trả lời cho qua.

Tới nhà Vương Đại Sơn đúng lúc nhìn thấy Trương Liên Hương, liền đứng chung một chỗ nói chuyện, Trương Liên Hương cũng hỏi, bọn họ không đói gát nằng, liền đem chuyện vừa trải qua ra nói, Trương Liên Hương lắc đầu liên tục, nói thẳng Cát Tường quả thật tạo nghiệt, vừa hại nhà chồng lại liên lụy tới nhà mẹ đẻ.

“Cũng may lần này cuối cùng không liên lụy tới người, như vậy xem ra các người sớm chút chuyển ra cũng là một chuyện tốt. Mẹ chồng kia của các người thật ra thì cũng không đồng ý muốn ở riêng, hiện tại dùng bạc này của các con trai, tiền xây nhà khẳng định là không đủ rồi, không chừng bà ta còn muốn dùng lý do này để kéo dài không cho ở riêng.”

Trương Liên Hương rất hiểu rõ Ưông thị, một phát liền đoán đúng.

Tiêu Lê Hoa cười nói: “Có Tam tẩu kia của ta ở đây, nhà này nhất định phải phân ra, chẳng qua không có tiền xây nhà thì sẽ còn ở lại nhà cũ, chỉ là mẹ chồng không thể đem bạc nhập vào quỹ chung được nữa, tới lúc đó chỉ có thể nhìn nhưng không thể lấy vào trong tay, nhất định sẽ khó chịu. Đại ca Đại tẩu đoán chừng cũng sẽ không nguyện ý.”

“Người nói phải” Trương Liên Hương cũng cười, nghĩ thầm Tiêu Lê Hoa hiện tại còn nghĩ thông thấu hơn nàng nhiều, bản thân thấy mình với nàng thật sự có thể hàn huyên với nhau.

Cùng Trương Liên Hương tách ra, đợi Tiêu Lê Hoa trở lại nhà bắt đầu nấu cơm, lúc này cơm trưa bọn họ vẫn không có ăn, hiện tại thật sự rất đói bụng. Ăn cơm xong, người một nhà ngồi trong sân hóng mát, lúc này là thời điểm mặt trời xuống núi, cái không khí nóng ban ngày từng chút mát mẻ dần xuống, từng cơn gió nhỏ thổi tới, hết sức thoải mái.

Tạ Hữu Thuận nhìn Tiêu Lê Hoa may y phục, thấy nàng cúi đầu nghiêng mặt nhìn xuống, còn có đường may tinh mịn kia, đó chính là y phục của hán đã được giặt sạch sẽ, trong lòng hán cảm khái một trận, thầm nghĩ bản thân mình coi như là khô tẩn cam lai, rốt cục nương tử cũng quay đầu lại rồi, lại nhìn hai đứa con trai đang chơi đùa ở bên cạnh, bọn nhỏ đã không còn có bộ dáng vô cùng bẩn nữa, trên người đã mặc y phục, mặc dù cũ nhưng được giặt sạch sẽ, đầu tóc cũng sạch sẽ chỉnh tề, trên mặt mang theo nụ cười, càng cảm thấy cả trái tim rất sáng khoái giống như bị gió thổi qua.

Ngày thứ hai Tạ Hữu Thuận cùng với Tiêu Lê Hoa liền mang theo hai đứa con trai đi tới thôn Thảo Đầu, đem chuyện tới Tiêu gia trang gặp được Tiêu tiểu thư nói ra, để cho bọn họ thoải mái và buông lỏng tinh thần, Lưu quản gia kia sẽ không lại tới gây chuyện nữa, hơn nữa đem mười lượng bạc giao trên tay Tiêu bà tử.

Cả nhà Tiêu gia đều vừa mừng vừa sợ, bọn họ đối với chuyện Tiêu Lê Hoa đi tới Tiêu gia trang căn bản không ôm hi vọng, kết quả nàng không chỉ làm được mà còn cảm bạc mang trở lại.

“Tỷ tỷ, cảm ơn tỷ!” Mai Hoa ôm Lê Hoa liền khóc, lần này là cao hứng mà khóc, nàng đã chuẩn bị nhận mệnh sẽ phải gả cho Lưu quản gia rồi, hiện tại không cần nữa, nàng vừa muốn cười vừa muốn khóc. Thật ra trong lòng nàng vẫn nhận thức tỷ tỷ Tiêu Lê Hoa của mình, dù tỷ hại bản thân mình không gả đi được nhưng mình cũng không trách nàng, nhưng thời điểm nàng biết phải gả cho Lưu quản gia thì trong lòng cũng khổ sở, hiện tại tỷ lại cứu nàng, nàng nghĩ bản thân mình không bao giờ..... oán trách tỷ tỷ nữa, tỷ tỷ vì nàng thật sự là đã tận lực.

Tiêu bà Tử cũng khóc, Vương thị ở một bên khuyên, trong lòng nàng rất vui mừng, Đại cô hiện tại thật là hiểu chuyện lại có bản lĩnh.

Trên mặt Tiêu Đại Thụ cũng nở nụ cười, còn nói hôm nay muốn ăn một bữa ngon, khiến cho Thạch Đầu cùng Mộc Đầu cao hứng muốn nhảy lên.

Tiêu Đại Thụ liền đi mua thịt, còn mua rượu, người trong thôn thấy hán cao hứng như thế liền hỏi xem hán có chuyện vui gì, tất cả mọi người đều kỳ quái, thầm nghĩ Tiêu gia chộc họa, làm sao còn cao hứng như thế được, Tiêu Đại Thụ không thể không cho Lưu quản sự mặt mũi, chỉ nói đại muội muội về thăm nhà, cả nhà đoàn viên nên vui vẻ, chẳng qua đợi tới xế chiều, đám người lần trước tới Tiêu gia nói Lưu quản gia bị thương nổi giận đến muốn bạc lại tới thôn Thảo Đầu lần nữa. Đến Tiêu gia thấy Tiêu Đại Thụ liền nhận lỗi, nói Lưu quản gia bị thương không thể đến đây, để cho bọn họ tới nhận lỗi, nói không biết hóa ra bọn họ quên biết Tiêu tiểu thư, có nhiều điểm đặc tội, lại mang theo không ít lễ vật đưa cho bọn họ.

Cũng sớm có người tới đây để xem náo nhiệt, vừa nghe những người đó nói vậy liền lập tức kinh ngạc, thầm nghĩ Tiêu Đại Thụ làm sao có thể quen biết tiểu thư Tiêu gia chứ? Đây đối với bọn họ mà nói quả thực là có núi dựa lớn rồi, phải biết rằng người thôn Thảo Đầu có chín phần đều thuê đất của Tiêu gia trang, trong mắt bọn họ Tiêu gia trang so với huyện thái gia và hoàng thượng còn quan trọng hơn, đó là cha mẹ áo cơm của bọn họ.

Chờ đám người Lưu quản gia đi, người trong thôn liền đi tới đây, trên mặt đều mang theo nụ cười bảy miệng tám lưỡi nói chuyện với Tiêu Đại Thụ.

Tiêu Đại Thụ nói không phải là hán quen, mà là Lê Hoa quen, hán nói như vậy là vì muội muội có thanh danh không tốt, muốn tranh giành sĩ diện cho nàng. Hán cũng biết người trong thôn đều nói Lê Hoa muốn leo lên cành cây cao kết quả không leo lên được còn tự mình ngã thảm, hiện tại để bọn họ biết muội tử của hán cũng có tiền đồ, có thể cùng tiểu thư Tiêu gia nói chuyện.

Chuyện này khiến người thôn Thảo Đầu đều nhìn Tiêu Lê Hoa với ánh mắt khác, thầm nghĩ Tiêu Lê Hoa này thật đúng là người khó lường, một thôn phụ có thể làm cho tiểu thư Tiêu gia vì nàng đi trách móc quản gia đặc lực trong nhà, hay là họ hàng với Cố quản sự. Tất nhiên trong chuyện này cũng có không ít người cho rằng nàng đi làm nha hoàn cho nhà giàu người ta mới lãnh lợi như vậy, thầm nghĩ có nên xúi giục đưa khuê nữ đang ở trong nhà đi không, được dạy dỗ một chút, cho dù không làm di nương thì cũng có thể trở nên lãnh lợi hơn.

Tiêu Lê Hoa vì muốn người nhà mẹ đẻ đang ở trong thôn trôi qua khá hơn một chút, liền tùy ý nói chuyện với những người kia, tất nhiên là không đem chuyện mình đi Tiêu gia trang nói hết toàn bộ, chỉ nói những nói cuội, nhưng cũng khiến những người đó sùng sốt, Tạ Hữu Thuận nghe vào trong tai, trong lòng cười không ngừng.

“Lê Hoa, lúc trước còn cảm thấy muối có chút thay đổi, hiện tại mới phát hiện muối thay đổi rất lớn, còn có thể nói được như vậy, nhưng so sánh với trước kia thì nói chuyện càng khiến người ta thích nghe hơn rồi.”

Vương thị đem hương thân cuối cùng tiễn đi, cười nói với Tiêu Lê Hoa.

Mai Hoa cũng gật đầu, nói: “So với trước kia Tỷ tỷ càng biết nói chuyện hơn, cười lên nhìn rất đẹp.”

Tiêu Lê Hoa quần bách, nghĩ thầm thì ra Tiêu Lê Hoa thích nói chuyện, chẳng qua thời điểm âm ỉ chiếm đa số, bản thân mình không thích gây lộn, nhưng nàng cũng không phản đối, nàng hiện tại chính là Tiêu Lê Hoa, thì những chuyện mà Tiêu Lê Hoa làm đều là chuyện của nàng, chỉ có thể tiếp nhận.

Xế chiều người một nhà liền rời đi, lần này bọn họ rời đi cũng có không ít người nói chuyện với bọn họ, dọc theo đường đi được người cười tiễn ra khỏi thôn.

Được tiễn ra ngoài làm sống lưng Tiêu Đại Thụ còn muốn thẳng hơn so với thường ngày.

“Tiêu gia trang này quả thật đúng là có uy tín, chỉ là một món đồ nhỏ như vậy mà có thể thay đổi được cách nhìn đáng ghét của người trong thôn đối với một người, xem ra có tiền có đất thật tốt, Hữu Thuận, sau này chúng ta cũng tranh thủ mua thật nhiều ruộng đất để làm đại địa chủ được không?”

“Tốt.” Tạ Hữu Thuận trả lời, thật ra thì trước kia hắn cũng có mơ ước cố gắng kiếm thật nhiều tiền để làm người có tiền, chẳng qua về sau giấc mộng này cũng từ từ phai nhạt, sau đó cưới Tiêu Lê Hoa sinh hai đứa con trai xong lại càng không có, hắn chỉ muốn có thể làm cho hai đứa con trai lớn lên là tốt rồi. Hiện tại vợ thay đổi càng thêm tốt hơn, không hề ngại hắn không có tiền đồ nữa, thậm chí cùng hắn cùng nhau kiếm tiền qua ngày thật tốt, trong lòng hắn lại từ từ bốc cháy lý tưởng hào hùng năm đó.

Tiêu Lê Hoa thấy Tạ Hữu Thuận không giống như trước kia nghe thấy nàng nói kiếm tiền liền lo lắng, nụ cười trên mặt cũng càng thêm rực rỡ, đây là cha của hai đứa nhỏ, là nam nhân nàng chuẩn bị cùng nhau sống, dĩ nhiên có thể một lòng là tốt nhất.

Thạch Đầu nghe thấy cha mẹ nói sau này muốn kiếm tiền mua đất để làm đại địa chủ, cũng vui mừng cúi xuống cười híp mắt, mặc dù hắn còn nhỏ, nhưng cũng biết trong nhà có nhiều đất nhiều tiền có thể trôi qua thật tốt, có thể ở căn nhà lớn, có thể mặc quần áo mới, cũng có thể ăn no, Mộc Đầu thấy cha mẹ và ca ca cười thì hắn cũng khanh khách cười.

Trở lại trong thôn, bọn họ về nhà trước, sau đó liền đi tới nhà Vương Đại Sơn, đem xe trả lại, lại đem bạc từ trong nhà lấy ra để trả cho Vương Đại Sơn.

“Gấp làm gì? Lúc này mới mượn mấy ngày liền có tiền trả về rồi?” Trương Liên Hương vừa thấy bọn họ trả tiền lại đã nói “Các ngươi là đi nhà mẹ đẻ của Lê Hoa mượn tiền hả? Mau trả lại đi, không phải vừa nói thím ngã bệnh, đang cần tiền sao, sao các ngươi có thể lấy tiền của bọn họ nơi được? Chúng ta không thiếu tiền, trước đừng vội trả cho chúng ta!”

Lúc này Vương Đại Sơn đang ở nhà, cũng bảo Tạ Hữu Thuận đem tiền lấy về.

Tiêu Lê Hoa thầm nghĩ đối phương thật sự là người tốt, nhưng nàng vẫn đem bạc đưa cho họ, còn nói là vừa lúc nhà mẹ đẻ có số bạc này, liền lấy ra cho mình, bọn họ vẫn còn.

Trương Liên Hương chỉ có thể đem bạc thu lại.

Chờ bọn họ trở về nhà, chỉ thấy cửa nhà mở ra, từ trong viện truyền tới tiếng khóc của Mộc Đầu, hai người vội vàng chạy vào thì nhìn thấy Lý thị cùng với Cát Tường đang từ trong nhà đi ra ngoài.

Tiêu Lê Hoa tức giận sắc mặt nghiêm nghị nói: “Các ngươi tới nhà của ta làm gì? Mộc Đầu tại sao lại khóc, bảo bồi của nương, đừng khóc, nương đã về rồi”

Tiêu Lê Hoa quát các nàng một câu liền không quản các nàng nữa, bởi vì nàng thấy Mộc Đầu đang ngồi ở trên mặt đất khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn khóc tới hồng lên, nước mắt chảy ra đầy mặt, đem nàng đau lòng liền lao tới ôm hắn vào lòng để dỗ dành, lại ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn hôn một ngụm, trong miệng không ngừng dỗ dành.

Mộc Đầu đưa tay nhỏ bé ôm thật chặt lấy Tiêu Lê Hoa, ủy khuất tới nấc lên.

Thạch Đầu cũng nhào về phía trước ôm lấy Tiêu Lê Hoa, kêu lên: “Nương! Bọn họ lục đồ nhà chúng ta, còn đẩy con ra cửa, còn nhéo lỗ tai của con !”

Tiêu Lê Hoa vừa nghe vốn là lửa giận đang xông lên lại càng thêm tức giận, dụ dỗ tiểu Mộc Đầu buông tay, vừa nhìn lỗ tai của Thạch Đầu quả nhiên thấy đỏ lên, lập tức xoay người lại nói với Tạ Hữu Thuận: “Nhìn một cái Tam tẩu cùng với muội muội tốt của chàng, thừa dịp chúng ta không ở nhà mà tới làm thổ phỉ, lục phòng của chàng còn đánh con chàng, ta xem họ còn muốn làm chủ nhà của ta, nếu chàng không quản được thì đừng trách ta động thủ!”

Tạ Hữu Thuận cũng tức giận a, hắn mới đi ra ngoài được bao lâu đâu, trong nhà liền xảy ra chuyện như vậy, hắn mới trôi qua cuộc sống yên ổn đã có người tới làm phiền thêm, mà còn là người trong nhà.

“Các ngươi ở đây lục cái gì? Nhà của ta có cái gì để mà lục? Nếu không nói rõ ràng chúng ta phải tới nhà cha mẹ nói một chút, nhìn một chút xem người làm chị dâu cùng với muội muội tới lục soát nhà của ta thì có cái quý cụ này hay không?”

“Tứ ca, huynh đừng tức giận, là một chiếc nhẫn vàng muội mang về đã mất, người ta nói Thạch Đầu trong nhà huynh nhặt được, ta liền tới lấy, nhưng

Thạch Đầu nhất quyết không đưa, ta không có biện pháp chỉ có thể tới lục, tứ ca, huynh nói một chút, đưa nhỏ Thạch Đầu này của huynh, nhỏ như vậy mà còn thế, sau này lớn lên phải làm sao?” Cát Tường ánh mắt lom lom nhìn nói.

Lý thị ở một bên thêm dầu thêm mỡ nói: “Đúng vậy, Tạ gia chúng ta bao nhiêu năm đã không xảy ra chuyện cướp hoặc là trộm, như vậy không được, hãy mau mang chiếc nhẫn vàng giao ra đây đi, nếu không tới lúc đó truyền đi thì không dễ nghe.”

Tiêu Lê Hoa vừa nghe lời này tức muốn cười lên, đem Mộc Đầu nhét vào trong ngực của Tạ Hữu Thuận, đi qua liền tát Cát Tường một bạt tay, sau đó đập lên đùi Lý thị cho nàng ngã xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Đoạn tuyệt

Động tác của Tiêu Lê Hoa vừa nhanh vừa ác, bạt tai tát thẳng lên mặt Cát Tường vang lên âm thanh vang vọng, Cát Tường vừa hét Nương một tiếng, liền bụm mặt lùi về phía sau tới mấy bước, Lý thị lại càng thêm, bị Tiêu Lê Hoa đá một cước lên trên đùi trực tiếp bị ngã trên mặt đất, vội ôm chân kêu thảm, Tiêu Lê Hoa còn chưa giải hận liền đi tới đập thêm hai đập nữa.

Tạ Hữu Thuận nhìn Tiêu Lê Hoa đánh người cũng không ngăn cản, ôm Mộc Đầu lạnh như băng nhìn Lý thị cùng với Cát Tường.

Mộc Đầu mở to mắt, một đôi mắt to đầy nước, cắn bàn tay nhỏ bé nhìn mẹ hấn đánh người, Thạch Đầu cũng nhìn, chỉ cảm thấy thật hết giận, cũng muốn đi tới đá hai đá rồi.

“Tiêu Lê Hoa! Ngươi dám đánh ta! Ngươi cái nữ nhân chết tiệt này, tại sao ngươi lại đánh ta?” mới vừa rồi Cát Tường bị đánh có chút sững sờ, lúc này đã lấy lại được tinh thần, hướng về phía Tiêu Lê Hoa la hét lớn lên, quơ cánh tay muốn xông tới đánh lại Tiêu Lê Hoa để xả giận cho chính mình, kết quả bị Tiêu Lê Hoa đánh thêm một bạt tai cực nhanh ở má bên kia, vừa kêu la to đồng thời cũng không dám tiến lên trên nữa.

“Chính là đánh các ngươi đấy, hai kẻ không biết xấu hổ, chạy tới nhà người khác định làm kẻ trộm lục tung lên, còn đánh đứa nhỏ, bị phát hiện còn muốn cắn ngược lại một cái, thứ gì chứ?”

Tiêu Lê Hoa vừa ngoan độc đập một cước xuống Lý thị đang muốn bò dậy, lại khinh bỉ nhìn chằm chằm các nàng.

Lý thị kêu ai ui một tiếng, rốt cục cũng bò dậy, đứng ở phía sau Cát Tường. Nàng có chút sợ Tiêu Lê Hoa, thầm nghĩ nàng đánh người hình như có chút tiến bộ, trước kia các nàng cũng có động chân động tay qua, nhưng Tiêu Lê Hoa chỉ biết túm tóc cào mặt người, lại không vung tay tát người đá người, hơn nữa còn nhanh chuẩn tới như vậy, nàng vừa rồi mới nghĩ muốn xoay người lại đều không thể bò dậy nổi, hiện tại chân bị thương tới mức cũng không vững nữa, nhìn lại Cát Tường hai bên má đều có dấu tay đỏ rực, nàng nghĩ vẫn là trốn tránh một chút là tốt.

Cát Tường trừng mắt nhìn Lý thị một cái, thầm nghĩ thật vô dụng.

Tạ Hữu Thuận bảo Thạch Đầu đi gọi người nhà cũ tới đây, chuyện hôm nay hẳn sẽ không để cho các nàng lừa gạt cho qua, chuyện này thật sự quá đáng, hơn nữa có dấu điểm cũng không dấu điểm được, nhìn mặt Cát Tường cùng với cái chân cà thọt của Lý thị liếc một cái là người ta có thể nhìn ra. Thạch Đầu cực kỳ nhanh nhậy, Lý thị và Cát Tường đều lo lắng, chẳng qua Thạch Đầu đã đi rồi, có gọi cũng không trở lại, hai người thầm nghĩ phải cẩn thận rồi là tới nơi này để tìm đồ, rồi lại nói Tiêu Lê Hoa đánh các nàng, tới lúc đó không chừng còn không biết người nào đứng người nào sai.

Tạ Hữu Thuận thấy Tiêu Lê Hoa tức giận tới mặt đỏ bừng, đem Mộc Đầu đưa cho nàng, để cho nàng ngồi trong nhà nghỉ ngơi một chút, lát nữa sẽ có người tới thu thập Lý thị cùng với Cát Tường.

Mộc Đầu ôm lấy Tiêu Lê Hoa mềm nhũn nói: “Nương, không giận, không giận, Mộc Đầu không khóc.”

“Nương xả giận cho Mộc Đầu, các nàng dám đánh Mộc Đầu, nương giúp con đánh bọn họ, Mộc Đầu ngoan.” Tiêu Lê Hoa nghe giọng nói mềm nhũn êm ái của nhi tử, trong lòng đã hết giận tới phần nửa, trừng mắt liếc nhìn Lý thị cùng với Cát Tường, nói với Tạ Hữu Thuận: “Không được để cho bọn họ đi, hôm nay phải nói ra cho rõ ràng, để cho bọn họ biết được nhà chúng ta không phải nghĩ muốn đến lục là lục được, bọn nhỏ không phải muốn đánh là đánh, còn mất đi nhẫn vàng? Hai kẻ ngu xuẩn!”

Tiêu Lê Hoa ôm Mộc Đầu vào trong phòng, đem Mộc Đầu đặt ở trên giường gạch lại bắt đầu kiểm tra xem trên người hẳn có thương tích nào không, hỏi hẳn xem có bị đánh hay không, biết được Lý thị nhéo lỗ tai hẳn còn đầy hằn, sắc mặt lại càng không đẹp mắt, ở nhà chính Tạ Hữu Thuận nghe xong sắc mặt cũng càng không dễ nhìn.

Lý thị cùng Cát Tường cũng không ngừng kêu to la hét với Tạ Hữu Thuận, lần qua lần lại nói các nàng tới nơi này là để tìm đồ, bảo Tạ Hữu Thuận phải quản giáo bọn nhỏ cùng thê tử cho thật tốt, còn nói chuyện này không xong, chẳng những muốn lấy nhẫn vàng của bọn họ, còn muốn bồi thường tiền thuốc thang. Chẳng qua sau khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của Tạ Hữu Thuận thì từ từ không lên tiếng nữa, cũng dần yên tĩnh lại, trước cửa nhà Tạ Hữu Thuận cũng rất nóng nảy, có người thấy Thạch Đầu chạy đi tới nhà cũ, thấy hẳn gấp như vậy liền hỏi hẳn có chuyện gì, hẳn chỉ nói tam bá nương cùng với đại cô nhân lúc cha mẹ hẳn không có nhà liền vào trong nhà lục học tủ, sau đó liền bỏ chạy đi, nghe thấy hẳn nói như vậy có không ít người liếc nhìn

nhau, sau đó toàn bộ đều chạy tới đầu thôn Tây.

Những người ở nhà cũ nghe được lời của Thạch Đầu toàn bộ đều nổ tung rồi, tất cả đều ồn ào đi tới, ngay cả Uông thị cũng không chịu ở lại.

Tạ Phát Tài vừa thấy trước cửa nhà tứ nhi tử có một nhóm người liên nhúc đầu, thầm nghĩ lần này Tạ gia lại muốn mất mặt, trong lòng hắn còn đang tức giận với đại nữ nhi, thầm nghĩ lúc này vừa mới bị nhà chồng đuổi trả về, bắt người trong nhà phải bồi thương mất ba mươi lượng bạc, giờ tới đây lại gây ra chuyện rồi, thật là một kẻ chuyên gây chuyện.

“Lão Tử! Người dám đánh chị dâu? Người có phải là người hay không? Hôm nay nếu người không cho ta một lời giải thích thì ta cùng với người không xong đâu!” Tạ Hữu Hòa vừa thấy Lý thị ngồi dưới đất ôm chân kêu la liên nóng nảy.

Cát Tường bùm mặt chạy tới trước mặt Uông thị khóc lên, nói Tiêu Lê Hoa đánh nàng, tứ ca nhìn thấy cũng không chịu quản.

Uông thị thấy khuôn mặt Cát Tường sưng phù, liền biết người hạ thủ có bao nhiêu ngoan độc, liền hướng về phía Tạ Hữu Thuận mắng, còn muốn đi vào trong nhà tìm Tiêu Lê Hoa để tính sổ, bà vừa mới mắng Tiêu Lê Hoa, Tiêu Lê Hoa liền ra ngoài.

“Mọi người tới vừa đúng lúc, trước đừng vội chửi mắng chúng ta, sao các người không hỏi trước xem tại sao ta lại đánh họ? Chờ lên tiếng hỏi rõ rồi sẽ biết ta đánh còn nhẹ!”

Tiêu Lê Hoa khinh miệt nhìn xuống hai nữ nhân đang khóc sụt sùi, trong lòng thầm nghĩ ngày hôm qua Lý thị còn cứng rắn không muốn chi tiền cho Cát Tường cùng với Cát Tường đánh một trận, hôm nay lại có thể cùng đi tới nhà nàng để lục lợi tiền, thật là một đôi hoa tuyết thể, sau này phải cách họ càng xa càng tốt.

Tạ Hữu Hòa hét lên: “Bất kể các nàng làm cái gì, người cũng không thể đánh người được, đây chính là chị dâu cùng với Đại cô của người, có lời gì không thể từ từ nói chuyện sao? Thật là một người lỗ mãng không nói đạo lý, còn tưởng rằng ngã một cái thì đã trở nên tốt lắm, thì ra vẫn cái đức hạnh trước kia, từ đệ, người vợ này của người nếu không quản cẩn thận sau này gia đình sẽ không yên!”

Tạ Hữu Thuận nói: “Vợ ta là cái dạng gì chính là chuyện của ta, tam ca cứ quản tốt vợ của huynh là được, nếu như huynh nói vợ của huynh thừa dịp chúng ta không có ở đây thì đi vào trong nhà của chúng ta lục soát loạn lên còn đánh con trai của chúng ta là đúng, vậy cũng được, sau này ta cũng sẽ tới nhà của huynh lục đồ, đánh hai đứa con trai của huynh, tới lúc đó nếu có hạ thủ nặng thì tam ca chớ có trách ta!”

Tạ Hữu Hòa tức giận còn chưa kịp nói thì Tạ Phát Tài liền hỏi: “Hữu Thuận, con dâu cùng với Cát Tường thật sự tới nhà con lục soát loạn lên?”

Tạ Hữu Thuận không trả lời, trực tiếp đem rèm cửa ở hiên nhắc lên, Tạ Phát Tài đi tới vừa nhìn thấy, sắc mặt lại càng không đẹp mắt rồi, bên trong đã loạn tới không thành hình dáng gì nữa rồi.

Con người Lý thị vừa chuyển vừa nói: “Phòng kia không phải là chúng ta lục, là bọn hắn tự mình lục, bởi vì không muốn đem chiếc nhẫn vàng kia trả lại cho Cát Tường!”

Tiêu Lê Hoa nghĩ người này thật vô sỉ, lại muốn cắn ngược lại một lần.

Cát Tường cũng nói theo lời nói của Lý thị, nói phòng không phải là các nàng lục, các nàng chẳng qua là thấy Thạch Đầu Mộc Đầu nhặt được nhẫn vàng của nàng nên mới tới đây để đòi, kết quả hai đứa bé không trả lại, các nàng liền giáo huấn mấy câu, sau đó Tiêu Lê Hoa che chở cho hải tử rồi cùng các nàng đánh nhau.

“Cha, Nương, hai người mau làm chủ cho con!”

“Cát Tường, muội lấy đâu ra nhẫn vàng? Làm sao cho tới bây giờ ta cũng chưa từng nhìn thấy qua?” Lúc này Tử thị đang ở một bên xen mồm vào hỏi.

“Đừng vậy nha, chiếc nhẫn vàng của muội là ở đâu ra? Chẳng lẽ là Nương đưa cho muội?” Phương thị cũng đứng một bên nói, nàng thầm nghĩ bất kể là có chiếc nhẫn vàng này hay không, trước cứ đẩy trên người mẹ chồng, tới lúc đó lấy cái này làm cái cớ, không tin lão bà tử này không đem tất cả tiền riêng của bà giao ra đây, nàng mới không tin tiền riêng của cha mẹ chồng chỉ có mười lăm lượng bạc.

Uông thị trừng mắt liếc nhìn Phương thị, lúc này nàng cũng kỳ quái Cát Tường lấy đâu ra nhẫn vàng.

Cát Tường nói: “Nhẫn vàng kia là ta nhặt được, cũng không biết của ai, ta đi ra ngoài đi dạo, kết quả trở về liền mất, thời điểm trở về tìm nhìn thấy đám Thạch Đầu bọn chúng nhặt lên, nhưng bọn chúng lại không thừa nhận, ta liền đánh bọn chúng mấy cái, tứ tẩu liền đánh ta với tam tẩu, Nương, chiếc nhẫn vàng kia tình xảo vô vùng, người phải giúp con đòi trở về!”

Tử Thị ở một bên còn nói: “Đại cô, nếu như có chiếc nhẫn vàng đáng giá như vậy, mà người lại cất giấu, mang về cho nhà chồng, lại để nhà mẹ đẻ đưa tiền ra, người có thể an lòng sao?”

Cát Tường liền lập tức ngây người, nàng chỉ lo nghĩ hãm hại tứ ca bọn họ, mà quên mất đi chuyện này, biết làm thế nào cho tốt đây, nhìn thấy người trong nhà sắc mặt âm trầm, miệng nàng mấp máy, không biết nên nói cái gì cho phải.

Tiêu Lê Hoa thầm nghĩ Cát Tường này thật sự là kẻ ngu!

Uông thị thấy nữ nhi lôi kéo bà cầu cứu, trợn mắt nhìn nàng một cái, vẫn mở miệng nói: “Cát Tường khẳng định là muốn đem đồ trả lại cho người đã mất,

lúc này mới cắt đầu đi, đầu có giống dáng vẻ của các người chỉ muốn nhặt được đồ của người khác rồi cho là đồ của mình!”

Mọi người Tạ gia vừa nghe nhất thời đều nghĩ trong lòng Ưông thị nói lời này thật sự là không xấu hổ, cũng không biết là người nào ở đồng cỏ bên ngoài nhặt được trứng gà của người ta nhưng lại nói đây là do gà nhà mình đẻ ra.

Ưông thị thấy người trong nhà cũng không lên tiếng, liền quay đầu hướng về phía Tiêu Lê Hoa đòi chiếc nhẫn vàng kia, còn mắng nằng không quản giáo bọn nhỏ cho tốt, mắng nằng đánh chị dâu cùng với Đại cô là không có quy củ, cũng muốn Tạ Hữu Thuận phải thu thập nằng cho thật tốt.

Tạ Hữu Thuận nói: “Hôm nay chúng ta đi ra ngoài, sau khi trở về ta cùng với thê tử đi ra ngoài chốc lát, chỉ đi tới nhà của Vương Đại Sơn, từ khi chúng ta đi cho đến thời điểm chúng ta trở lại, bọn nhỏ vẫn không có rời nhà đi, thì đi đâu để nhặt chiếc nhẫn vàng nào, trên đường này chúng ta cũng gặp được nhiều đứa nhỏ ở trong thôn, nói muốn tìm bọn nhỏ đi chơi, bọn nhỏ đều nói phải ở lại trông nhà cho chúng ta đều không chịu đi ra ngoài, hai đứa bé ngoan như thế nào, các người không thể không biết rồi!”

Đám người Tạ gia vừa nghe cũng biết đây là lời nói thật, Thạch Đầu cùng với Mộc Đầu vô cùng ngoan, bảo bọn nhỏ ở nhà liền biết điều ở trong nhà, là những đứa nhỏ vô cùng nghe lời. Thật ra thì chuyện chiếc nhẫn vàng kia nói ra bọn họ cũng không tin, mà hai đứa bé kia càng không phải loại người như vậy.

Tiêu Lê Hoa nói: “Tới nhà của ta lục tung lên, còn đánh nhi tử của ta, còn vu hãm con trai của ta, tất nhiên là ta phải đánh các nằng, ở đây ta còn muốn nói thêm một câu, chúng ta đoạn tuyệt quan hệ cùng với Cát Tường và Lý thị, sau này các nằng cũng đừng mong có thể trèo lên cửa nhà chúng ta, vào một lần sẽ đánh một lần, có chuyện gì thì cũng không cần phải tìm tới chúng ta, chúng ta không có loại người nhà như vậy, Hữu Thuận, chàng nói có đúng không?”

Tạ Hữu Thuận suy nghĩ một chút, gật đầu.

Những người Tạ gia vừa nghe liền toàn bộ sững sờ, loại đoạn tuyệt quan hệ này thật sự là quá độc ác, chặt đứt quan hệ cùng với Cát Tường đó chính là không cần có muối muối này nữa, chặt đứt quan hệ với Lý thị cũng là tương đương chặt đứt quan hệ với tam ca Tạ Hữu Hòa này. Gia đình người nông dân bình thường có đánh có nháo, có khinh bỉ nữa thì cũng sẽ không đoạn tuyệt quan hệ, bởi vì chuyện này sẽ làm cho đối phương có thanh danh không tốt, chẳng những là chặt đứt mà còn muốn kết thù kết oán rồi, không ngờ này lại khiến Tạ Hữu Thuận giận tới mức như vậy.

“Lão Tứ, như vậy không được, cũng không có chuyện gì lớn, con hãy nghĩ lại đi.” Tạ Phát Tài nói, ông biết nhi tử này từ nhỏ tới lớn đều cứng chặc, không thích nói chuyện, không nghĩ tính tình lại lớn tới như vậy.

Tạ Hữu Thuận nói: “Cha, đã dám nhân dịp chúng con không có ai ở nhà mà vào nhà chúng con lục lọi lên, còn đánh nhi tử của con, còn vu oan cho con trai của con nhặt đồ mà không trả lại, đây đã là chuyện lớn rồi.”

Ưông thị ở bên cạnh vừa âm ỉ lại vừa mắng, để cho Tạ Hữu Thuận phải thu hồi lại lời nói này, lại mắng Tiêu Lê Hoa mê tâm nhi tử của bà, để cho người Tạ gia ly tâm, còn muốn đi lên đánh Tiêu Lê Hoa, Tiêu Lê Hoa liền trốn ở phía sau Tạ Hữu Thuận, không có muốn cùng mẹ chồng đánh nhau, đánh cũng không có lý, dù sao Tạ Hữu Thuận đã có ý định, để cho hắn tới giải quyết.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Lật xe ngựa

Editor: Vịt

Beta: Tiểu Tuyền

Tiêu Lê Hoa không cho phép Cát Tường cùng với Lý thị sau này tới cửa, cũng chính là muốn đoạn tuyệt quan hệ thân thích, Tạ Hữu Thuận cũng đồng ý, điều này đối với người Tạ gia mà nói chính là một chấn động, khiến bọn họ trợn mắt há mồm. Chẳng qua dù có khuyên hay âm ỉ hay la mắng, thì vợ chồng hai người đều quyết tâm không buông miệng, cuối cùng cả nhà làm âm ỉ tới tận trời tối hăn xuống mới tản đi, chính là tản đi trong không vui.

Náo lên một chuyện như vậy khiến người trong thôn cũng đều biết hết rồi, có người nói Cát Tường cùng với Lý thị không đúng, đáng đời bị đối đãi như vậy, cũng có người cho là Tạ Hữu Thuận bọn họ làm như vậy có chút quá, người trong nhà dù náo loạn nữa cũng không thể vì chuyện này mà không lui tới được.

Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa đi tiễn Vương Đại Sơn cùng với Tạ Khánh Phong xong mới đem cửa đóng lại, trở lại trong phòng nhìn về phía ngọn đèn duy nhất, hai đứa bé đang ngoan ngoãn ngồi ở một bên, chuyện ngày hôm nay khiến bọn nhỏ có chút sợ.

“Nương, sau này Đại cô và Tam bá Nương cũng không thể tới nhà sao?”

Thạch Đầu nhỏ giọng hỏi, hăn hy vọng là như vậy, hăn không thích mấy người Đại cô các nằng.

Tiêu Lê Hoa sờ sờ đầu của hắn nói: “Đúng, sau này cũng không để cho các nàng tới cửa nữa, không chỉ là các nàng, sau này ai tới nhà chúng ta, lực độ rồi đánh người còn oan uống tiểu Thạch cùng Tiểu Mộc của chúng ta cũng đều không được.”

Mộc Đầu tiến tới bên cạnh Tạ Hữu Thuận hỏi: “Cha, có phải không?”

Tạ Hữu Thuận đem hắn ôm đến trên đùi nói: “Sau này không để cho các nàng tới nữa, nhưng về sau nếu có chuyện này nữa thì không nên ngăn cản, phải đi ra ngoài gọi ta cùng với mẹ con, đừng để bị đánh nữa.”

Tiểu Mộc Đầu biết điều một chút gật đầu, gục ở trong ngực Tạ Hữu Thuận ngáp một cái, chuyện ngày hôm nay nhiều lắm, tiểu hài tử chịu không nổi. Tiêu Lê Hoa đi tới trải đệm giường, lại bảo Tạ Hữu Thuận đem hắn đặt xuống, cũng để cho Tiểu Thạch đi ngủ.

“Nương, hôn nhẹ.” Tiểu Mộc Đầu nhắm mắt lại còn nói, lời kéo y phục Tiêu Lê Hoa không buông tay.

Tiêu Lê Hoa cười rồi ở trên trán của hắn cùng với Thạch Đầu hôn một cái, nhìn thấy Thạch Đầu đã nhắm mắt lại, nàng mới ngồi trở lại bên cạnh bàn, thấy Tạ Hữu Thuận ngó chừng mà nhìn nàng liền cười lên.

“Hôm nay ta làm như vậy chàng không oán ta chứ? Dù sao cũng là thân nhân của chàng, nhưng ta nghĩ nếu không làm như vậy thì sau này còn có rất nhiều phiền toái, hơn nữa ta cảm thấy thân nhân như vậy có muốn cũng không có chỗ tốt nào, chỉ làm cho lòng người thêm phiền.” Tiêu Lê Hoa nói, hôm nay Tạ Hữu Thuận phối hợp với nàng, trong lòng nàng cũng rất hài lòng, dù sao lúc trước nàng không có thương lượng cùng với Tạ Hữu Thuận mà đã nói như thế.

Tạ Hữu Thuận nói: “Bây giờ nàng chính là nữ chủ nhân của nhà này, chỉ cần nàng không sai, ta sẽ không phải đối, chẳng qua sau này nếu như mẹ ta tới náo loạn, nàng nên cho bà một chút mặt mũi đi, dù sao vẫn là trưởng bối.”

Tiêu Lê Hoa vừa nghe liền yên tâm, nàng biết ranh giới của Tạ Hữu Thuận, thăm nghĩ mình quả thật là gặp được nam nhân tốt. Nàng biết mình đời này hòa ly không quá dễ dàng, hơn nữa nhìn ở hai đứa con trai nàng cũng không muốn hòa ly, cho nên tâm ý của nam nhân cùng với nàng rất quan trọng, lúc trước yêu cầu của nàng thật sự cũng không nhiều, đối với Tạ Hữu Thuận không đánh chửi nguyên chủ cũng không có ý kiến gì, hiện tại có thể nói hết sức hài lòng.

Bởi vì Cát Tường lại gây họa, người Tạ gia đều tức giận, lại sợ chuyện này lộ ra, người Bạch gia càng muốn hù dọa nàng, cho nên liền lập tức cho người đem nàng đuổi về Bạch gia, đồng thời mang tới ba mươi lượng bạc, nói cho nàng biết nếu không có chuyện gì thì đừng có trở lại, sau này có chuyện như vậy nữa, trong nhà cũng sẽ không quản, để cho nàng tự biết.

Cát Tường có thể đi, Lý thị lại không đi được, nàng bởi vì lực lợi phòng chú em chồng lại còn đánh mắng oan uống cháu trai bị mọi người trong thôn chỉ trích, lập tức chỉ núp ở trong nhà không ra ngoài, càng không dám ồn ào, chỉ dám ở trong phòng tức giận với Tạ Hữu Hòa, khiến cho Tạ Hữu Hòa cũng hết sức bất mãn với tứ đệ, đi tới chỗ Ông thị tố khổ, nói mình bị tứ đệ náo loạn tới mất mặt, ngày ngày tố khổ, Ông thị vốn đã tức giận, hiện tại càng thêm tức giận hơn.

Chuyện để cho Ông thị tức giận còn không dừng lại ở chuyện này, còn có chuyện tiền bạc, bởi vì Cát Tường, bà chẳng những góp vào mười lăm lượng bạc, mỗi khi từ còn phải đóng thêm năm lượng, yêu cầu ra tiền của các con trai là phải ở riêng trước, kiếm tiền cũng không cần giao vào trong quỹ chung, sau khi ở riêng trong vòng một năm cũng chỉ đưa lương thực chứ không đưa tiền, tương đương với việc trong một thời gian ngắn Ông thị không thể từ các con cầm được tới một đồng tiền nào nữa. Chuyện này đối với Ông thị luôn nắm quyền sở hữu tài sản mà nói quả thực quá khó tiếp thu.

Ông thị vì chuyện này ngày ngày mang theo khuôn mặt căng cứng, nhìn thấy ai cũng không thuận mắt, không khí Tạ gia hết sức không tốt.

Từ Thị đi tới nói chuyện phiếm với Tiêu Lê Hoa cũng chỉ dám lạng lẽ, sợ Ông thị biết sẽ mắng nàng, nàng chỉ mong đợi Như Ý mau gả đi, nàng cũng tiện ra ngoài ở riêng. Tiêu Lê Hoa đối với chuyện của Tạ gia không quá cảm thấy hứng thú, nàng đối với những thứ trứng gà muối kia càng có hứng thú hơn.

Vì để cho trứng gà muối có đủ vị ăn thật ngon, Tiêu Lê Hoa cố ý để cho thời gian muối dài hơn, chờ khi lấy ra nấu, trứng gà đều vàng tới chảy mỡ, đặc biệt thơm. Chẳng những hai đứa bé đều rất thích ăn, Tạ Hữu Thuận còn ăn nhiều hơn một phần. Tiêu Lê Hoa cũng thấy ăn rất ngon. Đó là chỉ có một chút nước muối với trứng gà, sau khi nàng cho vào trứng gà muối thêm một chút ngũ vị hương càng làm tăng khẩu vị của trứng gà, thời gian cũng không có nhiều lắm, thứ hai là nàng để lại trứng gà này để ăn, Tạ Hữu Thuận cùng với Thạch Đầu và Mộc Đầu đều nói ăn ngon hơn.

“Hữu Thuận, chàng cảm thấy Tiêu tiểu thư sẽ có hứng thú đối với cách làm trứng gà này hay sao?”

Tiêu Lê Hoa hỏi Tạ Hữu Thuận.

Tạ Hữu Thuận gật đầu: “Sẽ, cho dù nàng không có hứng thú, chúng ta cũng có thể bán cho người khác, đáng tiếc chúng ta chỉ là dân chúng bình dân, nên không thể tự làm tự bán, không cẩn thận sẽ bị người tham muốn.”

Tạ Hữu Thuận có chút tiếc hận, chẳng qua thử nghĩ những tin đồn đã từng thấy, vì an nguy của người một nhà, vẫn nên bán công thức sẽ thích hợp hơn.

Tiêu Lê Hoa cười nói: “Chúng ta kiếm tiền ít một chút, sau này còn có biện pháp khác kiếm tiền, Ta chỉ hi vọng một nhà bốn miệng chúng ta áo cơm không lo là tốt rồi. Trước có tiền nhỏ, nhiều tiền có thể từ từ kiếm được, hơn nữa chàng không thấy biện pháp muối trứng gà này rất dễ bị suy nghĩ ra được sao? Không bằng bán đi, chờ tới lúc chúng ta có số tiền kia rồi từ từ đem cuộc sống tốt đẹp hơn, quen biết được nhiều người hơn, tới lúc đó sẽ có biện pháp kiếm tiền khác cũng không cần chia cho người khác.”

“Nào có nhiều phương pháp kiếm tiền tới như vậy.” Tạ Hữu Thuận nói, sau đó vừa ngừng đầu nhìn Tiêu Lê Hoa, thấy nàng cười nhẹ nhàng, một chút

cũng không có tiếc hận vì đem công thức này bán đi kiếm tiền “Nàng còn có các phương pháp kiếm tiền khác? Cái công thức này sẽ không dễ dàng bị suy ra như cái công thức kia?”

Tiêu Lê Hoa gật đầu, nhưng không có nhiều lời.

Tạ Hữu Thuận thấy Tiêu Lê Hoa gật đầu, nghĩ thầm thì ra nương tử lại biết được nhiều thứ tới như vậy, không trách được nàng đối với việc có thể kiếm tiền mua đất rất có lòng tin. Xem ra bản thân mình chỉ có thể cố gắng giúp đỡ nàng thực hiện được cái mục tiêu này rồi, tưởng tượng sau này trong nhà có thể kiếm được rất nhiều rất nhiều tiền, hẳn cũng rất cao hứng.

Muối trứng gà xong rồi hai vợ chồng liền đem bọn nhỏ gửi ở trong nhà Vương Đại Sơn, mỗi người đeo một giỏ, bên trong giỏ đặt chiếc bình để đi tới Tiêu gia trang.

Dọc đường đi tới Tiêu gia trang cũng rất bình tĩnh, chẳng qua thời điểm gần tới Tiêu gia trang thì đột nhiên từ phía sau có một chiếc xe ngựa, con ngựa kia thật giống như bị sợ hãi, đang chạy cực kỳ nhanh, bất kể phu xe có kéo dây cương như thế nào cũng không dừng được, mắt thấy sẽ xông thẳng tới đám người Tạ Hữu Thuận bọn họ, Tạ Hữu Thuận liền lùi lại kéo Tiêu Lê Hoa tránh sang một bên, nhưng vẫn bị quệt một cái, cả hai người đều ngã trên mặt đất.

“Hữu Thuận, không có sao chứ? Ngã có bị thương chỗ nào hay không?”

“Không có chuyện gì, nàng cũng không sao chứ?” Tạ Hữu Thuận ân cần hỏi Tiêu Lê Hoa, trước đó không lâu đã ngã bị thương, cũng không thể bị lại nữa.

“Ta không có chuyện gì.” Tiêu Lê Hoa thở phào nhẹ nhõm, người không có làm sao là tốt rồi.

Hai người đang quan tâm lẫn nhau liền nghe thấy có người đang lớn tiếng kêu thảm thiết, cả hai người vừa nghiêng đầu, bỗng phát hiện trên xe ngựa có người, chiếc xe ngựa kia đem bọn họ đụng văng xong cũng lập tức rơi xuống rãnh, hiện tại tiếng kêu thảm thiết đoán chừng là người trên xe ngựa, nghe âm thanh này sợ là đã bị thương.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Công tử văn nhã

Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa nghe thấy từ nơi lật xe ngựa có truyền tới tiếng kêu thảm thiết, thầm nghĩ đi qua xem một chút, kết quả phát hiện cái bình bên trong chiếc sọt của Tiêu Lê Hoa lăn ra đụng phải một góc đá nhọn, nhiều cái trứng gà bên trong đã bị hỏng, những cái không hư kia cũng không tốt. Tạ Hữu Thuận nhìn vào trong sọt của mình thấy cái bình bị lăn ra rồi, chẳng qua là không có hỏng mà chỉ đang lệch sang một bên.

Tiêu Lê Hoa khẽ nhăn mặt cau mày, thầm nghĩ xuất sư bất lợi, còn không có đem đồ làm được đưa tới Tiêu gia trang liền bị vỡ mất một chiếc bình, nhưng lúc này cũng không phải là thời điểm đau lòng cái bình cùng trứng gà, cách đó không xa còn có một người đang kêu thảm thiết, cứu người quan trọng hơn.

Hai người dứt khoát đem giỏ ném sang một bên, sau đó bước nhanh đi về phía chiếc xe ngựa kia.

Con ngựa kia ngã trên mặt đất đang nghĩ cách đứng dậy, đem xe ngựa lật ngược lại lay động kéo lên, trong xe ngựa có người, bởi vì có một cái tay đang chộp vào cửa sổ xe, thật giống như đang muốn cố gắng đi ra ngoài, nhưng lại bị xe ngựa lay động dữ dội mà không ra được, sau đó thỉnh thoảng nghe được phía dưới có âm thanh của một người đàn ông oán trách.

“Thật là xui xẻo, làm sao ngựa này lại bị sợ hãi? Sớm biết vậy thì cưỡi ngựa đi ra ngoài sẽ không chật vật như vậy, ai nha, đau chết mất!”

Nói chuyện chính là một người nam nhân trẻ tuổi.

“Người mau đỡ là được, đừng vội đi ra ngoài, cẩn thận ngựa sẽ làm tổn thương người!”

Bên trong không chỉ có một người, còn có một giọng đàn ông lãnh tính vang lên.

Tiêu Lê Hoa nghe thấy âm thanh của hai người này rất vang dội, cũng biết bọn họ không có chuyện gì lớn, ánh mắt liền nhìn thấy người phu xe trên mặt đất không xa kia, thoạt nhìn người bị thương nặng nhất chính là người phu xe kia, đang nằm trên mặt đất kêu rất to, bộ dáng giống như bị gãy chân rồi.

Lúc này Tạ Hữu Thuận đem roi xe ngựa kia của phu xe nhặt lên, đến bên con ngựa kia rút roi vung lên, trong miệng thét mấy câu, rất thần kỳ là con ngựa kia không cử động loạn nữa, chỉ đứng một chỗ kêu to, lúc bị đánh trong mũi còn phát ra tiếng phì phì. Tạ Hữu Thuận đi qua vỗ vỗ vào cổ của nó, sau đó hướng về phía người trong xe nói chuyện, bảo bọn họ đi ra ngoài.

Người trong xe ngựa liền lập tức leo ra, là hai người trẻ tuổi, ăn mặc vừa nhìn liền biết là công tử của nhà có tiền, vải vóc bằng lụa vô cùng tốt, trên đầu là trăm vàng ngọc, hơn nữa lớn lên rất anh tuấn. Hai người mặc dù từ trong xe ngựa leo ra lộ vẻ có chút chật vật, nhưng vừa đứng lên lại chính là hai công

tử văn nhả.

Tiêu Lê Hoa chỉ nhìn hai người một cái sau đó lại nhìn sang Tạ Hữu Thuận, bây giờ trong mắt nàng Tạ Hữu Thuận mới là nam nhân hấp dẫn ánh mắt nàng nhất, nàng thầm nghĩ hẳn chỉ vung mấy roi lại thét mấy tiếng con ngựa kia liền dàng hoàn rồi, thật sự rất lợi hại.

Tạ Hữu Thuận vừa nhìn thấy hai nam nhân từ trong xe ngựa đi liền mắt tự chủ mà nhìn về phía vợ mình, không có biện pháp, bản thân mình cũng biết thê tử trước kia một lòng muốn gả cho người giàu, có đôi khi cùng hắn cãi lộn còn nói bằng vào nhan sắc của nàng thì nên gả cho công tử trẻ tuổi anh tuấn có tiền, mà không phải là một thôn phu sống ở nông thôn nghèo như hắn vậy. Hiện tại trước mặt thoáng cái xuất hiện hai nam nhân, trong lòng hắn khó tránh khỏi khâm trọng, hắn phát hiện bản thân hiện tại càng để ý tới thê tử bên cạnh hơn rồi, chỉ sợ dù nàng nói muốn cùng hắn sống thật tốt nhưng cũng vẫn lo lắng.

Chờ phát hiện Tiêu Lê Hoa chỉ liếc nhìn hai nam nhân tuấn tú kia một cái liền liếc nhìn mình với ánh mắt tỏa sáng, tâm tình của hắn tốt khỏi phải nói, thất lung giống như cũng thăng hơn.

“Nuông tử, ta không sao, nàng có bị dọa sợ không?” Tạ Hữu Thuận đi tới bên cạnh Tiêu Lê Hoa, thấy ánh mắt của Tiêu Lê Hoa vẫn nhìn vào mình, trên mặt liền lộ ra nụ cười.

Tiêu Lê Hoa lắc đầu, trong lòng nghĩ Tạ Hữu Thuận cười lên thật đúng là đẹp mắt a, trong lòng nàng có chút khinh bỉ bản thân giống như vừa làm ra hành động mất hoa si, nhưng vừa thầm nghĩ hiện tại người nam nhân này là nam nhân của mình, nàng liền lễ thắng khí hùng mà chăm chú nhìn về phía hắn rồi.

“Ta không sao, Hữu Thuận mới vừa rồi chàng thật sự rất lợi hại, chỉ quát hai roi lại thét hai tiếng đã làm cho con ngựa kia dàng hoảng rồi, Chàng làm như thế nào vậy?” Tiêu Lê Hoa khiêm tốn hỏi, còn nghĩ sau này gặp lại tình huống như thế cũng có thể chế phục một con ngựa điên.

Tạ Hữu Thuận cảm thấy lúc này thê tử thật là đáng yêu, từ trước tới giờ Tiêu Lê Hoa đều xem thường hắn, sau đó trở nên tốt hơn thì Tiêu Lê Hoa lại khiến cho hắn cảm thấy nàng rất giỏi, hiện tại Tiêu Lê Hoa liền thả mẫn tâm tính đại nam nhân trong lòng hắn rồi, hắn cười nói trước kia từng đánh xe ngựa qua, hơn nữa chỉ cần là động vật thì đều rất nghe lời của hắn.

Đôi vợ chồng đứng chung một chỗ vô cùng ấm áp, để cho hai nam nhân hai mặt nhìn nhau, thầm nghĩ hai vợ chồng này tình cảm thật không tệ, chẳng qua bây giờ tình huống như vậy bọn họ phải làm thế nào? Cho nên một người mặc áo choàng nguyệt sắc trong đó đi tới, nhìn người phu xe đang bị thương ở một bên, người mặc áo choàng màu lam liền ho một tiếng, nói lời cảm ơn với Tạ Hữu Thuận cùng với Tiêu Lê Hoa.

“Không cần phải cảm ơn, có điều con ngựa này của các người làm sao lại bị hoảng sợ, cũng may là đang đi trên đường lớn, nếu như ở nơi nhiều người lại bị thế này thì phải làm sao?” Tiêu Lê Hoa nói, nghe thấy âm thanh của người trẻ tuổi trước mặt, liền nói lời oán trách trước, thầm nghĩ hai vợ chồng mình đang đi đường rất tốt lại bị đụng trúng, còn ngã hỏng cả bình trứng gà muối, tâm tình của nàng không quá tốt, nên trên mặt không có nụ cười nào.

“Tại hạ gọi Triệu Lâm Đình, cũng không biết tại sao ngựa này lại hoảng sợ, làm phiền tới vợ chồng huynh đệ giúp đỡ, không biết vừa rồi có thương tổn tới các người hay không? Các người yên tâm, nếu thương tổn tới các người chúng ta nhất định sẽ đền tiền thuốc thang.”

Triệu Lâm Đình thấy trên người hai người đều có không ít bùn đất, thầm nghĩ hình như lúc trước ở cửa sổ xe nhìn thấy xe ngựa đụng bọn họ, bọn họ lại còn có thể tới cứu người, thật đúng là không tệ, nhất là phụ nhân trước mặt này, nàng nhìn thấy ánh mắt còn lãnh đạm như vậy, còn có một chút không vui nhàn nhạt, thật sự là ngoài dự liệu của hắn.

Nữ nhân này, trước kia là nữ nhân muốn trèo lên cành cây cao, cho dù đã gả cho người ta nhưng nếu thấy bọn họ ăn mặc không tệ, cho dù không câu dẫn thì cũng nên mượn cơ hội tới cướp bọn họ một khoản sao?

Người nam nhân này chính là người nhìn thấy Tiêu Lê Hoa đi chợ và Tiêu Tử Y cùng với Tô Nguyên Xuân cãi vã, là nam nhân mặt dài nhỏ nói chuyện ở trên lầu, mà nam tử áo bào trắng kia chính là người nam nhân còn lại.

Triệu Lâm Đình thầm nghĩ ở chỗ này mà có thể gặp được đôi vợ chồng này thật sự là có duyên phận.

Tạ Hữu Thuận nói: “Bản thân ta là không có bị thương, thê tử nàng có sao không? Nơi nào bị thương thì phải nói ra, cần đi khám đại phu một chút, trước đó không lâu nàng đã ngã bị thương ở đầu rồi.”

Tiêu Lê Hoa lắc đầu nói: “Ta không sao, nhưng chiếc bình kia của chúng ta hư rồi, trứng gà bên trong cũng bị hư mấy quả, nếu bọn họ có tiền thì bảo bọn họ bồi thường đi.”

Tiêu Lê Hoa thầm nghĩ trứng gà này là để nàng mang đi bán lấy tiền, còn không đưa tới trong tay Tiêu Tử Y liền vỡ, thật sự không thuận lợi, hơn nữa một chiếc bình kia cũng là tiền, trứng gà cũng là tiền nha, hai nam nhân này vừa nhìn đã biết là người có tiền, không hướng về phía bọn họ đòi một chút tiền phí thì cũng phải bồi thường tiền cái bình cùng với trứng gà.

Tạ Hữu Thuận cười nói: “Một cái bình hai mươi Văn tiền, mấy cái trứng gà đưa mười văn tiền là được, hơn nữa những thứ nước muối kia, còn có cái giỏ kia cũng bị hỏng, liền đưa năm mươi văn tiền là được.”

Tiêu Lê Hoa gật đầu, thấy Tạ Hữu Thuận tính toán khoản sổ sách này cũng xấp xỉ rồi, sau đó đôi mắt liền nhìn về phía Triệu Lâm Đình, ý chính là mau đưa tiền đi.

Triệu Lâm Đình nháy mắt mấy cái, trong lòng nghĩ hai vợ chồng này thật làm cho hắn ngoài ý muốn, hắn cho rằng bọn họ hoặc là sẽ hướng về phía hắn muốn thật nhiều tiền, hoặc là một văn cũng không lấy, kết quả bọn họ muốn hắn đưa năm mươi văn, hắn thoáng cái nở nụ cười, thầm nghĩ thôn phụ này

thật sự khác với người mà Hoa Hằng nói, là nha hoàn muốn trèo lên cành cây cao câu dẫn chủ tử. Hắn đưa tay từ trong túi tiền móc ra một thỏi bạc đưa tới, nói đây là bồi thường cho bọn họ, không cần trả lại, để an ủi cho bọn họ bị sợ hãi.

Tạ Hữu Thuận nhận lấy giao cho Tiêu Lê Hoa, Tiêu Lê Hoa cất đi, nếu đối phương nguyên ý cho thì các nàng nhận, thật sự là bị sợ hãi, hơn nữa khối bạc này thoát nhìn có bốn, năm lượng, lại là một khoản tiền tài ngoài ý muốn, tâm tình của nàng liền rất tốt.

Lúc này nam nhân áo trắng kia cũng đi tới cảm ơn bọn họ, còn nói người phu xe kia đã gãy chân.

Tiêu Lê Hoa thăm nghĩ nam nhân gọi là Hoa Hằng này thật đúng là có khí chất, nếu như nói Triệu Lâm Đình giống như một công tử ca thích vui đùa thì hẳn chính là loại nam nhân trông coi gia nghiệp, ánh mắt của hắn nhìn người một cái đều tạo cho người ta một loại áp lực, thật giống như muốn đem người nhìn thấu vậy. Chẳng qua Tiêu Lê Hoa không sợ hắn, dù sao nàng cũng là người hiện đại, ở công ty làm cấp trên khí thế so với hắn cũng không kém bao nhiêu, hiện tại nàng không phải là thuộc hạ của hắn, còn giúp đỡ hắn, có cái gì đáng sợ chứ?

Triệu Lâm Đình nói: “Xe ngựa này thoát nhìn không kéo lên được rồi, cũng không biết con ngựa này có bị thương hay không, tốt nhất đừng nên cưỡi nữa, cũng may Tiêu gia trang cách đây không xa, nhanh chóng đi tới đó là được. Chân người mau thì người đi gọi đi, ta ở chỗ này nhìn.”

Tiêu Lê Hoa vừa nghe bọn họ cũng muốn đến Tiêu gia trang, nhưng cũng không nói cái gì, chờ Hoa Hằng đi nàng liền đi trở về tới chỗ cái bình bị ngã vỡ, đem trứng không bị hư từ trong vỏ nhặt ra ngoài, ở trong một chiếc giỏ lót không ít cỏ, liền đem trứng gà bỏ vào, lại đem cái bình đặt ở trong giỏ ôm bên người.

Triệu Lâm Đình không biết đi tới đây lúc nào, nhìn thấy nước canh trong vỏ cùng với trứng gà, hỏi cái này là cái gì, làm sao lại đem trứng gà để ở trong này.

Tạ Hữu Thuận không nói lời nào, Tiêu Lê Hoa liếc hắn một cái nói: “Trứng gà nhà ta là trứng gà đã làm qua rồi, để tạm ở chỗ này, chờ tới lúc ăn lấy ra sẽ sạch sẽ, trực tiếp cho vào trong nồi, chỉ như vậy.” Tạ Hữu Thuận nghe xong cong cong khóe miệng.

Triệu Lâm Đình vừa nghe cũng biết là đang lừa hắn, thật giống như không kiên nhẫn khi hắn hỏi tới cái này, giống như hắn không nên hỏi tới chuyện này vậy. Hắn sờ sờ lỗ mũi, thăm nghĩ thôn phụ này làm sao lập gia đình xong thì không nịnh bợ người có tiền nữa? Hay là bản thân mình mị lực không đủ? Rồi ràng buổi sáng ra mắt những cô nương kia, ánh mắt nhìn hắn còn sáng lên a. Hắn nào biết Tiêu Lê Hoa còn muốn dựa vào trứng gà này để kiếm tiền, không muốn nói cho Triệu Lâm Đình cách phát tài từ quả trứng vàng nhà mình.

Tiêu Lê Hoa thu dọn xong liền kêu Tạ Hữu Thuận đi, để lại Triệu Lâm Đình nhìn bóng lưng của bọn họ.

Chờ cho đám người Tạ Hữu Thuận bọn họ đi được một đoạn, thời điểm sắp tới Tiêu gia trang thì thấy có người vội vàng đem xe ngựa chạy tới, đoán chừng là đi giúp đám người Triệu Lâm Đình. Bọn họ lại tiếp tục đi, đến Tiêu gia trang nói với người giữ cửa là mình muốn gặp Tiêu tiểu thư, chỉ cần nói bọn họ từ thôn Hạ Cầu tới, Tiêu tiểu thư sẽ gặp.

Người giữ cửa cũng đã biết bọn họ, lập tức đi truyền báo một tiếng, sau đó để bọn họ đi vào.

Lần này bọn họ không có bị nha hoàn dẫn tới hậu viện, mà tới một chỗ thật giống như vườn hoa, ở trên đường đi tới hai người nhìn thấy Hoa Hằng, trước mặt hắn còn có một nha hoàn đang đứng, vẻ mặt là bị làm khó, Hoa Hằng thấy đám người Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa cũng dừng sờ, thăm nghĩ ở chỗ này sao lại nhìn thấy bọn họ.

“Tiểu thư của các người là muốn gặp bọn họ mới không gặp ta đúng không?”

Hoa Hằng hỏi nha hoàn kia, Tiêu Lê Hoa nghe thấy trong lòng liền nghĩ triều đại này cũng là rất thoải mái, nữ nhân có thể tùy ý ra đường, mà nam nhân lại có thể ở trong vườn hoa của tiểu thư.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Thân thế của Hoa Hằng

Editor: Hong Van

Beta: Tiểu Tuyền

Tiêu Lê Hoa không nghe thấy tiểu nha hoàn kia đáp lại như thế nào, chỉ theo nha hoàn dẫn đường đi về phía trước, đến trước một cái đình, Tạ Hữu Thuận bị yêu cầu dừng lại, còn Tiêu Lê Hoa thì đi vào đình.

Tiêu Từ Y ngồi ở trong đình, cười cười với Tiêu Lê Hoa rồi nói: “Tạ Tứ nương từ đi đường vất vả rồi, đặt giỏ kia xuống rồi ngồi nghỉ một lát đi.”

Tiêu Lê Hoa đặt giỏ xuống bên chân mình, ngồi vào một cái ghế bên cạnh, cũng không nhiều lời, trực tiếp nói rõ ý đồ đến đây của mình.

“Đa tạ Tiêu tiểu thư, trong giỏ này là một ít đồ vật mà ta mang đến, Tiêu tiểu thư cũng nên xem qua một chút. Thứ ta mang đến là trứng gà chưa nấu qua, phải làm phiền ngài để cho người nấu một chút thì mới ăn được. Ở chỗ này của ta là một vị khác, trong sọt của tướng công ta ở bên ngoài là một vị khác.”

Tiêu Từ Y rất có hứng thú mà nhìn trứng gà bên trong cái bình, lại để cho người lấy giỏ ở chỗ Tạ Hữu Thuận đến nhìn nhìn, phát hiện không quá khác trứng gà bình thường bao nhiêu. Nàng lại bảo nha hoàn mang để xuống rồi phân phó người luộc trứng gà lên. Sau đó thì lại nói chuyện với Tiêu Lê Hoa. Nàng rất sẵn lòng nói chuyện với Tiêu Lê Hoa, không bày ra vẻ kiêu ngạo.

Ngay lúc đó thì có nha hoàn đến nói chuyện của Hoa Hằng cho Tiêu Từ Y, Tiêu Từ Y nhìn nhìn ra bên ngoài thì thấy Hoa Hằng đứng cách đó không xa.

Tiêu Lê Hoa nhìn ánh mắt của Tiêu Từ Y là biết rõ nàng có tình ý với Hoa Hằng, nghĩ thầm biểu muội Tô Nguyên Xuân của Cao gia còn lo lắng Tiêu Từ Y gả vào Cao gia, xem tình hình này là lo lắng suông rồi. Chuyện này đối với mình ngược lại là tin tức tốt, dù sao thì nguyên chủ cũng bị Cao gia đuổi ra khỏi nhà, Tiêu Từ Y mà gả vào Cao gia, vậy thì quá ngại ngại rồi.

Tiêu Từ Y nói: “Tạ Tử nương tử, thật ra ta có hứng thú với thứ mà người gọi là trứng gà muối này, cũng không phải là bản thân ta muốn làm buôn bán, mà là muốn để cho người khác đi làm. Chính là người ở bên ngoài kia, không bằng mời hẳn tới đây cùng nếm thử có được không?”

Tiêu Lê Hoa gật đầu, nàng tất nhiên không có ý kiến.

Hoa Hằng cũng đã tới, nên Tạ Hữu Thuận cũng được mời vào.

Hoa Hằng nghe Tiêu Từ Y nói về chuyện trứng gà muối, ngược lại cũng có chút hứng thú.

Thời gian luộc trứng gà rất ngắn, trong chốc lát nha hoàn đã đem trứng gà lên, Tiêu Từ Y và Hoa Hằng đợi nha hoàn lột vỏ trứng gà ra đưa cho bọn họ, hai người phân ra nếm thử trứng gà muối và trứng trà dùng các gia vị như hoa tiêu và đại hồi để ngâm chế, đôi mắt đều sáng lên một chút, cảm thấy ăn ngon vô cùng.

Hoa Hằng đã biết rõ đây là công thức mà Tiêu Lê Hoa có được từ chỗ người khác, hẳn nhìn qua Tiêu Lê Hoa, sau đó nói với Tạ Hữu Thuận: “Các người định bán công thức này bao nhiêu bạc?”

Tạ Hữu Thuận nói ra một cái giá mà phu thê bọn họ đã thương lượng tốt khi chờ đợi, giá thấp nhất cũng phải là một trăm lượng, vì phòng ngừa đối phương nặc cả, nên mở miệng nói hai trăm lượng.

“Hai trăm lượng? Các người thật có gan dám chào giá, thật ra loại trứng gà muối này cũng dễ dàng học được đúng không? Cho dù ta không mua công thức của các người thì sau khi lần nếm thử này cũng có thể chậm rãi suy nghĩ ra cách làm như thế nào.” Hoa Hằng nói, hẳn nghĩ trứng gà muối này xác thật mới lạ, nhưng cũng không quá khó để học được.

Tạ Hữu Thuận nói: “Công tử nói rất đúng, nếu như vậy thì lần này chịu thiệt thòi, lần sau tuyệt đối sẽ không còn cơ hội nữa. Chúng ta tin tưởng Tiêu tiểu thư, hơn nữa trứng gà muối này làm thì dễ dàng, nhưng muốn làm nó cho ngon lại khó, tựa như hai nhà tửu lâu lớn trên thị trấn là Vị Hương Lâu và Vân Lai Lâu, thức ăn của hai tửu lâu đó đều ngon, nhưng khách nhân lại đến Vân Lai Lâu nhiều hơn, bởi vì thức ăn của Vân Lai Lâu làm ngon hơn. Trứng gà muối này cũng là đạo lý đó.”

Tất cả những lời này đều là Tiêu Lê Hoa nói với hắn, làm trứng gà muối thì dễ, nhưng muốn làm ngon xác thực là khó, Tiêu Lê Hoa vừa vặn có thể làm ra trứng gà muối ngon nhất, nàng không sợ người khác học được, chuyện này cũng giống như học viết chữ, biết viết chữ và viết chữ đẹp là hai chuyện khác nhau. Chỉ có tốt nhất mới là đáng tiền nhất.

Tiêu Từ Y và Hoa Hằng nghe xong đều nghĩ rằng đôi phu thê này cũng thật có đầu óc, Tiêu Từ Y liếc nhìn Hoa Hằng rồi nói: “Bọn họ đều là người phúc hậu, chàng cũng cho họ cái giá phúc hậu đi.”

Tiêu Lê Hoa nói: “Hôm nay phu thê chúng ta cũng giúp các người rồi, coi như là Hoa công tử cho chút thù lao đi.”

Tiêu Từ Y nghe xong liền hỏi chuyện gì xảy ra, nghe được Tiêu Lê Hoa nói chuyện phát sinh trên đường, càng khiến cho Hoa Hằng không được cò kè mặc cả nữa.

Hoa Hằng nói vậy: “Vậy thì hai trăm lượng. Tạ Tử nương tử, không biết người có còn công thức món ăn khác hay không? Nếu như có, cũng bán cho ta luôn đi. Thực không dám giấu giếm, Vị Hương Lâu kia là ta mở đó.”

Tiêu Lê Hoa nghe xong lời này quả thật gấp đúng người rồi, nếu như không gặp được Tiêu Từ Y thì nàng cũng có ý định đi tửu lâu thử xem, lựa chọn đầu tiên là Vị Hương Lâu, cũng không có ý định đi Vân Lai Lâu, bởi vì Vân Lai Lâu là do Cao gia mở, cho dù Tiêu Lê Hoa trước kia bị đuổi khỏi Cao gia cũng không phải là do nàng ta sai, thì nàng cũng không muốn dính dáng với Cao gia.

“Đợi ta suy nghĩ ra rồi nhất định sẽ bán cho Vị Hương Lâu.” Tiêu Lê Hoa không biết thời không này có món ăn gì, cho nên nàng sẽ không đi khoe khoang khoác lác, nghĩ thầm sau này đi tửu lâu ăn một bữa xem tình hình rồi nói sau, chẳng qua bây giờ thoáng cái đã lợi nhuận được hai trăm lượng, đã có thể an tâm một thời gian ngắn, có đôi khi tài phú đến quá mãnh liệt cũng không tốt.

Hoa Hằng trực tiếp đưa ngân phiếu hai trăm lượng, Tiêu Lê Hoa đã lấy giấy bút viết công thức, nàng viết vô cùng kỹ càng, chẳng qua là chữ hơi khó coi, nhưng không có ai chê cười nàng, dù sao thì nàng chỉ là một nữ tử nông thôn, biết viết chữ đã hiếm thấy rồi. Tiêu Từ Y thuận miệng hỏi Tiêu Lê Hoa đây

là ai dạy nàng, Tiêu Lê Hoa lại đem chuyện này đổ lên đầu lão bà bà kia.

Bạc đến tay, Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa liền đứng dậy cáo từ.

Nhìn xem bóng lưng của phu thê bọn họ biến mất theo nha hoàn. Hoa Hằng hỏi Tiêu Từ Y làm sao lại quen biết hai người này, Tiêu Từ Y mới kể chuyện với hắn. Sau đó bắt đầu đi một vòng trước mặt Hoa Hằng. Hoa Hằng nhìn thấy Tiêu Từ Y quả nhiên đã cao gầy hơn trước rất nhiều, váy của nữ nhân vẫn luôn rũ xuống, nên căn bản là không nhìn ra được để giày cao.

“Chàng nói xem nếu như làm loại giày này ra rồi đem bán, có phải là cũng có thể phát tài không? Đương nhiên trước đó phải lấy nó tặng cho một vài người cần thiết, hiệu quả nhất định sẽ rất tốt.” Sau khi Tiêu Từ Y ngồi xuống thì nói với Hoa Hằng, nàng không chiếm lấy bí mật của loại giày này, mà cho rằng cần phát huy thêm tác dụng của nó ở nhiều chỗ, nhất là có khả năng giúp đỡ được Hoa Hằng càng tốt.

Hoa Hằng gật đầu, nhìn Tiêu Từ Y rồi nói: “Cảm ơn nàng đã luôn suy nghĩ cho ta.”

Người khác không biết được thực ra Hoa Hằng và Tiêu Từ Y đã sớm có hôn ước, ngay cả Triệu Lâm Đình cũng không biết, còn từng trêu ghẹo Hoa Hằng, mối hôn nhân này Hoa Hằng mới biết được thời gian gần đây thôi, hắn rất hài lòng với Tiêu Từ Y, đây là một nữ tử thông minh nội liêm, đúng là một phu nhân mà hắn cần có nhất. Phụ thân lại bảo hắn đến nơi này, chính là biết khi có sự giúp đỡ của nhạc gia thì hắn sẽ dễ dàng phát triển việc buôn bán của mình, khi đó hắn mới thoát khỏi sự tính toán của nữ nhân đáng giận trong nhà kia được.

Hoa Hằng nghĩ Tiêu Lê Hoa đưa đến loại giày này cùng với công thức trứng gà muối, trong lòng thầm nghĩ nữ nhân này thật thông minh, không biết có còn công thức khác hay không, nếu có, cứ bán hết cho hắn đi, đây đúng là một trợ lực lớn đối với hắn. Hoa Hằng lại nói cách nghĩ của mình với Tiêu Từ Y, còn nhờ nàng phải chú ý đến phu thê kia nhiều hơn. Chính là không muốn để cho sau này Tiêu Từ Y có chỗ nào không thích Tiêu Lê Hoa. Hôn nữa hắn còn thuận tiện nói ra chuyện năm đó Cao gia hãm hại hắn.

Ước chừng là vào bảy năm trước, khi đó Hoa Hằng mới mười bốn tuổi, đi đến Cao gia làm khách, kết quả là thiếu chút nữa thì trúng kế của bọn họ, lúc ấy Cao gia muốn Tiêu Lê Hoa xuất hiện ở trong phòng của hắn, giả mạo hiện trường hắn câu dẫn nha hoàn của Cao gia. Chẳng qua là bị hắn phát hiện ra, nên biến thành Tiêu Lê Hoa câu dẫn Cao thiếu gia.

“Không ngờ Cao gia còn làm ra chuyện như vậy, thật sự là khinh người quá đáng!”

Tiêu Từ Y nghe xong thì nhướn mày, Hoa Hằng là vị hôn phu của nàng, có thể để cho người khác tính toán như thế sao? Nghĩ đến chuyện Cao gia còn muốn để nàng gả qua đó, trong nội tâm nàng càng phiền chán. Thầm nghĩ nhờ có chuyện phụ thân đính hôn cho nàng, nếu không nàng tiến vào nơi âm hiểm như Cao gia thật sự là giống rơi vào hang sói.

Hoa Hằng lạnh lùng cười nói: “Cao gia là nhà mẹ đẻ của nữ nhân kia, làm như vậy cũng hợp tình hợp lý.”

Tiêu Từ Y an ủi hắn: “Những năm nay thật sự khổ cho chàng, cũng may bá phụ coi như có lòng.”

Hoa Hằng gật đầu, phụ thân đối với hắn cũng không tệ lắm, chỉ tiếc là bản thân người cũng có gánh nặng, hiện tại chỉ có thể dựa vào chính mình tự cố gắng, tranh thủ sớm ngày có thể áp chế được nhà mẹ đẻ của nữ nhân kia ở phương diện tài lực.

Tiêu Từ Y không muốn nói mấy chuyện không vui này với Hoa Hằng, chuyển đề tài rồi nói: “Thực không nhìn ra Tạ tứ nương tử này hóa ra lại là người như vậy. Bộ dạng hiện tại của nàng thật sự là rất tốt, ta cũng nhìn không được mà ưa thích nàng. Ta cảm thấy bây giờ nàng thật sự đã sửa đổi rồi. Ta thấy ánh mắt của nàng nhìn chàng rất trân tình.”

Hoa Hằng cũng gật đầu, Tiêu Lê Hoa biến hóa quá lớn, có điều chuyện này cũng không liên quan gì đến hắn, thứ hắn muốn chính là những thứ hữu dụng mà nàng nghĩ ra thôi.

Lúc này Tiêu Lê Hoa đang nghĩ đến Hoa Hằng, thật ra nàng đã nhận ra Hoa Hằng rồi, trước kia chỉ cảm thấy nam nhân này có chút quen thuộc, sau đó khi nhìn thấy tư thái ngồi uống trà ưu nhã của Hoa Hằng thì nàng mới nhớ đến. Hóa ra nàng đã nhìn thấy người này trong trí nhớ lúc ở Cao gia, chẳng qua khi đó hắn còn trẻ, Tiêu Lê Hoa lúc trước có lẽ cũng không hiểu được chuyện này, nhưng nàng lại rõ ràng, hóa ra Tiêu Lê Hoa thật sự bị Cao gia hãm hại a, Cao gia muốn lợi dụng nàng, kết quả lại không thành công, nên nàng ta bị đánh và đuổi ra khỏi phủ. Tuy rằng Tiêu Lê Hoa có tâm tư kia, nhưng nếu không phải người Cao gia cho nàng hi vọng thì làm sao nàng có lá gan lớn đến vậy chứ?

Tiêu Lê Hoa nghĩ thầm mình sẽ không báo thù cho nguyên chủ, bởi vì nguyên chủ cũng có sai, nhưng mà nàng có thể gián tiếp xả giận cho nguyên chủ, ví dụ như có phương pháp kiếm tiền thì giao cho Hoa Hằng. Năm đó Cao gia tính toán Hoa Hằng, nên hai bên nhất định đã kết thù, hiện tại từ lâu của Hoa Hằng cũng đang cạnh tranh với từ lâu của Cao gia, đây là cạnh tranh về lợi ích, bản thân nàng chỉ cần ra một phần sức trong đó là được rồi.

Ở cửa vào của Tiêu gia trang lại gặp được Triệu Lâm Đình, Triệu Lâm Đình chào hỏi bọn họ, nói mấy câu xã giao.

Cầm ngân phiếu hai trăm lượng trong tay, Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa đều rất kích động và cao hứng, chính là một lượng tiền tài không nhỏ a, phu thê hai người đang thương lượng phải tiêu dùng thế nào.

“Hữu Thuận, chúng ta lên thị trấn mua chút đồ đi, chúc mừng một chút.”

Tiêu Lê Hoa nói, tuy nàng là một nữ nhân tiết kiệm, nhưng khi có tiền cũng muốn đi mua sắm, nhất là những ngày gần đây com cao lương bột ngô, nàng thật là muốn ăn com trắng rồi.

Tạ Hữu Thuận gặt đầu, phu thê hai người đi về hướng thị trấn.

Khi đến thị trấn Tiêu Lê Hoa đi đến chỗ của Hồng nương tử trước, còn chưa đến nơi đã nghe thấy bên trong truyền ra giọng nói chanh chua của một nữ nhân, Tiêu Lê Hoa cảm thấy quen tai, sau đó mới nhớ ra được đây là Tô Nguyên Xuân, nàng đang nghĩ không biết là ai không may lại gặp được nữ nhân này, đợi đến khi nàng đi vào trong xem xét thì lòng mảy đã nhẩn lại.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Gièm pha của Tô Nguyên Xuân

Bây giờ đã sắp giữa trưa rồi, người trong Xảo Tú Bồ Trang cũng không nhiều lắm, chỗ gần cửa có ba bốn người đang đứng, bên trong còn có mấy người, Hồng nương tử đang đứng ở giữa hai nhóm người, mà hai nhóm người kia rõ ràng là đang cãi nhau, Hồng nương tử cũng đang khuyên can, nàng đang cười cười mà nói chuyện với Tô Nguyên Xuân.

Tiêu Lê Hoa chỉ liếc nhìn qua Tô Nguyên Xuân và Hồng nương tử rồi sau đó ánh mắt của nàng rơi vào mấy người đứng sau Hồng nương tử, sau cái nhìn này thì bắt đầu nhẩn mảy..., đi vài bước tiến về trước, vừa rồi còn đang suy nghĩ là ai lại xui xẻo mà chọc trúng Tô Nguyên Xuân như vậy, bây giờ mới phát hiện hóa ra là đại tẩu và muội muội Mai Hoa của nàng.

Trên mặt Vương thị rõ ràng mang theo vẻ giận dữ, Mai Hoa cắn môi cúi đầu nắm chặt lấy giỏ mây.

“Đại tẩu, Mai Hoa, có chuyện gì xảy ra vậy?”

Tiêu Lê Hoa đi đến trước mặt các nàng quan tâm hỏi han, nàng không cần hỏi cũng biết là Tô Nguyên Xuân không đứng, đại tẩu và Mai Hoa nhà nàng không phải là người gây chuyện, Tô Nguyên Xuân chính là một tiểu thư điều ngoa.

Vương thị và Mai Hoa thấy Tiêu Lê Hoa thì vui mừng, Mai Hoa càng chớp chớp đôi mắt có chút ướt sũng đến gần bên nàng, kêu một tiếng tỷ, toát ra một chút ủy khuất. Tiêu Lê Hoa nhìn thấy rất đau lòng, càng xác định là Mai Hoa chịu ủy khuất. Nàng liền vội vàng hỏi Vương thị có chuyện gì xảy ra. Vương thị tức giận kể lại đầu đuôi câu chuyện, Tiêu Lê Hoa nghe xong cũng rất tức giận.

Hóa ra Vương thị và Mai Hoa học được cách thắt nút kết xinh đẹp và phức tạp từ chỗ Tiêu Lê Hoa, sau khi hai người đan tất cả chỉ xong thì đi đến Xảo Tú Bồ Trang cho Hồng nương tử xem. Hồng nương tử rất vừa ý, cung cấp sợi chỉ cho bọn họ, năm nút kết một văn tiền, so với người khác đan năm mươi hay một trăm nút kết mới được một văn tiền thì giá này đã cao hơn rồi, hai người hết sức cao hứng, vui vẻ mà nhận việc này, những ngày này trong nhà nhàn rỗi nên đan nút, sau khi đan xong hết sợi chỉ thì đưa đến bồ trang. Kết quả là gặp được Tô Nguyên Xuân, Mai Hoa không cẩn thận giẫm phải chân của Tô Nguyên Xuân một chút đã bị Tô Nguyên Xuân đẩy ngã, nàng ta còn sống chết níu lấy Mai Hoa không ngừng, còn nói với Mai Hoa là không để yên chuyện này, còn nói giày của nàng ta là mua từ kinh thành, bây giờ Mai Hoa đã giẫm hỏng mất rồi, muốn Mai Hoa bồi thường tiền, phải bồi thường hai mươi lượng bạc.

“Hai mươi lượng bạc? Đây là giày vàng hay là giày bạc vậy? Mà giày vàng giày bạc cũng không dễ bị giẫm hỏng như vậy đâu. Ta thấy là có người cố ý thấy Mai Hoa của chúng ta có bộ dạng xinh đẹp nên mới cố ý đến bôi móc a? Tô Nguyên Xuân, người lớn lên khó coi cũng không nên thấy một cô nương xinh đẹp thì níu lấy không bỏ, coi chừng lão thiên gia nhìn không thuận mắt lại khiến người càng xấu hơn đó!”

Tiêu Lê Hoa nói với Tô Nguyên Xuân, nàng biết rõ Tô Nguyên Xuân cũng không xấu, thậm chí là kiều diễm đẹp mắt, nhưng nàng là muốn nói nàng ta khó coi, tức chết nàng ta, ai bảo nàng ta lại khi dễ muội muội của nàng chứ.

Tô Nguyên Xuân quả nhiên là tức đến đỏ mặt, trừng mắt nói với Tiêu Lê Hoa: “Hóa ra là muội muội của người a, ta nói là nha đầu chết tiệt nhà ai lại khiến người ta chán ghét như vậy! Cũng là bộ dáng hồ ly tinh như nhau! Thật là xui xẻo!”

Vương thị tức giận nói: “Người nói ai là hồ ly tinh hả? Ta thấy người lớn lên mới giống hồ ly tinh đó! Nhìn xem gương mặt trang điểm của người đi, người không biết còn tưởng rằng là đi ra từ chỗ ban ngày nghi ngại buổi tối náo nhiệt đấy!”

Tiêu Lê Hoa cười cười, nói: “Đại tẩu, lời này của ngài lại không đúng rồi, ngài cũng quá vũ nhục những cô nương kia rồi, ít nhất thì tất cả những cô nương đó khi nói chuyện đều ôn ôn nhu nhu, nhưng nhìn dáng vẻ này xem, thuần túy là Máu Dạ Xoa đó! Khó trách không có người ưa thích, chỉ có thể bám lấy thân thích không bỏ, thực là làm mất mặt nữ nhân!”

Nhìn biểu lộ của người nghe đứng gần đó là biết được họ rõ ràng là biết Tô Nguyên Xuân là biểu tiểu thư của Cao gia, họ hàng chính là dễ dàng kết thân nhất. Tô Nguyên Xuân đã mười sáu tuổi rồi mà vẫn chưa thành thân, thậm chí còn chưa đính hôn, đã có người đoán ra nàng ta nhìn trúng biểu ca nhà mình, trước đó không lâu Tô Nguyên Xuân thậm chí còn đứng ở trước mặt mọi người nhục nhã đại tiểu thư Tiêu gia, nói đại tiểu thư Tiêu gia không xứng với biểu ca của nàng ta, càng khiến cho người khác thêm xác định, hiện tại Tiêu Lê Hoa đem chuyện này ra cười nhạo nàng ta cũng không phải là hoàn toàn vu tội.

Tô Nguyên Xuân thấy chẳng những trong cửa hàng có người nhìn xem, mà bên ngoài cũng có nhiều người đang đứng đưa cổ vào nhìn, trừng bọn họ, những người kia lập tức thu hồi nụ cười.

Tô Nguyên Xuân mắng Tiêu Lê Hoa: “Ngươi chẳng qua là một nha hoàn thô sử của Cao gia mà thôi, câu dẫn chủ tử không thành bị đánh ra ngoài, hiện tại ghi hận trong lòng nên gài bẫy ta, chính ngươi mới làm mất mặt đó!”

Tiêu Lê Hoa thấy mọi người đều nhìn nàng, cũng không để ý nói: “Chuyện ở trong đại viện Cao gia tùy ý các ngươi nói sao thì nói, nhưng mà ta lại không làm gì cả, ngược lại là chuyện lớn ngươi gây ra thì mọi người đều thấy được.”

Vương thị ở một bên hát đệm nói: “Đúng đấy, người mở miệng ra là đòi hai mươi lượng để đền một đôi giày thì nói lời không ai tin! Giày kia của ngươi cũng không đẹp mắt bằng giày ta làm đâu! Đôi giày đó mà hai mươi lượng hả? Ngươi cho ta hai mươi lượng, ta làm mười đôi cho ngươi! Khi dễ chúng ta làm nông dân không nhìn được hàng tốt sao? Các hương thân xung quanh cũng nói thử xem giày này của nàng ta đáng giá hai mươi lượng sao?”

Người bên ngoài đều nhìn xuống chân Tô Nguyên Xuân, thấy đó chỉ là một đôi giày lụa thêu hoa bình thường thôi, không được nạm vàng khảm bạc gì cũng không đính thêm hạt châu, cho nên tất nhiên là đứng về phía Vương thị, không dám nói thẳng Tô Nguyên Xuân, nhưng từng người lại nói chuyện với nhau. Ánh mắt nhìn Tô Nguyên Xuân đều trở nên không tốt, nhất là những người đến từ các thôn trấn.

“Các ngươi còn ngây ngốc ở đó làm gì hả? Đánh họ cho ta! Một đám dân quê ở nông thôn mà cũng dám khi phụ ta sao?” Tô Nguyên Xuân then quá hóa giận, trách móc nha hoàn bên người. Thấy nha hoàn có chút do dự thì đôi mắt lập tức bốc hỏa mà mắng: “Sao vậy? Mệnh lệnh của ta không có tác dụng gì sao? Khi về nhà sẽ đòi ngươi đó, đồ vật không dùng được nữa thì nên bán đi!”

Hai nha hoàn nghe đến đó nào dám trì hoãn nữa, lập tức nhào tới đánh Tiêu Lê Hoa.

Tình huống chuyển biến quá nhanh, tất cả mọi người đều có chút không ngờ được, không ai có thể nghĩ đến một thiên kim tiểu thư như Tô Nguyên Xuân lại có thể ra lệnh nha hoàn hành hung bên đường như vậy. Vẫn là Tạ Hữu Thuận phản ứng nhanh nhẹn, kéo Tiêu Lê Hoa đến bên người mình, ngăn ở trước mặt nàng rồi trừng mắt với hai nha hoàn kia, nha hoàn lập tức không dám động.

Tô Nguyên Xuân thấy thế thì tức giận không có chỗ phát tác, lại là hét để cho các nàng đi đánh Vương thị và Mai Hoa. Hai nha hoàn kia lập tức xoay người nhào đến chỗ Vương thị và Mai Hoa. Hồng nương từ ở một bên gấp rút can ngăn, nhưng Tô Nguyên Xuân lại ở bên cạnh uy hiếp nàng, nàng không biết phải là thế nào mới được đây. Không đợi Tiêu Lê Hoa lên hỗ trợ thì Vương thị nổi giận rồi, đẩy mạnh nha hoàn đang lôi kéo mình ra, mà nha hoàn kia vừa vặn lại ngã lên người Tô Nguyên Xuân, hai người lăn hai vòng trên mặt đất như hồ lô.

Những chuyện này phát sinh trong thời gian rất ngắn, đợi đến khi mọi người tròn mắt há mồm xem xong liền phát hiện Tô Nguyên Xuân đang nằm trên mặt đất kêu rên, ôm bụng hô đau, mặt mũi trắng bệch.

“A! Không tốt rồi! Dưới thân Tô tiểu thư chảy máu rồi!”

Một nữ nhân thét to lên, trong giọng nói hoảng sợ lại mang theo chút hưng phấn.

Ánh mắt mọi người nhìn sang, âm thanh lập tức nổ tung ra, lúc này còn có ai mà không rõ xảy ra chuyện gì, trong ánh mắt nhìn Tô Nguyên Xuân hoàn toàn không có đồng tình, tất cả đều là khinh miệt và xem thường.

Tô Nguyên Xuân cũng choáng váng, hoảng sợ kịch liệt lại tăng thêm đau đớn, nàng khẽ đảo tròn trắng rồi ngất đi.

Chuyện sau đó thì loạn thành một đám, Hồng nương từ lập tức sai người mang Tô Nguyên Xuân đưa về Cao gia, vừa bắt đầu khiêng người lên thì bên ngoài có một nam nhân bước vào, thấy được tình huống của Tô Nguyên Xuân, khuôn mặt vốn hồng nhuận phơn phớt lập tức trắng xanh, muốn lui ra ngoài đã không còn kịp rồi, tiếng thét chói tai như bị bóp cổ của nha hoàn của Tô Nguyên Xuân khiến cho tất cả mọi người phát hiện ra hấn, hấn chỉ có thể căng mặt để cho gã sai vặt sau lưng tiến lên giúp đỡ.

Hồng nương từ về mặt đau khổ đi lên trước hành lễ với nam nhân kia, lại nói đến đầu đuôi câu chuyện, người là bị thương ở chỗ của nàng, nàng phải tự đưa mình ra, nghĩ lại thật là xui xẻo.

Những người xem náo nhiệt lúc này đã sớm giải tán rồi, tất cả bởi bị họ không muốn bị nam nhân này biết được bọn họ phát hiện ra gièm pha nhà bọn hấn.

Nam nhân này chính là biểu ca của Tô Nguyên Xuân, thiếu gia của Cao gia Cao Chính Bình.

Tiêu Lê Hoa nhớ lại người này, cao thấp dò xét hấn, thấy người này tướng mạo trung thượng, sửa soạn một chút thì cũng coi như là công tử tuấn tú, chẳng qua bộ dạng có chút âm hiểm, hơn nữa bây giờ đang căng mặt, hoàn toàn không thể xưng là thanh lãnh như nguyệt, càng đừng nói là ôn nhuận như ngọc. Tiêu Lê Hoa nghĩ thâm nguyên chủ lại vì người như vậy là mang tiếng xấu, thật là tức giận trong lòng a.

Cao Chính Bình cũng quan sát Tiêu Lê Hoa, hấn còn nhớ Tiêu Lê Hoa, nếu một nha hoàn khác bảy năm không nhìn thấy mà đứng ở trước mặt thì đoán chừng hấn cũng không nhận ra, nhưng Tiêu Lê Hoa thì hấn một mực nhớ kỹ, bởi vì hấn dùng nàng để tính toán người khác nhưng cuối cùng lại tính toán đến trên đầu mình, thật sự là một lần si nhục. Không nghĩ đến nhiều năm sau gặp được nàng, nàng ta lại mang đến si nhục như vậy cho hấn.

“Biểu ca, không thể buông tha cho nàng, huynh phải báo thù cho muội!” Tô Nguyên Xuân bị người động nhẹ liền thức tỉnh, nhìn thấy biểu ca lập tức khóc lóc hô hào, nàng cảm thấy mặt mũi đều mất hết rồi, quan trọng nhất là hài tử của nàng và biểu ca không biết xảy ra chuyện gì, nàng càng hận Tiêu Lê Hoa hơn.

“Các ngươi còn đứng đó làm gì? Đưa tiểu thư hồi phủ! Mời lang trung!”

Cao Chính Bình trừng Tô Nguyên Xuân một cái, rồi quát tháo với gã sai vặt và mấy nha hoàn, sau đó quay đầu lại nhìn Tiêu Lê Hoa, quay người lại nổi giận đùng đùng bước thẳng ra ngoài. Tiêu Lê Hoa thấy được Cao Chính Bình đã ghi hận mình rồi, có lẽ về sau sẽ có phiền toái. Tiêu Lê Hoa khẽ nhíu mày, nàng thầm nghĩ sống một cuộc sống gia đình bình lặng yên ổn, nghĩ ra nhiều cách kinh doanh, kiếm tiền nuôi con, cho dù Cao gia có thù oán với nguyên chủ thì nàng cũng chỉ muốn giúp đỡ người đang đối đầu với Cao gia đối phó nhà bọn họ mà thôi. Cũng không muốn trực tiếp chống lại Cao gia, nàng không sợ gì cả, nàng chỉ sợ làm liên lụy người trong nhà thôi.

Nhưng mọi chuyện hiển nhiên là không như mong đợi, Tiêu Lê Hoa nắm chặt tay, thầm nghĩ phải nhanh chóng kiếm được nhiều tiền, cần phải có quan hệ tốt với mấy người Tiêu Tử Y và Hoa Hằng trên trấn, như vậy mới không sợ Cao gia gây phiền toái. Cao gia không đến thì thôi, nếu tìm đến thì đó là phiền phức của nàng, sao nàng có thể thúc thủ vô sách mà chờ bị người ta ức hiếp được chứ?

“Tỷ tỷ, tẩu tử, muội gây phiền phức rồi, nếu muội cẩn thận hơn một chút, không giẫm lên giày của Tô tiểu thư thì không có chuyện gì rồi!” Hai mắt Mai Hoa hồng hồng, vừa rồi nàng gấp muốn khóc.

Tiêu Lê Hoa an ủi hai người: “Không có việc gì, là nàng ta bói lông tìm vết trước. Cũng là nàng sai người hành hung trước, lại nói tiếp một cô nương gia xảy ra việc này đoán chừng không dám để lộ ra, đến lúc đó còn phải nghĩ biện pháp che lấp, có lẽ sẽ không nhớ đến chúng ta đâu. Nếu như nhớ được, chúng ta lại nghĩ biện pháp, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, bọn họ còn có thể làm gì được chúng ta? Không cần sợ bọn họ, cùng lắm thì đến lúc đó chúng ta đi đến nhà bọn họ gây náo loạn, xem xem bọn họ có cần mặt mũi không?”

“Đúng vậy, Cao gia cần thể diện, chúng ta chân trần không sợ đi giày” Vương thị nghe xong thì nhẹ nhàng thở ra.

Lúc này Hồng nương tử đã trở lại, thấy được bọn họ thì bảo bọn họ sau này phải cẩn thận, đừng để rơi vào trong tay Cao gia. Mấy người Tiêu Lê Hoa nhận lỗi với nàng, tuy việc này xảy ra ở cửa hàng của nàng nhưng lại không liên quan gì đến nàng, nàng cũng là người bị hại, Cao gia càng không thể làm gì nàng được.

Ra khỏi Xảo Tú Bồ Trang, Vương thị và Mai Hoa vội vã về nhà, hai người họ đi xe trâu trong thôn đến, không thể chậm trễ nữa. Tiêu Lê Hoa nói nếu rảnh sẽ đi thăm bọn họ, sau đó thì tách ra.

“Hữu Thuận, lần này ta lại gây chuyện rồi.” Tiêu Lê Hoa nhìn Tạ Hữu Thuận, thầm nghĩ hẳn có mất hứng hay không đây.

Tạ Hữu Thuận thừa dịp không có ai chú ý lôi kéo tay của Tiêu Lê Hoa nói: “Không có việc gì, Cao gia tối đa cũng chỉ gây chút phiền toái cho chúng ta thôi, trôi qua là được rồi, nàng cũng đã nói thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng mà. Chúng ta cần phải sống cho tốt, phải càng ngày càng tốt.”

Tạ Hữu Thuận không mất hứng, ánh mắt Tiêu Lê Hoa nhìn Cao Chính Bình rất bình tĩnh, hẳn cảm thấy rất an tâm. Chỉ cần điểm này, cho dù Cao gia có tìm phiền toái thì hẳn cũng sẽ chịu, không để vợ chịu ủy khuất.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Dê bò dẫn đến náo động

Editor: Hong Van

Beta: Tiểu Tuyền

Tiêu Lê Hoa nghe Tạ Hữu Thuận nói như vậy thì nắm chặt lấy tay hắn, trong nội tâm càng thêm không sợ hãi.

Phu thê hai người sau khi trải qua chuyện này thì tìm càng sát lại gần nhau.

Mặc kệ chuyện xảy ra lúc này, Tiêu Lê Hoa và Tạ Hữu Thuận tiếp tục đi mua đồ, bởi vì bạc mang theo cũng không nhiều, nên phải đi đến tiền trang để đổi ngân phiếu thành chút bạc và tiền đồng.

Tiêu Lê Hoa nói với Tạ Hữu Thuận rằng nàng muốn mua chút bột mì và gạo trắng, mặc dù nói là ăn lương thực thô thì tốt cho cơ thể, nhưng ăn nhiều như vậy cũng đủ rồi, vẫn phải đổi khẩu vị, hơn nữa thân thể hiện tại của nàng có chút suy yếu, Thạch Đầu và Mộc Đầu cũng hơi gầy yếu, ngay cả Tạ Hữu Thuận nhìn thì cao, nhưng lại gầy ốm, vẫn phải béo thêm chút nữa mới tốt. Nàng định làm thức ăn ngon cho mọi người trong nhà, khiến cho bọn họ nhanh chóng mập thêm một chút.

Tạ Hữu Thuận gật đầu, chẳng qua là nghĩ đến chuyện mua đồ xong thì không dễ mang về a, hôm nay lại không có xe bò từ thôn đến để đi về.

Tiêu Lê Hoa nói: “Chúng ta mua một con bò và khung xe bò đi! Đừng lo lắng việc có người hỏi chúng ta là tiền ở đâu ra, chỉ cần nói là hôm nay chúng ta cứu người, người ta cho tiền không được sao? Chúng ta mua bò về, đến lúc đó muốn đi đâu cũng dễ dàng, có thể giảm bớt tiền đi nhờ xe. Hơn nữa lúc trồng trọt cũng có thể dùng bò để cày ruộng, còn có thể để nó kéo lương thực về nhà. Cũng không cần thuê bò nhà người ta nữa, còn có thể cho người khác thuê bò.”

“Vợ nói rất đúng, chúng ta đi mua bò và xe bò đi.”

“VẬY CHÚNG TA ĐI THÔI.”

Tiêu Lê Hoa thấy Tạ Hữu Thuận đồng ý thì lập tức cao hứng mà lôi kéo tay của Tạ Hữu Thuận, Tạ Hữu Thuận thấy nàng nắm tay mình thì có chút xấu hổ cười rộ lên.

Phu thê hai người đến nơi bán gia súc, ở đây không chỉ bán bò mà còn bán cả dê, ngựa, la nữa, phân thành từng loại để bán. Tiêu Lê Hoa thấy con la và ngựa kia cũng rất thích, thầm nghĩ ngồi xe bò không thoải mái bằng xe do ngựa và la kéo, quan trọng nhất là không có thân khí như vậy. Nhưng bây giờ tình huống trong nhà còn chưa dùng được xe ngựa, mua cũng quá chói mắt, trong tay có tiền vẫn là phải dùng vào những việc hữu dụng trước mới được.

Nhưng nhìn đến dê thì Tiêu Lê Hoa lại muốn mua, sữa dê dùng để bồi bổ thân thể là tốt nhất, đời trước nàng đã thấy qua hài tử uống sữa dê lớn lên, phát triển trắng tinh mập mạp như em bé trong tranh tết, người lớn uống cũng có thể cường kiện thân thể, còn có thể đẹp da, Tiêu Lê Hoa sờ sờ mặt của mình, tuy có thể xem là trắng nõn, nhưng cũng đã bắt đầu trở thành da của thiếu phụ lưng tuổi có chồng rồi, nữ nhân cổ đại chính là nhanh già.

Tiêu Lê Hoa là nữ nhân, nghĩ đến đời trước, tiểu tam kia chỉ vào mũi của nàng nói cho dù nàng có sinh con đi nữa thì gương mặt chưa già đã sa sút của nàng cũng khiến nam nhân muốn bỏ mà thôi, trong nội tâm nàng cũng hơi đồng ý, nhìn nhìn Tạ Hữu Thuận bên cạnh, thầm nghĩ đời này cần phải bảo vệ khuôn mặt này thật tốt. Cho nên nàng nói với Tạ Hữu Thuận là muốn mua dê.

Tạ Hữu Thuận nghe xong Tiêu Lê Hoa nói một chuỗi tác dụng tốt của sữa dê cũng gật đầu đồng ý, hần nghĩ bộ dáng của vợ khi miệng động động thật dễ nhìn, trước kia ngoại trừ lúc nàng cãi nhau với hần thì đều ngồi yên, lạnh như băng và không lên tiếng, vẫn là bộ dạng hiện tại đẹp mắt, nàng nói cái gì hần đều muốn đồng ý.

Đôi mắt của Tiêu Lê Hoa cười cong cong, đi mua bò với Tạ Hữu Thuận trước.

Tạ Hữu Thuận xem xem rồi chọn bò, nhanh chuẩn ác mà chọn được một đầu bò trưởng thành, cò kè mặc cả từ mười hai lượng thành mười lượng, thời điểm này bò không thể tùy ý giết được, cho nên cần phải lo liệu một tờ văn tự, chứng minh đầu bò này thuộc về Tạ gia. Sau đó đi đến nơi bán xe bò, mua một chiếc xe bò, còn được tặng một cái roi, hai người nhìn thấy chiếc xe bò thuộc về chính mình thì đều lộ ra dáng vẻ tươi cười.

Đến nơi bán dê, Tiêu Lê Hoa chọn một con dê mẹ vừa mới sinh con, bên người con dê mẹ này còn có hai con dê nhỏ đi theo, đều là dê cái, dê mẹ có màu trắng, còn hai con dê con thì một con có một khối lông màu đen trên chân trái, một con còn lại thì có một khối màu đen trên trán, nhìn từ trên trông rất đáng yêu. Dê được bán tương đối ít, là vì thịt dê có mùi, sữa cũng bị chê là có mùi, cho nên giá bán ra cũng không quá cao, một con dê lớn thêm hai con dê con cũng chỉ có hai lượng rưỡi bạc.

Tiêu Lê Hoa đau lòng hai con dê con, không muốn để chúng đi đường một mình, cho nên bắt chúng bỏ lên xe, sau đó lại buộc dê mẹ ở phía sau, có dê con gọi cho nên dê mẹ cũng ngoan ngoãn đi theo sát về trước.

Mua bò và dê xong, lại mua một chút thịt và nước hầm xương, hai người lại đi mua gạo và bột mì.

Đến quầy bán lương thực, mua một túi gạo, một túi bột mì trắng, lại mua thêm nửa túi bột bắp, gạo kê cũng mua nửa túi. Cuối cùng nhìn thấy đậu xanh mua thêm mười cân, cho hết lên xe. Sau đó lại đến tiệm tạp hóa, mua các loại dầu muối, hoa tiêu đại hồi cũng không thiếu, còn mua một bao đường đỏ và đường trắng.

Đến cửa hàng điểm tâm mua chút bánh kẹo, để cho người bán cho vào từng bọc nhỏ, ngoại trừ cho hai đứa bé ở nhà thì còn phải đưa một ít đến nhà cũ, nếu quan hệ không tốt, nên tận hiếu thì cũng phải tận hiếu, nếu không lại để cho người khác thấy bọn họ mua nhiều đồ như vậy nhưng lại không để cho trường bối một chút nào, đến lúc đó lại khiến người ta nói này nói nọ. Mặt khác còn phải đưa một phần cho mấy người nhà Vương Đại Sơn, nhà bọn họ cũng giúp phu thê hai người không ít chuyện.

Tạ Hữu Thuận thấy Tiêu Lê Hoa suy nghĩ chu đáo như vậy, trong nội tâm rất vui mừng.

Mọi thứ cần thiết đã mua xong rồi, để giảm đi một lần khiến người khác ghé mắt nữa thì lại mua thêm một phần chén bát niêu chậu mà trong nhà cần, như vậy là đã trang bị đầy một xe rồi.

“ĐƯỢC RỒI, HÔM NAY ĐÃ MUA NHIỀU ĐỒ NHƯ VẬY.”

Nói chung thì Tiêu Lê Hoa đã thỏa mãn được con nghiện mua sắm, thầm nghĩ đã đến thế giới này được một thời gian rồi, cuối cùng cũng được mua sắm thoải mái một lần, quả nhiên có tiền trong tay là tốt nhất.

Tạ Hữu Thuận nhìn thấy một xe đồ đạc cũng vui vẻ, hần cảm thấy ngày hôm nay giống như là ngày chuẩn bị đồ trước ngày lễ mừng năm mới lần trước, còn vui vẻ hơn lúc đó, bởi vì hôm nay là vợ đi mua đồ, không giống lúc trước phải lôi lôi kéo kéo, hơi không hài lòng thì chỉ còn bán thân mình đi, còn phải lôi kéo người trở về, cuối cùng thì tức giận mà trở về nhà, sau đó liền không chịu mang nàng đi đâu nữa, nàng ở trong nhà lại tức giận, ăn tết cũng không vui vẻ.

Ngay lúc này bụng của Tiêu Lê Hoa kêu hai tiếng, Tạ Hữu Thuận vốn đang cao hứng, hiện tại càng cười ra tiếng.

“CƯỜI CÁI GÌ CHỨ, TA CŨNG KHÔNG TIN LÀ CHÀNG KHÔNG ĐÓI BỤNG.”

Tiêu Lê Hoa trừng Tạ Hữu Thuận, thâm nghĩ nam nhân này cười lộ răng ra càng đẹp mắt hơn.

Tạ Hữu Thuận vẫn còn cười, chẳng qua là khi đi ngang qua một quầy bán mành thầu bánh bao thì dừng lại, mua bốn cái mành thầu tám cái bánh bao, bánh bao thì bốn cái nhân thịt, bốn cái nhân rau, hẵn trả tiền, trực tiếp đưa một cái bánh bao đến. Lúc này Tiêu Lê Hoa mới lộ ra tươi cười, nàng không lấy cái nhân thịt, nàng không quen ăn bánh bao thịt của thời đại này, thịt mỡ quá nhiều, cho dù lúc này heo được nuôi thuần thiên nhiên thì nàng cũng không thích ăn thịt mỡ. Cho nên chọn một cái bánh bao nhân rau rồi ăn hết, đưa cái nhân thịt kia cho Tạ Hữu Thuận.

Tạ Hữu Thuận vừa đánh xe vừa ăn bánh bao, hai người vội vàng ngồi xe bò trở về.

Có xe bò thì đi nhanh hơn, hơn nữa tâm tình vui sướng, giống như lập tức đã đến được thôn.

Lúc này đã quá buổi trưa rồi, mọi người vừa ăn cơm trưa xong, đang đi dạo tiêu thực. Tạ Hữu Thuận vội vàng đánh xe bò mang theo một xe đồ vật trở về, lập tức hấp dẫn sự chú ý của nhiều người. Ai cũng nhìn ra đây là xe mới, có người đoán rằng là do Tạ Hữu Thuận mua, nhưng mà khi hỏi hẵn mua xe bò lúc nào, tất cả bọn họ đều không biết. Đợi đến khi nghe được là Tạ Hữu Thuận vừa mới mua thì tất cả đều sững sờ, sau đó chính là hăm mộ ghen ghét a, trong toàn thôn này những nhà có bò đều có thể đếm trên đầu ngón tay, không phải là hiện tại gia cảnh tốt thì cũng là lúc trước gia cảnh tốt, một con bò và hai gian phòng một mẫu đất, đó chính là của cải!

Tạ Hữu Thuận vừa mới ra riêng, ngoại trừ cầm đi một ít thứ được phân thì một phân bạc cũng không nhận được, mua nhà vẫn mượn tiền người ta, chuyện này người trong thôn đều biết rồi, kết quả bây giờ vẫn chưa được một tháng, người ta đã mua được bò và dê rồi, còn có thêm một xe đồ, thật sự là khiến người khác đỏ cả mắt, ai cũng tò mò hẵn kiếm đâu ra tiền.

Xuyên Tử và Tòà Tử cũng nhìn thấy, cắn ngón tay nhìn nhìn, sau đó nhanh chóng chạy về nhà.

“Ông nội, bà nội, Tứ thúc mua xe bò trở về, còn có dê nữa!” Xuyên Tử hoa tay múa chân nói nói, đôi mắt thì lóe sáng.

“Trên xe có rất nhiều đồ, con còn ngửi được mùi của bánh! Còn có mùi bánh bao, bánh bao thịt đó!” Tòà Tử ở một bên bổ sung.

Tạ Sinh Tài và Uông thị nghe xong liền sững sờ, có chút không tin, nhưng hai đứa nhỏ sẽ không nói dối như vậy.

Như Ý ở một bên nói: “Cha, mẹ, Tứ ca bọn họ lấy tiền ở đâu ra chứ? Bò rất đáng tiền đó, bọn họ còn vui lòng mua về, còn có dê và một xe đồ đạc, xem ra là có không ít bạc, bọn họ thật cam lòng tiêu tốn a.”

Như Ý cũng tò mò, trong nội tâm có chút không vui, bởi vì Tứ ca ở riêng nên mười lượng bạc mới cho nàng làm đồ cưới, có người hăm mộ nàng, nhưng cũng có người lời ong tiếng ve bên tai nàng, nói nàng chiếm lợi trên đầu ca tẩu. Hơn nữa lúc trước nàng cũng không thích Tiêu Lê Hoa, cho nên khi nghe được bọn họ có tiền rồi, nàng vốn nghĩ đến tiền ở đâu ra, sau đó thì cảm thấy mất hứng.

Uông thị cũng vỗ bàn nói: “Đúng vậy, tiền của bọn họ ở đâu ra? Mới vừa ra riêng thì có tiền, nhất định là lúc trước có ản giấu tiền riêng rồi! Trách không được lúc trước Cát Tường nói bọn họ có tiền riêng nên mới đi lục lọi nhà của bọn họ, ta còn không tin, bây giờ xem ra là thật rồi! Ta trách oan khuê nữ của mình rồi!”

Lúc này Lý thị mới chạy vào nói: “Nương, ngài xem! Con đã nói là bọn họ giấu tiền riêng mà!”

Tạ Sinh Tài ở một bên nhỏ giọng nói: “Không hẵn là tiền riêng, có thể là có lai lịch khác, các người đừng nhao nhao lên, vạn nhất không phải như các người nghĩ thì mất mặt. Lại nói những năm này Lão Tứ cũng giao cho nhà ta không ít, so với mấy huynh đệ khác thì đưa nhiều hơn, có tiền riêng thì sao chứ? Chúng ta làm cha mẹ chẳng lẽ còn so đo với con cái sao?”

Uông thị nghe xong thì trừng mắt nhìn Tạ Sinh Tài nói: “Nó gạt ta giấu riêng là không đúng! Tiền nó giao ra đúng là không ít, ai bảo có thể kiếm được nhiều tiền chứ? Lại nói vợ kia của nó chỉ ngồi đó mà không làm việc, lại gây bao nhiêu chuyện cho nhà ta, để cho nó kiếm thêm chút thì sao? Phần kia chỉ giao đủ cho vợ của nó thôi! Còn những phần khác thì ... vẫn thiếu!”

“Vợ của Lão Tứ còn không phải do bà cưới về sao?” Tạ Sinh Tài nói, nghĩ đến việc này đã cảm thấy xin lỗi nhi tử, cũng may hiện tại vợ của Lão Tứ đã thay đổi tốt hơn, nếu không thì ông đã mang theo áy náy xuống mồ rồi.

Uông thị đuối lý, hừ một tiếng không nói nữa.

Năm đó Tạ gia cưới vợ cho ba con trai đã tiêu hết tiền trong nhà, đến thời điểm Lão Tứ cưới vợ thì Như Ý lại bị bệnh một hồi, càng không bằng lúc trước, cho nên người ta vừa nói nhà Tiêu Lê Hoa đòi ít sinh lễ liền lập tức cưới nàng về, đợi đến khi cưới về rồi mới biết hóa ra Tiêu Lê Hoa có thanh danh không tốt. Lại nói cũng là do bọn họ không nghe ngóng kỹ càng.

Lý thị nói: “Cha, nương, đừng nói chuyện lúc trước nữa, bây giờ Tứ đệ có tiền rồi, chúng ta không nói đó là tiền riêng, vậy thì hỏi một chút tiền đó kiếm như thế nào có được không? Nếu chúng ta cũng kiếm được, trong nhà cũng sẽ tốt hơn có đúng không? Hơn nữa đi xem một chút thì sẽ thế nào chứ, chúng ta cũng chỉ quan tâm bọn họ mà.”

Uông thị gật đầu, Tạ Sinh Tài nói: “Đi cái gì mà đi, làm trò cười cho người ta, đừng quên ngay cả cổng nhà Lão Tứ người cũng không bước vào được. Trở về phòng đi!”

Lý thị bẹp miệng, tuy là xem thường cha chồng sợ mẹ chồng, chẳng qua làm con dâu cũng không dám tranh luận, liền quay người đi ra ngoài, muốn nói việc này cho đại tẩu và nhị tẩu.

Chương 34: Tiêu tiền mua đất

Phương thị và Tử thị nghe Lý thị nói cũng rất kinh ngạc, trong nội tâm Phương thị cũng rất tò mò ghen ghét, Tử thị lại hiểu kỳ nhưng lại vui mừng thay Tiêu Lê Hoa, thầm nghĩ Tử đệ và Tử đệ muội trôi qua tốt thì sau này giữa các huynh đệ cũng dễ giúp đỡ lẫn nhau.

Nữ nhi Thúy Nha của Phương thị cùng nữ nhi Hồng Nha của Tử thị đều rất hiểu kỳ, nói muốn đi xem.

Phương thị dĩ nhiên không chịu đi, nói với Tử thị để cho nàng mang hai đứa bé đi, bởi vì Tử thị có quan hệ tốt với Tử phòng.

Tử thị vốn muốn đi, nhưng nàng không muốn dẫn hai đứa bé đi, hai đứa bé này chính là kiểu người sẽ đưa tay ra đòi hỏi, nàng mang chúng đến sẽ khiến nhiều người chán ghét. Cho nên nàng nói trong phòng còn có chuyện phải làm, cho nên quay người trở về phòng.

Phương thị bĩu môi một cái, nói với nữ nhi và Hồng Nha là muốn đi thì tự mình đi, dù sao hai cô bé cũng còn nhỏ, đi cũng không có việc gì, nàng ngược lại còn ngóng trông nữ nhi có thể đem được vài thứ trở về. Nàng là người sĩ diện, đối với việc nữ nhi cảm thấy gì đó về cũng không cảm thấy mất mặt. Lý thị cũng bảo bọn họ đi, còn bảo Xuyên Từ và Tỏa Từ cũng đi cùng, bốn đứa bé xun xoe chạy đi.

Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa đã đến nhà rồi, lúc đi ngang qua nhà Vương Đại Sơn liền đón Thạch Đầu và Mộc Đầu lên xe bò rồi mới về nhà, ngay cả Đồng Tiền cũng lên xe bò ngồi. Bọn họ lấy ra bọc giấy diêm tâm và kẹo từ trên xe đưa cho nhà Vương Đại Sơn rồi nhanh chóng đi tiếp, còn mời bọn họ đến nhà ngồi chơi, nói cho bọn họ biết bò và dê này từ đâu đến. Phu thê Vương Đại Sơn lập tức khóa cửa đi, chuyện mua bò là đại sự, bọn họ cũng rất tò mò.

Dưới cái nhìn chăm chú cùng hỏi thăm của những người trong thôn, bọn họ đánh xe bò về đến sân nhà, sau đó bắt đầu chuyển mọi thứ vào trong nhà, lúc này Tạ Hữu Thuận mới nói với mấy người Vương Đại Sơn là bọn họ kiếm tiền ở đâu ra, tất nhiên là nói bọn họ giúp đỡ người khác, người nọ vừa ra tay đã cho phu thê hai người một trăm lượng bạc.

“À, đây thật sự là bạc từ trên trời rơi xuống a, các người là người tốt, quả nhiên có tốt báo. Nếu sau này chúng ta cũng gặp được chuyện như vậy thì tốt rồi. Một trăm lượng bạc a, các người mua được bò và dê, còn có thể xây thêm mấy cái nhà nữa đó, còn có thể mua đất, đến lúc đó thì sinh hoạt của các người sẽ náo nhiệt rồi! Thật sự là lão thiên gia cũng giúp các người a!”

Trương Liên Hương hâm mộ nói, thầm nghĩ sao hôm nay mình không ra ngoài chứ? Nếu cũng gặp phải chuyện như thế thì thật tốt, xem ra bản thân mình vẫn không có tài vận này rồi.

Vương Đại Sơn cũng rất hâm mộ, thực tế là hâm mộ con bò kia, hắn vẫn muốn mua bò, nhưng mà vẫn luôn không đành lòng mua, tiền mua một con bò có thể xây được hai gian phòng, hơn nữa bò không dễ nuôi, nếu chết thì lỗ nặng. Hắn vẫn luôn do dự, kết quả Hữu Thuận người ta có tiền liền mua một con, thật sự là có dũng khí. Lại nói nếu hắn cũng có được một trăm lượng thì khẳng định hắn cũng mua. Chẳng qua nghĩ lại đến lúc cần dùng bò, chỉ bằng quan hệ của hắn và Hữu Thuận thì dùng cũng thuận tiện hơn, tiền thuê bò trả ai mà không phải trả, không bằng trả bằng hữu.

Tạ Hữu Thuận nghe thấy Vương Đại Sơn nói sau này muốn thuê bò của hắn lập tức nói không cần trả thù lao, cần dùng thì kéo đi dùng là được. Tiêu Lê Hoa ở bên cạnh cũng nói như vậy.

Phu thê Vương gia thật cao hứng, nhưng vẫn nói là sẽ trả tiền, nếu không đến lúc đó người khác đổ mắt họ dùng bò miễn phí, bọn họ sẽ phiền toái rồi.

“Đến lúc đó chúng ta đều đã nói trả tiền rồi, bọn họ có biết là đưa hay không chứ?”

Tiêu Lê Hoa cười nói, nàng không phải kiểu người thích để người khác chiếm lợi, nhưng mà nếu là người nàng thích thì sẽ trợ giúp, Vương gia chính là người mà nàng nguyện ý giúp đỡ.

Trương Liên Hương lôi kéo tay của Tiêu Lê Hoa nói cảm ơn, mấy người nói chuyện vui vẻ. Nhưng mới nói được mấy câu đã có người đến cửa, đều là muốn nghe ngóng về chuyện con bò, Vương Đại Sơn cũng giúp đỡ trả lời, chẳng qua là không nói ra số lượng bạc mà người ta cho thôi. Mấy người đến cửa hỏi chuyện nghe thấy đều hâm mộ ghen tị. Sau khi mấy đứa nhỏ của nhà cũ đến thì vây quanh dê và bò cả buổi, sau đó vào nhà con mắt lại quét quanh bốn phía, đến khi Tiêu Lê Hoa cầm bánh kẹo ra dỗ dành mới chịu ra ngoài.

Tiêu Lê Hoa không muốn để cho nhiều người nữa đến, nhất là không muốn người của nhà cũ đến, cho nên nói với Tạ Hữu Thuận đem đồ đến nhà cũ. Tạ Hữu Thuận gật đầu, lấy thịt và diêm tâm bánh kẹo dành cho nhà cũ ra, khóa cửa nhà lại rồi đi qua đó. Bọn họ mang theo những vật này đi trong thôn, người khác hỏi họ đi đâu, bọn họ trả lời là đi đưa vài thứ cho cha mẹ, lập tức nhận được một trận khen ngợi, nói bọn họ phát tài rồi cũng không quên cha mẹ.

Đến nhà cũ, đặt đồ đặc xuống rồi ngồi nói chuyện với Tạ Sinh Tài và Ưông thị.

Lúc này mấy nam nhân đi kiểm tra đất đai cũng đã trở về, đứng ở một bên nghe chuyện, nghe xong Tạ Hữu Thuận nói bạc kia làm sao mà kiếm được, mặc kệ trong nội tâm nghĩ thế nào, ngoài mặt đều tỏ vẻ vui mừng thay Tạ Hữu Thuận.

Tạ Sinh Tài nói: “Điều nói đại nạn không chết tất có hậu phúc, vợ của Lão Tứ trải qua một lần tai nạn như vậy ngược lại đã mang đến phúc khí. Về sau phải sống cho tốt, ngày tốt lành vẫn còn ở phía sau.”

Uông thị khẽ nói: “Cái gì mà nàng mang đến phúc khí chứ, là con của ta có phúc.”

Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa cũng không để ý đến bà ấy, chỉ cười gật đầu, nói về sau nhất định sẽ sống thật tốt.

Tạ Hữu Hòa nói: “Tứ đệ, lần này đệ mua được bò và dê, nhất định là được không ít bạc a, dù sao cũng phải hiếu kính cha mẹ một chút chứ? Những năm này không ít lần các người khiến cho cha mẹ và chúng ta bị khinh thường a. Bởi vì chuyện của Cát Tường mà tiền xây nhà mới của chúng ta đã không còn nữa rồi, các người phải giúp chút ít chứ?”

Uông thị cũng lên tiếng: “Đúng đấy, Lão Tứ a, lần này con được bao nhiêu bạc? Cũng không muốn nhiều của con đâu, cho ba ca ca của con mười lượng thôi là được, lại cho ta và cha con mười lượng, hai muội muội của con coi như xong, đến lúc Như Ý xuất giá thì cho nàng một bộ trang sức là được rồi.”

Nụ cười trên mặt Tạ Hữu Thuận lập tức nhạt đi, Tiêu Lê Hoa thiếu chút nữa không kiềm được tức giận, bà mẹ chồng này quả thực là lợi hại, há miệng ra chính là đòi một bộ trang sức bốn mươi lượng bạc, thêm tiền kia ít nhất cũng mười lượng bạc nữa, cộng lại cũng là năm mươi lượng, bà ta thực có can đảm nói ra! Năm mươi lượng bạc là số tiền tích góp bao nhiêu năm của cả nhà này chứ? Phải biết rằng sau khi bốn con trai của Tạ gia cưới vợ xong thì sống ở đây mấy năm, đến khi ra riêng mới có hơn ba mươi lượng bạc, hiện tại mở miệng ra là đòi bọn họ năm mươi lượng, đó là dưới tình huống không biết bọn họ có bao nhiêu bạc, người làm mẹ này thật sự là bất công đến buồn cười.

Tạ Hữu Thái nhủ thầm nói: “Ta không cần bạc của Tứ đệ, lúc trước Tứ đệ ra riêng đã không cầm theo một đồng bạc nào, tất cả đều là vay tiền mới có nhà để ở, ta là ca ca, chính bản thân ta có thể tự kiếm được!”

“Đúng vậy a, Tứ đệ cũng không dễ dàng gì, người ta cho bạc cảm ơn thì có thể cho bao nhiêu chứ, đoán chừng là mua xe bò xong đã không còn nhiều nữa, bọn họ còn đang thiếu mấy khoản nợ. Chúng ta không thể đòi tiền bọn họ. Nếu không thì bộ mặt này phải để ở đâu chứ?” Từ thị ở một bên nói, khiến cho Phưong thị, Lý thị còn có Uông thị tức giận trừng nàng.

“Hữu Thái và vợ của hắn nói rất đúng, có thể có bao nhiêu bạc chứ, đòi nhiều như vậy, lại để cho bọn họ vay tiền cho các người sao?”

Tạ Sinh Tài có chút xấu hổ, vốn là ông cũng muốn Lão Tứ giúp huynh đệ một tay, nhưng mà lão bà lại đòi quá nhiều, nên ít đi một chút, hiện tại nghe xong lời của con thứ hai và con dâu thì ông cảm thấy chính mình thật sự là già nên hồ đồ mất rồi.

Uông thị hỏi Tạ Hữu Thuận được bao nhiêu bạc.

Tạ Hữu Thuận nói: “Số bạc này chúng con có chỗ dùng đến, nhà cũng đã phân ra rồi, đừng nói chúng con liên lụy trong nhà, lúc trước khi ra riêng, chúng con không mang đi một đồng nào cả, cũng coi như là trả hết nợ rồi. Trước khi Như Ý xuất giá thì các ca ca không giao tiền vào trong công quỹ, vậy nhất định là có thể xây nhà ở. Trời quá nóng rồi, con không chen chúc ở đây khiến cha mẹ nóng bức khó chịu nữa, chúng con đi đây.”

Tạ Hữu Thuận nói xong thì đứng lên đi ra ngoài, Tiêu Lê Hoa đi sát theo sau, để lại mấy người ở chỗ này ghen muốn hòng rồi.

Tạ Hữu Hòa muốn theo ra ngoài, nhưng bị Tạ Sinh Tài gọi lại, ông vẫn còn áy náy. Uông thị thì tức giận mắng chửi, nhưng không có biện pháp nào, bạc ở trong tay nhĩ tử, không thể đoạt được.

Tạ Hữu Thái và Từ thị đi ra, tiễn phu thê Tạ Hữu Thuận đến cửa, nói với bọn họ là trong tay có tiền thì cứ dùng đi, bất kể là xây nhà hay mua đất, đừng để người khác nhòm ngó mãi. Tạ Hữu Thuận gật đầu, nói với Nhị ca là có cần bạc thì cứ mở miệng. Tạ Hữu Thái cười nói nhỏ là phu thê bọn họ có tiền riêng. Nhìn thấy gương mặt bình thường không cười của Tạ Hữu Thái lại lộ ra chút giảo hoạt, mấy người họ đều vui vẻ, tâm tình cũng tốt hơn chút ít.

“Mua đất trước đi, sắp đến mùa mưa rồi, muốn xây nhà thì cũng phải đợi đến mùa thu mới được, hơn nữa bây giờ nhà của chúng ta đủ ở rồi, có thể che chắn trời thu hay ngày xuân đều được. Mua đất trước.” Tiêu Lê Hoa nói với Tạ Hữu Thuận, nông dân thời cổ đại đều coi đất là bảo vật, có đất mới an tâm được, hơn nữa ruộng đồng ở nông thôn còn đảm bảo giá trị hơn ca nhà ở. Đồng thời cũng là một biểu tượng cho cuộc sống khá khá của gia đình.

“Ta cũng nghĩ là nên mua đất, ngày mai chúng ta lên thị trấn nhờ *nha nhân* (người môi giới) tìm xem có mảnh đất nào muốn bán hay không, đã sắp đến mùa thu hoạch lúa mạch rồi, đoán chừng là sẽ có nhiều người muốn bán ruộng cạn.”

Tạ Hữu Thuận nghĩ là ruộng cạn cũng được, ít nhất không cần phát sấu vì nước.

Tiêu Lê Hoa nghĩ là ruộng cạn, ruộng nước hay ruộng cát gì cũng được, chỉ cần trồng đúng cây giống thì chính là ruộng tốt, nàng đã từng trồng cây trên ruộng rồi, biết rõ trong ruộng nước còn có thể nuôi cá cua, bên trong ruộng cạn thì có thể trồng xem kê, trồng gỏi vù thêm cây, trồng tốt thì sẽ có một mùa thu hoạch bội thu, trong ruộng cát có thể trồng dưa hấu và các loại đậu, đến lúc đó cũng kiếm được không ít tiền. Tất cả mọi thứ trong ruộng đều là bảo, phải dùng hết bao nhiêu khí lực, tiêu tốn bao nhiêu tâm tư mới được chứ.

Về đến nhà bốn người liền đóng chặt cửa lại, dắt bò và dê đến hậu viện, trước tiên là bắt gà bỏ vào lồng, buộc dê và bò vào trong lều, trước đó đã bót thời gian ra làm một cái lều cỏ rồi.

“Nương, con dê nhỏ, chơi với con dê nhỏ, chơi với Tiểu Hắc Đầu và Tiểu Hắc Thôi (*thối là chân*).”

Mộc Đầu nắm tay Tiêu Lê Hoa không cho rời khỏi hai con dê nhỏ, đôi mắt thì nhìn chăm chăm vào chúng”

Tiêu Lê Hoa nghe thấy con trai đặt tên cho hai con dê nhỏ liền cười đến mức đôi mắt cong thành hình lưỡi liềm, cảm thấy đặt tên này coi như không tệ, ồm ồm từ lên hôn hai cái, nói với con là sẽ vắt sữa dê cho con uống.

Thạch Đầu hỏi: “Chúng ta uống sữa, vậy dê con có còn đồ ăn không ạ?”

“Có chứ, chẳng qua là thêm một thời gian nữa thì dê con sẽ phải ăn cỏ, đến lúc đó các con phải đi tìm cỏ non cho chúng ăn có được không nào? Bọn chúng sẽ dê cho các con trông coi.”

Tiêu Lê Hoa an bài nhiệm vụ cho hai đứa nhỏ, trẻ con thời cổ đại mấy tuổi đã có thể giúp việc nhà, mặc dù Tiêu Lê Hoa yêu thương con trai, nhưng không muốn chiều hư chúng, cho nên cũng giao việc nhẹ cho con làm thôi, vừa làm vừa chơi là được, đương nhiên là lúc đó nàng sẽ cắt đủ cỏ trước rồi mới để các con đi, như vậy các con không cắt đủ cỏ cũng không có việc gì, không mệt mỏi được.”

“Được a, được a. Con sẽ cắt cỏ cho Tiểu Hắc Thối ăn!” Mộc Đầu vỗ vỗ tay nói, cậu bé ưa thích Tiểu Hắc Thối.

“Vậy con sẽ cắt cỏ cho Tiểu Hắc Đầu và Đại Bạch.” Thạch Đầu còn nhớ đến dê mẹ.

“Vậy thì vắt và cho hai tiểu bảo bôi rồi, về sau nương sẽ làm sữa dê thơm thơm cho các con uống, không có một chút mùi tanh nào, cam đoan các con sẽ thích uống đó.”

Tiêu Lê Hoa cười nói, chuẩn bị ngày mai sẽ vắt sữa cho dê mẹ, hôm nay để cho nó nghỉ ngơi đã.

Lúc này Tạ Hữu Thuận nghe được âm thanh gõ cửa, hần đi mở cửa, thấy là Tạ Khánh Phong và vợ Ngọc Nương của hắn, vội vàng mời bọn họ vào nhà, phu thê bọn họ nhìn thấy dê và bò đều rất háo hức, nghe được Tạ Hữu Thuận nói muốn mua đất thì càng háo hức hơn, thậm chí về sau nếu cũng có thể có được gia nghiệp như thế này thì tốt rồi. Sau đó Ngọc Nương giống như nghĩ đến điều gì, nói là trong thôn đang có người bán, hơn nữa còn không tệ, là ruộng nước loại trung thượng.

Tạ Hữu Thuận nghe xong liền vội vàng tìm hiểu, biết rõ hóa ra là một đôi phu thê muốn bán đất đi, chuyển vào trong thành làm buôn bán, bọn họ cũng có biết phu thê này, mảnh ruộng kia cũng đã thấy qua rồi, là một mảnh ruộng nước rất không tệ, có năm mẫu. Tạ Hữu Thuận thoáng cái liền động tâm tư.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Ruộng nước

Editor: Hong Van

Beta: Tiểu Tuyên

Đã muốn mua rồi, lại biết rõ trong thôn có người bán, Tạ Hữu Thuận suy nghĩ một chút liền lập tức đi xem, Tiêu Lê Hoa cũng muốn đi theo, Thạch Đầu và Mộc Đầu cũng đòi đi.

Tạ Khánh Phong và Ngọc Nương thấy bọn họ như vậy liền về nhà, Tiêu Lê Hoa lập tức cầm một bọc điểm tâm và một bọc kẹo bỏ vào trong giỏ của bọn họ.

Ngọc Nương không đồng ý, từ chối không cần, Tạ Khánh Phong cũng nói không cần.

“Cầm lấy đi, cái này là mua riêng cho nhà hai người đó, bên chỗ Vương nhị ca cũng có, lát nữa cũng đưa qua cho Dương tỷ tỷ một ít. Muội cứ cầm lấy đi a. Ta đã đặt những thứ này vào trong giỏ rồi, bên trên còn có chút y phục, muội cứ nói là ta có mấy bộ y phục rách quá rồi, nhờ đem về vá lại giúp. Đừng để người khác phát hiện bên dưới có kẹo và điểm tâm biết không?”

Tiêu Lê Hoa đem phần điểm tâm trong tay kín đáo đưa cho Ngọc Nương, dặn dò kỹ, nàng sợ Ngọc Nương mang mấy thứ này về lại khiến cho người bên nhà chồng lấy mất.

Tính tình Ngọc Nương mềm yếu, có chút giống nàng đời trước, lúc đó nàng còn chưa bị cuộc sống sinh hoạt mài giũa cho kiên cường, cũng chưa có được sự cường ngạnh sau khi bị mẹ chồng hại đến mất con, ôn nhu nhiệt tình thiện lương quá mức, thậm chí là có chút mềm yếu, giống như Ngọc Nương vậy. Cho nên nàng thấy Ngọc Nương liền thật lòng yêu thích nàng ấy, còn có bận tâm và phần nộ khi thấy nàng không tranh giành, nhưng quan hệ của hai người lại không thân cận đến nỗi nàng sẽ giật dây Ngọc Nương đi đối kháng với bất công, hơn nữa cho dù có nói thì cũng vô dụng, hai người Dương Thảo và Trương Liên Hương có tính tình sáng khoái cũng đã sớm khích lệ Ngọc Nương rồi, đều vô dụng cả.

Ngọc Nương nghe xong Tiêu Lê Hoa nói thì có chút cảm kích mà nhìn nàng, thậm chí Tiêu Lê Hoa thật chu đáo, sau đó lại ngại ngùng nhìn thoáng qua

Tạ Khánh Phong, dù sao cũng đang đề phòng người nhà của hắn.

Tiêu Lê Hoa thấy nàng nhìn Tạ Khánh Phong thì cười nói với hắn: “Khánh Phong huynh đệ, cái này cho Ngọc Nương, không phải là cho mẹ đệ và người đệ muội kia, đệ đừng trách ta mang đồ ra cho Ngọc Nương cất giấu, đệ xem nàng gầy như vậy, mặt lại trắng như giấy, cần phải được bồi bổ. Nương đệ không nỡ cho nàng ăn thì ta cho, đệ đừng giận.”

Tạ Khánh Phong cười cười bất đắc dĩ, hắn không dám tranh luận với Tiêu Lê Hoa, hơn nữa hắn cũng đau lòng vợ.

“Tàu tử nói rất đúng, Ngọc Nương, sau khi trở về không được nhìn chăm chăm vào giỏ, cũng không cần khăn trương, đừng để cho nương nhìn ra điều gì.”

Tạ Khánh Phong nói với Ngọc Nương, Ngọc Nương nghe xong liền vội vàng gật đầu, biết rõ thứ này có thể để lại.

Tiêu Lê Hoa thấy bọn họ vì ít đồ mà có thể khăn trương đến thế thì lắc đầu, nói với Tạ Khánh Phong: “Tạ thẩm đã thương đệ đệ của đệ như thế, thì cứ để cho nàng sống với nhà bọn họ đi, hai người ra riêng ở, ta nói không phải chứ, hai người không ra riêng, Ngọc Nương vẫn luôn mệt mỏi như vậy, ngày tháng năm nào hai người mới có con được chứ.”

Ngọc Nương cắn cắn môi, Tạ Khánh Phong thì cúi đầu xuống, hắn và Ngọc Nương kết hôn đã vài năm rồi, nhưng vẫn luôn không có hài tử, cũng đã đi xem lang trung, lang trung nói thân thể Ngọc Nương không có vấn đề gì, chỉ là quá mệt mỏi. Nhưng nương lại nói thân thể Ngọc Nương yếu đuối không thể trách ai được, hắn nghe thấy thật ra trong nội tâm cũng không chịu được, nhất là thời điểm thấy được đệ đệ ôm cháu trai.

“Nếu như Khánh Phong huynh đệ có một chút thống khoái nhiệt tình như chàng thì đã sớm ra ở riêng rồi.” Đường đến Tạ gia không cùng hướng với bọn họ nên nửa đường đã phải tách ra rồi, Tiêu Lê Hoa nhìn bóng lưng của hai phu thê kia rồi nói với Tạ Hữu Thuận.

Tạ Hữu Thuận cười hỏi: “Nàng đang khen ta đó sao?”

“Đúng vậy, đang khen chàng đó, cha của Thạch Đầu và Mộc Đầu lại có thể hành động sáng khoái như vậy, thật là một nam tử hán khó có được. Tương lai Thạch Đầu và Mộc Đầu của chúng ta cũng phải như vậy a!” Tiêu Lê Hoa vừa nói vừa ôm lấy Mộc Đầu rồi hôn lên mặt cậu bé, chọc cho Mộc Đầu cười khanh khách. Thạch Đầu kéo kéo tay của Tạ Hữu Thuận, Tạ Hữu Thuận cũng ôm cậu bé lên, hôn mãnh liệt mấy cái trên mặt cậu bé. Sau đó xoa xoa mặt qua nói với Tiêu Lê Hoa: “Nếu nàng đòi từ cha của Thạch Đầu và Mộc Đầu thành nam nhân của Tiêu Lê Hoa thì ta thấy lời này sẽ càng dễ nghe hơn nữa.”

Tiêu Lê Hoa nhìn khuôn mặt đang cười của Tạ Hữu Thuận, trên mặt nàng bắt đầu nóng lên, thâm nghĩ hóa ra sau khi nam nhân này quen thuộc rồi lại là dạng này, thật là biết tán tỉnh a!

Một nhà bốn người cười nói đi đến nhà của người muốn bán mấy mẫu ruộng kia, gõ cửa, có một nam nhân khoảng ba mươi tuổi đứng sau cửa.

“Là Tạ tứ huynh đệ, sao hôm nay lại có thời gian rảnh đến nhà của ta vậy? Đi vào trong ngồi đi!” Người nọ nhìn thấy là cả nhà Tạ Hữu Thuận, vốn sững sờ sau đó lại cười cười để bọn họ đi vào.

Tạ Hữu Thuận nói: “Không cần vào trong đâu, Vương đại ca, ta nghe nói huynh muốn đi vào trong thành kinh doanh, muốn buôn bán ở chỗ đó, có chuyện này sao?”

Wương đại ca nghe xong thì gật đầu: “Đúng là có chuyện này, ta muốn vào thành làm ăn, nhưng lại thiếu tiền mua cửa hàng, nên nghĩ đến chuyện bán ruộng đi. Chẳng qua chỉ bán năm mẫu ruộng nước kia thôi, hai mẫu ruộng cạn thì để lại, ta cho người khác thuê, đợi sau này già rồi nói không chừng còn muốn về đây dưỡng lão a, đến lúc đó cũng còn hai mẫu ruộng trồng trọt giải buồn. Như thế nào? Tạ tứ huynh đệ muốn mua đất sao?”

Tạ Hữu Thuận gật đầu nói: “Đúng vậy, ta vừa mới ra riêng, đất đai được phân không nhiều lắm, muốn mua thêm vài mẫu. Chẳng qua là mấy mẫu ruộng nước của Vương đại ca ở chỗ nào mà ta lại quên mất rồi, không biết có thể mang ta đi nhìn xem hay không, nếu phù hợp thì ta sẽ mua.”

Wương đại ca nghe xong liền gật đầu, quay người vào trong dặn dò một tiếng rồi đi ra ngoài dẫn đường.

Đi ước chừng một khắc chung mới đến được mảnh đất kia, chỉ thấy một mảng lớn đều là ruộng nước, bên trọng đều là mạ non xanh mơn mẫm, nhìn xem rất khả quan.

“Năm mẫu đất này của ta tuy không được xem là ruộng tốt thượng đẳng, nhưng cũng thuộc loại trung thượng rồi, hàng năm có thể thu hoạch không ít lương thực, nếu Tạ tứ huynh đệ mua về, chắc chắn sẽ không chịu thiệt đâu.” Vương đại ca chỉ vào năm mẫu ruộng của hắn rồi nói với Tạ Hữu Thuận, hắn hi vọng Tạ Hữu Thuận có thể mua lại, nông dân đều thích đất, mà hắn cũng hi vọng sẽ bán đất cho người chịu khó, Tạ Hữu Thuận chính là người chịu khó.

Tạ Hữu Thuận nhìn xem mảnh đất này cũng thấy rất thỏa mãn, trong nhà hắn không có đất ở chỗ này, nhưng hắn biết đất ở đây đều là loại tốt.

“Wương đại ca, huynh ra bao nhiêu tiền một mẫu?”

“Đây là ruộng nước, lại là ruộng tốt loại trung thượng, mười lăm lượng một mẫu, năm mẫu là bảy mươi lăm lượng.”

Tạ Hữu Thuận nhìn mảnh ruộng nước kia, cảm thấy giá tiền này cũng không chênh lệch lắm, nhưng chuyện buôn bán này không nói giá cố định, hắn nhìn về phía Tiêu Lê Hoa, thấy Tiêu Lê Hoa gật đầu liền nói với Vương đại ca: “Rẻ hơn một chút đi, bảy mươi lượng bạc là được. Năm trước ở Thôn Thượng

Cầu có một nhà bán ruộng nước tốt nhất cũng chỉ mười sáu lượng một mẫu, cao hơn một chút so với giá tiền này của huynh, ta thấy ruộng nước này mười ba lượng một mẫu là cao rồi, ta thấy chúng ta là người cùng thôn, ta cũng không muốn lừa bịp ép giá Vương đại ca, Vương đại ca huynh ngẫm lại đi, nếu được thì chúng ta cứ làm như thế.”

Wương đại ca nghĩ nghĩ, nói: “Vậy được rồi, cứ như vậy đi, mảnh đất này ta đã gửi ở chỗ môi giới trên thị trấn rồi, ngày mai chúng ta đi đến đó nói với hắn một tiếng, rồi lại giao tiền, đổi khế đất.”

Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa mang theo hai tử đi về nhà, lúc này bọn họ không đi vào đường trong mà chỉ đi theo con đường ngoài rìa thôn, hai bên đường là cây liễu và cỏ xanh mọc cao, ở xa hơn thì một bên là ruộng đồng, một bên là vườn rau mà người trong thôn trồng trước cửa nhà, dùng hàng rào ngăn lại, có thể thoáng nhìn thấy bóng người ở bên trong.

Đã lâu rồi Tiêu Lê Hoa chưa đi dạo ở nơi thiên nhiên rộng lớn thế này, nhìn cái gì cũng thấy thích.

Thạch Đầu và Mộc Đầu chạy ở phía trước, hái hoa dại ven đường, sau đó toàn bộ đều đặt vào trong tay Tiêu Lê Hoa.

Tiêu Lê Hoa lại để Tạ Hữu Thuận cầm mấy bông hoa kia, sau đó nàng ngắt một cọng cỏ ở bên đường đặt lên miệng, thổi kèn lá cây, đã bao nhiêu năm không thổi rồi, cư nhiên lại không có tình huống thổi không ra.

“Nương, nương thổi thật là dễ nghe!”

Đôi mắt của Thạch Đầu lóe sáng nhìn vào lá cây ở trong tay Tiêu Lê Hoa, cũng ngắt một mảnh đặt ở bên miệng, lại thổi thổi mấy cái nhưng chỉ ra tiếng phũ phũ thôi, không có bất kỳ điệu nhạc nào cả.

Mộc Đầu càng không hợp thổi thường, cắn nát cả lá cây, sau đó lại đổi một mảnh khác, làm mặt lá dính rất nhiều nước bọt.

“Nương – ” Mộc Đầu kéo dài tiếng nói làm nũng.

Tiêu Lê Hoa cười cười dạy bọn họ, Tạ Hữu Thuận cũng ở một bên học theo, hắn học thì nhanh hơn, lập tức học được, chẳng qua là giai điệu thổi ra lại là một loại khác, vô cùng du dương. Thạch Đầu và Mộc Đầu vẫn không học được, nhưng hai đứa bé vẫn không bỏ cuộc, vẫn còn đứng đó thổi phũ phũ, sau khi nghe được một tiếng kêu đầu tiên thì cao hứng đến nhảy lên, sau đó lại thổi tiếp.

“Nương, vừa rồi người thổi khúc gì vậy, khúc nhạc phụ thân thổi thì chúng con biết rõ, đó là khúc nhạc đi săn, vậy người thổi cái gì vậy? Con muốn học!” Thạch Đầu thổi lá cây đến mệt mỏi, lại chạy đến quần quýt lấy Tiêu Lê Hoa dạy bọn họ học.

Tiêu Lê Hoa dạy cho hai đứa bé, nàng cũng không thổi ca khúc lưu hành gì mà là thổi khúc nhạc thiếu nhi Con vịt nhỏ, nàng sửa lại ca từ rồi dạy cho hai đứa bé, đến trường đổi thành đi học, hơn nữa còn nói chờ các con lớn thêm chút nữa thì các con cũng phải đi học.

“Bây giờ các con còn nhỏ, đợi Thạch Đầu lớn thêm một hai tuổi nữa thì sẽ cho con đi học, Mộc Đầu lại đợi thêm vài năm nữa, trước đó thì các con cùng mẹ học chút chữ đơn giản trước, như vậy khi các con đến trường cũng không cảm thấy lúng túng.”

Khi Tiêu Lê Hoa nói thì nàng lại nghĩ đến đời trước khi những đứa trẻ muốn đến trường mẫu giáo thì người lớn trong nhà đều dạy chúng một ít tri thức, nàng cũng phải dạy bọn nhỏ. Sau đó lại đưa bọn nhỏ đến trường học, các con không nhất định phải khảo thi khoa cử làm quan, nhưng nhất định phải biết chữ, phải nhận thức vài bằng hữu, tốt nhất là thi được tú tài, như vậy sau này mới không bị người khác khi dễ.

Thạch Đầu và Mộc Đầu nghe thấy mình cũng có thể đến trường học thì vui vẻ vỗ tay, hai đứa nhỏ biết rõ ông nội bà nội muốn cho ca ca nhà đại bá đến trường, Tam bá cũng muốn đưa Xuyên Từ và Tỏa Từ đến học đường, ca ca nhà Nhị bá cũng đã sớm đi học ở nhà ngoại công của huynh ấy rồi, chúng cũng muốn đi. Nhưng mà trước kia Xuyên Từ và Tỏa Từ nói sẽ không cho chúng đến trường, hai đứa nhỏ có nói với nương nhưng nương chỉ trừng mắt nhìn chúng, hiện tại nương đã nói là muốn cho chúng đến trường rồi!

Trong lòng Tạ Hữu Thuận rất vui, người trồng trọt đều nghĩ đến việc cho con đi học biết chữ, tốt nhất là phải thi đậu tú tài lại khảo thí cử nhân, sau đó làm quan, như vậy thì sẽ thăng chức rất nhanh, không bao giờ bị người ta mắng là dân quê nữa, hắn cũng từng muốn đi học nhưng lại không có cơ hội đó, hiện tại nhi tử có cơ hội này, hắn đương nhiên là vui vẻ.

Ngày hôm sau Nha ký (người môi giới) đã đến nhà, mang theo một lượng và khế đất mà Vương đại ca đưa, viết khế ước mua bán, sau đó lại để cho Nha ký giúp đỡ đến chỗ quan phủ thực hiện thủ tục cuối cùng. Động tĩnh lần này có chút lớn, người ở trên ruộng sớm thấy được, biết rõ Tạ Hữu Thuận mua được năm mẫu ruộng nước loại tốt, cũng biết hắn phát đạt, lại gây ra một trận hâm mộ ghen ghét.

Sau khi Tạ Sinh Tài biết được thì cho người đi gọi Tạ Hữu Thuận đến, lại dặn dò hắn một phen, bảo hắn phải chăm sóc hoa màu thật tốt, ngược lại Ưông thị ở một bên không nói gì, bà vẫn còn có chút tức giận khi không thể lấy được tiền từ chỗ nhi tử.

Sau khi Tạ Hữu Thuận ra khỏi nhà cũ đi về nhà của mình, trên đường gặp được Trương Thủy Đào, Trương Thủy Đào nhìn xem hắn, lông mày hình lá liễu nhướn lên, con mắt trừng lên nhìn hắn. Tạ Hữu Thuận vượt qua nàng tiếp tục đi.

“Tạ lão tứ! Thời gian này cũng không thấy ngươi lo lắng sợ hãi a!”

“Sống phần của ngươi cho tốt đi, về sau ít đi trêu chọc Lê Hoa nhà ta!”

Tạ Hữu Thuận ngừng lại một chút, nói xong một câu như vậy thì tiếp tục bước đi, sắc mặt vô cùng khó xem. Trương Thủy Đào ở sau lưng hắn hung hăng

giậm chân, sau đó xoay người lắc eo rồi đi.

Mọi người trong thôn đều đang nghị luận việc nhà của Tạ Hữu Thuận dùng tiền mua dê bò và ruộng nước, khi mùa gặt đến, mọi người rốt cục cũng không còn nói về chuyện này nữa, bắt đầu tập trung thu hoạch.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Phong ba canh đậu xanh

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thời tiết đã nóng lên, chẳng qua nhiệt độ nóng như vậy lại khiến cho những hộ nông dân có ruộng thật cao hứng, bởi vì thời tiết càng nóng thì lúa mạch chín càng nhanh, bọn họ phải nhân cơ hội thời tiết tốt thế này thu hoạch hết lúa mạch rồi đem đi phơi nắng, sau đó cất vào, nếu không qua mấy ngày nữa thì trời sẽ mưa, nếu thu hoạch trễ, lúa mạch bị mưa làm ướt sẽ phiền toái.

Chính là bởi vì muốn thu hoạch lúa mạch, nên từng nhà đều bề bộn nhiều việc, cơ hồ là cả nhà già trẻ đều xuất động, ngay cả tiểu oa nhi cũng phải giúp đỡ nhặt bông lúa.

Năm nay nhà của Tạ Hữu Thuận được phân một mẫu ruộng cạn, chỉ có một mẫu lúa mạch, nếu như nhanh chóng thu hoạch thì chỉ cần một ngày là có thể làm xong.

Tiêu Lê Hoa muốn xuống ruộng nhưng Tạ Hữu Thuận không cho nàng đi.

“Trời nóng nực, nàng không nên đi, một mình ta là được rồi, đầu của nàng vừa bị thương, không nên cúi xuống mãi, vạn nhất lại bị đau thì sao? Năm trước nàng còn bị cảm nắng nữa.”

“Không có việc gì đâu, thân thể của ta ta biết rõ mà, nếu một mội thì ta sẽ nghỉ ngơi. Hôm nay ta đã chuẩn bị xong hết rồi, nhất định sẽ không bị cảm nắng đâu.” Tiêu Lê Hoa nói, nàng nghĩ Tiêu Lê Hoa lúc trước bị cảm nắng là do giá vờ đấy, vì không muốn làm việc, nàng còn nhớ rõ vì chuyện này mà trong nhà lại ầm ĩ một phen. Hiện tại nàng không phải là Tiêu Lê Hoa lười biếng kia, làm việc cho nhà mình mà lại lười biếng thì không cần sống qua ngày nữa rồi.

Tuy là Tạ Hữu Thuận cũng vui mừng vì bây giờ vợ đã chịu khó rồi, nhưng vẫn không muốn để nàng làm việc, chỉ có một mẫu đất, hẳn cảm thấy chỉ một mình mình là có thể làm được rồi.

“Được rồi, đừng cãi nữa, chàng làm việc mà ta lại nhìn, chàng thấy ta sẽ chịu được sao? Khi nào mệt thì ta sẽ nghỉ ngơi, cứ như vậy đi.”

Tiêu Lê Hoa lấy mũ rom, khẩu trang và bao tay đã chuẩn bị từ trước ra, đưa cho Tạ Hữu Thuận một bộ, trong tay nàng còn cầm một bộ. Nàng nghĩ là thời tiết này quá nóng, nếu đội mũ rom thì có thể che được một ít, mấy cây lúa mạch kia cũng rất biết đâm người đấy, khễ cong eo có khi sẽ đâm lên mặt, có khẩu trang thì có thể bảo hộ được một chút, mang bao tay có thể đỡ tay ít bị đâm hơn. Nàng cũng không muốn sau khi về nhà thì đã bị phơi nắng thành than đen rồi, nàng còn muốn dưỡng da của mình thành trắng nõn nữa, ai nói làm nông phụ thì phải da dầy thịt béo mới lộ ra vẻ chất phác, nàng muốn làm một nông phụ thủy lĩnh (mộng nước).

Mấy cái mũ cỏ này là do Tạ Hữu Thuận đan, là Tiêu Lê Hoa chỉ cho hắn đan, nói là đầu lạp (mũ rộng vành) thì hơi quá, đây là dùng lá mây hay lá tre nhẹ để đan, rồi dùng một sợi dây thừng cột lên trên để cố định lại, phải nói là nón lá thì đúng hơn.

Đeo mũ rom, cầm khẩu trang và bao tay mà vợ đưa, Tạ Hữu Thuận đã thích ứng với sự nhanh trí của vợ rồi.

Sáng sớm Tiêu Lê Hoa đã nấu một nồi canh đậu xanh thật lớn làm điểm tâm ăn, còn thừa lại không ít, lại thêm chút nước vào đó, chứa ở trong bình để chuẩn bị khi khát thì uống, còn mang theo mấy cái bánh trứng đã làm sẵn, đến lúc đói bụng cũng có thể ăn một chút, lúc làm việc nhiều thì để bị đói, nàng cũng không muốn để người trong nhà bụng đói làm việc.

Thạch Đầu và Mộc Đầu không có khẩu trang và bao tay, mỗi đứa nhỏ chỉ đội một chiếc mũ cỏ trên đầu thôi, trong tay Thạch Đầu còn cầm theo một cái rổ, nhiệm vụ của chúng là nhặt lúa mạch bị rơi ra, đây là chuyện mà mấy đứa bé ở nông thôn đều làm, bất kỳ một hạt lúa mạch nào đều là bảo bối trong lòng chúng cả.

Lúc một nhà bốn người đến ruộng thì trong ruộng đã có nhiều người rồi, Tạ Hữu Thuận buông chiếc giỏ trong tay xuống, lại bảo hai đứa bé ngồi ở chỗ này, muốn nhặt hạt lúa mạch cũng phải đợi bọn họ cắt xuống rồi mới nhặt được.

Tiêu Lê Hoa cho mỗi đứa nhỏ một khối kẹo, sau đó đi vào ruộng với Tạ Hữu Thuận.

Tiêu Lê Hoa nhìn xem lúa mạch trong đất, thật sự là lớn lên quá kém, so với tất cả các loại lúa mạch nàng từng thấy đều nhỏ hơn, trách không được sản lượng của một mẫu đất thời cổ đại lại thấp như vậy, một mẫu đất thế này có thể thu hoạch được bốn năm trăm cân đã coi là năng suất cao rồi, thật không

có cách nào so sánh với hiện đại. Hơn nữa công việc còn quá mệt mỏi.

“Lúa mạch năm nay thật không tệ, xem ra ngoại trừ phần nộp thuế thì số còn lại đủ để chúng ta làm mì ăn rồi. Không phải là nàng thích ăn bột mì sao? Về sau chúng ta sẽ ăn bột mì, không cần ăn bánh bột ngô nữa.”

Tạ Hữu Thuận thấy Tiêu Lê Hoa nhìn xem phiên lúa mạch này thì nói với nàng, những ngày này Tiêu Lê Hoa đã thay đổi tốt hơn, trong lòng của hắn cũng thầm nghĩ thì ra nàng thông minh tài giỏi như vậy, có thể sống qua ngày tốt hơn cả khi gả cho hắn, chỉ là vận may của nàng không tốt mới có thể gả cho chính mình. Lúc trước hắn đã lý giải được hành vi muốn trèo lên cành cây cao của nàng, cho rằng một nữ nhân nghĩ đến việc sống tốt hơn cũng không có gì sai, hiện tại hắn càng cảm thấy nàng xứng được sống những ngày thật tốt. Cho nên hắn càng muốn để nàng được ăn ngon mặc đẹp.

Tiêu Lê Hoa nghe hắn nói như vậy liền sùng sốt một chút, sau đó thì nở nụ cười rồi nói: “Bánh bột ngô ta cũng thích ăn, chỉ cần không phải luôn mãi ăn nó là được, chẳng có tin là mỗi ngày đều muốn ăn bột mì, rồi muốn ăn thêm cả bánh bột ngô hay không? Chúng ta có cái gì thì ăn cái đó, muốn ăn gì thì ăn thứ đó. Chỉ có điều bọn nhỏ thì cần ăn thêm chút tinh bột mới được. Nói đến bột mì thì lại muốn ăn mì rồi, về nhà làm mì sợi cho mọi người ăn. Nếu có tương thì tốt rồi, làm mì trộn tương* cho cả nhà cùng ăn.”

** Mì trộn tương (炸酱面: tạc tương diện): là một loại mì sợi trộn với nước sốt nấu từ tương đậu nành lên men và thịt heo hay thịt bò.*

“Trộn tương? Là trộn với xì dầu hay sao? Như vậy có thể ăn sao?”

“Trộn xì dầu ăn cũng rất ngon đấy, thêm hoa tiêu lên trên thì ăn ngon lắm.”

Tiêu Lê Hoa sùng sốt một chút, cười nói, trong lòng thầm nghĩ tương mà nàng nói đến cũng không phải là xì dầu, mì trộn tương thật bình thường mà, tại sao khi Tạ Hữu Thuận nói đến mấy từ mì trộn tương thì giống như là chưa từng nghe qua vậy? Sẽ không phải là ở đây không có tương chứ? Tiêu Lê Hoa thầm nghĩ, ngược lại nàng cũng không kinh ngạc, đến ngay cả trứng gà muối mà người nơi này cũng không nghĩ đến thì không có tương cũng không phải là kỳ lạ. Nếu như thật không có thì quá tốt rồi, lại không phải là một con đường kiếm tiền khác sao? Hơn nữa làm tương không giống như làm trứng gà muối, có thể dễ dàng để người khác học được, bọn họ có thể bán với giá cao hơn một chút, nếu như có thể tự mình làm ra bán thì tốt hơn. Chẳng qua là cần phải cân nhắc một phen.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi như vậy mà trong đầu Tiêu Lê Hoa đã suy nghĩ được nhiều điều.

Tạ Hữu Thuận nghe thấy Tiêu Lê Hoa nói như vậy cũng rất muốn ăn.

“Vậy thì hôm nay chúng ta ăn luôn đi, lát nữa lại bảo hai đứa nhỏ đi hái chút rau dại, dùng để ăn mì sợi.”

“Được, vậy thì chàng muốn ăn mì kéo sợi(1) hay mì cắt sợi(2)? Có muốn ăn mì tước dao(3) hay không?”

“Đều muốn cả.”

Tạ Hữu Thuận nghĩ nghĩ rồi nói, từ sau khi ra riêng thì Tiêu Lê Hoa đều tự làm cơm, tay nghề kia thật sự là không thể chê được, thức ăn đơn giản vào trong tay nàng đều biến thành ngon miệng, so sánh với trước kia thì quả thực là một ở trên trời một ở dưới đất, khẩu vị của Tạ Hữu Thuận và hai đứa nhỏ đều bị nuôi đến kén ăn rồi, người cũng béo lên một vòng.

Tiêu Lê Hoa nghe Tạ Hữu Thuận nói như vậy, trong nội tâm cũng đắc ý và vui vẻ, nữ nhân ở trong nhà chính là như vậy, thích nhất là khi trọng phu và hài tử yêu thích tay nghề nấu ăn của các nàng. Nàng gật đầu nói: “Vậy thì mỗi thứ làm một ít, ăn luôn phen! Ăn xong mì thì chúng ta lại ăn sủi cảo, mấy ngày nay đã mệt mỏi rồi, chúng ta cần phải bồi bổ.”

“Này! Tạ tứ huynh đệ, các người đang nói chuyện gì vậy, miệng lại mở lớn như thế!” Bên cạnh có một người đã cắt một vòng rồi quay trở về, thấy hai người Tạ Hữu Thuận còn chưa làm việc nên hỏi thăm.

“Chúng ta đang nói năm nay lúa mạch trưởng thành không tệ, ông trời thật có mắt. Truong đại ca, mảnh đất này của huynh thu hoạch được khá tốt, nhìn mấy cây lúa mạch này lớn lên thật tốt, xem ra năm nay là năm tốt nhất rồi.” Tạ Hữu Thuận cười nói.

Người nọ lập tức đắc ý nâng người lên nói: “Đúng vậy a, ông trời thật có mắt, năm nay thu hoạch không sai. Mảnh đất của Tạ tứ huynh đệ cũng không tệ a. Năm nay người có tài vận, lương thực này xem ra là muốn để lại toàn bộ cho nhà mình ăn đúng không?”

“Nhìn đi nhìn lại, ai cũng không biết được đám mây kia sẽ đổ mưa khi nào, mọi người chỉ có thể dựa vào chút thu nhập này để ăn cả đời, chúng ta vừa mới ra riêng, cần phải tiết kiệm.”

“Người nói đúng, hộ nông gia như chúng ta cần phải tiết kiệm mới có thể sống tốt được.”

Giọng điệu của người nọ vốn có chút chua cay, nhưng nghe xong Tạ Hữu Thuận không có ý gì thì ngữ khí mới trở lại bình thường, Tiêu Lê Hoa nghe bọn họ nói chuyện, trong lòng thầm nghĩ ở chỗ nông thôn này hóa ra không chỉ có nữ nhân là nhiều chuyện, nam nhân cũng giống như vậy a, nghĩ thầm sau này phải sinh hoạt ở trong thôn này, xem ra cần phải chú ý thật nhiều, phải quan hệ tốt với mọi người mới được.

Người nọ nói mấy câu rồi vội vàng đi cắt lúa mạch, Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa mang khẩu trang và bao tay vào rồi bắt đầu làm việc, Tạ Hữu Thuận đã làm quen việc này, hắn cắt nhanh hơn, nhưng vì không để cho Tiêu Lê Hoa sốt ruột, nên diện tích hắn cắt cũng lớn hơn, hai người ngược lại một mực cúi đầu khom lưng tiến lên trong ruộng, hắn thỉnh thoảng cũng quan sát Tiêu Lê Hoa một chút, thấy nàng vô cùng cố gắng cắt lúa, động tác ngày càng thuần thục, tâm tình hắn cũng phức tạp. Trước kia nàng không làm việc, vẫn luôn lười biếng, hắn mất hứng, hiện tại nàng chịu khó rồi, hắn lại muốn cho

nàng nghi ngại, có vẻ như cảm giác của mình đối với vợ đã thay đổi rồi. Trước kia nàng chỉ là vợ của mình, là nương của con mình, hiện tại giống như hấn đã bắt đầu nhìn nàng ở trong mắt, đặt ở trong lòng rồi.

Thạch Đầu và Mộc Đầu thấy cha nương đã cắt được một mảnh lớn nên cũng bắt đầu đi theo sau nhặt hạt lúa mạch, lúa mạch năm nay cũng không chịu thua kém, không có quá nhiều hạt bị rơi ra, hai đứa trẻ vừa nhặt vừa chơi, nhanh chóng đuổi kịp cha mẹ.

“Thạch Đầu, mang theo đệ đệ đến chơi dưới bóng cây đi nào, đợi cha nương buộc lúa mạch lại xong thì các con lại nhặt tiếp nhé.”

Tiêu Lê Hoa hô to với các con, để cho các con lát nữa lại nhặt tiếp, khí trời quá nóng, nhìn trước mắt là một mảnh vàng óng, ánh mắt của nàng có chút hoa lên rồi, mồ hôi chảy vào trong mắt, có chút đau rất.

Thạch Đầu nghe xong liền mang theo đệ đệ đến dưới bóng cây ngồi chơi.

Đợi đến khi cắt đến đầu ruộng thì vừa vặn gặp được Chu đại tẩu và Chu Đại chồng của nàng ta.

Trên đầu Chu đại tẩu đội một chiếc mũ rộng vành, lúc này đã nóng đến mồ hôi đầm đìa, trên mặt bị đâm vừa đau vừa ngứa, tay cũng rất đau, thấy được mũ rom nhẹ nhàng trên đầu, khẩu trang trên mặt và bao tay của phu thê Tạ Hữu Thuận thì hai mắt đều đỏ lên.

Chu Đại nói chuyện với Tạ Hữu Thuận, Tiêu Lê Hoa không chú ý đến Chu đại tẩu, quay người tiếp tục cắt.

Một nẫu lúa mạch này nhìn thì không nhiều lắm, nhưng khi bắt đầu cắt thì mới cảm thấy rất chậm, một người thì phải làm trong một ngày, hai người làm thì nhanh hơn, nhưng cũng phải làm đến xế chiều. Nhưng không ai có thể làm được liên tục được, ước chừng cắt chưa đến một canh giờ thì phải nghỉ ngơi một lát. Tạ Hữu Thuận xót cho Tiêu Lê Hoa nên đi nghỉ ngơi cùng nàng, hai người lấy bình nước từ trong giỏ ra chuẩn bị uống, kết quả là khi vừa nghiêng bình đổ ra chén thì Tiêu Lê Hoa cảm thấy có chỗ không đúng.

“Canh đậu xanh này giống như loãng đi một chút rồi.” Tiêu Lê Hoa nói, nàng mắt sắc vô cùng, “Vừa rồi nhìn xem thì giống như nước trong bình còn đầy hơn.”

Tạ Hữu Thuận nghe xong cũng nhíu mày, nếu như ít đi thì có thể nói là hài tử uống bớt, nhưng mà nhiều hơn thì là có người thêm gì vào sao? Nếu thật là như thế, chỉ có thể giải thích là có người uống bớt rồi lại châm thêm nước vào. Tạ Hữu Thuận cầm lấy chén canh ngửi ngửi rồi uống một ngụm, nói: “Không còn ngọt như trước nữa.”

Tiêu Lê Hoa bỏ thêm chút đường vào canh đậu xanh, bởi vì đậu xanh có chút đắng, cho thêm đường vào thì sẽ dễ uống hơn.

Thạch Đầu lập tức nói bọn họ không uống canh đậu xanh, sau đó lại nói là thấy được Đại Hổ giống như đi qua cái cây này, Đại Hổ là con trai của Chu đại tẩu.

“Ta mới không có đi qua đó! Thạch Đầu nguoi chớ nói nhảm!” Lúc này Đại Hổ từ bên cạnh nhảy ra, trừng mắt nói.

“Nguoi không có đi qua nơi này, vậy viên đậu xanh bên miệng nguoi ở đâu ra chứ?” Thạch Đầu chỉ vào mặt Đại Hổ rồi nói.

Đại Hổ nghe xong thì lập tức lau miệng, trong miệng còn nói thầm là đã lau sạch rồi mà, kết quả là nó lau cả buổi cũng không lau được cái gì, phát hiện ra bản thân bị lừa mất rồi, đôi mắt càng trừng lớn hơn nữa. Nếu không phải có hai người Tạ Hữu Thuận ở đó, nói không chừng là muốn nhào về trước đánh Thạch Đầu rồi.

(1) Mi kéo sợi: có nghĩa là tạo hình mì sợi bằng cách kéo cục bột mì thành nhiều sợi. Giống như hình này.

(2) Mi cắt sợi: tức là cán mỏng cục bột mì ra rồi cắt sợi. Như hình này:

(3) Mi tước dao: tức là cầm một cục bột mì lớn rồi dùng dao tước từng sợi vào nồi nước. Như hình này:

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Thôn trưởng triệu tập người trong thôn

Editor: Hong Van

Beta: Tiểu Tuyền

Người nghỉ ngơi bên cạnh xem xét tình huống này là biết có chuyện gì xảy ra rồi, nhao nhao nhỏ giọng nói chuyện, Chu Đại tức giận kéo Đại Hồ qua rồi dùng chân đá, Chu đại tẩu vội vàng tiến lên ngăn cản, trên bờ ruộng lại vang lên tiếng chửi bậy và kêu khóc, lại dẫn thêm nhiều người đến, đợi đến khi nghe được chuyện gì xảy ra thì ai cũng chỉ trỏ.

Thật ra ở nông thôn trẻ con nghịch ngợm gây sự cũng rất bình thường, những người lớn cũng chỉ mắng mấy câu coi như xong, nhưng khi dính đến chuyện trộm đồ thì cho dù không so đo với hải tử cũng sẽ đi tìm người lớn lý luận, dù sao đồ vật trong nhà của ai cũng không phải là tự nhiên mà có, cho dù có là cọng rau ngọn cỏ thì cũng là đồ tốt.

Bình thường nhân duyên của Chu đại tẩu không tốt lắm, Đại Hồ càng là thêm ăn, ưa thích trộm đồ vật của nhà người khác, hiện tại bị phát hiện ra việc uống trộm canh đậu xanh của nhà Tạ Hữu Thuận, tất nhiên sẽ có người cùng chung mối thù.

“Được rồi, đừng đánh thằng bé nữa, dạy nó sau này đừng đi trộm đồ nữa là được rồi.”

Tiêu Lê Hoa thấy Chu Đại dùng sức đạp Đại Hồ thì lo lắng hẳn sẽ đạp hỏng đứa nhỏ mất, đứa nhỏ có thể đánh mấy lần, nhưng không thể đánh hỏng a.

Lúc này Chu đại tẩu mới đoạt được Đại Hồ từ trong tay Chu Đại, kéo ra sau lưng mình, nghe được Tiêu Lê Hoa nói liền quay đầu lại trừng nòng nói: “Không cần ngại ở đây giả bộ làm người tốt! Không phải chỉ uống một chút canh đậu xanh của nhà người sao? Có gì tốt chứ? Thật là nhỏ mọn! Chấp nhặt với đứa bé!”

Tiêu Lê Hoa nhún mày, thầm nghĩ người này thật sự là không nhìn ra người có lòng tốt, nếu không phải thấy Đại Hồ là đứa bé, nàng sẽ không nói nhiều đầu, nàng mới lười nhiều lời với gia đình này.

“Uống canh đậu xanh của nhà ta cũng không phải không được, nhưng mà phải nói một tiếng, nếu thằng bé nói, ta không phải là không cho, người cũng đã nói là chỉ một chút canh đậu xanh. Nhưng mà Đại Hồ lại vụng trộm uống, còn châm thêm nước vào đó. Mấy thứ như đồ ăn này có thể để người khác tùy tiện thêm đồ vào sao? Châm nước là còn nhẹ đó, lỡ như thứ được thêm vào không phải là nước thì sao? Người nói xem thứ này còn có thể khiến người khác yên tâm mà uống hả? Nếu lo lắng, chúng ta sẽ đổ hết bình canh đậu xanh này, vậy không phải là lãng phí thức ăn rồi sao?”

Tiêu Lê Hoa nói.

“Chu đại tẩu, nếu như ta không có được sự đồng ý của người mà uống cháo nhà người nấu, còn thêm nước vào bên trong, mà người lại phát hiện cháo bị người động tay động chân, người còn có thể yên tâm mà ăn nó không?”

Người bên cạnh nghe xong cũng nhao nhao gật đầu, thầm nghĩ đúng thật là như thế, nếu bọn hắn có uống thì nội tâm cũng sẽ không yên ổn, người nhất

gan một chút có khả năng sẽ không uống rồi, nhìn xem canh đậu xanh mà Tiêu Lê Hoa làm, nhìn màu sắc đã biết nó rất giải khát, nếu đồ đi thì rất đáng tiếc.

Chu đại tẩu còn muốn nói tiếp, nhưng Chu đại đã gạt bả vai nàng lại, miệng mắng to: “Được rồi, ngươi còn muốn trách móc gì nữa? Một đứa bé ngoan đã bị ngươi dạy hư mất rồi! Đứng một bên đó đi, nếu không một thì tiếp tục đi cắt lúa mạch! Tà tử huỳnh đệ, Tứ đệ muội, thật xin lỗi, tiểu tử này thiếu bị đánh rồi, nếu không đợi đến buổi trưa chúng ta mang theo canh đậu xanh đến đền cho các ngươi a.”

Chu Đại mắng Chu đại tẩu xong thì quay sang xin lỗi Tà Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa, tên hán là Chu Mãn, chẳng qua là người khác đã quen gọi hán là Chu Đại rồi.

Tà Hữu Thuận nói: “Không cần đâu, chỉ là một bình canh đậu xanh thôi, coi như là cho thằng bé uống, chỉ có điều lần sau muốn uống thì nói một tiếng, đừng có châm thêm nước vào trong bình này nữa là được rồi. Chút thông minh nhỏ này nếu có thể dùng trong chuyện học hành sẽ tốt hơn.”

“Ngươi nói phải, nói rất đúng. Xú tiểu tử đến xin lỗi đi! Đừng tưởng rằng có nương ngươi che chở thì ta không đánh ngươi được! Lát nữa về nhà xem ta có đánh gãy chân ngươi không?” Chu Đại trừng mắt nhìn Đại Hồ rồi mắng. Đại Hồ từ sau lưng Chu đại tẩu đi ra, nói xin lỗi.

Tà Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa cũng không so đo với đứa bé, khoát khoát tay nói được.

Đoàn người thấy trận phong ba này qua rồi, đều ngồi xuống nghỉ ngơi nói chuyện, có người nhìn thấy mũ cỏ, khẩu trang và bao tay mà của Tà Hữu Thuận nên tò mò, cầm qua xem xét, biết rõ cái này sử dụng thế nào, tất cả đều nói biện pháp này thật tốt, còn nói sao mình không nghĩ ra được. Biết rõ đây là do Tiêu Lê Hoa nghĩ ra, không ít người cũng biết bây giờ Tiêu Lê Hoa đã đổi tính rồi, nhưng họ cũng không tiếp xúc nhiều, bây giờ nhìn thì thấy là sự thật.

Trước kia Tiêu Lê Hoa không phải là có cừ oán với tất cả mọi người, cho nên những người này cũng nhao nhao khen ngợi nàng.

“Hừ, có thể nghĩ ra cách này, còn làm xong để dùng, sao lại không lấy ra nói cho người khác biết, không nói cho các hương thân thì cũng phải nói cho người trong nhà chứ, thật đúng là chỉ biết chính mình. Có phải là các người thấy chúng ta chịu khổ các người không phải chịu khổ thì trong lòng các người sẽ đặc biệt thoải mái không?”

Chu đại tẩu nói, trên mặt nàng cũng bị cọng lúa mạch đâm vừa đau vừa ngứa, tay cũng đau xót.

Mọi người nghe xong lời này, có người trong lòng cũng có chút chán ghét, thậm chí cũng đúng a, cách này thật tốt, nếu sớm nói cho bọn họ biết, không phải là bọn họ đã sớm có chuẩn bị, ít nhất cũng có thể thoải mái một chút. Bọn người Tà Hữu Thuận đều không có chút động tĩnh nào, ngay cả người trong nhà cũng không nói, thật sự là ích kỷ.

Tiêu Lê Hoa nói: “Cái này là ngày hôm qua chúng ta mới nghĩ ra được, mọi người cũng thấy mũ cỏ, khẩu trang cùng bao tay này đều rất dễ làm, một buổi tối đã làm xong, nhưng chúng ta cũng không thể chạy tới nói cho mọi người vào đêm hôm khuya khoắt thế chứ.”

Mọi người nhìn thấy cách đan mũ cỏ cũng rất đơn giản, khẩu trang và bao tay cũng không được làm tỉ mỉ, bọn họ lập tức cảm thấy mấy người Tà Hữu Thuận không phải người ích kỷ như vậy, vừa rồi chính mình thật sự là nhạy cảm. Mấy nông dân này rất chất phác, cảm thấy trách lầm người thì trong nội tâm không được tự nhiên, nhao nhao mở miệng giúp đỡ Tà Hữu Thuận nói chuyện. Càng có người tìm Chu đại tẩu gây khó dễ nói Chu đại tẩu không có gì lại đi kiểm chuyện, làm Chu đại tẩu tức giận đến mặt đỏ bừng, bị Chu Đại kéo đi cắt lúa mạch tiếp.

Làm đến buổi trưa, lúa mạch nhà Tà Hữu Thuận chỉ còn một chút chưa cắt xong, Tà Hữu Thuận lại bảo Tiêu Lê Hoa về nhà nấu cơm, hán ở chỗ này cắt tiếp.

Tiêu Lê Hoa nói nếu hán mệt thì phải nghỉ ngơi, sau đó đi về nhà nấu cơm, nghỉ thêm buổi sáng nói phải làm mì cho bọn họ ăn, Tiêu Lê Hoa vén tay áo lên bắt đầu nhào bột, nàng làm chính là mì cán tay, khi làm mì này thì cần sức tay nhồi nhiều lần và bỏ thêm trứng gà vào. Nghĩ đến ăn mì sợi sẽ không đói nhanh, nàng lại dùng phần bột còn lại làm hai miếng bánh, còn xào một chút thức ăn. Thời điểm nàng làm bánh, hai đứa nhỏ đã ôm chén nhỏ của mình bắt đầu ăn rồi, ăn rất ngon miệng. Đợi đến khi Tiêu Lê Hoa làm xong bánh và đồ ăn thì hai đứa nhỏ cũng ăn xong.

“Nương, chúng con đi ra đất nha, sẽ gọi cha trở về ăn cơm.” Thạch Đầu nói với Tiêu Lê Hoa.

“Đi đi, nhưng mà không được chạy, vừa mới ăn xong mà chạy sẽ bị đau bụng. Đến ruộng thì chơi ở dưới bóng cây, không được đến chỗ có mặt trời mà phơi nắng đâu.”

“Đã biết rồi, nương, chúng con đi đây.”

Thạch Đầu nắm tay Mộc Đầu chạy ra ngoài, Mộc Đầu quơ quơ bàn tay nhỏ bé với Tiêu Lê Hoa, sau đó mới đi.

Một lát sau Tà Hữu Thuận trở về, thấy đồ ăn trên bàn, lại thấy là hai tô mì liền biết rõ Tiêu Lê Hoa chưa ăn, nói với nàng: “Nàng ăn trước đi a, chờ ta lại đói bụng thì sao.”

“Không có việc gì, có người cùng ăn cơm mới vui. Chàng rửa mặt trước đi, ta đã chuẩn bị nước cho chàng rồi.” Tiêu Lê Hoa cầm cái chổi trên giường gạch giúp Tà Hữu Thuận phui cây cỏ trên người xuống, sau đó giúp hán rửa tay rửa mặt. Tà Hữu Thuận lập tức đi tắm rửa, sau khi tắm rửa xong thì trở về miệng lớn ăn cơm, trước tiên ăn hết sạch một tô mì lớn, sau đó lại ăn bánh, ăn đặc biệt no bụng, người cũng lấy lại tinh thần, nhìn xem Tiêu Lê Hoa vẫn còn chậm rãi ăn, liền đưa cái bánh còn lại cho nàng, “Nàng cũng ăn nhiều một chút.”

“Một tô mì này của ta là đủ ăn rồi, nếu chàng ăn không hết thì để đấy, đợi đến buổi tối lúc nấu cơm thì cho chàng ăn lót bụng trước.”

“Vợ, nàng suy nghĩ thật chu đáo.”

Tạ Hữu Thuận cười nói, tuy là thật mệt mỏi, nhưng trong lòng rất vui vẻ, giống như bây giờ có để cho hắn đi là việc nặng nhọc một ngày một đêm hắn cũng làm được. Khó trách người ta nói cưới được vợ tốt, mỗi ngày về nhà ăn cơm vợ làm là đã cảm thấy thời gian trôi qua nhanh, thật đúng là như vậy.

Tiêu Lê Hoa liếc hắn một cái, lại tiếp tục cúi đầu ăn mì, chẳng qua là ăn nhanh hơn.

Cơm nước xong xuôi Tạ Hữu Thuận vội vàng đánh xe bò ra ruộng, hai người bắt đầu cật lực mạ lại, đem lúa mạ đặt lên xe bò, từng xe từng xe kéo về nhà, trong thôn có sân phơi nắng chuyên dùng để phơi lương thực, nhưng mà lần này cửa ra vào nhà bọn họ cũng lớn, có thể dành một phần sân phơi một mẫu lúa mạ này, đến lúc đó cũng dễ trông coi hơn.

Người trong thôn thấy Tạ Hữu Thuận dùng xe bò nhà hắn kéo lúa mạ đều rất hâm mộ, chẳng qua là xe bò nhà Tạ Hữu Thuận đã sớm cho mượn, cũng không đến phiên bọn họ dùng.

Chờ đến khi kéo lúa mạ nhà mình xong, Tạ Hữu Thuận đem xe bò cho bên nhà cũ mượn, đây là chuyện bọn họ đã bàn từ sớm, ngược lại Tạ Hữu Thuận sẽ không đi qua đó giúp đỡ, ruộng cạn của bên nhà cũ không nhiều, nhưng người thì rất nhiều, không cần hắn nữa. Bản thân hắn thì đi giúp người nhà Vương Đại Sơn làm việc, lúa mạ nhà bọn họ có đến hai mẫu, chỉ hai phu thê bọn họ thu hoạch cũng có chút quá sức. Tạ Hữu Thuận đi không bao lâu, Tiêu Lê Hoa cũng đi theo, nàng lại để cho hai đứa nhỏ ngồi ở nhà trông chừng lúa mạ, dạy bọn họ chơi mấy trò chơi đơn giản, nên không sợ bọn họ chạy loạn. Có hai người đến hỗ trợ, nhà của Vương Đại Sơn cũng nhanh chóng xong việc.

Người ở Thôn Hạ Cầu bình thường trong nhà đều có ruộng cạn, ruộng nước rồi còn cả ruộng cát, cho nên kiểu thu hoạch gấp gấp này làm cũng nhanh chóng, bình thường một ngày là xong việc, ngày hôm sau phơi nắng là được, sau đó cầm trục lăn lăn một vòng, làm sạch vỏ lúa mạ xong là có thể cho vào túi. Số lúa mạ này hoặc là bán đi hoặc là giữ lại để nộp thuế, hoặc là lấy nó mài thành bột, từng nhà đều có tính toán tỉ mỉ.

Bây giờ là mùa thu hoạch lớn, tất cả mọi người đều có nhiều lương thực, ai cũng cao hứng, cho dù mệt mỏi thì trên mặt đều treo dáng vẻ tươi cười. Chẳng qua vẻ tươi cười này đã bị đánh tan sau khi tất cả mọi người cắt kỹ lúa mạ rồi nghỉ ngơi lấy sức vài ngày, sau đó lại chuẩn bị đi trồng bắp. Người đánh tan phần tươi cười này chính là mấy nha dịch mặc trang phục quan sai. Bọn họ đi đến nhà trưởng thôn, sau đó nhanh chóng rời đi.

Rất nhanh thì cái chuông lớn trong thôn đã bị gõ vang, đó là tín hiệu thôn trưởng triệu tập mọi người trong thôn đến nhà của hắn, bình thường nếu trong thôn có chuyện lớn muốn thông báo thì sẽ gõ cái chuông lớn kia.

Người trong thôn đều buông việc trong tay xuống rồi đi về hướng chuông lớn kia, Tạ Hữu Thuận cùng Tiêu Lê Hoa cũng đi, hai người một tay dẫn một đứa nhỏ, trên đường đi đã thấy nhiều người cùng đi về một hướng, tất cả mọi người đang đoán là có chuyện gì xảy ra, trên mặt mỗi người đều là vẻ khẩn trương, bởi vì thời điểm cái chuông lớn này bị gõ vang thì chuyện xấu luôn nhiều hơn là chuyện tốt.

“Hữu Thuận, chàng đoán xem có chuyện gì xảy ra?” Tiêu Lê Hoa hỏi, trong nội tâm nàng có chút khẩn trương, nàng chỉ muốn sống yên ổn thôi.

“Đừng lo lắng, cho dù có chuyện cũng là chuyện của toàn thôn.” Tạ Hữu Thuận an ủi Tiêu Lê Hoa, chẳng qua lòng mày hắn cũng nhú lên.

Đến chỗ chuông lớn, nơi đó đã bị vây quanh bởi một vòng người, nữ nhân và đứa nhỏ đều ở đằng sau, nam nhân đứng môn lập hộ thì ở đằng trước, thôn trưởng Lý Cao đứng ở trên một tảng đá ở chính giữa, sắc mặt có chút trầm trọng, khiến cho người trong thôn càng thêm khẩn trương, thầm nghĩ lần này lại có chuyện lớn gì rồi, ngay cả sắc mặt của thôn trưởng cũng không tốt.

Thôn trưởng thấy người đến đông đủ liền lấy tẩu thuốc trong miệng ra, ho một tiếng, há miệng lớn tiếng nói: “Các hương thân đừng nói nữa, đều im lặng một chút, gọi mọi người đến đây là có chuyện muốn nói! Mọi người nghe xong đừng náo loạn, việc này cũng không có cách nào, nghĩ cách giải quyết mới là lẽ phải!”

“Thôn trưởng, ngài nhanh nói đến cùng là xảy ra chuyện gì đi, ngài nói vậy chúng ta càng sốt ruột!” Trong đám đông có người kêu lên, một đám người ở sau phụ họa.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Lao dịch và bạc

Lý Cao ho khan một tiếng, dùng tay không cầm tẩu thuốc ra hiệu đề xuất: “Không nên gấp gáp, ta nói ngay đây. Vừa rồi quan sai của nha môn đến, thông báo công văn của Huyện lệnh đại nhân, muốn trưng thu lao dịch, đi về phía nam sửa đường sông, một nhà phải có một nam đinh trưởng thành đi, chỉ cần là nam đinh kết hôn rồi, chưa ra riêng cũng coi như là một hộ. Nếu không muốn đi cũng được, một người năm lượng bạc.”

Lời nói của Lý Cao vừa ra, người phía dưới bắt đầu ầm ĩ lên, nam nhân thì trách móc, nữ nhân thì la hét, có nữ nhân còn òa khóc.

Chuyện lao dịch này không phải dễ làm, nếu làm việc cho nhà mình thì mệt còn có thể nghỉ ngơi, ít nhất không chết được, thế nhưng đi phục lao dịch thì nói không chừng sẽ dễ mạng lại đó, hơn nữa còn là không công, một đồng tiền cũng không lấy được. Nếu không muốn đi thì phải đưa năm lượng bạc, năm lượng bạc a, có nhà một năm cũng không dễ dành được năm lượng bạc!

Tiêu Lê Hoa nghe được từ lao dịch này thì hai hàng lông mày nhăn lại, tuy nàng đã sớm quên chút ít lịch sử học được, nhưng nàng lại biết đây không phải chuyện tốt, nổi danh nhất là câu chuyện Mạnh Khương Nữ khóc đổ Trường Thành*, nam nhân của nàng cũng đi phục lao dịch mà chết. Mà bây giờ đi sửa đường sông, Tiêu Lê Hoa nghĩ đến Đại Vận Hà, người ta nói thứ đang chảy bên trong Đại Vận Hà không phải là nước, mà là mồ hôi và nước mắt của biết bao nhiêu người, hiện tại lại bảo người trong thôn đi làm đường sông, cho dù không cực khổ và mệt mỏi như vậy thì nhất định cũng không thoải mái, nếu không thì sao người trong thôn lại náo loạn thế.

** Câu chuyện Mạnh Khương Nữ khóc đổ Trường Thành: Truyền thuyết kể rằng, vào thời kỳ Tần Thủy Hoàng, có một người tên là Phạm Kỳ Lương vừa mới kết hôn được ba ngày thì bị điều động đến phương Bắc xây dựng Trường Thành. Sau khi Phạm Kỳ Lương lên đường, vợ của anh ta ngày đêm nhớ nhung không dứt, liền treo non lợi suối đi đến nơi xây dựng Trường Thành để tìm chồng. Trải qua vô vàn gian khổ, cuối cùng vợ của Phạm Kỳ Lương cũng đến được Trường Thành, nhưng lại nhận được tin chồng mình đã sớm qua đời. Quá bi thương đau buồn, nàng Mạnh Khương đã khóc liên tục ba ngày ba đêm khiến cảm thiên động địa, làm cho Trường Thành bị sụp đổ.*

Lúc này Tiêu Lê Hoa lại cảm thấy may mắn một lần nữa vì trong nhà có bạc, như vậy ít nhất Tạ Hữu Thuận không cần đi chịu phần tội kia. Chẳng qua nhìn về mặt tuyệt vọng của nhiều người trong thôn như vậy, có nữ nhân người già càng là kêu trời trách đất, giống như là trời sắp sụp xuống, trong nội tâm nàng cũng không có cách nào cao hứng.

“Hữu Thuận, đi đào đường sông rất mệt sao? Có phải rất nguy hiểm hay không?” Tiêu Lê Hoa hỏi Tạ Hữu Thuận.

Tạ Hữu Thuận nói: “Rất mệt đó. Vốn cũng có người đi làm rồi. Người của thôn chúng ta thì không có việc gì, nhưng mà đã có người thôn khác chết rồi, cho dù còn sống trở về thì cũng quá mệt mỏi giống như người tàn tật, phải dưỡng một thời gian dài mới khỏe”

Tiêu Lê Hoa trầm nghĩ quả nhiên là thế, trách không được mọi người đều kích động và sợ hãi như vậy, ai cũng không muốn chịu phần mệt mỏi kia, càng không muốn chết ở nơi tha hương như vậy.

Mọi người trong thôn lớn tiếng hỏi thôn trưởng, để cho hắn đi cầu Huyện lệnh, có thể không cho người trong thôn bọn họ đi hay không, hoặc là phải nộp ít bạc thôi có được không, thôn trưởng thờ dài lắc đầu.

“Các hương thân, đây là quan phủ hạ lệnh, ta cũng không có biện pháp nào, nhà ta cũng phải làm như vậy, hoặc là ra người, hoặc là ra bạc. Ta có cầu xin nữa cũng vô dụng, lần này không phải là chuyện mà ta có thể cầu xin. Các hương thân, mọi người vẫn nên nhanh chóng nghĩ xem phải ra người hay ra bạc đi, không muốn để người đi thì phải nghĩ cách để gom góp cho đủ bạc. Nha môn cho chúng ta thời gian ba ngày, ba ngày sau sẽ đến đăng ký. Mọi người hãy nhanh chóng xử lý chuyện này.”

Lý Cao lớn tiếng nói, hắn cũng đau đầu a, lần này nha môn quá độc ác, không phải tính người theo hộ, nếu như theo hộ, vẫn chưa phân nhà ra riêng thì chỉ cần một người đi hoặc bỏ ra năm lượng bạc, ngược lại không phải việc khó. Nhưng lần này cho dù chưa ra ở riêng, chỉ cần nam đinh đã cưới vợ thì coi như là một hộ, chính là trong nhà hắn phải có ba nam đinh đi, chính hắn không thể đi, hai đứa con trai cũng không nỡ để chúng đi, vậy thì phải ra bạc, mười lăm lượng a, số tiền này đã có thể mua được một mẫu đất tốt, một đầu bò tốt và xây hai gian nhà rồi! Nhà hắn ở trong thôn xem như có cuộc sống khá tốt, trong người có tiền, nhưng cũng đau lòng số tiền kia, huống chi là những người không có tiền thì chỉ có thể để người đi, nam đinh trưởng thành trong nhà đều đi cả rồi, chuyện này với trời sắp có gì khác đâu?

Lý Cao nói xong lập tức đi ra, hắn sợ nếu không đi thì người trong thôn sẽ vây quanh hắn, hắn còn có thể làm gì chứ?

Nam nữ già trẻ trong thôn ai cũng tụ cùng một chỗ không tán ra, cùng nhau phát tiết bất mãn và oán khí, đa số là sợ hãi và tuyệt vọng, thời điểm này nhà nào có tiền, cho dù là đau lòng số tiền ấy thì cũng cảm thấy may mắn, chỉ khổ cho những nhà nhiều người nhưng lại không có tiền, một mảnh sầu vân thăm vục (sự sầu thảm vây quanh như sương mù), cả nhà tụ lại một chỗ thờ dài gât lệt.

“Hữu Thuận, con cùng đi về nhà đi.”

Tạ Sinh Tài cũng tới, ông cau mày đi đến bên người Tạ Hữu Thuận, gọi hắn cùng đi về nhà, phía sau ông là mấy người con trai con dâu, cũng đều mang về mặt u sầu, bọn họ chính là thuộc về những nhà có người tương đối nhiều.

Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa đi theo về nhà cũ Tạ gia.

Uông thị nghe xong tin tức bọn họ mang về thì lập tức bùng nổ, nói đây là bức dân chúng phải chết, một người năm lượng bạc chính là muốn nhân mạng, cả nhà một năm có thể dành dụm được năm lượng bạc đã cố sức, nếu trong nhà có hơn hai nam đinh thì phải đào hết của cải hoặc là phải đi vay tiền rồi.

“Được rồi, đừng làm loạn thêm nữa, trước tiên hãy suy nghĩ là phải ra người hay ra tiền đã!” Lúc này Tạ Sinh Tài ngược lại cũng không ỉu xiu, khuyên bảo Uông thị một tiếng, sau đó nhìn mấy con trai.

Uông thị trừng mắt nhìn Tạ Sinh Tài, sau đó nói: “Hiện tại tiền của các con đã không giao cho chúng ta nữa, trong tay chúng ta không có tiền, không thể động vào đồ cưới của Như Ý. Tự các con nghĩ biện pháp đi! Đúng rồi, phần tiền kia của cha các con thì chia đều, cũng không thể để cha các con đi đào đường sông được!”

Tạ Hữu Hòa lập tức bày ra vẻ mặt đau khổ nói: “Nương a, chúng con làm sao mà có tiền, vì chuyện của Cát Tường mà tiền xây nhà của chúng con đều hết cả rồi. Ngài phải thương xót chúng con chứ! Con biết rõ trong tay ngài nhất định còn có tiền riêng, mười lăm lượng kia nhất định không phải toàn bộ

số đó, ngài đã có thể tiêu ba mươi lượng vì Cát Tường lại không thể tiêu năm lượng cho nhi tử sao? Nương a, nương phải cứu cứu con! Con quý xuồng cho ngài xem!”

Nói xong Tạ Hữu Hòa liền khẽ đảo trên mặt đất trước mặt Uông thị, hẳn tất nhiên sẽ không bịch một cái quỳ trên mặt đất, mà là tay trước chạm đất, ngồi ở trên đùi, mặt ủ mày chau.

Lý thị cũng lau nước mắt: “Đúng đó, nương a, nếu ngài không giúp chúng con thì hẳn chỉ có thể đi chịu tội thôi, nói không chừng còn ném mạng ở chỗ đó, ngài cam lòng để con của ngài chết thành dã quỷ ở bên ngoài hay sao? Hẳn chính là thịt rơi xuống từ trên người ngài đó, nương a, ngài phải đau lòng hẳn, đau lòng cho ba cháu trai cháu gái của ngài chứ!”

“Người cầm miệng cho ta! Đồ miệng quạ đen! Có người nào nguyên rửa nam nhân của mình như vậy sao? Người muốn làm quả phụ nhưng ta cũng không muốn phải mất nhi tử đây này!”

Uông thị mắng chửi Lý thị, trừng mắt nói: “Cho Cát Tường năm lượng, không phải các người vẫn còn năm lượng sao? Vừa đủ rồi đó!”

“Vây còn phần của cha thì sao đây?” Lý thị nói, nàng ta biết rõ rất khó để lấy tiền từ trong tay mẹ chồng, nhưng mẹ chồng cũng đừng hòng lấy tiền từ trong tay nàng ta cho cha chồng.

Trong nội tâm Phương thị cũng nghĩ như vậy, nhưng nàng ta là con dâu trưởng, thời điểm này không thể nói gì, đôi mắt nhìn về phía Tạ Hữu Thuận, trong miệng lại nói: “Chỉ trách chúng ta không có bản lĩnh, không có nhiều bạc như vậy, không có vận khí tốt như Tứ đệ, nếu cũng có thể ra ngoài giúp được người khác, thì thoáng cái đã có thật nhiều bạc rồi, không nói đến chuyện mua bò mua đất, ít nhất cũng có khả năng giúp đỡ người trong nhà giao ra tiền bán mạng, thật sự là đáng tiếc.”

Trong lòng Tiêu Lê Hoa hừ một tiếng, thầm nghĩ vị Đại tẩu này tuy không gây chuyện như Tam tẩu, nhưng cũng không bớt việc, nhanh như vậy đã đem lừa dẫn đến trên người bọn họ, không phải là muốn bọn họ phải ra bạc sao?

“Toàn bộ bạc chúng ta có được cũng đã tiêu hết, tổng cộng còn lại chỉ hơn mười lượng, Hữu Thuận phải dùng năm lượng, còn năm lượng của cha chồng cứ để chúng ta ra.”

“Chúng ta cũng ra một phần, cha không phải là của một nhà các người.” Tạ Hữu Thái nói.

“Nhị ca, Tứ đệ có bạc, người đừng cãi cọ nữa, thật là ra vẻ khách khí.”

Tạ Hữu Hòa lập tức nói, nghĩ đến chuyện nếu Tạ Hữu Thái cũng ra bạc, chính mình không ra thì sẽ bất hiếu. Tạ Hữu Khanh cũng muốn nói gì đó, nhưng bị Phương thị kéo về.

Tạ Hữu Thuận nói với Tạ Hữu Thái: “Nhị ca, số tiền này của chúng ta là tiền phi nghĩa, bỏ ra cũng an tâm, lại nói chúng ta ra bạc cho cha, là việc nên làm, bạc của ca cứ giữ lại xây nhà.”

Tiêu Lê Hoa cũng nói như vậy, Tạ Hữu Thái và Từ thị xấu hổ, cuối cùng liền thỏa hiệp.

Trong nội tâm Tạ Sinh Tài vừa cảm thấy an ủi vừa cảm thất thất vọng, trong số bốn con trai cuối cùng chỉ có hai đứa là không tệ, trong hai người khác thì Lão Đại coi như tạm được, chỉ là Lão Tam lại khiến ông không biết phải nói gì, quả thực là giống với Uông thị, thôi, coi như chưa nói gì cả.

Tạ gia không cần để người nào đi cả, bạc có đủ cả rồi, tâm tình cuối cùng cũng buông lỏng chút ít, Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa đi về nhà, nói rằng đến lúc đó sẽ đem bạc đến giao giúp cho Tạ Sinh Tài.

Đoạn đường trở về này thấy người trong thôn đều là vẻ mặt u sầu, không ít nữ nhân trên mặt còn mang theo vệt nước mắt, ngay cả mấy đứa nhỏ bình thường hay cười đùa chạy loạn như khi cũng trở nên trung thực hơn, toàn bộ thôn như bị mây đen bao phủ. Thời điểm đi đến một chỗ lại nghe được có tiếng cãi nhau, nghe thấy một giọng nam lớn tiếng trách móc rất quen tai, Tạ Hữu Thuận vừa nghe được thì quay đầu nhìn sang, Tiêu Lê Hoa cũng nhận ra được, là giọng nói của Tạ Khánh Phong.

Mặc dù còn cách khá xa vẫn nghe được Tạ Khánh Phong đang trách móc cái gì, chỉ vài câu nói đã hiểu rõ, hóa ra trong nhà Tạ Khánh Phong chỉ nguyện ý ra bạc cho một mình đệ đệ của Tạ Khánh Phong, lại bảo Tạ Khánh Phong đi phục lao dịch, nhưng trong nhà rõ ràng còn có phần tiền khác, một năm này Tạ Khánh Phong giao tiền cho nhà không chỉ chừng này. Trước đó vài ngày hẳn còn đi ra ngoài làm một công việc khá cực khổ, nhận được hai mươi lượng trở về, mà đệ đệ của hắn là Tạ Khánh Thu lại ở trong nhà nhàn rỗi.

“Ra riêng! Nhất định ta phải ra riêng! Chúng ta chuyển ta ngoài! Ngọc Nương, đi thôi!”

Câu nói cuối cùng của Tạ Khánh Phong là như vậy, sau đó chỉ thấy hắn kéo theo Ngọc Nương bước ra ngoài, vẻ mặt giận dữ, mà trên mặt Ngọc Nương còn mang theo nước mắt.

Tiếng một người phụ nữ từ bên trong vang lên: “Người đi rồi thì đừng về nữa! Cho người đi cũng không phải là muốn lấy mạng của người! Người là con trai trưởng! Nhưng cho đệ đệ của người cũng là chuyện nên làm! Muốn ra riêng, được, đừng có mang theo cái gì đi, người xéo ngay cho ta! Mang theo vớ dề không ra trướng kia của người đi đi, đừng trở về nữa!”

Khóc miệng Tiêu Lê Hoa co quắp, thầm nghĩ người kia là mẹ ruột của Tạ Khánh Phong sao? Lời này cũng quá đả thương người đi.

Tạ Khánh Phong và Ngọc Nương thấy bọn họ thì sắc mặt thay đổi, Tiêu Lê Hoa vội vàng đi qua kéo Ngọc Nương, Tạ Hữu Thuận đi qua vỗ vỗ vai Tạ Khánh Phong, lại bảo bọn họ đi theo về nhà. Đến trước cửa nhà Vương Đại Sơn nhìn thấy Vương Đại Sơn đang đứng ở cửa, có một người vừa rời đi, nhìn thấy bọn họ thì vội vàng để cho họ vào.

“Ngọc Nương, muội làm sao vậy? Cũng là vì chuyện tiền bạc kia sao?” Trương Liên Hương lôi kéo Ngọc Nương đi vào buồng trong, lại để cho nàng ngồi trên giường gạch, “Khánh Phong huynh đệ tài giỏi như vậy, vẫn có thể lấy ra năm lượng bạc mà phải không? Không có đủ bạc thì cũng không có việc gì, chị dâu vẫn còn, muội cầm trước mà dùng đi đã.”

Tiêu Lê Hoa cũng ở một bên nói dùng của nàng đi.

Ngọc Nương lập tức chảy nước mắt, lúc này là cảm kích, nàng khóc đến không nói thành lời, chẳng qua hai người ngược lại nghe được Tạ Khánh Phong ở bên ngoài nói chuyện gì đã xảy ra, đều tức giận vô cùng. Hóa ra số tiền Tạ Khánh Phong kiếm được đủ cho hai người dùng, nhưng số bạc đó bị Tạ Khánh Thu đánh bạc hết rồi, chỉ còn lại một phần đủ để miễn cho một người đi lao dịch, mà Tạ bà tử lại muốn để con trai út lưu lại trong nhà, muốn con trai trưởng đi, nói cái gì cháu trai không thể không có cha, nói Tạ Khánh Phong không có gánh nặng trên người. Tạ Khánh Phong vốn tức giận đệ đánh bạc hết tiền, nghe xong lời này càng tức giận, bắt đầu cãi nhau, cuối cùng cãi đến muốn ra riêng.

“Phân ra đi, đây là chuyện gì chứ, đợi sau này bà ta sẽ hối hận!” Trương Liên Hương căm giận nói.

“Thiên vị nhi nữ sẽ không thành việc, mẹ chồng của muội có ngày sẽ phải hối hận.” Tiêu Lê Hoa nói, việc này thật sự là thấy nhiều mà cũng nghe nhiều rồi.

Ngọc Nương không nói lời nào, ngược lại Tạ Khánh Phong quyết ý ra ở riêng, Vương Đại Sơn và Tạ Hữu Thuận nói có chuyện gì cứ tìm bọn họ, bọn họ có tiền sẽ ra tiền, có sức sẽ ra sức.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Người của Thôn Thượng Cầu đến

Editor: Hong Van

Beta: Tiểu Tuyền

Lệnh phục lao dịch vừa ban ra, Thôn Hạ Cầu một mảnh trời u ám, sự vui sướng của mùa thu hoạch cũng không còn, tất cả mọi người đang còn buồn phiền chuyện phải ra người hay ra bạc, người gom góp được tiền lại cam lòng tiêu tốn thì đưa tiền, không có tiền nhưng lại nghĩ để nam nhân trong nhà đi thì vay tiền bốn phía, còn có người không nhớ đưa tiền thì khê cần mới quyết định đi.

Hai ngày nay người đi mượn tiền rất nhiều, nhưng lần này mỗi nhà đều có nam đinh phải đi, mỗi nhà đều gặp rủi ro, cho dù có người nguyện ý cho người khác mượn tiền, cũng không có tiền để cho mượn.

Nhà của Tạ Hữu Thuận ngược lại là không có ai mượn, ai cũng biết tiền của hắn là tiền được cho, chẳng qua cũng biết được hắn đã dùng toàn bộ số tiền ấy để mua dê, bò cùng ruộng đồng, bởi vì lúc trước sợ có người nhớ thương, cho nên cũng nói là đã sớm dùng hết tiền, về sau lại nghe Tạ Khánh Phong nói tiền mà nhà Tạ Hữu Thuận để dành lại sử dụng, đều đã cho hắn mượn hết rồi, thì càng không có người mở miệng.

Tiêu Lê Hoa nghĩ trong tay ca ca cũng có bạc, đoán chừng là không có việc gì, nhưng vẫn để cho Tạ Hữu Thuận đi đến thôn Thảo Đầu một chuyến để đưa tiền.

Ba ngày sau người của Huyện nha đến đăng ký, phàm là muốn nộp tiền thì nộp tiền, phàm là chuẩn bị cho người đi thì đăng ký tên tuổi, trong ngày này những người đó cũng đi cùng luôn.

Tiêu Lê Hoa không đi đến đó, Tạ Hữu Thuận đi, sau khi trở về thì sắc mặt trầm trọng, nhìn những nam nhân kia nguyên một đám mặt ủ mày chau, người tiền đưa bọn họ đều là người già, nữ nhân và trẻ nhỏ, một mảnh khóc than, trong lòng hắn cũng không chịu nổi. Tạ Hữu Thuận nói là đi ra đất làm việc, sau đó liền ra ngoài.

Trương Liên Hương và Ngọc Nương cùng đến, ngồi nói chuyện phiếm với Tiêu Lê Hoa, kể lại tình huống lúc đó, hai người cũng là than thở. Sau đó lại cảm thấy may mắn khi nam nhân trong nhà mình không đi, nếu không thì thật sẽ lo lắng gần chết.

Tâm tình của Tiêu Lê Hoa cũng càng thêm trầm trọng, nàng có thể đoán ra được tình cảnh này, cho nên nàng mới không đi đến đó xem, không phải người ta cứ không tự mình trải qua là có thể thư thái, ai cũng không muốn thấy người bên cạnh mình sống trong đau khổ, thực tế trong số những người kia có cả những người rất chất phác thiện lương.

Loại không khí trầm trọng kia cũng nhạt đi chút ít khi những nam nhân đó đi được vài ngày, sau đó trong thôn lại náo nhiệt lên. Bởi vì chuyện lao dịch lần này mà có vài nhà đã phát sinh chuyện cãi nhau, chuyện tranh cãi ra người hay ra bạc, ai đi ai không đi như nhà của Ngọc Nương cũng không chỉ xảy ra

ở một nhà của họ, mà cuối cùng, có năm nhà huyền ảo nhất tính đến chuyện ở riêng, đã ở riêng thì phải xây nhà mới. Không phải tất cả mọi người đều có thể may mắn như Tạ Hữu Thuận, có thể mua được một căn nhà kiên cố, bọn họ chỉ có thể lợp nhà, dù là biết rõ mùa hè này vừa nóng lại vừa hay mưa, nhưng vẫn phải xây nhà.

Nam nhân trong thôn đi hơn phân nửa, những nam nhân còn lại đều được hoan nghênh, có giao tình dùng giao tình, không có giao tình thì dùng tiền công, các nam nhân trong thôn đều có chuyện để làm.

Tạ Khánh Phong xin một mảnh đất từ chỗ thôn trưởng, ngay tại trước nhà Tạ Hữu Thuận, ở bên cạnh nền nhà của Tạ Hữu Thái, vốn là bọn họ càng muốn ở cạnh nhà của Tạ Hữu Thuận hơn, nhưng mà Tạ Hữu Thuận đã mua hết toàn bộ khu đất bên cạnh rồi, đi xa hơn ở bên kia lại là một mảnh rừng trúc, cho nên chỉ có thể xây ở phía trước. Bọn họ đã chiếm hết mảnh đất phía trước rồi, trước nhà Tạ Hữu Thuận cũng đã chật cứng các nhà ở.

Hiện tại Tiêu Lê Hoa rất hài lòng với mảnh đất nhà mình, vừa lúc ở ven thôn, một bên là hàng xóm, một bên là rừng trúc, phía trước là nhà người quen, đằng sau là nhà bá phụ của thôn trưởng, đi về trước là thông với một mảng ruộng đồng, còn hướng phía sau là đi đến mảng đất cát trong thôn, sau đó lại có thể đi về phía núi lớn, thật là quá dễ dàng, nhưng lại thanh tĩnh.

Lần này Tạ Khánh Phong ở riêng cũng không tốt hơn lần Tạ Hữu Thuận mới ở riêng chút nào, trừ một chút đồ vật lẫn lộn trong phòng thì chỉ có ba lượng bạc. Ngay cả tiền xây nhà cũng phải mượn, Tạ Hữu Thuận cho mượn năm lượng, Vương Đại Sơn cho mượn năm lượng, mặt khác thì Dương Thảo và trưởng phụ của nàng cũng cho mượn năm lượng. Bọn họ chuẩn bị xây một căn nhà gạch có hai gian, sau đó lại che thêm mấy gian phòng cỏ tranh. Vốn là bọn họ không định xây nhà gạch, thứ này phải dùng đến tiền, nhưng mà mấy người Tạ Hữu Thuận đều nói đã xây thì cứ xây thêm nhà gạch đi, nếu không chờ thêm hai năm nữa có tiền lại phải sửa chữa, vậy thì càng lãng phí tiền.

“Vậy thì đa tạ mọi người, ta nhất định sẽ cố gắng làm việc, nhanh chóng kiếm tiền trả lại cho mọi người.” Tạ Khánh Phong cảm kích nói, tuy người trong nhà khiến lòng hân tôn thương, nhưng vợ và bằng hữu lại khiến cho hân rất cảm kích. Hân cảm bạc của ba nhà càng chú ý hơn.

Ngọc Nương cũng rất cảm động, cảm ơn Tiêu Lê Hoa rồi lại cảm ơn Trương Liên Hương, sau đó lại cảm ơn Dương Thảo.

Việc xây nhà nên thực hiện sớm không nên để trễ nãi, mấy nam nhân vừa thương lượng xong thì lập tức hành động. Tạ Hữu Thuận tìm nhị ca đến, nghĩ rằng chỉ năm người là đủ rồi, bọn họ đều có thể làm hết, chỉ cần cố gắng làm thì xây cũng nhanh thôi.

Những ngày này Tiêu Lê Hoa cũng giúp đỡ nấu cơm, bởi vì gần nhà, nên nàng làm cơm ngay tại nhà, cơm nàng nấu ăn rất ngon tất nhiên là nàng phụ trách công việc này.

Phòng cỏ tranh thì phải dùng đất phơi, trước làm đất phơi để phơi nắng ở một bên, rồi chuẩn bị cỏ tranh, sau đó lại đi xây nhà gạch, đợi đến khi xây xong hai gian phòng gạch thì đất phơi cũng có thể dùng được rồi, tiếp đó là đi che phòng cỏ tranh.

Năm đại nam nhân đều rất ra sức, trời vừa sáng đã khởi công, đến lúc trời tối mà vẫn còn làm, chỉ sợ trời sẽ mưa, mấy nữ nhân cũng đến giúp đỡ, rất nhanh đã xây nhà xong, nhà vừa xong thì trời lại mưa.

Mưa cũng không lớn, là loại mưa có thể ngồi thưởng thức, nhưng lại kéo dài liên tục không ngừng, mưa rơi một đêm vẫn chưa dừng lại.

“Trận mưa này đến thật là đúng lúc, nhà của Khánh Phong huynh đệ vừa xây xong thì trời đã mưa rồi, nếu buổi sáng hai ngày trước thì nóc nhà vẫn chưa lợp xong đâu.”

Tạ Hữu Thuận đứng ở bên cạnh nhìn mưa ngoài trời rồi nói.

Tiêu Lê Hoa đang dạy hai đứa con trai chơi cờ năm quân, nghe lời hân nói thì ngẩng đầu cười nói: “Ông trời giúp người thành thật. Đúng rồi, mấy gian nhà đang xây trong thôn đã xây xong hết chưa?”

“Có một nhà còn chưa xây tường viên, có một nhà còn chưa xây xong nữa. Chẳng qua ta thấy sau khi trận mưa này đi qua thì sẽ là ngày nắng, đến lúc đó lại xây tiếp cũng được.”

“Cũng không biết những người đi ra ngoài kia thế nào rồi, hôm nay trời mưa, không biết ở chỗ bọn họ có mưa không. Nếu có mưa thì bọn họ cũng có thể nghỉ ngơi một chút.” Tiêu Lê Hoa nghĩ đến những người bị ép đi lao dịch kia, trong nội tâm hi vọng những người này không cần chết ở bên ngoài.

Tạ Hữu Thuận nói: “Loại thời tiết này, những người đó vẫn phải làm việc.”

Tiêu Lê Hoa nghe xong thì im lặng, nhìn xem Tạ Hữu Thuận, lại nhìn hai nhi tử đã mập lên thêm một tí. Phải kiếm tiền, vĩnh viễn không được để loại tình huống bất lực thế này xuất hiện trong cuộc sống của nàng. Nếu đời trước có tiền, nàng làm sao sẽ không giữ được con chứ, làm sao có thể dùng phương thức như vậy mà trở thành kẻ thất bại trong hôn nhân chứ? Đời này nàng tin tưởng sẽ không có loại tình huống đó xảy ra, nhưng nàng càng muốn bảo vệ cho gia đình nhỏ này.

Tạ Hữu Thuận thấy Tiêu Lê Hoa cúi đầu, mơ hồ cảm giác được tâm tình của nàng tựa hồ không tốt, thầm nghĩ chính mình sao lại đi nói mấy chuyện này với nàng chứ, hiện tại tính tình vợ không giống như trước nữa, không thể nghe chuyện những người kia chịu khổ. Về sau vẫn nên ít nói mấy chuyện này với nàng. Hân liền vội hỏi nàng buổi trưa ăn cái gì để chuyển đi tâm tư của nàng.

Mộc Đầu ngẩng đầu chớp mắt to nói: “Nương, bụng bụng của con đói rồi.”

Thạch Đầu cũng ngẩng đầu, cậu bé cũng đói bụng.

Tiêu Lê Hoa sờ sờ đầu của các con rồi nói: “Các con muốn ăn gì nào? Nương làm cho các con ăn.”

Thạch Đầu lớn tiếng nói: “Con muốn ăn mì! Còn muốn ăn tương thịt băm mà nương làm!”

Mộc Đầu cũng gật đầu nói: “Con muốn ăn mì, còn muốn ăn thịt xào!”

“Được, nương đi làm cho các con ăn.”

Tiêu Lê Hoa đứng lên đi làm cơm, thời tiết mưa như thế này rất dễ đói, nàng cũng đói bụng rồi. Tạ Hữu Thuận đi theo vào phòng bếp hỗ trợ, hai người nhanh chóng đi qua bếp, cũng không ướt bao nhiêu. Tiêu Lê Hoa nhào bột, Tạ Hữu Thuận giúp đỡ cắt thịt, hiện tại trong nhà bọn họ thịnh vượng sẽ mua thịt, xương cốt cũng rất cần thiết, thức ăn Tiêu Lê Hoa làm rất ngon, mấy cha con đều rất thích ăn, ngay cả Trương Liên Hương, Ngọc Nương và Dương Thảo đều học được.

“Hữu Thuận, ta cần ít đậu nành để làm tương, chàng nói là phải mua từ chỗ người trong thôn hay là lên thị trấn mua đây? Ta muốn ăn mì trộn tương (Tạc tương diện), tương ta làm ăn rất ngon đấy.”

Thời điểm nàng đang băm thịt thì nói với Tạ Hữu Thuận, nàng nghĩ lại lúc thu hoạch lúa mạch thì có đề cập đến tương, nhưng phản ứng của Tạ Hữu Thuận giống như chưa từng nghe nói qua, hiện tại nàng muốn dò xét một chút. Nếu thật là không có, nàng dự định sẽ làm tương này, lần này nàng không muốn bán đứt nữa mà có ý định tìm người hùn vốn. Nàng cũng không muốn kinh doanh một mình, không nói đến việc người bình thường như bọn họ có thể trông coi được không, mà chỉ riêng việc buôn bán đã là một việc cực nhọc, nàng càng muốn trải qua những ngày nhẹ nhõm chỉ cần cầm tiền hoa hồng là được.

Tạ Hữu Thuận nói: “Tương là xì dầu sao? Xì dầu cũng làm từ đậu nành đấy, nàng biết làm xì dầu sao?”

“Không đúng, tương không giống như xì dầu, nó không có nhiều nước như xì dầu, có thể chấm ăn, cũng có thể dùng để nấu ăn, đều ăn rất ngon. Hữu Thuận, chàng chưa ăn qua sao? Đây là lão bà bà kia dạy cho ta đó, ta cho rằng chỉ có ta là chưa từng ăn qua, hóa ra chàng cũng vậy. Dường như ta cũng chưa từng thấy có ai ăn nó cả, chẳng lẽ thứ này cũng giống như trứng gà muối sao? Hữu Thuận, chàng nói xem lão bà bà kia là người thế nào, sao bà ấy lại biết nhiều thứ như thế?” Tiêu Lê Hoa nói, đời này nàng cũng sẽ không nói với Tạ Hữu Thuận rằng nàng không phải là Tiêu Lê Hoa thực sự, nàng sẽ không để cho hắn sinh nghi, cho nên lời nói dối này nàng nhất định phải nói.

Tạ Hữu Thuận nghĩ: “Có lẽ nàng đã gặp được một người rất lợi hại, ta nghe nói trên đời này có một ít người rất có bản lĩnh, nhưng họ lại không muốn dạy những thứ này cho người khác, có lẽ lão bà bà này cũng là kiểu người như vậy, bà ấy nhìn trứng nàng rồi.”

“Có lẽ là vậy, ta cũng chỉ giúp bà ấy một chuyện nhỏ, không ngờ đến bà ấy lại dạy cho ta nhiều thứ tốt như vậy, sớm biết thế ta hẳn phải cảm ơn bà ấy rồi.” Tiêu Lê Hoa nói.

Bảo Tạ Hữu Thuận đi mua đậu nành, Tiêu Lê Hoa biết rõ lại có thêm một hướng kiếm tiền nữa, tâm tình cũng tốt hơn.

Rốt cục đến buổi tối mưa cũng ngừng lại, ngày hôm sau trời lại trong xanh rồi, thời tiết rất tốt, ánh mặt trời vô cùng sáng, có thể thấy được tiết trời sẽ lập tức nóng lên rồi... Mưa rơi cả một ngày một đêm, mặt đất còn ẩm ướt, nhưng là đường trong thôn đã trải qua nhiều năm bị giẫm lên, đi ở trên đó, ngoại trừ sự trơn trượt thì không có loại cảm giác lầy lội khi bước đi. Tạ Hữu Thuận đi ra ngoài mua đậu nành từ chỗ người trồng đậu nành.

Qua hơn một canh giờ nhưng Tạ Hữu Thuận còn chưa trở lại, Tiêu Lê Hoa đi đến cửa ra vào nhìn vài lần, lần thứ ba thì thấy Dương Thảo tới.

“Lê Hoa, muội đang chờ trượng phu của muội sao? Đừng nóng vội, chờ một lát nữa hắn sẽ về, đã xảy ra chuyện rồi!”

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Tiêu Lê Hoa nghe xong đã xảy ra chuyện thì lòng như dậy sóng, liền vội hỏi.

“Đừng sợ, không phải trượng phu muội xảy ra chuyện đâu, là chuyện của thôn chúng ta.” Dương Thảo lôi kéo tay của Tiêu Lê Hoa đi vào trong, đứng ở một chỗ mát mẻ rồi nói tiếp: “Không phải là do một trận mưa này sao? Cầu hư mất rồi, lúc ấy còn có người qua cầu, là người trong thôn chúng ta, ngay cả con la người đó mang theo cũng rơi xuống.”

“Người không có chuyện gì chứ?” Tiêu Lê Hoa vội hỏi, thăm nghĩ cây cầu kia quả thật cũ một chút, nhưng không nghĩ đến lại hư như vậy.

“Người không có việc gì, con la cũng không sao, ngay cả xe cũng được kéo lên, chẳng qua là có chuyện khác.” Dương Thảo cau mày, rõ ràng đây là một việc lớn.

Tiêu Lê Hoa thúc giục nàng nói thì Dương Thảo mới lên tiếng nói tiếp, Tiêu Lê Hoa nghe xong cũng nhũn mày, hóa ra cây cầu kia hỏng mất, người của Thôn Thượng Cầu đến, nói rằng người của Thôn Hạ Cầu đi làm hỏng nó, bắt Thôn Hạ Cầu xây lại một cây cầu mới!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Thắt cổ

“Lần này cũng quá không nói đạo lý rồi, cây cầu này đã thiếu tu sửa nhiều năm rồi, cũng sắp hỏng mất, nhiều người đi qua như vậy, lại không chỉ có người của thôn Hạ Cầu chúng ta đi, tại sao lại bắt chúng ta phải tu sửa chứ? Mà người của Thôn Thượng Cầu định không ra một phân tiền nào sao?”

Tiêu Lê Hoa nói, nàng cảm thấy người của Thôn Thượng Cầu đưa ra yêu cầu này quá mức bá đạo.

Dương Thảo cũng nói: “Còn không phải sao, cầu kia là để cho người của hai thôn đi, lại nói người của thôn bọn họ cũng đi nhiều hơn, xe của thôn đó cũng nhiều hơn, muốn sửa cũng phải là bọn họ bỏ tiền nhiều hơn. Nhưng bây giờ lại lấy lý do là người của thôn chúng ta đi lên làm hỏng để nói chuyện, thật sự là không nói đạo lý mà.”

Tiêu Lê Hoa hỏi: “Người của Thôn Thượng Cầu đến những ai? Thôn trưởng cũng tới sao?”

Dương Thảo căm giận nói: “Đến cả, yêu cầu là do lão đầu tử không biết xấu hổ này nói ra đó.” Sau khi nói xong lời này Dương Thảo nhìn thoáng qua Tiêu Lê Hoa, thấy biểu lộ của nàng không có thay đổi gì mới nói: “Muội nhìn ta, đó là cha chồng của tiểu cô nhà muội, ta nói như vậy muội đừng để ý.”

Tiêu Lê Hoa nháy mắt mấy cái, nàng mới kịp phản ứng nhà chồng của Như Ý là nhà trưởng thôn của Thôn Thượng Cầu, nhà chồng này của Như Ý nói rất khá giả, cho nên đồ cưới của nàng cũng phong phú.

Lại nói nhà chồng của Như Ý cũng chường mắt Tạ gia, bởi vì của cải của Tạ gia không nhiều, cho dù là cưới vợ cũng cưới thấp, nhưng họ cũng chú ý đến chuyện môn đăng hộ đối, thấp cũng không thể thấp quá nhiều, nhà của trưởng thôn bên kia có nhiều của cải lại có quyền, ít nhất phải tìm người có tiền không có quyền. Tạ gia không được bọn họ để vào mắt, nhưng nhì tử của thôn trưởng Thôn Thượng Cầu lại vừa ý Như Ý, nhà đó chỉ có một đứa con trai, không lay chuyển được, chỉ có thể đồng ý.

Bởi vì mối hôn nhân kia mà Như Ý nở mày nở mặt, không chỉ với người trong nhà mà với người trong thôn cũng là liếc mắt nhìn từ trên cao, lại khiến Tạ gia ở trong thôn có chút ít thể diện.

Tiêu Lê Hoa trước kia vốn cũng vì Như Ý có thể gả tốt mà ghen ghét trong lòng, luôn luôn lạnh nhạt với em gái chồng, chẳng qua Như Ý vì thanh danh nên mới không ồn ào với nàng, tuy cuối cùng quan hệ không tốt nhưng cũng không kém như với Lý thị. Nhưng bây giờ Tiêu Lê Hoa đã thay đổi rồi, nàng đã sớm không để ý đến chuyện của Như Ý nữa, có đôi khi còn phản ứng không kịp.

“Chị dâu nói rất đúng, thôn trưởng của Thôn Thượng Cầu kia muốn như vậy xác thật là không biết xấu hổ, người đính hôn với bọn họ thì trên mặt cũng không đẹp bao nhiêu, tẩu nói có phải không?” Tiêu Lê Hoa nói, trong nội tâm lập tức nghĩ thầm chuyện này sẽ không liên lụy đến Tạ gia chứ?

Dương Thảo thờ dãi nói: “Lê Hoa, ta nên nhắc nhở muội một câu, nếu việc này truyền đi, không thể nói trước là sẽ gây chuyện cho Tạ gia muội, xây một cây cầu cũng tốn không ít tiền, mặc kệ Thôn Hạ Cầu chúng ta có ra hay không ra, mọi người đều sẽ cho rằng người của Thôn Thượng Cầu khi dễ chúng ta, đến lúc đó nói không chừng người của hai thôn sẽ đánh nhau. Như vậy thì khổ nhất có lẽ là mấy con dâu gả đến trong thôn bọn họ rồi, nếu không giải quyết tốt việc này, không thể nói trước được việc đính hôn kia có gặp phải tai ương hay không?”

Tiêu Lê Hoa kinh ngạc nói: “Còn có thể từ hôn hay sao?”

“Có gì không thể chứ, mười mấy năm trước hai thôn cũng phát sinh mâu thuẫn, có một nhà ở Thôn Thượng Cầu trực tiếp bỏ một vợ gả đi từ thôn chúng ta đó. Tuy là trước đó nhà kia cũng đã lộ ra chút manh mối, chỉ là mượn một cơ hội, trong chuyện này muội cũng biết hai thôn sẽ dùng cái cơ này. Lần này sẽ không thoát được, khi đã bắt đầu ồn ào thì không biết ai sẽ gặp xui xẻo. Em gái chồng của muội sẽ bị kéo lên trước.”

Dương Thảo biết rõ thôn trưởng Thôn Thượng Cầu vốn bất mãn với việc kết thông gia với Tạ gia, nói không chừng muốn nhân cơ hội này hối hôn.

Tiêu Lê Hoa không biết nói gì cho phải, trận mưa này không lớn, cầu lại sập, thứ cùng sập theo còn có quan hệ của mọi người giữa hai thôn, đây là muốn ồn ào chuyện gì? Là tiền! Trước đó không lâu vì chuyện lao dịch mà mọi người đã dốc hết toàn bộ của cải rồi, đoán chừng có người còn thiếu nợ nữa, sửa cầu là cần tiền, dù là người của hai thôn cộng lại thì mỗi nhà cũng không có bao nhiêu tiền, mọi người đều không muốn lấy tiền ra. Tiền, thật có thể cân nhắc nhân tâm, có thể làm cho lương tri con người rời đi.

Dương Thảo đang nói chuyện với Tiêu Lê Hoa, Trương Liên Hương đã vội vàng chạy đến, chạy đến mức đồ mồ hôi đầy mặt, thời điểm đến cửa còn suýt vấp ngã.

“Liên Hương, người chạy vội và như vậy làm gì? Có phải là chuyện của mấy người bên Thôn Thượng Cầu hay không? Lại xảy ra chuyện gì? Không phải là đánh nhau chứ?” Dương Thảo liền vội hỏi, trên mặt lộ ra lo lắng, họ ở trong nhà nàng, nam nhân của nàng vẫn còn ở đó, vạn nhất đánh nhau đã thương nam nhân của nàng thì hỏng mất.

Trương Liên Hương vừa thở vừa nói: “Tai nạn chết người rồi!”

Dương Thảo và Tiêu Lê Hoa nghe xong đều hoảng sợ, tai nạn chết người rồi hả? Vậy chính là đánh nhau, tai nạn chết người rồi! Nam nhân của hai người đều ở đó, nghe xong thì đều nóng nảy.

Trương Liên Hương kéo tay của hai người rồi nói: “Người không chết, chỉ chảy máu đầy đầu, xem chút là mất mạng. Các người đừng nóng vội, không phải là nhà các người, là Hàm Bá. Aizz, thật sự là đáng thương a, lớn tuổi rồi còn phải chịu tội thế này, người của Thôn Thượng Cầu thật không phải thứ tốt lành gì!”

Hàm Bá là một người già trong thôn, làm người rất không tệ, lần này chính là lúc hắn đang qua cầu thì cầu sập.

Lại nói Hàm Bá cũng thật đáng thương, trong nhà vốn có cuộc sống khó khăn, có một con la, không những làm được việc mà còn có thể kéo xe, không nghĩ đến lúc này lại có lao dịch, nhà bá ấy có ba người con trai, thoáng cái phải giao ra mười lăm lượng, không còn cách nào chỉ đành bán con la đi. Không nghĩ đến con la kia mới bán đi thì lại bị bệnh, người ta tìm ông tính sổ, ông không có biện pháp chỉ có thể nói đem con la về chữa khỏi lại đem đến cho đôi phương, con la vừa khỏi bệnh thì muốn đem đến chỗ người ta, kết quả lại xảy ra chuyện, hiện tại con la kia bị rơi xuống nước, ỉu xiu như trước.

Mất thấy tiền bán la phải trả lại cho người ta, hiện tại người của Thôn Thượng Cầu còn nói là ông làm sập cầu, bắt ông phải đền tiền, lão đầu lớn tuổi rồi không chịu được, người thành thật như vậy liền nghĩ đến cái chết.

Tiêu Lê Hoa nghe xong thì im lặng, đoạn thời gian sốt ruột vì tiền như thế này nàng cũng từng trải qua rồi, nàng rất đồng tình lão nhân này. Đây vốn không phải trách nhiệm của ông, nhưng lại bị đổ lên đầu ông.

“Thôn trưởng nói thế nào?”

Thật ra Tiêu Lê Hoa càng muốn hỏi là có phải trước khi Hàm Bá tự tìm chết thì thôn trưởng và mọi người trong thôn cũng không đứng ra biểu thị điều gì đối với việc người của Thôn Thượng Cầu làm khó dễ Hàm Bá không.

Trương Liên Hương liếc nhìn Dương Thảo, từ cái nhìn kia thì nàng đã biết rõ đáp án.

Dương Thảo gục đầu xuống, nàng biết rõ cha chồng chính là một người khéo đưa đẩy, chỉ cần chuyện không rơi xuống đầu hắn, thì hắn luôn có thể từ chối thì sẽ từ chối. Tuy lòng dạ hắn không xấu, nhưng có đôi khi lại làm ra những chuyện để cho lòng người lạnh ngắt, giống như đối với nam nhân của nàng, không phải cũng giống như vậy sao?

Trương Liên Hương nói: “Hàm Bá đã như vậy rồi, thôn trưởng đương nhiên khẳng định nói phí tổn sửa cầu sẽ không thể để cho thôn chúng ta bỏ ra toàn bộ, Thôn Thượng Cầu cũng phải bỏ ra. Nói ra thì Thôn Thượng Cầu cũng thật không biết xấu hổ, há miệng ngậm miệng vẫn là bọn họ không chịu bỏ tiền ra. Chẳng qua không bảo Hàm Bá bỏ tiền, nói Hàm Bá là người của thôn chúng ta, lại để cho thôn chúng ta phải bỏ tiền.”

“Cả nhà Hàm Bá vốn không có nhiều tiền như vậy, bọn họ là đang nhăm vào thôn của chúng ta. Trước tiên là bức Hàm Bá, sau đó lại lấy lý do Hàm Bá là người của thôn chúng ta. Bởi vì thế nên dù Hàm Bá không bỏ tiền, nhưng chỉ cần mọi người trong thôn chúng ta phải bỏ tiền, nói không chừng bá ấy còn bị người trong thôn oán hận.” Dương Thảo nói, nàng rất đồng tình Hàm Bá.

Tiêu Lê Hoa và Trương Liên Hương cũng thờ dài một tiếng, nếu một người đã không may rồi thì ngay cả ông trời cũng muốn chọc ghẹo.

Phải đến gần trưa Tạ Hữu Thuận mới trở về, Tiêu Lê Hoa đã nấu cơm xong, bánh nướng nhân rau hẹ trứng gà to cỡ bàn tay, in dấu vàng óng ánh, có chỗ còn đang chảy ra nước rau hẹ, ngửi thấy mùi rau hẹ rất thơm. Hai đứa nhỏ đã một đứa ăn hết một cái bánh rồi, cái miệng nhỏ hồng hồng còn bóng mỡ, nhìn thấy Tạ Hữu Thuận trở về, Mộc Đầu đem nửa cái bánh còn lại trong tay cậu bé đưa cho cha.

“Cha, ăn đi.”

Tạ Hữu Thuận ngồi xồm xuống rồi cắn một ngụm nhỏ lên khối bánh, nói: “Ăn ngon, con ngoan mau ăn đi, cha đi rửa tay rồi vào ăn.”

Tiêu Lê Hoa đợi Tạ Hữu Thuận đến thì đưa đĩa cho hắn, hỏi: “Người của Thôn Thượng Cầu đi rồi sao? Họ nói như thế nào?”

“Chưa nói xong, bọn họ kiên trì muốn thôn chúng ta bỏ tiền ra, thôn trưởng và mọi người trong thôn tất nhiên là không đồng ý, mọi người tan rã trong không vui.” Tạ Hữu Thuận nói, nhận lấy đôi đĩa rồi gấp một cái bánh nướng lên cắn, cảm thấy trong miệng là một mảnh thơm nức, ngay cả mũi cũng ngửi được mùi hương này, tâm tình vốn áp lực cũng thoải mái hơn. Bắt đầu ăn từng ngụm từng ngụm, lập tức ăn hết ba cái.

Tiêu Lê Hoa múc cho hắn thêm một chén canh trứng hoa, đưa cho hắn để hắn uống.

Tạ Hữu Thuận uống nửa bát, lại tiếp tục ăn bánh nướng, chẳng qua là nhả nhận hơn nhiều, lại ăn thêm một cái, hắn nhìn thấy Tiêu Lê Hoa đang nhìn mình thì nói: “Nàng có gì thì cứ hỏi đi, ta ăn no rồi.”

Tiêu Lê Hoa kể lại một lần những lời của Dương Thảo và Trương Liên Hương nói với nàng rồi nói: “Nếu hai thôn thật sự đánh nhau vì một cây cầu, kết quả cuối cùng sẽ nghiêm trọng như thế nào? Thôn của chúng ta lại ở hạ nguồn của sông, đến lúc đó có thể bị ảnh hưởng không? Nữ nhân trong thôn sẽ bị liên lụy hả?”

“Thôn của chúng ta ở ngay hạ nguồn của sông, chẳng qua là không có nhiều chuyện lắm, nàng cũng thấy nước sông rất rộng còn rất cao, bọn họ không thể ngăn nước của chúng ta được. Về phần một chuyện khác mà nàng nói thì khó mà nói được.” Trong lòng của Tạ Hữu Thuận cũng sốt ruột, muội muội của hắn đính hôn với nhà trưởng thôn của Thôn Thượng Cầu, nói thật thì việc hôn nhân này nói không chừng sẽ không thành rồi.

“Sửa một cây cầu cần bao nhiêu tiền vậy? Hai thôn mỗi thôn ra một nửa, đến lúc đó tính trung bình theo từng thôn dân thì một nhà cũng không cần bao nhiêu tiền mà? Đây chính là cầu mà tất cả mọi người phải đi đó.” Tiêu Lê Hoa nghĩ đây là chuyện mà một người cũng có thể suy nghĩ cẩn thận, chỉ cần hơi có lương tâm một chút thì sẽ không để cho người của một thôn khác đơn phương bỏ tiền ra, hiện tại chỉ có thôn trưởng Thôn Thượng Cầu nói như vậy thôi, không biết các thôn dân bên kia nghĩ thế nào.

Tạ Hữu Thuận nói: “Con sông này rất sâu, lại rộng nữa, nếu như xây cầu gỗ thì sẽ dễ hỏng, chỉ có thể xây cầu đá. Tiền để xây cầu đá cũng không phải

một con số nhỏ, ta nghe được ở huyện lân cận có một thôn bỏ tiền ra xây cầu đá, cần năm trăm lượng bạc đó.”

“Năm trăm lượng!?”

Tiêu Lê Hoa nghe thấy con số này thì trợn trừng mắt, thầm nghĩ xây mấy căn nhà gạch cũng không hao phí mấy mươi lượng bạc, mà xây cầu đá lại tốn nhiều tiền như vậy, khó trách Thôn Thượng Cầu smê muối lương tâm mà không chịu ra một nửa tiền.

Tạ Hữu Thuận gật đầu nói: “Khúc sông kia còn rộng hơn khúc sông ở thôn chúng ta một chút, chúng ta muốn xây cầu đá ở đây cũng cần bốn trăm lượng, hơn nữa tiền mồi thợ, một thôn ít nhất phải bỏ ra hơn hai trăm lượng. Thôn chúng ta chỉ có hơn tám mươi hộ gia đình, Thôn Thượng Cầu cũng không đến một trăm hộ, vậy thì một nhà phải bỏ ra hơn hai mươi lượng bạc. Hiện tại hai lượng bạc đối với một gia đình mà nói đã là khoản tiền lớn rồi.”

Hai lượng bạc, đủ để tiêu dùng thật lâu rồi.

Nghĩ đến những người bị ép đi phục lao dịch kia chính là không thể gom góp đủ năm lượng, hơn hai lượng chính là một nửa của năm lượng, trong lòng bọn họ chỉ cần so sánh như vậy, nhất định sẽ chết sống không muốn lấy ra. Tiêu Lê Hoa nghĩ mấy hộ nông gia ở cổ đại thật là khổ, bình thường phải ăn mặc tiết kiệm, gặp phải chuyện lớn thì sẽ gặp khó khăn.

Mặc kệ chuyện lần này như thế nào, Tiêu Lê Hoa cũng bắt đầu chuẩn bị làm tương, trước tiên nàng đi ngâm đậu nành, thời điểm Thôn Hạ Cầu đang sút đầu mẻ trán vì bạc thì Tiêu Lê Hoa lại càng muốn kiếm nhiều tiền hơn.

Ngày hôm sau người của Thôn Thượng Cầu lại đến nữa, vẫn là nói về chuyện này, đến nghe Thôn Hạ Cầu đưa ra câu trả lời thuyết phục. Lần này người của Thôn Hạ Cầu vây quanh mấy người của Thôn Thượng Cầu, hai bên thiếu chút nữa là đánh nhau, cuối cùng thì người của Thôn Thượng Cầu phải rời đi giống như đang chạy trốn chết, tuyên bố nếu Thôn Hạ Cầu không sửa xong cầu thì sau này hai thôn không cần lui tới nữa.

Xế chiều hôm đó không ít nữ nhân gả từ Thôn Hạ Cầu đến Thôn Thượng Cầu khóc lóc trở về nhà mẹ đẻ, mà ngay cả một ít nữ nhân gả đi những thôn khác cũng khóc trở về. Mẹ chồng của các nàng đều là nữ nhân gả ra từ Thôn Thượng Cầu, đây là được nhà mẹ đẻ ở Thôn Thượng Cầu phân phó. Thôn Thượng Cầu có cuộc sống giàu hơn những thôn khác, nên con gái gả ra ngoài đều rất thân thiết với nhà mẹ đẻ, người nhà mẹ đẻ muốn các nàng làm gì thì các nàng làm cái đó. Nữ nhân gả đến Thôn Thượng Cầu không muốn bị hủ (chồng bỏ), toàn bộ đều chạy về nhà mẹ đẻ náo loạn, để cho bọn họ phải bỏ tiền ra.

Thôn Hạ Cầu thoáng cái đã nổ tung, Tạ gia cũng không thoát khỏi trận phong ba này, vợ của thôn trưởng Thôn Hạ Cầu đến, chính là muốn từ hôn, lý do là gia phong Tạ gia không tốt, con dâu ấu tả, con gái không hiền tuệ. Con dâu tất nhiên là chỉ Tiêu Lê Hoa, con gái là chỉ Cát Tường. Nói là cô nương đi ra từ nhà bọn họ không ai dám cưới, để cho bọn họ tìm nhà chồng khác.

Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa bị kêu đi, Ưông thị chỉ vào mũi Tiêu Lê Hoa mà mắng, nói nàng hại Như Ý.

Tiêu Lê Hoa nghe ra tiền căn hậu quả, nói: “Con gả đến Tạ gia đã được bảy tám năm rồi, Như Ý mới đính hôn mấy năm chứ? Trước đây thời điểm thanh danh con không tốt mà Cao gia còn muốn cưới Như Ý về, hiện tại con đổi tính rồi, Cao gia ngược lại không hài lòng sao? Chuyện này đúng là không thể nào nói nổi, đừng có gặp chuyện gì cũng đổ hết lên đầu con, con cũng không có ngu. Mẹ chồng, ngài mắng con cả buổi, nhưng lại không nói lấy một câu là Cát Tường không đúng, muốn nói đến không hiền tuệ thì nàng mới là không hiền tuệ nhất đó phải không? Ít nhất con không có làm cho chị dâu mất đi hài tử, cũng không ngày ngày về nhà mẹ đẻ tống tiền. Càng không đi đến nhà ca ca chị dâu lục lọi đồ đạc hãm hại cháu trai.”

Ưông thị bị Tiêu Lê Hoa nói đến không phản bác được thì bắt đầu khóc náo.

“Như Ý đáng thương của ta a, bị người khác hại thành như vậy mà còn không thể nói gì, như vậy thì lý lẽ ở đâu chứ...”

“Được rồi! Nương, người đừng có liên lụy lung tung nữa, người cũng biết là lần này Cao gia đến từ hôn căn bản không liên quan đến vợ của con mà, là Cao gia vốn chương mất Như Ý, lần này mượn chuyện cây cầu đến để từ hôn thôi. Người náo loạn với chúng con thì được cái gì chứ, có thể náo cho việc hôn nhân này trở lại sao?”

Tạ Hữu Thuận nói với Ưông thị, hần cảm thấy chuyện này và vợ chẳng có liên quan gì đến nhau, mắng vợ thật sự là oan uổng nàng.

Ưông thị nói: “Ta không náo, ta không náo, ngươi đi đến Thôn Thượng Cầu, để cho Cao gia đừng từ hôn nữa! Không phải ngươi có bản lĩnh lắm sao? Ngươi đi đi! Nếu ngươi không đi ta sẽ chết cho ngươi xem!”

“Con không đi, lúc trước con đã nói mỗi hôn nhân này không tốt, cha nương không nên đồng ý, hiện tại muốn con đi nói sao, con không đi.” Tạ Hữu Thuận nổi giận.

Lúc này chợt nghe trong phòng bên cạnh truyền đến một âm thanh lạ, khiến mấy người trong nhà chính càng hoảng sợ hơn, mấy người liếc nhìn nhau, sau đó vội vàng xông vào phòng bên cạnh.

Như Ý thất cổ rồi, chuyện này khiến tất cả mọi người trong Tạ gia bị hù đến hồn vía lên mây, cũng may là phát hiện kịp thời, nhưng người Tạ gia bị tức điên rồi, nam nhân cả nhà mang theo đồ làm ruộng chạy về phía Thôn Thượng Cầu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Quyết định của Tiêu Lê Hoa

Edit: Tâm Tĩnh

Beta: Tiểu Tuyền

Như Ý bởi vì bị nhà trưởng thôn của thôn Thượng Cầu từ hôn cho nên thất cổ rồi. Nam nhân Tà gia cảm cuộc xằng đi thôn Thượng Cầu tính sổ. Các nữ nhân Tà gia không đi mà đều ở nhà trông coi Như Ý, lo lắng chờ đám nam nhân trở lại. Lần này đi nói không chừng còn muốn đánh nhau một trận nên họ đều sợ nam nhân trong nhà bị thương.

Tiêu Lê Hoa bị Ưông thị mắng cho một trận, nàng cũng không muốn ở lại đây bị mắng liền xoay người rời đi. Tiêu Lê Hoa trở về nhà nhưng cũng không ngồi yên, trong đầu tất cả đều là cảnh đám nam nhân đánh nhau từng nhìn thấy. Nàng cũng sinh ra ở nông thôn, chứng kiến người trong thôn kéo bè kéo lũ đánh nhau, ra tay đều không biết nặng nhẹ. Nàng lo lắng Tà Hữu Thuận bị thương. Nàng đồng tình Như Ý nhưng cũng không cho rằng cả đám người đi Cao gia là có thể giải quyết chuyện này. Chỉ có điều chuyện này không phải nàng có thể làm chủ, nàng chỉ có thể chờ Tà Hữu Thuận về.

Ngọc Nương, Trương Liên Hương và Dương Thảo nghe được tiếng gió đều chạy tới. Người một lời ta một câu an ủi Tiêu Lê Hoa, mắng Cao gia không phải thứ gì tốt.

Dương Thảo nói: “Mới vừa rồi khi ta tới thấy có nhà có người rời đi, cũng là người nhà những cô nương về nhà mẹ đẻ, bảo nếu thôn Thượng Cầu muốn đuổi các cô nương trở về, vậy thôn chúng ta cũng phải đuổi tất cả đám nữ nhân thôn bọn họ gả tới về. Các người không thấy được, Trương Thủy Đào bị những người đó nhìn chằm chằm mặt xanh mét rồi.”

Trương Liên Hương nói: “Người khác bị đuổi trở về ta còn đồng tình một chút, người như Trương Thủy Đào bị đuổi về ta còn muốn vỗ tay khen hay. Suốt ngày ở đó giả bộ hiền lành, thật sự cho rằng không ai biết chuyện cong cong vẹo vẹo trong bụng nàng! Thật cho rằng tương lai mình nhất định là nương tử thôn trưởng. Tẩu tử, tẩu tử cho đại ca lại thêm chút sức, đừng để vị trí thôn trưởng kia lại cho người ta.”

Dương Thảo cười khổ một tiếng: “Cha Tiểu Nguyệt muội còn không biết sao? Hẳn quá để ý cách nhìn của cha hân, cha chồng ta cho rằng em trai (chồng) thích hợp hơn thì hẳn sẽ nhường cho. Có trách cũng trách bụng ta không biết tranh giành, những năm này chỉ sinh nha đầu. Nếu có con trai, hẳn có thể có chút chí khí, cha chồng cũng có thể xem trọng hẳn một cái.”

Ngọc Nương nói: “Tiểu Nguyệt rất tốt, nếu ta có nha đầu như Tiểu Nguyệt thì tốt rồi. Hôn nữa tẩu cũng không phải không thể sinh, khẳng định còn có thể lại sinh ra con trai.”

Tiêu Lê Hoa thấy các nàng hàn huyên nói tới chuyện không vui liền dời tới đề tài khác, nói đến những nhà có thông gia với thôn Thượng Cầu và Thôn Hạ Cầu.

Tà Hữu Thuận trở lại, cũng không có bị thương, hẳn ngồi xuống nhận lấy nước Tiêu Lê Hoa đưa tới uống một chén lớn, sau đó mới đi rửa mặt rửa tay, chờ thu thập sạch sẽ mới ngồi xuống. Thạch Đầu và Mộc Đầu hỏi hẳn có phải đi đánh nhau hay không, hỏi hẳn đánh thắng có hay không. Tà Hữu Thuận vỗ vỗ đầu bọn nhỏ, nói không có đánh nhau, sau đó để cho bọn họ đi sang bên cạnh chơi. Hắn thấy Tiêu Lê Hoa nhìn hắn, chủ động nói với nàng chuyện đã xảy ra.

Người Tà gia đi thôn Thượng Cầu, ngay cả thôn cũng không đi vào, bởi vì người thôn Thượng Cầu sợ người thôn Hạ Cầu đến gây chuyện cho nên cứ người canh giữ ở cửa thôn. Chỉ cần người thôn Hạ Cầu tới, nếu không giống muốn đánh nhau thì bỏ qua, chỉ cần nhìn thấy một đám kết đội tới muốn đánh nhau thì ngăn lại. Bọn họ cả đám người cảm cuộc hùng hổ tới tất nhiên ngay cả thôn cũng không đi vào. Bọn họ lý luận với thôn trưởng thôn Thượng Cầu, nói Như Ý bị bức phải treo cổ, nếu người chết thì sẽ không để yên cho bọn họ. Thôn trưởng thôn Thượng Cầu căn bản không thèm để ý, nói đó là bọn họ tự tìm, nói rằng đi đâu người ta cũng sẽ nói hôn sự này bọn họ lui rất đúng. Còn nói nếu bọn họ dám động thủ, đến lúc đó cũng không có ai dám cười cô nương Tà gia.

Cuối cùng đám nam nhân Tà gia không dám động thủ, thật sự bởi vì trong nhà trừ Như Ý còn có nha đầu khác, tương lai còn sẽ có nhiều hơn. Nếu thật sự bởi vì vậy mà bị ảnh hưởng cũng phiền toái. Hôn nữa sau lưng thôn trưởng thôn Thượng Cầu đứng không ít người, thật sự đánh nhau họ cũng không có kết quả tốt.

“Vậy Như Ý chỉ có thể chịu thiệt thòi này sao?”

Thật ra Tiêu Lê Hoa cảm thấy Cao gia cũng không phải hôn sự tốt gì. Hiện tại đã như vậy, nếu gả qua còn không phải bị người ta bỏ trả về? Nhưng nghe nói cô nương bị từ hôn sau này còn muốn tìm người trong sạch rất khó khăn, đàn gái bị từ hôn chịu hại chịu thiệt.

Tà Hữu Thuận nói: “Chịu thiệt thì chịu thiệt, loại người nhà như thế không lấy chồng cũng tốt, nói không chừng đôi lại người khác có thể trôi qua thoải mái hơn.”

“Cũng chỉ có thể như vậy.”

Cao gia tới từ hôn, nam nhân Tà gia tới thôn Thượng Cầu không ít người thấy được. Sau đó đã có người biết chuyện Như Ý thất cổ, chuyện này náo rất lớn. Như Ý càng thấy mặt mặt, núp ở trong nhà nằm trên giường gạch không động, khiến Ưông thị sốt ruột ngày ngày khóc. Mấy chị dâu trong nhà ngày

ngày khuyển cũng không có tác dụng. Sau lại có cô nương Kim Phụng nhà trưởng thôn về nhà mẹ đẻ, nghe được chuyện Như Ý đến xem nàng. Họ cũng không biết cô nương đó nói gì với nàng ta mà Như Ý đã chịu ăn một chút, cũng chịu ngồi dậy nói chuyện, khiến người Tạ gia cao hứng, hết sức nhiệt tình với Kim Phụng.

Tiêu Lê Hoa cũng nhìn thấy Kim Phụng, là một cô nương lớn lên đầy đặn đoan trang. Chỉ có điều khóe mắt hơi sắc nhọn, miệng cũng hơi kiêu căng, ánh mắt chỉ cần nhìn ai đều rất hấp dẫn người đó, bộ dáng cười như không cười, tướng mạo rất khiến người ưa thích, là bộ dáng nam nhân nữ nhân đều sẽ thích.

Kim Phụng thấy Tiêu Lê Hoa liền cười gật đầu, không nói gì nhiều.

Trương Thủy Đào cũng kéo tay Kim Phụng hát cầm với Tiêu Lê Hoa, miệng nói với Kim Phụng: “Chúng ta đi nhanh đi, đừng mặt đối mặt với người như thế, miễn đến lúc đó lại đổ mắt. Lần trước là nàng vận khí tốt không có ngã chết, nếu lại té một lần nữa có tật xấu gì, lại tính đến trên đầu chúng ta vậy thật xui xẻo.”

Kim Phụng kéo kéo Trương Thủy Đào, nói: “Nhị tẩu đừng nói như vậy, đều cùng một thôn.”

“Trong một thôn cũng có người tốt người xấu, chúng ta không thể để ý tới người vô lại. Nếu để ý tới chính là hạ giá của mình. Kim Phụng, chúng ta đi thôi.”

“Vậy đi thôi.” Kim Phụng và Trương Thủy Đào đi, đi qua chỗ nào chỉ cần có người thấy nàng đều lên tiếng gọi nàng, trong mắt tất cả đều là hâm mộ.

Trong lòng Tiêu Lê Hoa nghĩ khó trách nguyên chủ lại ghen tỵ với Kim Phụng như vậy. Sinh ra tốt, gả hoàn hảo, đi ở trong thôn hoàn toàn không nhìn ra là một cô nương ở nông thôn. Quần áo mặc đều bằng lụa, trên mặt còn đánh son phấn bột nước, trên đầu còn có trâm cài, bao gồm đoá hoa thêu trên khăn tay đang cầm cũng xinh đẹp tươi sáng, đều là chỗ để cho ánh mắt người trong thôn không thể dời ra. Nguyên chủ từng nghĩ có cuộc sống tốt như vậy, lại không được. Kim Phụng lại được nên ghen tỵ cũng rất bình thường. Chỉ có điều nàng không ghen tỵ, nàng bằng bản lĩnh của mình cũng có thể có cuộc sống tốt.

Trương Liên Hương nói với Tiêu Lê Hoa: “Lê Hoa, ngươi đừng hâm mộ Kim Phụng. Ngươi nhìn nàng mặc mang đồ tốt như vậy, thật ra thì nói lý ra ai biết nàng trôi qua như thế nào? Nói cho ngươi biết chuyện này, ngươi đừng nói với người khác nhé.” Trương Liên Hương ở bên tai Tiêu Lê Hoa lén lút nói mấy câu nói.

Tiêu Lê Hoa nhìn nàng nói: “Thật sự?”

“Đương nhiên là thật, ta tận mắt thấy đó. Cho nên cuộc sống của nàng ta nhìn trôi qua tốt, nàng trôi qua như ý hay không hài lòng cũng không biết rõ. Ngẫm lại vẫn là chúng ta trôi qua thoải mái hơn, ít nhất nam nhân trong nhà không có đi trêu hoa ghẹo nguyệt.”

Trương Liên Hương nói với Tiêu Lê Hoa là nàng nhìn thấy chồng Kim Phụng đi ra từ một cái sân, vẫn còn cùng nữ nhân trong viện ôm ấp áp áp, lúc ấy nàng trốn một bên nhìn thấy rất rõ ràng.

Tiêu Lê Hoa nghĩ thật sự bất kể lúc nào đều có chuyện nam nhân ăn vụng. Đòi trước nàng đã trải qua, đòi này cũng không thể lại trải qua. Sau khi trở về có cơ hội sẽ nói với Tạ Hữu Thuận một chút hậu quả nếu hắn dám tìm nữ nhân ở bên ngoài, sẽ khiến hắn không dám làm loạn.

“Đúng rồi, tẩu tử, cầu súp vậy Kim Phụng trở lại thế nào?”

“Đường vòng a, bên cạnh thôn Thượng Cầu cách bảy tám dặm có một cái cầu. Nếu như thôn Thượng Cầu đi từ phía đó thì cũng giống như đi cầu chỗ thôn chúng ta vậy, không phải đi quay lại một đoạn đường. Nhưng bọn họ vẫn có thể đi nên bọn họ mới không vội sửa cầu. Bọn họ biết không sửa cái cầu kia, chúng ta sẽ gặp phiền toái hơn so với bọn hắn.”

Trương Liên Hương tức giận nói với Tiêu Lê Hoa, thôn bọn họ muốn đi con đường kia chỉ có thể đi qua thôn Thượng Cầu. Hai thôn có mâu thuẫn, muốn đi qua thôn bọn họ cơ hồ là chuyện không thể nào. Mà nếu như không đi con đường kia, bọn họ cũng chỉ có thể đi con đường phía đông không dễ đi. Đi lên ba bốn mươi dặm đường mới có thể tìm được một cây cầu. Mà bên cạnh con đường đó tất cả đều là núi lớn, có đôi khi sẽ có dã thú xuống nên không an toàn. Ai muốn đi đường này phải có rất nhiều người cùng đi mới có can đảm. Hơn nữa lúc đầu sửa cầu là người mấy thôn bên kia sửa, bọn họ thỉnh thoảng đi một chút cũng thôi, nếu đi nhiều nhất định sẽ bị người xem thường.

“Vậy nếu thôn Thượng Cầu bọn họ đi cầu kia, những người thôn khác sẽ mất hứng nha?”

“Lê Hoa ngươi còn không biết sao, con trai Cao gia lại muốn đính hôn rồi. Cô nương kia chính là con gái của thôn trưởng thôn Tu Cầu. Cho nên đi hướng đó, dù người của thôn chúng ta có thể từ thôn Thượng Cầu đi qua, muốn đi qua từ cây cầu đó cũng phiền toái.” Trương Liên Hương nói, Tiêu Lê Hoa nghe xong, hai người đều trầm mặc.

Tiêu Lê Hoa nghĩ vị trí địa lý thôn Hạ Cầu vốn coi như rất tốt, dựa vào gần nước nhưng trên núi lại nhiều dã thú, sông này lại ngăn cách bọn họ đi tới con đường lớn lên trấn trên và huyện thành, trực tiếp ngăn thôn Hạ Cầu ở bên này sông.

Người thôn Thượng Cầu đã đoán được bọn hắn sẽ bị như vậy mới không vội sửa cầu! Tiêu Lê Hoa có chút tức giận. Nghĩ bởi vì chuyện lao dịch tất cả mọi người đều khó khăn nhưng cũng không có thể bởi vì khó khăn mà ép buộc người khác chứ. Thôn Thượng Cầu đang khi dễ thôn Hạ Cầu không sửa cầu!

Tiêu Lê Hoa nghĩ đến sau này mình chuẩn bị làm ăn kiếm tiền, chắc chắn phải đi trấn trên cho nên nhất định phải có một cây cầu. Về đến nhà, Tiêu Lê

Hoa vừa ngồi, vừa trầm tư.

“Nương, sau này chúng ta đi trấn trên thật sự muốn đi qua chân núi lớn sao? Nghe nói có sói.” Thạch Đầu bò đến bên cạnh Tiêu Lê Hoa hỏi, thằng bé sợ sói. Mộc Đầu cũng nhào tới đây, nháy mắt hỏi: “Nương, hơi sợ.”

Tiêu Lê Hoa sờ sờ đầu của bọn trẻ, nghĩ chuyện này khiến cả trẻ con cũng bị ảnh hưởng tới. Người trong thôn nhất định cũng rất nồn nóng rồi. Tất cả mọi người đều thiếu tiền, chỉ có thể vào trấn trên kiếm tiền ah.

Lại qua mấy ngày, thời tiết càng nóng hơn, không khí trong thôn vẫn không tốt, tính khí không ít người đều nóng nảy, có người đã làm không ít đồ muốn đi trên trấn bán nên đã đi hướng chân núi lớn. Có lẽ thôn Hạ Cầu đen đủi, lần đầu tiên đi con đường đó đã gặp phải sói, một người bị cắn một phát, đồ đạc bị roi lung tung chạy trốn về nhà. Việc này khiến oán khí trong lòng mọi người toàn bộ bộc phát ra ngoài, có người tới những nhà có nữ nhân thôn Thượng Cầu gả tới náo loạn, muốn những nữ nhân kia cút về nhà mẹ đẻ, có người đi nhà Hầm bá cãi nhau nói ông không nên khiến cầu sụp.

Người trong thôn cũng muốn bắt đầu không nói đạo lý rồi, Hầm bá và người nhà những người có vợ thôn Thượng Cầu gả tới tất cả đều bị mọi người hù dọa không dám ra cửa. Tiêu Lê Hoa nghe Tạ Hữu Thuận nói chuyện xảy ra trong thôn, nằng nói ý nghĩ của mình mấy ngày nay với hắn.

“Nàng nói cái gì? Nàng muốn xây cầu?”

Tạ Hữu Thuận nghe xong vợ lời nói thì ngây người. Một cây cầu tốt cũng tốn hơn mấy trăm lượng. Nương tử của hắn lại muốn sửa cầu. Hắn biết tính cách nàng thay đổi, hiện tại thiện lương ôn hòa nhưng cũng không còn nghĩ đến nàng có tấm lòng thiện lương như vậy. Quan trọng nhất là tiền này từ đâu tới? Tiêu Lê Hoa chỉ chỉ phòng bếp

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Tương đậu làm thành

Tạ Hữu Thuận thấy Tiêu Lê Hoa chỉ vào phòng bếp, kịp phản ứng, nói: “Nàng là nói tương nàng làm?”

Tạ Hữu Thuận nghĩ đến vợ làm trứng gà muối và trứng luộc nước trà quả thực kiếm tiền. Vợ hắn nói những thứ kia đều là đồ dễ dàng bị mọi người học được nên mới bán rẻ. Nếu làm thành tương sẽ càng kiếm được nhiều tiền hơn, như vậy đúng là có tiền sửa cầu.

“Nương tử, sửa một cây cầu cần phải có bốn năm trăm lượng bạc, dù kém một chút cũng muốn ba bốn trăm lượng. Nàng thật sự bỏ ra được số tiền kia sao? Còn có, tương này có thể bán nhiều tiền như vậy sao?” Tạ Hữu Thuận biết vợ mình thay đổi, lại không nghĩ rằng nàng thay đổi nhiều như vậy. Bỏ ra nhiều bạc như vậy, hắn còn cảm thấy đau lòng đấy. Đây chính là mấy trăm lượng, có người cả đời này cũng không thấy được nhiều bạc như thế.

Tiêu Lê Hoa thờ dài một tiếng nói: “Sao ta có thể không tiếc chứ? Đây chính là bạc ah! Chỉ có điều ta còn muốn tiếp tục sống ở thôn này, vì sau này chúng ta có thể đi lại thuận tiện, cây cầu kia nhất định phải sửa. Chẳng nghĩ xem chỉ dựa vào người trong thôn, cây cầu đó có thể sửa được sao? Hiện tại trong lòng người trong thôn đều ghen một hơi, đừng bảo mọi người không có bạc, ngay cả có bạc cũng không chịu lấy ra đâu?”

Tạ Hữu Thuận gật đầu nghĩ đúng vậy nha, mọi người khẳng định không muốn bỏ ra số tiền kia. Thôn Thượng Cầu không chịu xuất tiền, chỉ để cho người Thôn Hạ Cầu bỏ tiền, một nhà ít nhất sẽ phải bỏ ra gần năm trăm lượng bạc. Người trong thôn hơn phân nửa vì không có nổi năm trăm lượng bạc mới để nam nhân bị kéo đi chịu khổ chịu vất vả thì lấy đâu ra tiền sửa cầu? Dù trong nhà còn có tiền, lúc trước xài nhiều bạc như vậy sau này chắc chắn cũng sẽ không bỏ tiền ra.

Tiêu Lê Hoa nói: “Chúng ta có tiền có thể chuyển ra ngoài ở, có tiền sửa cầu cũng có thể đi trong thành mua nhà để kinh doanh. Hơn nữa ta thích nơi này hơn, không muốn tới nơi khác ở.”

Tiêu Lê Hoa cũng nghĩ tới đến đi trấn trên hoặc trong huyện thành nhưng suy nghĩ một chút vẫn buông tha ý định đó. Đời trước nàng lớn lên ở nông thôn, thời gian sống vui vẻ ở nông thôn lúc đó, bao nhiêu lần ở trong thành phố nhìn xe tới xe đi nhà nhà bật đèn, nàng sẽ nhớ lại đồng ruộng rộng lớn và tiếng côn trùng vang lên trong đêm. Hiện tại nàng đến thôn Hạ Cầu, nơi này có chút giống với cố hương trong trí nhớ, nàng có chút không nỡ rời đi nơi này.

Tại thôn Hạ Cầu mua nhiều đất đai, để cho con mình vui sướng chạy chơi đùa giỡn trong ruộng, trải qua cuộc sống nông thôn dựa núi gần sông, buôn bán kiếm tiền với kết phường người khác. Nàng chỉ cần chịu trách nhiệm chia hoa hồng, kiếm tiền đếm tới tay rút gân là được, đây mới là cuộc sống hạnh phúc mà Tiêu Lê Hoa đặt ra. Hiện tại chỉ vì một cây cầu mà buộc nàng buông bỏ nơi đây, buông tha cho cuộc sống điền viên thanh thản, Tiêu Lê Hoa không cam lòng.

“Sau khi tương làm xong, ta tính đi tìm đám người Hoa Hằng, lần này chúng ta không bán bí phương cho bọn họ, mà kết phường hùn vốn với họ. Nếu như chuyện thành, sau này hàng năm chúng ta đều sẽ có tiền cầm, chuyện này không dấu điểm được bao lâu. Ta không muốn sống có tiền mà không thể tiêu, hơn nữa ta còn có biện pháp kiếm tiền khác, bao gồm một vài biện pháp trồng trọt, đến lúc đó cũng không thể cất giấu toàn bộ. Nếu như kiếm được tiền nhất định sẽ làm cho người ta ganh tỵ đỏ mắt. Và lại trước kia ta có thanh danh không tốt, hiện tại chính là lúc sửa lại, lại để cho người ta nói tiếp nữa cũng không dễ nghe.”

Tiêu Lê Hoa nói tới đây, Tạ Hữu Thuận vỗ vỗ tay nàng nói: “Ai muốn nói nàng, ta đi tìm bọn hắn.”

“Người ta nói đúng sự thật, chàng đi tìm còn có thể làm gì họ? Hơn nữa chàng có thể quản một người nhưng có thể quản mười trăm người sao?” Tiêu Lê Hoa cười nhìn nam nhân bên cạnh một cái, rất hưởng thụ sự che chở của hắn.

“Ta nghĩ tới nếu chúng ta sửa cầu, đây chính là tạo phúc, đến lúc đó trong lòng mọi người sẽ nhớ kỹ cái tốt của chúng ta. Khi có người nói xấu chúng ta, đến lúc đó không cần chúng ta mở miệng thì đã có người giúp đỡ cãi lại rồi. Với lại về sau chúng ta lại làm tiếp việc kiếm tiền khác, người khác dù đỏ mắt cũng không có thể nói chúng ta không tốt.”

Tiêu Lê Hoa nghĩ đây chính là tầm quan trọng của danh tiếng. Nếu như một người trong một đêm phát nhanh thì nhất định sẽ có người hâm mộ ghen tỵ. Nhưng nếu hắn tặng ra một phần, làm một chuyện tốt cho mọi người thì sẽ được người ta ca tụng. Nếu như chỉ dùng một khoản tiền mà có thể nhận được một thanh danh tốt, vì sau này làm giàu đặt xuống trụ cột tốt, nàng nguyện ý tiêu số tiền kia, còn cảm thấy rất đáng, hơn nữa sửa cầu bọn họ cũng đi qua nha!

Tạ Hữu Thuận gật đầu nghĩ vợ nói rất có lý, lão bà bà dạy nương tử những thứ kia về sau nhất định có kiếm nhiều tiền hơn. Họ cũng không thể luôn cát gấu giả nghèo, quả thực phải cho người trong thôn đi theo dính chút lợi mới có thể miễn chút phiền toái. Hơn nữa còn có thể che đi danh tiếng xấu trước kia của vợ, một công đôi việc.

“Nàng đã muốn làm như vậy thì cứ làm như vậy đi. Chỉ có điều ta muốn nói trước với nàng. Nếu chúng ta có tiền, cha mẹ bên kia đoán chừng sẽ không yên tĩnh. Đến lúc đó nàng không nên buồn phiền.”

Tạ Hữu Thuận nhắc nhớ trước, hắn hiểu rất rõ cha mẹ hắn. Tạ Phát Tài là một người nhân hậu, luôn hi vọng người có năng lực kéo người không có năng lực cùng nhau trôi qua cuộc sống tốt hơn. Ông thị hận không thể nắm toàn bộ tiền trong tay. Trừ Nhị ca Nhị tẩu sẽ không chiếm lợi ra, hai ca ca hai muội muội kia của hắn đoán chừng tất cả đều muốn đến chiếm lợi, đến lúc đó khẳng định trong nhà không yên ổn.

Tiêu Lê Hoa cũng nghĩ đến. “Đều ở riêng rồi, chúng ta không cho bọn họ còn có thể đoạt à? Hơn nữa ta còn có phương pháp khác ứng phó bọn họ.”

“Biện pháp gì?”

Tạ Hữu Thuận rất muốn biết, hắn nghĩ đến lúc đó thôi đều đã đau đầu. Vì vợ con hắn không thể để cho họ lại chiếm lợi nhưng ai chịu được ngày nào cũng có người tới quấy rầy. Những người kia lại chính là mẹ và ca ca chị dâu hắn. Đám người đó tất cả đều một đồng mưu, không cần nói cái khác, chỉ ở trong nhà khóc rống đã đủ phiền, làm không tốt còn bị chụp cái mũ là có cuộc sống tốt thì không để ý tới người một nhà.

Tiêu Lê Hoa nói: “Sửa cầu các hương thân sẽ nhớ kỹ cái tốt của chúng ta nhưng đây chỉ có thể quản nhất thời, không quản được cả đời. Biện pháp tốt nhất chính là mọi người cùng nhau phát tài. Chúng ta kiếm tiền, các hương thân cũng kiếm tiền, trong nhà không thiếu bạc tiêu, mà chúng ta lại có thể khiến bọn họ trôi qua cuộc sống thật tốt, ai còn nói chúng ta không tốt? Đến lúc đó dù cha mẹ chồng bọn họ không thể kiếm nhiều tiền, ít nhất cũng sẽ không thiếu ăn thiếu mặc. Chúng ta tận tâm tận lực cố gắng hết khả năng của mình, bọn họ còn có thể nào sao? Lại nào người trong thôn cũng sẽ không đứng về phía bọn họ, còn có thể nói bọn họ không đúng?”

“Vợ, nàng có thể để tất cả mọi người cùng đi theo kiếm tiền?”

Tạ Hữu Thuận có chút kích động, hắn lớn lên ở thôn, có quan hệ không tệ với người trong thôn, biết người trong thôn đều sống rất khổ. Mọi người khổ cực cố gắng trồng trọt, quanh năm suốt tháng có thể ăn no đã không tệ. Dù có thể để dành chút tiền cũng đều dựa vào ăn uống tiết kiệm ra, hoặc làm vài thứ đi bán trên phố. Nếu có thể để cho tất cả mọi người trôi qua khá hơn một chút, trong lòng hắn cũng cao hứng.

Tiêu Lê Hoa gật đầu, nói: “Bây giờ ta còn chưa nghĩ ra biện pháp tốt nào, nhưng cuối cùng vẫn có thể nghĩ ra, chuyện này chúng ta từ từ nghĩ.”

Tạ Hữu Thuận gật đầu, chuyện này cũng không phải thoảng cái có thể thành công nhưng hắn vẫn rất vui mừng. Hắn nghĩ nếu làm được việc này, người trong thôn có thể trôi qua tốt hơn một chút. Mà nhà bọn họ có trôi qua khá hơn nữa cũng sẽ không khiến mắt người khác đỏ mắt, quan trọng nhất là danh tiếng của nương tử hắn có thể tốt hơn, nhìn nàng ngày ngày vui vẻ, trong lòng hắn cũng vui theo.

Hai vợ chồng quyết định xong, bắt đầu mong đợi tương lai tốt. Rốt cục ngày đó cũng đến, tương lai cuối cùng đã làm xong. Tiêu Lê Hoa nói làm rất thành công, Tạ Hữu Thuận ném một chút cũng thấy mùi vị rất ngon. Thạch Đầu và Mộc Đầu mở to mắt nhìn, hai đứa bé đã sớm nghe Tiêu Lê Hoa nói làm xong thứ này sẽ làm thức ăn thật ngon cho chúng nên đặc biệt chờ đợi.

Mộc Đầu nuốt nước miếng nói: “Nương, ăn tương tương.”

Thạch Đầu cũng mở to mắt nói: “Nương, nương, không phải người nói cái này có thể làm mì xào tương sao? Làm cho bọn con được không? Con muốn ăn món mì sợi đó.”

Mộc Đầu nói: “Con muốn ăn tô mì phở.”

Tạ Hữu Thuận ở một bên cũng nói một câu: “Ta ăn cái gì đều được, chỉ có điều nhất định phải có tương này, người mùi dấm rất muốn ăn, mặc dù nhìn khó coi.”

Tiêu Lê Hoa cười ra tiếng, tương này nhìn hơi xấu, Tạ Hữu Thuận nói sự thật. Bởi vì xác định định hôm nay tương làm tốt nên Tiêu Lê Hoa đã sớm nghĩ kỹ muốn làm gì rồi, tất nhiên không thể thiếu mì xào tương, lại làm món cá đậu hũ và thịt thái hạt lựu xào thơm ngon, rửa không ít hành lá trong veo như nước, đến lúc đó chấm tương ăn.

Bữa cơm này người một nhà đều ăn rất ngon miệng, không nói Tạ Hữu Thuận và hai đứa con trai chưa nếm qua tương và hai món ăn kia, Tiêu Lê Hoa đã lâu chưa ăn rồi, hiện tại vừa ăn một lần đã không dừng lại được. Mỗi người đều ăn tới bụng tròn xoe, ngay cả bàn cũng không dọn, trực tiếp nằm ở trên giường gạch không động.

Thạch Đầu càng không ngừng sờ bụng, Mộc Đầu tay ngăn nên để Tiêu Lê Hoa xoa giúp thẳng bé.

“Lần sau ăn ít một chút, cũng không phải sau này không làm cho hai đứa con.” Tiêu Lê Hoa cười xoa bụng cho Mộc Đầu, còn vỗ vỗ hai cái ở phía trên, nghe tiếng phát ra cười nói: “Ừ, trái dưa hấu này chín, có thể bỏ ra ăn.”

“Nurong, không phải là dưa hấu, đừng cắt ra ăn.” Mộc Đầu làm nũng, đôi mắt khẽ nhắm thoải mái hừ hừ.

Tiêu Lê Hoa hôn hân một cái nói: “Tốt, không bỏ, chúng ta muốn ăn dưa hấu thì đi mua ăn, không cắt trái dưa hấu Mộc Đầu của chúng ta.”

Mắt Thạch Đầu lóe sáng nói: “Nurong, thật muốn mua dưa hấu ạ, nhưng rất mắc. Ta nghe Thiết Đan nói hân đi nhà bác hân ăn, một quả dưa hấu muốn năm trăm văn đấy!”

Tiêu Lê Hoa cũng biết dưa hấu rất quý, trời nóng như vậy, nằng tất nhiên nghĩ đến dưa hấu rồi. Chỉ có điều khi vô tình nhắc tới mới biết thứ đó mắc như vậy. Lúc ấy nằng đã cảm thấy trồng dưa hấu là một con đường kiếm tiền, nghĩ thâm trong thôn nhiều đất cát như vậy, trồng dưa hấu tốt nhất nhưng lại không có một người trồng, thật là lãng phí. Nằng cũng đã hỏi qua, mới biết được có người từng trồng, kết quả trồng không tốt nên không còn thấy người trồng nữa. Trăm dặm xung quanh đây cũng chỉ có mấy người trồng dưa hấu.

“Chỉ cần hai đứa muốn ăn, bao nhiêu tiền chúng ta đều mua.” Tiêu Lê Hoa cười nói, nghĩ đến lúc đó mua nhiều mấy quả, năm sau thử trồng. Trước kia cha mẹ nằng cũng từng trồng dưa hấu, nằng nghĩ chắc có thể trồng tốt. Đến lúc đó cho dù không kiếm tiền thì cũng có thể để bọn nhỏ ăn đủ cũng tốt. Nếu trồng tốt thì có thể để cho người trong thôn cùng trồng. Nếu muốn cho người trong thôn đều kiếm tiền, vậy thì phải có hành động.

Thạch Đầu và Mộc Đầu vừa nghe có dưa hấu ăn toàn bộ đều cao hứng, nếu không phải bụng quá tròn thì đã muốn nhảy dựng lên.

Tạ Hữu Thuận nghe Tiêu Lê Hoa nói sau này muốn thử trồng dưa hấu cũng không phản đối. Hiện tại hân có một cảm giác, chỉ cần là chuyện nurong từ mình muốn làm thì đều có thể làm được.

Tương đậu đã làm xong, Tạ Hữu Thuận xác định chưa có ai làm ra loại đồ ăn này. Tiêu Lê Hoa tính cảm thứ này kiếm tiền có thể tiếp tục tiến hành. Ngày thứ hai, hai người đưa con tới chỗ Trương Liên Hương, vội vàng đi xe trâu lên trên trấn rồi chạy thẳng tới Vị Hương Lâu.

Trên trấn Phú Quý có hai nhà tứ lâu, một nhà là Vân Lai Lâu, một nhà là Vị Hương Lâu. Vân Lai Lâu là của Cao gia, ông chủ Vị Hương Lâu còn lại là Hoa Hằng.

Tiêu Lê Hoa tất nhiên sẽ không lui tới với Vân Lai Lâu, đó là Cao gia đấy. Mục tiêu của nằng là Vị Hương Lâu, lần trước đưa phương pháp xử lý trứng gà cho Hoa Hằng, lần này trước lạ sau quen, dĩ nhiên vẫn tìm hân.

Đến Vị Hương Lâu, chỉ thấy làm ăn rất tốt, khách nhân đi ra đi vào rất náo nhiệt, tiểu nhị của cửa hàng ở cửa không ngừng chào và mời khách nhân, nụ cười rục rịch. Hân nhìn thấy Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa bận rộn chào hỏi mời họ đi vào.

Tác giả nói suy nghĩ của mình:

Cảm ơn sự ủng hộ của tất cả mọi người. Có người cho rằng sửa cầu là thánh mẫu rồi, cho rằng nữ chính tỏ vẻ giàu có cho nên ở chương này hơi giải thích một chút. Có tiền lại không thể tiêu rất đau khổ ah, hơn nữa còn kiếm lời thanh danh tốt cũng không tệ nha. Thánh mẫu là chủ động đấy, không muốn làm bánh bao khẳng định không phải bánh bao. Mọi người không nên gấp, Tiêu Lê Hoa của chúng ta chắc chắn không phải bánh bao.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Trâm cài và trâm bạc

Edit: Tâm Tĩnh

Beta: Tiểu Tuyền

Vào Vị Hương Lâu, hai người nói với chủ quầy muốn gặp Hoa Hằng. Bọn họ biết Hoa Hằng ở hậu viện phía sau tứ lâu này.

Chủ quầy cũng biết bọn họ, lập tức cho thông báo Hoa Hằng, không đầy một lát đã trở lại rồi đưa bọn họ đến phía sau, mời bọn họ vào một căn phòng yên tĩnh.

Hoa Hằng đã ngồi ở trong nhà, thấy bọn họ đi vào liền hỏi bọn họ có chuyện gì.

Tiêu Lê Hoa nói mục đích tới, Hoa Hằng tất nhiên có hứng thú. Từ khi Tiêu Lê Hoa làm giày cao gót và trứng gà muối thì hắn biết cô gái này không đơn giản. Hắn đã nói với nàng nếu như có đồ gì mới mẻ nữa hãy tới tìm hắn, hắn nguyện ý cho giá tiền hợp lý nhất. Hiện tại quả nhiên nàng đã tới, hơn nữa còn dám nói ra đề nghị hợp tác cùng làm ăn. Hoa Hằng nghĩ nàng nắm chắc rất lớn, cũng thật muốn xem một chút lần này nàng ta suy nghĩ ra thứ mới lạ gì.

Mấy ngày nay trứng gà và trứng gà muối đã trở thành món ăn chiều bái của tửu lâu, không chỉ có Vị Hương Lâu làm ăn náo nhiệt, ngay cả tửu lâu khác hắn mở cũng giống như thế. Hắn còn đặc biệt sai người đi các nơi chi nhánh bán trứng gà và trứng gà muối, thực sự có thể nói là tài nguyên cuộn cuộn. Dù sau này có người cũng suy nghĩ ra phương pháp làm trứng gà đó, hắn cũng đã lợi nhuận đầy bồn đầy bát.

Hoa Hằng càng muốn có được phương pháp kiếm tiền tốt hơn, con đường kiếm tiền vĩnh viễn sẽ không bị người đoạt đi. Rất rõ ràng, hai vợ chồng trước mặt có con đường đó.

Tạ Hữu Thuận lấy cái bình tương ở trong sọt ra để lên trên bàn rồi mở nắp ra. Hoa Hằng nhìn đồ bên trong, hắn quả thực không nhận ra thứ này, cảm thấy nhìn qua khó coi nhưng ngửi mùi vị cũng không tệ.

“Thứ này tên gì? Làm sao ăn?”

“Ta gọi nó là tương.”

Tiêu Lê Hoa nói, sau đó nói cho Hoa Hằng tương phải ăn như thế nào. Nàng giảng giải vô cùng cặn kẽ, Tạ Hữu Thuận nghe nàng nói ăn tương như thế nào, nghĩ đến nàng làm mì xào tương và mấy món ăn kia lại cảm thấy rất đối bụng. Không chỉ có hắn, Hoa Hằng nghe tới ánh mắt tỏa sáng, tưởng tượng ra những cách ăn kia thôi cũng rất muốn ăn rồi. Hắn nói với Tiêu Lê Hoa tại nghe là giả, để cho Tiêu Lê Hoa làm ra những đồ ăn nàng vừa nói, chờ hắn ăn rồi mới có thể quyết định có muốn hợp tác hay không.

Tiêu Lê Hoa đồng ý, nói có thể làm mấy món ăn và mì xào tương. Lúc này còn chưa tới buổi trưa nên không có khách, phòng bếp đang nhàn rỗi. Hai người Tiêu Lê Hoa và Tạ Hữu Thuận đều đi phòng bếp, Hoa Hằng suy nghĩ một chút rồi cũng đi theo.

Tiêu Lê Hoa làm cho người ta chuẩn bị xong mì và rau, sau đó lại bắt đầu làm đồ ăn. Nàng cũng không làm nhiều, làm một món gà xé phay xào tương, tương xào cà, tương xào khoai tây, tương xào thịt băm, thịt băm còn lại lấy vỏ đậu hũ bọc lại rồi ăn. Thật ra thì nàng thích ăn nhất tương xào thịt băm, chi tiết không phải tương ngọt nhưng mùi vị cũng không kém. Sau đó cuối cùng làm một đĩa trứng gà xào tương, đặt mì sợi lên trên, lại phối với dưa leo thái sợi xanh biếc. Dù mọi người đang ở trong phòng bếp nóng bức, nhìn thôi cũng cảm thấy mát mẻ, mọi người nhìn tất cả các món ăn cảm thấy muốn ăn một bữa thật no.

“Tốt lắm, có thể ăn, chỉ có điều không phải chúng ta nên bung những món ăn này đến nơi khác ăn nha?” Tiêu Lê Hoa dùng khăn lau lau tay, nhìn những thức ăn này và mì, nàng cũng có chút đối bụng.

Hoa Hằng lập tức cho người bung tất cả món ăn và mì đã làm tốt đến phòng lúc trước.

Tạ Hữu Thuận lấy bình tương đi, chương quỹ và đầu bếp nhìn cái bình lưu luyến không rời. Bọn họ cũng biết vật kia có thể làm ra món ăn ngon. Nếu như có thứ này, tửu lâu bọn họ lại có thể càng kiếm nhiều bạc, như vậy họ cũng có thể kiếm tiền nhiều hơn.

Tiêu Lê Hoa làm hai chén mì xào tương, đẩy một chén trong đó tới trước mặt Tạ Hữu Thuận. “Ăn đi, ta nghĩ Hoa công tử cũng sẽ không thích hai người chúng ta nhìn một mình hắn ăn những đồ này.”

Tiêu Lê Hoa nhìn thoáng qua Hoa Hằng, Hoa Hằng chỉ có thể gật đầu, mời Tạ Hữu Thuận cùng ăn. Hắn nhìn Tiêu Lê Hoa cầm lấy chiếc đĩa giúp Tạ Hữu Thuận trộn mì, trong lòng nghĩ hai vợ chồng tình cảm thật sự rất tốt, xem ra Tiêu Lê Hoa thật sự không có tâm tư với người Cao gia rồi, cũng có thể yên tâm một chút.

Tạ Hữu Thuận nhìn Tiêu Lê Hoa, nghĩ thầm vợ thật là tốt.

Hoa Hằng mỗi món đều ăn không ít, ngay cả hành lá trộn tương ăn với bánh nướng đều ăn một chút, cảm thấy cách ăn không tệ. Chén mì xào tương kia hắn cũng ăn hết sạch rồi, ăn tới bụng đều căng tròn, đây là lần đầu tiên hắn ăn no nhất trong cuộc đời. Hắn vô cùng có lòng tin với tương mà Tiêu Lê Hoa làm này.

Ăn cơm no, hai bên bắt đầu nói chuyện kết phùng cùng buôn bán. Hoa Hằng nghe Tiêu Lê Hoa nói chuyện muốn sửa cầu, lại càng kính trọng nàng thêm vài phần.

Tiêu Lê Hoa nói với Hoa Hằng sợ trong tay hai vợ chồng có một khoản tiền lớn sẽ có người ghen tỵ nên sẽ nói với người ta bọn họ đã bán bí phương cho Hoa Hằng, cũng sẽ không nói với mọi người bọn họ kết phùng với Hoa Hằng, hi vọng đến lúc đó Hoa Hằng giúp đỡ giá đỡ.

Hoa Hằng tất nhiên đồng ý.

Cuối cùng chuyện này hai bên thương lượng xong đều rất hài lòng, Hoa Hằng cho Tạ Hữu Thuận năm trăm lượng bạc, Tạ Hữu Thuận chiếm năm thành tiền lãi. Nhìn hình như Hoa Hằng chịu thiệt nhưng thật ra thì hắn chiếm lợi rồi. Bởi vì bản thân hắn còn mở không ít tửu lâu, đến lúc đó dùng tương làm món ăn cũng có thể kiếm không ít tiền. Hợp đồng viết xong rất nhanh, hai bên đều ký tên, ấn vân tay, Hoa Hằng còn đóng dấu.

Tiêu Lê Hoa viết biện pháp làm tương, đồng thời còn viết ra làm thế nào để thay đổi mùi vị của tương, tương mặn, tương ngọt, tương ớt tất cả đều có thể làm. Đợi sau khi làm xong tất cả, Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa đứng dậy cáo từ.

Hoa Hằng đứng dậy tiễn họ, lúc này hẳn đã coi bọn họ làm thành đối tác, đó chính là quan hệ ngang hàng. Thậm chí bởi vì Tiêu Lê Hoa còn có thể lấy ra thêm bí phương khác, hẳn đã có chút khách khí đối với bọn họ. Ra cửa, mắt thấy sắp đến phía trước tửu lâu, Hoa Hằng muốn nói vài lời riêng với Tiêu Lê Hoa.

Tạ Hữu Thuận suy nghĩ một chút rồi đi lên phía trước một chút, chỉ cách một đoạn rồi dừng lại, nhìn bọn họ.

“Hi vọng sau này chúng ta còn có cơ hội kết phường khác.” Hoa Hằng nói, trầm ngâm nhìn Tiêu Lê Hoa chốc lát mới nói: “Có thể người Cao gia sẽ tìm các người, trúng lược nước trà và trúng gà muối bán rất tốt, Cao gia đang tra. Lần này lại có tương bán ra, nói không chừng bọn họ sẽ tìm tới các người. Ta hi vọng các người không nên có qua lại gì với bọn họ, nhà họ cũng không phải người tốt lành gì.” Hoa Hằng vì ngăn cản Tiêu Lê Hoa với kết phường Cao gia nên nói ra chuyện năm đó.

“Đa tạ người đã nói cho ta biết những thứ này.”

Tiêu Lê Hoa nói, kỳ thật cho dù Cao gia và nàng không có bất kỳ liên quan nào thì nàng cũng sẽ không muốn kết phường với Cao gia. Kết phường làm ăn tất nhiên muốn tìm người có nhân phẩm tốt, như vậy mới có thể yên lòng ngồi ở nhà kiếm tiền. Cao gia thật sự không phải loại người có thể làm cho người ta yên tâm.

Vợ chồng hai người rời Vị Hương Lâu, ngồi ở trên xe bò, Tạ Hữu Thuận cũng không hỏi Tiêu Lê Hoa mới vừa rồi bọn họ nói gì. Chỉ có điều từ việc hẳn nhìn Tiêu Lê Hoa mấy lần lại có thể nhìn ra hẳn muốn biết. Tiêu Lê Hoa mỉm môi cười, đây cũng không phải chuyện gì không thể nói nên đã nói cho hẳn biết. Nàng tất nhiên sửa lại chút, nói Tiêu Lê Hoa vô tội một chút, nói Cao gia xấu xa một chút. Tạ Hữu Thuận nghe xong rất tức giận Cao gia lợi dụng Tiêu Lê Hoa.

“Nương tử, nàng chịu ủy khuất.”

“Không có chuyện gì, hiện tại ta trôi qua rất tốt. Dù sao ta sẽ không để cho Cao gia từ trong tay ta nhận được biện pháp kiếm tiền nào. Để buôn bán của họ bị Vị Hương Lâu đoạt hết, vậy khác gì bọn hắn gặp báo ứng.”

Hai người vừa nói chuyện đã đến cửa hàng bán vải với đồ thêu, trong nhà lại có thêm tiền, Tiêu Lê Hoa muốn làm chút quần áo mới cho người trong nhà, còn có làm thêm ít chăn mới, tất cả chăn cũ trong nhà đều mỏng rồi, lần này cần làm dày hơn, đến lúc đó làm chăn đệm thu đông luôn. Kết quả mua không ít vải, còn mua bông.

“Nương tử, nàng ở đây chọn nhé, ta đi một chút sẽ trở lại.”

Tạ Hữu Thuận thấy Tiêu Lê Hoa nói chuyện Hồng Nương Tử nên nói với nàng một câu rồi đi ra ngoài. Tiêu Lê Hoa cũng không để ý, thầm nghĩ hẳn một người nam nhân không muốn ở chỗ này cũng bình thường.

Khi Tiêu Lê Hoa mua vải, có một bà từ tới, người đó là người Cao gia. Tiêu Lê Hoa nghe lời bà từ kia nói mới biết được Cao gia muốn làm chuyện vui rồi, nghe nói Cao thiếu gia muốn thành hôn, nhà gái chính là Tô Nguyên Xuân. Nàng nhủ mi, nghĩ đến trò khôi hài xảy ra ở đây lần trước, nhớ lại tình hình lần đó của Tô Nguyên Xuân rõ ràng động thai khí, càng giống như muốn sảy thai. Bây giờ họ sắp thành thân rồi, xem ra lần đó Tô Nguyên Xuân động thai khí thật, mà đứa bé kia chính là của biểu ca nàng ta.

Chờ người nọ đi, Hồng Nương Tử nói với Tiêu Lê Hoa, quả thực Cao thiếu gia muốn kết hôn Tô Nguyên Xuân.

“Ngược lại trời sanh một đôi.”

Hồng Nương Tử cười nói, rõ ràng có chút cười nhạo. Sau đó nàng mới nghĩ đến Tiêu Lê Hoa giống như có chút thù oán đây dựa vào Cao gia kia, chỉ có điều nhìn thấy Tiêu Lê Hoa khẽ cười, đã không thêm để ý rồi.

Tiêu Lê Hoa cũng cười, cười họ Cao kia cưới Tô Nguyên Xuân, sau này gia đình sẽ không yên, hơn nữa danh tiếng cũng thối. Chỉ có điều nàng không quá để ý chuyện này, mua xong đồ đạc rồi đi luôn. Vợ chồng hai người lại đi mua đồ ăn và đồ dùng, sau đó mới đi về nhà.

Đến bên ngoài trấn, Tạ Hữu Thuận lấy ra một vật từ trong ngực giao cho Tiêu Lê Hoa. Tiêu Lê Hoa thấy là một bao vải dài mảnh, nghĩ thầm đây là cái gì ah, đợi nàng vừa mở ra nhìn, ánh mắt lập tức sáng ngời.

Đó là hai cái trâm cài tóc, một cái trâm cài hoa rực rỡ, phía trên trâm cài là hai con bướm làm bằng vàng, bên trên còn khảm ngọc màu hồng phấn. Một cái khác là trâm bạc, phía trên là mấy đóa hoa tơ vàng quấn quanh, giữa hoa có trâm châu trắng, nhìn qua hết sức lịch sự tao nhã.

“Trước kia ta nghĩ tới nếu ở riêng rồi, phải mua cho nàng đồ trang sức nàng muốn, chỉ có điều khi ra ở riêng chúng ta ngay cả phòng ở cũng là vay tiền mua nên ta nghĩ đợi sau này. Hiện tại cuộc sống chúng ta khá giả rồi, trong tay lại có bạc. Nàng có thể mua những thứ mình muốn. Chỉ có điều ta chỉ mua được cái trâm bạc này.”

Mặt Tạ Hữu Thuận hơi đỏ, nhớ lại tất cả bạc trong nhà đều do nương tử tìm cách kiếm ra được, bản thân mình thật có chút vô dụng, chỉ có thể mua cho nàng trâm bạc.

Trong lòng Tiêu Lê Hoa có chút cảm động, đeo trâm bạc kia trên đầu, hỏi hẳn: “Nhìn đẹp không?”

“Đẹp mắt.”

Tạ Hữu Thuận gật đầu, Tiêu Lê Hoa lớn lên cũng không khó coi, chỉ cần không hếch mũi trợn mắt cũng coi như dịu dàng thanh tú, như bây giờ nhẹ nhàng cười nhìn về phía hắn, hắn cảm thấy nhìn nàng rất xinh.

Tiêu Lê Hoa nói: “Ta thích trâmb bạc này hơn.” Đây là tâm ý của Tạ Hữu Thuận, người nam nhân này không hề vô dụng, hắn rất có khả năng, lại có phần tâm ý này, nàng rất thỏa mãn, thử nghĩ sống cùng nam nhân như thế sẽ rất hạnh phúc.

Tạ Hữu Thuận nghe vậy trên mặt lộ ra nụ cười, nói: “Sau này ta nhất định sẽ cố gắng cho các ngươi trôi qua ngày thật tốt. Mua cho nàng càng nhiều đồ trang sức hơn nữa.”

Tiêu Lê Hoa gật đầu, nàng nghĩ cho dù mình không kiếm được tiền bạc, Tạ Hữu Thuận cũng sẽ mua cho nàng càng nhiều đồ trang sức nữa. Phong cảnh ven đường rất tốt, có không ít hoa dại, trong không khí thoang thoảng mùi hoa, Tiêu Lê Hoa nhìn Tạ Hữu Thuận đang ngây ngô cười khúc khích, nghiêng người lại gần hôn má hắn một cái.

Mặt Tạ Hữu Thuận thoáng cái đỏ lên, thành thân những năm này, Tiêu Lê Hoa còn chưa từng thân cận với hắn như vậy. Hắn nghĩ đến kể từ sau khi nương tử té đập đầu lại nói muốn ở chung với hắn, vậy có lẽ lần này nàng hôn hắn là có ý nàng đã tiếp nhận hắn, nguyện ý làm vợ của hắn rồi hả?

Tiêu Lê Hoa thấy ánh mắt của Tạ Hữu Thuận nhìn nàng sáng ngời, hỏi nàng có phải có thể hay không, nàng cảm thấy khó xử, chỉ có điều vẫn gật đầu. Nếu đây là một người nam nhân tốt, bọn họ lại có hai đứa con trai, vậy cứ như thế đi.

Tạ Hữu Thuận cao hứng vùng roi đuổi xe trâu đi nhanh hơn, xe trâu cứ thế chạy một đường đầy bụi, Tiêu Lê Hoa nhìn bộ dáng cao hứng nhiệt tình kia của hắn cũng cười.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Nam chính không dễ viết lắm, hi vọng đừng cho rằng hắn vô dụng. Nam chính chỉ cần trung thực là tốt rồi. Sau đó khi nữ chính muốn làm gì chuyện thì toàn lực ủng hộ, lúc nữ chính gặp phải phiền toái che chở nàng ở phía sau là tốt rồi. Chúng ta vẫn nên giao việc kiếm tiền cho nữ chính nha, nàng là cô gái xuyên qua, tiền dễ kiếm~~~~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Người trong thôn cảm kích

Trở lại trong thôn, hai người về nhà để đồ lại trong nhà trước, cất ngân phiếu và văn thư khế ước xong, hai người mới khóa kỹ cửa rồi ra ngoài, đầu tiên đi nhà Vương Đại Sơn nhìn hai đứa con.

Vừa vào cửa đã thấy Thạch Đầu, Mộc Đầu còn có Đồng Tiền đang cùng chơi bắn đạn bi, viên đạn bi đó làm từ đất, đất sét thêm chút nước, vè tròn rồi để cho nó chắc lại thì thành viên đạn tròn rồi. Đây là Tiêu Lê Hoa dạy cho bọn chúng. Hiện tại trẻ con trong thôn đều chơi. Tiêu Lê Hoa quả thực trở thành người không gì làm không được trong lòng bọn trẻ. Trước kia đều sợ nàng, hiện tại lại thấy nàng rất tốt, cho nên nói thế giới của trẻ con thật là rất đơn giản.

“Tạ Tứ Thúc, Tạ Tứ Thảm, các ngươi đã về rồi!” Đồng Tiền đang dùng tay bắn bi ra nhưng viên bi lại không bắn vào trong lỗ, có chút chán nản đứng lên. Thằng nhóc thấy Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa lập tức lớn tiếng kêu lên.

Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa cười đáp lại, Tiêu Lê Hoa từ trong giỏ xách lấy ra một cái bọc giấy nhỏ đưa cho cậu bé nói: “Đây là kẹo hạt thông, còn có kẹo mạch nha, cầm lấy ăn đi. Chỉ có điều cháu không thể thoáng cái ăn quá nhiều, nếu không trong răng sẽ có sâu đấy.”

Đồng Tiền hoan hô một tiếng rồi chạy tới, nhận lấy bọc giấy nói một tiếng cảm ơn, rồi gọi Thạch Đầu Mộc Đầu cùng nhau ăn. Thạch Đầu và Mộc Đầu cùng lên tiếng chào cha mẹ, sau đó chạy đến một bên cùng Đồng Tiền ăn kẹo.

Trương Liên Hương từ trong phòng đi ra, nhìn ba đứa bé đang nằm sắp ở một bên bàn đá xé bọc giấy ra thì nói với Tạ Hữu Thuận: “Các ngươi tới thì tới, lại cứ luôn mang đồ đến. Kẹo rất đắt, không cần luôn mua cho bọn trẻ, cho bọn hắn ăn cái đó còn không bằng cho bọn hắn ăn thêm ít cơm, còn có thể cao thêm một chút.”

Tiêu Lê Hoa cười nói: “Hài tử cũng chỉ khi còn bé mới thích ăn kẹo, chờ lớn lên giống chúng ta sẽ không thích ăn nữa đâu, có thể ăn nhiều bao nhiêu chứ. Đồng Tiền hiểu chuyện như vậy, ta rất yêu mến nó. Ta thích cho thằng bé kẹo đường ăn. Nếu tẩu tử muốn thằng bé cao lớn, ta đưa cho thêm thằng bé chút thịt.”

“Bây giờ muối càng ngày càng đắt ba hoa, ta còn không phải nghĩ cho cuộc sống của muối sao? Muối nghĩ đưa thì đưa ah, vừa lúc trong nhà gần đây thêm thịt, tiết kiệm không phải mua.” Trương Liên Hương cười nói, Tiêu Lê Hoa thích hài tử nhà mình, nàng cũng cao hứng.

Tạ Hữu Thuận hỏi Vương Đại Sơn có ở nhà không?

Trương Liên Hương thờ dài nói: “Ở chỗ thôn trưởng, còn không phải là vì chuyện cây cầu. Hôm nay trong thôn lại có cãi nhau, con dâu thứ hai nhà Vương Bá cãi nhau với mẹ chồng. Thím Vương trong con tức giận nói con dâu là kẻ xui xẻo từ thôn Thượng Cầu tới, muốn hưu nàng về nhà. Con dâu thứ hai nhà bà ấy cũng lợi hại, lúc ấy lập tức tìm cái chết, treo cổ bị ngăn lại còn chạy đến bên cạnh giếng đầu thôn ta muốn nhảy xuống, náo tới cả một thôn đều biết.”

“Kia cuối cùng thế nào?”

Tiêu Lê Hoa hỏi, nàng biết Vương Bá chính là ông lão đánh xe trâu khi đi họp chợ, không nghĩ tới trong nhà ông cũng có một con dâu từ thôn Thượng Cầu. Thờ nghĩ xem thấy cũng đúng, cuộc sống thôn Thượng Cầu trôi qua tốt, cô nương nguyện ý đến thôn Hạ Cầu đều là gả cho nhà có điều kiện tốt ở thôn Hạ Cầu. Trong nhà Vương Bá có trâu nên cuộc sống trôi qua khá tốt.

Trương Liên Hương nói: “Nếu lúc bình thường mọi người còn khuyên nhủ nhưng lại đang lúc mẩu chốt, người trong thôn mười người đã có chín người hận thôn Thượng Cầu, cả đám người đều là đồng lửa cháy chậm, tức giận không xả ra được, hận không thể hưu các nương tử của thôn Thượng Cầu cho xả giận, người nào sẽ đi khuyên? Nếu không phải mọi người còn muốn uống nước giếng kia, dù có nhảy giếng cũng không có người quản. Cuối cùng vẫn do Dương Tẩu Tử khuyên ngăn, lúc này mới không có xảy ra án mạng. Chỉ có điều người trong thôn bởi vì chuyện này, lại càng thêm bất mãn với thôn Thượng Cầu nhiều hơn rồi, không ít người đi nhà trưởng thôn, cha Đồng Tiền hẳn cũng đi.”

Tiêu Lê Hoa nghĩ lúc này mới có một buổi trưa không ở đây mà đã phát sinh chuyện như vậy rồi. Nếu như không sửa cầu mà vẫn tiếp tục như vậy, nói không chừng ngày nào đó thật sự xảy ra chuyện lớn, mọi người đều quá nóng nảy, đến lúc đó chắc chắn không cản được.

Tạ Hữu Thuận nhìn nương tử, nghĩ nương tử muốn sửa cầu thật đúng là làm chuyện quá tốt, có nương tử như vậy trong lòng hẳn như có một dòng nước ấm không ngừng di chuyển, cảm thấy vinh quang, sống lưng cũng hơn thẳng rất nhiều.

Trương Liên Hương hỏi: “Hôm nay các người ra ngoài, trên đường đi qua chân núi lớn không gặp phải dã thú chứ? Các người là gan thật lớn, cũng không gọi người cùng đi chung. Các người nhìn Vương Bá bọn họ gần đây cũng không dám ra ngoài, chỉ sợ giống như lần trước gặp phải sói bị cắn.”

Kể từ lần đó có người bị cắn, là gan người thôn Hạ Cầu lại càng nhỏ, dù ra ngoài cũng không dám lôi kéo gia súc đi theo nữa. Chỉ một đám nam nhân mang theo đao côn cung tên, ngược lại không có gặp phải sói nhưng bốn năm lần có tới hai ba lần nghe được tiếng sói kêu, hù mọi người bấp chân chuột rút, người trong thôn có thể không đi ra ngoài thì sẽ không đi.

Thôn Hạ Cầu gần giống một thôn bị phong bế rồi, mọi người có thể không tức giận lớn sao? Nhất là gia đình giống như nhà Vương Bá dựa vào đi ra thôn để kiếm tiền thì càng nổi giận lớn hơn.

Tiêu Lê Hoa nói: “Cũng may mắn, trên đường chúng ta không có gặp phải cái gì, chỉ có điều đường rất không dễ đi, gồ ghề tất cả còn đều là đá.”

“Đúng vậy, bao nhiêu năm không ai đi con đường kia rồi. Nếu không phải con đường đó có quá nhiều đá, đoán chừng cỏ hoang mọc đầy đường rồi. Vốn cho rằng con đường đó đời này cũng không đi tới nữa, không ngờ lại phải đi đường đó, nói không chừng còn phải tiếp theo vẫn đi con đường kia nữa, thật khiến người ta buồn bực.” Trương Liên Hương thờ dài.

Tiêu Lê Hoa nói với nàng: “Tẩu tử, đừng nóng vội, không cần bao lâu nữa, cầu rất nhanh có thể sửa xong.”

“Người nói cái gì? Cầu sắp sửa? Chẳng lẽ là thôn Thượng Cầu nguyện ý xuất tiền rồi?”

Trương Liên Hương trừng to mắt, vội lôi kéo tay Tiêu Lê Hoa kích động hỏi, đây chính là chuyện lớn nha. Chỉ có điều rất nhanh nụ cười trên mặt nàng không còn nữa, than thở nói: “Cho dù thôn Thượng Cầu nguyện ý ra một nửa bạc thì cây cầu kia nhất thời cũng sẽ không sửa được. Hiện giờ người thôn chúng ta đều bị lấy hết của cải rồi, có nhà còn thiếu nợ, nếu bảo mỗi hộ lập tức lấy ra hai ba lượng bạc thật sự rất khó khăn, đợi đến lúc gom đủ bạc cũng không biết muốn tới năm nào tháng nào.”

Tiêu Lê Hoa nói: “Thôn Thượng Cầu không có ra bạc, không liên quan tới thôn bọn họ. Bạc này cũng không cần người thôn chúng ta ra.”

“A...? Kìa rốt cuộc như thế nào? Chẳng lẽ có người có lòng tốt nguyện ý sửa cầu cho thôn chúng ta? Là ai nha, người nói cho ta biết, ta đi cảm ơn hẳn!”

Trương Liên Hương kích động nói, nàng biết có vài kẻ có tiền sẽ vì tích công đức mà sửa cầu lót đường. Thôn Hạ Cầu khẳng định cũng gặp được chuyện tốt như thế.

Tiêu Lê Hoa cười nói: “Cảm ơn cái gì, đến lúc đó chúng ta cũng muốn đi cầu kia. Chỉ cần đến lúc đó người trong thôn nói ít ta hai câu không tốt là được rồi.”

Trương Liên Hương thật lâu mới kịp phản ứng, chỉ vào Tiêu Lê Hoa lấp bắp nói: “Muội nói lời này có ý bạc kia là muội ra?”

Tiêu Lê Hoa gật đầu, nói: “Là nhà chúng ta ra, tẩu tử, mau ngậm miệng lại, sâu muốn chui vào rồi.”

Trương Liên Hương lập tức ngậm miệng, vỗ nàng một cái nói: “Muội chọc ghẹo ta à. Nhân công vật liệu sửa cầu cũng bốn năm trăm lượng! Muội đi đâu chuẩn bị nhiều bạc như vậy! Cho dù vì trong lòng tẩu tử ta buồn rầu mà muội chọc cười ta cũng không có thể đùa giỡn loại việc này!”

“Tẩu tử, ta có thể nói giong việc này với tẩu sao. Chúng ta thật sự muốn sửa cầu, không tin tẩu hỏi cha Thạch Đầu.”

“Tẩu tử, thật sự, chúng ta định sửa cầu.” Tạ Hữu Thuận ở một bên khẳng định lời nương tử mình vừa nói.

Trương Liên Hương vịn Tiêu Lê Hoa nói: “Aiz ôi! Đầu ta có chút choáng, đỡ ta một cái! Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì ah? Các người lấy đâu ra bạc? Đây chính là bốn năm trăm lượng nha! Lúc các người ở riêng ngay cả mười lượng bạc cũng không có. Giờ mới bao lâu mà đã có năm trăm lượng rồi?”

Tiêu Lê Hoa đã sớm chuẩn bị lý do giải thích nói một lần, chính là bán một công thức muối đồ ăn có trong tay, muốn sửa cầu cho người trong thôn. Trương Liên Hương nghe xong đều có chút không tin nhưng hai vợ chồng người ta đã nói như vậy, nàng không thể không tin. Nàng lôi kéo tay Tiêu Lê Hoa lại không biết nói gì rồi, đây chính là năm trăm lượng bạc nha. Nếu đổi lại là nàng khẳng định không nỡ, nàng sẽ mang theo người nhà đi trấn trên hoặc huyện thành sinh sống, mới sẽ không sửa cầu làm gì. Hai vợ chồng Tạ gia này lại làm như vậy, nàng đột nhiên có chút xấu hổ.

Tiêu Lê Hoa có chút hối hận vì nói sớm, nàng cũng chỉ muốn Trương Liên Hương cao hứng một chút. Kết quả bị Trương Liên Hương lôi kéo không buông tay, dùng ánh mắt như nhìn anh hùng nhìn nàng, cảm thấy cả người đều khó chịu. Chỉ có thể nói với nàng là phải đi nhà trưởng thôn, nói tin tốt đó cho người trong thôn cùng cao hứng. Trương Liên Hương lập tức nói, nàng cũng muốn đi theo, đây chính là chuyện vui lớn nha. Nàng phải đi xem nào nhiệt, nhìn xem sau này người trong thôn còn ai dám nói Tiêu Lê Hoa không tốt.

Ba đứa bé Đồng Tiền luôn ở một bên nghe bọn họ nói chuyện, nghe được muốn sửa cầu đều cao hứng trực tiếp nhảy cẫng lên, ồn ào muốn đi cùng. Khóa cửa xong, ba lớn ba nhỏ lập tức chạy tới nhà trưởng thôn.

Đến nhà trưởng thôn thấy trong viện nhà trưởng thôn đứng mười mấy người, sân không nhỏ chen chúc tràn đầy. Chỉ có điều tất cả đều là nam nhân làm đương gia làm chủ của các nhà các hộ trong thôn, không có nữ nhân và trẻ con. Lúc họ đi vào đám người đó đều trầm mặt, thật giống như vừa có người cãi nhau, thấy Tạ Hữu Thuận bọn họ nữ nhân trẻ con đều tới mấy người, sắc mặt tất cả càng không vui.

Ở nông thôn trong thôn chính là như vậy, khi có chuyện lớn thương lượng đều không muốn để cho nữ nhân và trẻ con tới tham dự, cho rằng chỉ thêm phiền.

“Nam nhân trong thôn đang nói chuyện đứng đắn, các người nữ nhân với trẻ con tới làm cái gì? Đến xem tuồng sao? Về đi.” Trương Thủy Đào ngăn ở cửa nói, trong lời nói có gai.

Tiêu Lê Hoa thấy Trương Thủy Đào nhìn mình, cũng biết nàng ta nhắm vào mình, trong lòng nghĩ Trương Thủy Đào thật thích gây sự với mình.

Trương Liên Hương nói: “Chúng ta tới làm sao? Chúng ta tới có chính sự, là mang đến tin vui cho trong thôn. Không giống người, một nàng dâu từ thôn Thượng Cầu gả tới lại đi tìm tật xấu của người khác. Hôm nay sao người không đi trốn? Ta xem nơi này người không nên nhất xuất hiện chính là người, việc người có thể giúp nhất chính là về khuyên nhủ người trong thôn Thượng Cầu đấy.”

Trương Thủy Đào thấy ánh mắt không ít người toàn bộ trừng mắt nhìn nàng, liền rút rút cổ. Mới vừa rồi nàng vẫn luôn trốn trong nhà, lúc này muốn đi nhà xí, đang lên lút đi ra ngoài thì nhìn thấy bọn họ nên lập tức châm chọc hai câu, kết quả lại rước lấy phiền phức cho mình.

“Người nói mang đến tin vui là mang tin vui gì tới? Không phải là tính sửa cầu cho trong thôn chứ?” Trương Thủy Đào bĩu môi nói.

“Để người nói đúng rồi, chính là chuyện sửa cầu!” Trương Liên Hương hả hê nói.

Đoàn người vừa nghe có liên quan tới sửa cầu, không vui trên mặt đều nhanh chóng biến mất, mang theo kỳ vọng nhìn Trương Liên Hương. Vương Đại Sơn đã đi về phía vợ.

Tiêu Lê Hoa để cho Tạ Hữu Thuận đi qua nói chuyện cùng thôn trưởng, những lúc như vậy phải để nam nhân chống đỡ ở phía trước. Tạ Hữu Thuận là một trụ cột, nàng có thể thoải mái làm một cô vợ nhỏ cũng rất tốt.

Tạ Hữu Thuận nói với thôn trưởng chuyện bọn họ định sửa cầu, sau khi thôn trưởng và người trong thôn xác định đây là sự thật thì tất cả đều cực kỳ cao hứng. Họ nghe nói đây là ý kiến Tiêu Lê Hoa đề xuất, còn dùng tiền nàng bán bí phương, tất cả ánh mắt nhìn nàng đều thay đổi.

Mặt Trương Thủy Đào lúc đỏ lúc trắng, nhìn Tiêu Lê Hoa, thật không dám tin tưởng đây là người nữ nhân trước kia trong ánh mắt luôn mang theo ghen tỵ và buồn bực.

Tin tức trong thôn muốn sửa cầu bỗng nhiên truyền ra, giống như một trận gió mát khiến tất cả mọi người đều hết sức mừng rỡ trong thời tiết nóng nực và bực bội.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Đồ Cưới

Edit: Tâm Tĩnh

Beta: Tiểu Tuyền

Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa ở nhà trường thôn bị mọi người vây quanh hỏi thật lâu, chờ về đến nhà cũng không thể yên tĩnh mà không ngừng có người tới cửa hỏi thăm chuyện sửa cầu. Bọn họ đều khẳng định chắc chắn đang nói thật. Dĩ nhiên những người đó cũng rất tò mò quá trình bọn họ bán bí phương được bạc, Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa lặp lại một lần lời đã nói giống lúc trước.

Tiêu Lê Hoa nói, nàng vốn không muốn bán bí phương kia, bởi vì đó là người ta dạy cho nàng. Nhưng hiện tại trong thôn có khó xử, vì mọi người nàng mới nhận đau bán đi.

Người trong thôn nghe thấy thế lập tức lại cảm kích vợ chồng hai người thêm mấy phần. Nghĩ đúng vậy nha, bí phương có thể bán năm trăm lượng bạc, nếu giữ lại tự mình làm ăn đây chính là có thể kiếm bao nhiêu năm trăm lượng chứ, chỉ cần một thời gian ngắn mà thôi. Nhưng vì có thể lập tức lấy được năm trăm lượng bạc sửa cầu, vì người trong thôn, bọn họ chỉ có thể bán bí phương, thật sự chịu thiệt rồi. Năm trăm lượng bạc đó có thể khiến cả nhà bọn họ sống thật tốt, bọn họ cứ như vậy lấy ra, thực là người quá tốt.

“Tạ Tứ huynh đệ, Lê Hoa, lần này các ngươi đã làm được chuyện cực tốt, sau này các hương thân đều nhớ kỹ việc làm tốt của các ngươi.”

Dương Thảo vội kéo tay Tiêu Lê Hoa lớn tiếng nói, mọi người nghe được tất cả đều lập tức ngơ ngác một lời ta một câu phụ họa. Hiện tại trong lòng họ hai vợ chồng này chính là người tốt, sao còn có thể nói họ không tốt ah. Hơn nữa hai người này có bản lĩnh như vậy, có thể không tiếc bỏ ra năm trăm lượng, nói không chừng còn có bản lĩnh kiếm lại nha. Ai cũng đều thích kết giao với người có bản lĩnh kiếm tiền, bọn họ cũng không ngoại lệ.

“Tiêu thị. Ngươi đã có bí phương có thể kiếm tiền như vậy, sao không sớm lấy ra? Ngươi là con dâu Tạ gia chúng ta, lại còn che giấu! Là tính sau khi ở riêng chỉ lo cho một phòng các ngươi trôi qua ngày thật tốt ah! Tạ gia chúng ta có chỗ nào thật xin lỗi ngươi, ngươi lại muốn giấu diếm như vậy!”

Không biết lúc nào Uông thị đã đi vào, không vui nói một câu. Bà ta thấy Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa được mọi người khen lại không hề có chút vui mừng cùng bọn họ. Hiện tại trong lòng bà ta đang tức giận như có lửa đốt người khó chịu. Khi nghe được Tạ Hữu Thuận lấy năm trăm lượng bạc ra sửa cầu, bà ta tí nữa thì một hơi không lên nổi, từ lúc đó tới giờ vẫn như vậy.

Năm trăm lượng đó, Uông thị đời này cũng chưa từng thấy qua. Bà ta nghĩ năm trăm lượng kia có thể mua bao nhiêu đất, có thể mua tòa nhà, mua cửa hàng ở trong thành rồi. Đến lúc đó bà ta cũng có thể tới trong thành hưởng phúc, làm sao còn phải ở lại chỗ nông thôn này, quần hần khi gió trong thôn có cầu hay không. Hai người nhà lão Tứ lại cứ thế ném đi năm trăm lượng. Uông thị nghĩ tại sao mình lại sinh ra tên phá sản như vậy, làm sao lại cưới về một đứa con dâu xui xẻo như thế chứ?

Mọi người đều nhìn Uông thị đứng ở cửa lớn, thấy đi theo phía sau bà ta còn có Phương thị và Lý thị.”Tạ Tứ Từ, Hữu Thuận và vợ Hữu Thuận cũng đang làm chuyện tốt mà. Ngươi đồ mặt tía tai đến nói nhao nhao như vậy, là mất hứng bọn họ dùng tiền sửa cầu cho thôn chúng ta à?”

“Ta xem đúng là vậy, một người bình thường keo kiệt, làm sao bỏ được năm trăm lượng bạc, nghe được bạc kia không rơi tới trong tay mình không chừng rất khó chịu.”

“Thím Tạ, việc này là thím không đúng, sửa cầu lát đường là việc thiện lớn, thím cũng không thể ngăn cản.”

Người trong sân, ngơ ngác một lời ta một câu nói chuyện, hai người Tạ Hữu Thuận đưa tiền sửa cầu cũng không thể để cho Uông thị quấy rối nên toàn bộ mọi người đều nói Uông thị không đúng.

Uông thị vừa nói một câu đã khiến nhiều người phản bác như vậy, cái mặt già có chút tức giận. Phương thị vội đứng ra nói mẹ chồng nàng ta không phải ý này, cũng không phản đối sửa cầu cho thôn. Chẳng qua mất hứng Tiêu Lê Hoa gạt người trong nhà chuyện quan trọng như vậy nên mới tới hỏi.

Mọi người vừa nghe lời này đều nhìn về phía Tiêu Lê Hoa, có người cũng thật sự nghĩ như vậy. Trong tay con dâu có phương pháp tốt lại không nói, cũng khó trách mẹ chồng tức giận. Cũng có người cho rằng công thức kia là của Tiêu Lê Hoa, nàng muốn nói thì nói, không muốn nói cũng không sai, đổi thành bọn họ cũng sẽ nguyện ý ở riêng rồi mới lấy bí phương ra kiếm tiền.

Tạ Hữu Thuận nói với Uông thị: “Nương, bí phương này là người khác dạy cho vợ con thì chính là của nàng.”

Uông thị trừng Tạ Hữu Thuận nói: “Nàng đến nhà chúng ta chính là người của nhà chúng ta, đồ đạc của nàng chính là đồ của Tạ gia chúng ta!”

Lý thị ở một bên chen vào: “Đây là sự chúng ta đi theo phát tài ah, nghĩ một người muốn trèo cành cây cao tình nguyện chịu nghèo cũng không nói ra biện pháp kiếm tiền, thật quá hẹp hòi mà.”

“Lý thị, sao ngươi còn có mặt mũi tới nơi này? Không phải đã nói không cho ngươi tới nơi này sao? Làm sao, lần trước tới trong nhà Lê Hoa lật đồ, đánh trẻ con. Lần này xem hai người bọn họ có tiền lại muốn tới vợ vét sao? Ngươi làm chị dâu có biết xấu hổ hay không vậy?”

Trương Liên Hương nói với Lý thị, nàng nói lời này đã mắng cả Uông thị và Phương thị cùng luôn, nhìn sắc mặt mẹ chồng nàng dâu ba người đỏ lên trợn mắt nhìn nàng, nàng cũng không hề quan tâm.

Lý thị thấy người trong thôn đều nhìn nàng, nói chuyện lần trước nàng tới đây lập tức lui về phía sau hai bước, trong lòng nghĩ Trương Liên Hương này thật đáng hận. Nhưng nàng ta căn bản không hề để ý chuyện không thể tới cửa.

Tiêu Lê Hoa nói: “Lúc ấy ta không nhớ ra được, cũng không có người hỏi ta có bí phương hay không. Nếu không phải có chuyện sửa cầu, ta còn không nghĩ tới đâu. Hơn nữa, đồ trong đầu ta đó chính là của ta, ta muốn nói thì nói, không muốn nói sẽ không nói. Chẳng lẽ còn phải nói ra sao? Nếu như tính rõ ràng, điều này cũng miễn cưỡng coi như đồ cưới của ta. Đồ cưới của ta, ta tất nhiên muốn tự mình giữ lại, cũng chưa nghe nói qua đạo lý giao cho nhà chồng. Nương, không biết ngài tức giận cái gì?”

Uông thị bị hỏi á khẩu không trả lời được, một lúc lâu mới nói: “Trong nhà trôi qua cuộc sống nghèo như vậy, người cũng không thử nghĩ xem làm sao sống tốt hơn? Cũng không tin người không nghĩ ra, người chính là không muốn nói. Dù đây là bí phương của người, để cho trong nhà đi theo dính chút lợi thì làm sao, người ăn thịt còn không cho mọi người đi theo húp chén canh?”

“Mới vừa rồi có người nói ta luôn muốn có cuộc sống sung sướng. Nếu ta thật sự nhớ ra bí phương còn có thể không lấy ra sao? Ta thật sự không có nhớ tới. Các người trách lầm ta. Hiện tại ta nhớ ra rồi, đưa cho thôn sửa cầu, các người không phản đối chứ? Phản đối cũng vô dụng, ta đã đáp ứng mọi người rồi, không thể đổi ý. Hơn nữa nhà này đã phân ra, hiện tại tiền này hai chúng ta có thể làm chủ.”

Tiêu Lê Hoa nói, trong lòng nghĩ may mà ở riêng rồi, nếu chưa ở riêng thật đúng là phiền toái. Bây giờ họ có náo nữa cũng vô dụng, đồ sau khi ở riêng không muốn cho sẽ không cho, không ai nói bọn họ không đúng.

Người trong thôn vừa nghe lời này lập tức ở bên cạnh nói giúp Tiêu Lê Hoa, rồi rít nói Uông thị nhà các nàng đã phân ra, tay cũng đừng có đuổi quá dài.

Ba người Uông thị đang không biết nói gì, Tạ Phát Tài và mấy con trai tới, nghe lời mọi người nói tròn mắt nhìn Uông thị một cái, nói: “Hữu Thuận và vợ Hữu Thuận làm chuyện này rất tốt, bà không đến khen bọn họ, còn tới so đo vợ Hữu Thuận không sớm nói ra, thật sự không có chuyện gì làm sao, tất cả đi về nhà nấu cơm đi!”

Uông thị không phản đối, bị Tạ Phát Tài quở trách như vậy, bà ta thấy mất mặt nhưng cũng mượn bậc thang này để đi về. Phương thị và Lý thị cũng ngoan ngoãn đi theo mẹ chồng.

Tạ Phát Tài đi tới trước mặt Tạ Hữu Thuận, vui mừng nhìn hấn, khen hấn làm chuyện này rất tốt. Ba huynh đệ Tạ gia phía sau ông ta cũng ríu rít tán dương.

Người trong thôn vừa thấy người Tạ gia đang nói chuyện đều vội vàng cáo từ rồi đi, trong viện rất nhanh yên tĩnh lại.

Tạ Hữu Hòa chất vấn hỏi đầu tiên: “Tứ đệ, các người thoáng cái lấy ra năm trăm lượng, món tiền lớn nha. Làm sao các người lại bỏ được thế? Có phải trong tay còn có bí phương càng kiếm được nhiều tiền hơn hay không? Nói ra nghe một chút, chúng ta là người một nhà, muốn phát tài mọi người cùng nhau phát tài.”

Tạ Hữu Khang cũng nói: “Đúng vậy a, chúng ta đều là người một nhà, Hữu Thuận, đệ cũng không thể che giấu nữa.”

Tạ Hữu Thái đứng ở một bên không nói lời nào, hấn cũng không muốn chiếm lợi, cảm thấy đại ca, tam đệ nói chuyện thật khó nghe.

Tạ Phát Tài trông mong nhìn Tạ Hữu Thuận, ông nghĩ tới hiện tại trong nhà cũng thật sự không có tiền rồi. Nếu có thể có một con đường kiếm tiền cũng không tồi, cũng không phải muốn cướp, chẳng qua chỉ dính chút lợi mà thôi.

Tiêu Lê Hoa đã biết trước có thể như vậy, Tạ Hữu Thuận cũng đã sớm biết, hai vợ chồng sớm đã có chuẩn bị. Tạ Hữu Thuận nói: “Nếu bí phương có nhiều như vậy còn có thể gọi bí phương sao? Hơn nữa bí phương là người khác dạy cho vợ ta, cũng không phải của ta.”

“Nàng là vợ của đệ thì của nàng chính là của đệ đấy.”

Tạ Hữu Hòa nói, nhìn Tiêu Lê Hoa một cái, trong lòng nghĩ phụ nữ đến nhà chồng thì phải nghe lời đàn ông. Chỉ có điều Tiêu Lê Hoa cũng không phải nữ nhân dễ chọc. Hiện tại vừa nhìn thấy nàng trầm mặt nhìn hấn, Tạ Hữu Hòa nói cũng có chút chột dạ.

Tạ Hữu Thuận nói: “Sao có thể muốn đồ cưới của vợ? Tam ca, hình như huynh cũng không lấy đồ cưới của tam tẩu, đến bây giờ đồ cưới của tam tẩu vẫn ở trong tay tẩu ấy đấy thôi?”

Tạ Hữu Hòa bị chẹn họng, quả thật hấn không động được đồ cưới của Lý thị. Hơn nữa có đôi khi hấn buồn bán lời chút tiền cũng sẽ giao cho Lý thị, người khác muốn thì nói là đồ cưới của Lý thị, như vậy bọn họ có thể tích góp nhiều tiền một chút.

Lúc này Tiêu Lê Hoa nói: “Ta muốn giúp người nào thì sẽ giúp người đó. Bí phương là của ta, để cho ta cao hứng, ta sẽ giống như sửa cầu cho thôn không tiếc bỏ ra năm trăm lượng, lại khiến ta mất hứng, năm văn tiền cũng đừng muốn dựa vào ta mà có! Cha, lúc chúng ta ở riêng một đồng tiền cũng không được phân. Hiện tại tất cả sinh hoạt đều tự mình kiếm được, lúc ấy trừ nhị ca tới hỏi một tiếng cũng không thấy người khác tới hỏi, không nghe thấy có người nói kéo nâng chúng ta một cái. Hiện tại chúng ta tốn ít tiền vì thôn, các người đều tới rồi. Nếu chúng ta không có bí phương khác, có phải các người còn nghĩ rằng nhà ta không giúp các người hay không? Có phải muốn hận chúng ta hay không? Nếu thật sự như vậy, chúng ta cũng không có cách nào sống tiếp.”

Tạ Hữu Thái nói: “Tứ đệ muội, muội đừng vội, chúng ta không có ý tứ gì khác, muội nên sống thật tốt cùng Lão Tứ.”

Tạ Phát Tài vội vàng nói: “Vợ Lão Tứ, con không cần nghĩ nhiều, con và Hữu Thuận sống thật tốt, có năng lực giúp đỡ huynh đệ thì giúp, không có năng lực cũng không cần vội. Sắc trời cũng đã暮, chúng ta còn muốn về nhà ăn cơm, ta đi trước đây.” Tạ Phát Tài vừa nói vừa gọi ba đứa con trai rồi đi. Ông ta cũng không muốn đưa con trai thứ tư vừa mới trôi qua cuộc sống tốt một chút lại làm âm ỉ lên.

Tạ Hữu Khang, Tạ Hữu Hòa có chút không tình nguyện rời đi. Tạ Hữu Thái vỗ vỗ bả vai Tạ Hữu Thuận rồi cũng cùng đi theo.

“Mới vừa rồi, ta nói chuyện với cha chàng như vậy, chàng không tức giận sao?” Tiêu Lê Hoa hỏi.

“Không có chuyện gì, chỉ cần đừng thật sự khiến cuộc sống không thể sống tiếp là được.” Tạ Hữu Thuận nói, thật ra thì hắn cảm thấy mấy lời vừa rồi nương tử hắn nói thật sự rất hạ giận.

Tiêu Lê Hoa cười cười, sau đó bắt đầu nấu cơm, giã vò một ngày như thể bụng đã sớm đói.

Ăn cơm xong, sắc trời đã tối, một nhà bốn miệng ở dưới ánh đèn nói chuyện một lát, sau đó nằm xuống, hai đứa bé trước tiên ngủ thiếp đi. Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa nhẹ giọng nói chuyện. Nói xong hai người đều nhắm mắt, trong đêm tối tay Tạ Hữu Thuận từ từ tìm kiếm cảm tay Tiêu Lê Hoa. Sau đó từng chút từng chút sờ lên phía trên, sờ tới mặt Tiêu Lê Hoa, hắn cảm giác mặt Tiêu Lê Hoa nóng bỏng tay.

Trái tim Tiêu Lê Hoa đập thật mạnh, có chút khẩn trương nhưng lại cũng có chút mong đợi. Dù sao đời trước nàng cũng là một phụ nữ có chồng. Hiện tại bên cạnh có một người đàn ông hợp ý nàng, nếu như đã tiếp nhận, nàng cũng không định đè nén chính mình. Tiêu Lê Hoa vươn tay. Trong bóng đêm, từ từ vang lên âm thanh ngưng ngưng, đêm dài đằng đẵng, xuân ý nồng thắm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Phản ứng của thôn Thượng Cầu

Ngày thứ hai Tiêu Lê Hoa tỉnh hơi trễ, nàng mở mắt thì phát hiện trời đã sáng rồi, đột nhiên nhớ tới chuyện tối hôm qua, mặt có chút nóng lên, khẽ nhắm mắt người xem bốn phía một chút phát hiện chỉ một mình nàng ở trên giường gạch. Từ từ ngồi dậy, phát hiện eo chân và cánh tay đều có chút ê ẩm, mặt lại nóng lên rồi, nghĩ Tạ Hữu Thuận tình lực thật dồi dào. Có lẽ bởi vì làm chuyện đêm qua đã kích thích nàng, nàng lại nhớ nhiều hơn về trí nhớ của Tiêu Lê Hoa.

Trong trí nhớ Tiêu Lê Hoa, cuộc sống vợ chồng với Tạ Hữu Thuận không có mấy lần, mỗi lần đều hết sức vội vàng. Hơn nữa hai người đều rất lãnh đạm, Tiêu Lê Hoa chứng mất Tạ Hữu Thuận, luôn lộ vẻ không tình nguyện. Tạ Hữu Thuận tất nhiên cũng không nhiệt tình nói. Mà đêm qua hai người bọn họ đều tâm ý tương thông, người tình ta nguyện, tự nhiên cực kỳ nồng bỏng.

“Nương tử nàng đã tỉnh? Ta làm cơm, nàng dậy ăn chút ít nhé!”

Tạ Hữu Thuận vén rèm lên thấy nương tử ngồi trên giường gạch, cổ áo hơi nói lỏng, có thể thấy một mảnh tuyết trắng, tóc trước khi ngủ tản ra vốn đã dùng dây buộc ở thắt lưng, hiện tại lại càng rời rạc, sợi tóc đen nhánh xõa trước ngực sau lưng, khuôn mặt hơi đỏ giống như hoa đào mùa xuân nở rộ đẹp nhất, ánh mắt tựa như sương sớm lấp lánh tỏa sáng, đôi môi hồng nhuận nhuận khiến cho hắn nghĩ tới quả hồng trên núi, nghĩ miệng nương tử còn ngọt hơn so với quả hồng kia, hắn lại muốn tới cắn hai cái.

Nương tử như vậy khiến miệng Tạ Hữu Thuận phát khô, tim đập như sắp nhảy ra khỏi miệng. Thân thể lại nổi lên phản ứng, hắn lập tức nói nương tử đã làm cơm cho nàng để che dấu lung tung.

Tạ Hữu Thuận nghĩ hóa ra mình cũng thích cùng vợ làm chuyện như vậy. Trước kia ở chung một chỗ với đám đàn ông khác, khó tránh khỏi sẽ nói chút chuyện về phụ nữ, nghe bọn họ khoe khoang, nhìn ánh mắt những người đó như sói đói, hắn đã nghĩ nào có sáng khoái như vậy. Hắn cưới nương tử cũng không thấy tốt, giống như ôm khúc gỗ vậy. Đến bây giờ có tình cảm với nương tử, nương tử chủ động ôm hắn và thân cận hắn, hắn mới phát hiện thì ra mình cũng kích động. Hắn như con hổ đói bụng một mùa đông xuống núi, hận không thể ăn sạch nương tử. Nếu không phải bản tính ôn hòa, hôm nay chắc chắn Tiêu Lê Hoa sẽ không chỉ đau xương sống thắt lưng đơn giản như vậy.

Tạ Hữu Thuận nghĩ không trách được đàn ông đều muốn kết hôn cưới vợ. Hóa ra trừ sinh con, còn thích ngủ cùng nương tử làm chuyện vui vẻ như vậy.

“Tốt, vậy thì dậy thôi.”

Tiêu Lê Hoa thấy sắc mặt Tạ Hữu Thuận lúng túng, nàng cũng có chút lúng túng nhưng càng vui vẻ nhiều hơn. Chuyện vợ chồng hòa thuận, sau đó nuôi nấng đứa con, đời này nàng đã viên mãn.

Tạ Hữu Thuận dùng rèm cửa che lại mình, cố gắng kìm nén xúc động vừa mới nổi lên, bây giờ nghe thấy giọng nương tử bởi vì vừa tỉnh có chút khàn khàn lại lập tức lại có tinh thần rồi, hắn vội vàng xoay người đi.

Tiêu Lê Hoa mặc quần áo từ từ, thu dọn giường gạch gọn gàng, sau đó mới xuống đất, vén rèm đến nhà chính đã thấy Thạch Đầu, Mộc Đầu chạy vào.

“Nương, người đã tỉnh, cha nói người mệt mỏi, bảo chúng con không nên gọi người. Bây giờ người còn mệt không?” Thạch Đầu mở to mắt to hỏi, phát hiện hình như nương không có tinh thần như bình thường, trong lòng có chút lo lắng. “Nương, nếu người mệt thì trở về nằm đi. Con biết nấu cơm, đến lúc đó con bưng cơm đến đầu kháng cho người.”

Giong Tiểu Mộc Đầu mềm nhũn nói: “Con biết nhặt rau, biết thả củi.”

Tiểu Lê Hoa đi qua hôn một cái trên mặt từng người nói: “Nương không mệt. Mộc Đầu, Thạch Đầu đều là đứa bé ngoan của nương, hiếu thuận nương như vậy, nương làm món ăn ngon cho hai đứa nhé.”

Hai đứa bé vừa nghe có ăn ngon ánh mắt lập tức sáng ngời. Mặc dù mỗi ngày Tiểu Lê Hoa làm cơm cho bọn hắn đều ăn thật ngon nhưng mỗi lần bọn họ ăn vào đều sẽ cảm giác được đó là một bữa cơm ăn ngon nhất. Hơn nữa Tiểu Lê Hoa nấu cơm đa dạng, nương nói ăn ngon có thể chính là món ngon bọn họ chưa ăn qua.

Tiểu Mộc Đầu nước miếng không tự được mà chủ chảy ra ngoài, dùng tay nhỏ lau một cái, ngẩng đầu hỏi: “Nương, cái gì ăn ngon? Là thịt thịt sao?” Tiểu Mộc Đầu nhớ đến ngày hôm qua cha mẹ lại mua về rất nhiều thịt thịt, nương làm thịt thịt ăn ngon nhất.

Tiểu Lê Hoa dùng ngón tay đẩy đẩy cột tóc trên đầu hắn dùng tơ hồng cột thành cái nắm nhỏ, cười nói: “Đúng vậy, là thịt thịt, hôm nay mẫu thân làm thịt kho tàu cho các con, không làm cà cho các con ăn, không giống với cà hầm cách thủy bình thường làm. Đến lúc đó đừng có lại ăn tới mức khiến bụng nhỏ kéo căng thành dưa hấu nhỏ.”

Tiểu Mộc Đầu nhào tới trên người Tiểu Lê Hoa nói: “Nương xoa xoa cho bụng nhỏ.”

Thạch Đầu nhìn đệ đệ nhào qua làm nũng với nương, hắn cũng muốn nhào qua. Nhưng vừa nghĩ mình đã là đứa bé trưởng thành rồi, không thể làm nũng nữa, nếu không sẽ khiến người ta chê cười, cho nên hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Tiểu Lê Hoa nhìn ở trong mắt, nghĩ đứa nhỏ này thật hiểu chuyện, mới lớn có một chút như vậy. Nương đưa tay kéo thẳng bé qua, cũng duỗi tay vuốt vuốt đầu thẳng bé, nói: “Đến lúc đó Thạch Đầu cũng không nên ăn nhiều nha. Nếu ăn nhiều rồi, ăn nhiều thì cũng không phải dưa hấu nhỏ, mà là trái dưa hấu rồi, đến lúc đó nương vỗ nhẹ là có thể xác định có phải chín hay không. Thạch Đầu của chúng ta đáng yêu ngoan như thế, vậy nhất định là trái dưa hấu tốt nhất, cát nuôi đấy.”

“Nương.” Thạch Đầu cũng bị trêu chọc cười rộ lên.

Tiểu Lê Hoa nghĩ trẻ con thật dễ dàng vui vẻ. Hai đứa con trai bảo bối của nương cũng rất ngoan ngoãn, quá dễ dụ rồi. Thật ra nương không để ý hai đứa bướng một chút, dù chọc chút ít họa cũng không sao, có đứa bé nào mà không chọc họa chứ.

Tạ Hữu Thuận bụng đồ ăn dưa muối làm xong vào, thấy ba mẹ còn xúm lại cười thành một đoàn, hắn cũng cười, gọi bọn họ ăn cơm.

Điểm tâm rất đơn giản, chính là cháo đặc còn có dưa leo muối, dưa leo đang lúc ăn ngon, chỉ cần dùng lưỡi đao đập đập, thêm chút ít xì dầu và muối, lại đập chút tỏi thì đã có một món ăn ngon, chua chua giòn giòn, có rất ít người không thích ăn. Mặt khác Tạ Hữu Thuận còn nấu ba quả trứng gà, ngoại trừ chính hắn, mỗi người một quả.

Trong lòng Tiểu Lê Hoa ấm áp, bình thường trong nhà luộc trứng gà chỉ nấu hai quả, người lớn không có, chỉ có của trẻ con. Hôm nay Tạ Hữu Thuận cũng nấu cho nương một quả, là bởi vì chuyện ngày hôm qua nên bỏ thân thể cho nương sao. Nương bóc vỏ trứng gà sau đó thả vào trong chén Tạ Hữu Thuận.

Tạ Hữu Thuận lập tức gấp trứng gà từ bát cháo ra thả vào trong chén Tiểu Lê Hoa.

“Nàng ăn đi, ta đàn ông ăn trứng gà cái gì.” Tạ Hữu Thuận vừa nói vừa bung lên chén, không để Tiểu Lê Hoa chuyển trứng gà về.

Thạch Đầu đưa trứng gà trong tay cho Tạ Hữu Thuận, nói: “Cha, trứng gà cho người ăn.”

Tiểu Mộc Đầu cũng đưa trứng gà trong tay qua. Kể từ khi ở riêng trứng gà trong nhà bọn họ không bán nữa, vẫn để nhà mình ăn. Hai đứa bé gần như ngày ngày có thể ăn được một quả trứng gà, đã không giống trước thấy gà đẻ trứng cũng chỉ có thể chảy nước miếng. Tuy cho có chút không nở nhưng cho cha thì thẳng bé vẫn cho vô cùng sáng khoái.

Tạ Hữu Thuận nói để cho bọn họ ăn, hắn không ăn.

Tiểu Lê Hoa cầm trứng gà chén cẩn thận kẹ lại thành hai nửa, lấy một nửa cho Tạ Hữu Thuận, quay đầu nói với các con: “Tốt lắm, hiện tại cha các con cũng có, nhanh ăn đi.”

Lúc này Thạch Đầu Mộc Đầu mới tự mình ăn cơm, Tiểu Lê Hoa nói với Tạ Hữu Thuận, sau này không nên tiết kiệm một phần đồ. Tạ Hữu Thuận cười đáp ứng, ăn trứng gà trong chén, trong lòng ngọt giống như ăn đường. Hắn nghĩ cuộc sống của mình bây giờ chính là cuộc sống hắn vẫn nghĩ khi nằm mơ. Nương từ ôn nhu sẵn sàng, con trai hiếu thuận hiểu chuyện, không cần buồn rầu vì tiền. Nếu như nói còn có chút tiếc nuối duy nhất thì chính là trong nhà còn thiếu một tiểu khuê nữ, một tiểu khuê nữ mềm mại non nớt đẹp mắt giống như nương tử.

“Chàng cứ nhìn ta làm gì?” Tiểu Lê Hoa thấy Tạ Hữu Thuận nhìn nương chăm chăm, ánh mắt kia rất sáng.

“Nương tử, nếu không nương sinh một đứa con gái nhé, có hai tiểu tử này rồi, chúng ta còn thiếu khuê nữ.”

“Con đang ở đây làm trò nói cái gì đó!”

Mặt Tiểu Lê Hoa nóng lên, thấy Thạch Đầu Mộc Đầu đều nhìn nương, trong lòng trách Tạ Hữu Thuận không có chuyện gì nói cái này làm gì. Chỉ có điều

trong lòng nàng cũng thật sự muốn lại sinh con. Đồi trước nàng đã không sinh, đồi này nàng có con trai rồi nhưng tất cả đều là có sẵn. Nàng vẫn không cảm nhận được cảm giác hạnh phúc mang thai mười tháng. Nàng nghĩ nếu như có thể cảm nhận một lần thì tốt rồi, nàng không sợ mệt không sợ đau. Hiện tại có hai đứa con trai rồi, nếu có thể có một cô con gái nhỏ nữa, vậy thật không có gì tốt hơn. Tiêu Lê Hoa nghĩ nàng sẽ cho con gái mặc quần áo thành một búp bê, làm cho con bé trở thành một tiểu cô nương hạnh phúc nhất.

“Nương, con muốn muội muội.” Thạch Đầu nói, thằng bé thấy người khác có muội muội, thằng bé cũng muốn. Mộc Đầu nghe được ca ca nói muốn muội muội, thằng bé cũng kêu muốn muội muội.

Tiêu Lê Hoa trừng Tạ Hữu Thuận một cái, nói với các con: “Các con phải ngoan, chờ muội muội xem các người đủ nghe lời đủ lợi hại rồi, mới có thể đến làm muội muội hai đứa.”

Thạch Đầu và Mộc Đầu lập tức gật đầu, nói bọn họ sẽ rất nghe lời, sẽ biến thành rất lợi hại.

Tiêu Lê Hoa nhìn hai đứa con trai tranh giành biểu lộ quyết tâm, trong lòng nghĩ nếu không sinh con gái mà lại sinh con trai, không biết hai tiểu tử này có thể thất vọng hay không. Xem ra vì hai người bọn họ cũng phải sinh con gái ah.

Tạ Hữu Thuận nghe được Tiêu Lê Hoa nói như vậy cũng biết nàng nguyện ý sinh thêm con cho hắn, trong lòng càng vui vẻ hơn. Ban đầu lúc sinh hai đứa con trai nàng cũng không cao hứng, ngay cả cho con bú cũng không muốn. Hắn biết chỉ khi một người phụ nữ nguyện ý cho sinh con một người đàn ông mới là thật lòng muốn lưu lại ngôi nhà đó. Hiện tại nương từ càng đòi càng tốt, hắn cũng càng ngày càng muốn giữ nàng lại, nếu trước kia nương từ chạy có lẽ hắn còn có cảm giác thờ phào một hồi nhưng bây giờ lại không nghĩ như vậy.

Cơm nước xong xuôi, Tạ Hữu Thuận phải đi tìm thôn trưởng, sửa cầu là chuyện lớn, tất nhiên muốn cùng nhau làm với thôn trưởng, còn muốn kêu tất cả người trong thôn có thể giúp đỡ công việc.

Ngày hôm qua Tạ Hữu Thuận bọn họ vừa nói xuất tiền, khiến người trong thôn cao hứng hồng mắt. Tất cả mọi người đều thấy mình một đồng tiền cũng không ra thì quá kỳ cục, cho nên cuối cùng quyết định bọn họ cũng muốn ra sức. Thức ăn cho đám thợ cả sửa cầu cũng do bọn họ ra, chỗ ở cũng do người trong thôn cung cấp.

Tiêu Lê Hoa ở nhà làm công việc, dê bò gà toàn bộ đã cho ăn xong. Nàng ở vườn rau xanh dạo qua một vòng, phát hiện cũng thu dọn hết sức lưu loát. Nàng vào nhà ngồi trên giường gạch quyết định làm quần áo. Khí trời rất nóng, nàng muốn làm một ít quần áo cho hai đứa bé. Vừa làm một lát Ngọc Nương đã tới tìm nàng rồi, lại một lát sau Trương Liên Hương cũng tới.

Ba người vừa làm vừa nói chuyện. Tạ Khánh Phong và Vương Đại Sơn cũng đi giúp đỡ, thương lượng chuyện sửa cầu rồi. Sửa cầu thành chuyện lớn hàng đầu của người trong thôn rồi, ba người tất nhiên nói nhiều nhất là chuyện sửa cầu.

“Lê Hoa, người nói cầu kia hoàn thiện còn có thể cho người thôn Thượng Cầu đi sao?” Ngọc Nương hỏi.

“Không cho đi! Ban đầu bọn họ uy hiếp chúng ta thế nào? Đuổi tất cả cô nương thôn chúng ta chạy về nhà mẹ đẻ, không phải muốn buộc thôn chúng ta xuất tiền sửa cầu sao? Thiệt thối bọn họ nghĩ ra được, lòng dạ quá ác độc. Hiện tại thôn chúng ta sửa cầu, thôn bọn họ cũng đừng có muốn đi, để cho bọn họ được như ý muốn đi thôi.” Trương Liên Hương căm giận nói, trong tay đang đóng đế giày, động tác dưới tay nàng càng hung ác hơn.

Ngọc Nương gật đầu, thật ra thì trong lòng nàng cũng nghĩ như vậy.

Tiêu Lê Hoa nói: “Không cho, ta đã nói với cha Thạch Đầu. Lần này sửa cầu muốn sửa ở đầu thôn chúng ta. Người thôn Thượng Cầu bọn họ muốn đi nào có chuyện tốt như vậy. Hơn nữa, không phải bọn họ sớm đã có đường lui sao? Con trai thôn trưởng kia đã đính hôn với cô nương thôn Ngũ Cốc đấy sao? Vậy hãy để cho bọn họ đi thân cận ah! Thôn chúng ta cũng không có cô nương gả cho con trai nhà hắn.”

Quan hệ giữa Tiêu Lê Hoa và Như Ý tuy không tốt nhưng đó là muội muội Tạ Hữu Thuận. Như Ý bị từ hôn cũng là đánh mặt Tạ gia, chính là đánh mặt Tạ Hữu Thuận. Nàng là vợ Tạ Hữu Thuận, nàng phải giúp đỡ hắn lấy mặt mũi trở về.

Trương Liên Hương và Ngọc Nương vừa nghe, nghĩ thôn Thượng Cầu thật sự đừng nghĩ đi cây cầu kia rồi. Nghĩ tới người thôn Thượng Cầu đen mặt, trong lòng hai người cũng muốn vui mừng.

Thôn Hạ Cầu sôi động muốn sửa cầu, thôn Thượng Cầu rất nhanh đã biết. Bởi vì trong hai thôn có đồng ruộng nối liền nhau, bình thường trông trọt đều có thể gặp chung một khối. Kể từ khi xảy ra chuyện sập cầu, người hai thôn thấy nhau mặt mày băng bó. Hiện tại người thôn Hạ Cầu đều mang theo nụ cười, nhất là khi nhìn người thôn Thượng Cầu thì càng cười vui vẻ hơn. Nghĩ tới phong thủy luân chuyển nha, lúc đầu bọn họ chế giễu, hiện tại đến phiên bản thân cười.

Muốn người thôn Thượng Cầu tức giận, dĩ nhiên người thôn Hạ Cầu nói chuyện sửa cầu ra, đây cũng không phải bí mật, cho người thôn Thượng Cầu tức giận đi.

Người thôn Thượng Cầu thoáng cái toàn bộ nổ tung rồi, có người đi thôn Hạ Cầu nhìn, thật đúng đã chuẩn bị vật liệu, đã có thợ sửa cầu ở đó thương lượng xây cầu kiểu gì. Người thôn Hạ Cầu thấy bọn họ lập tức xua đuổi bọn họ, bảo họ sau này ít đến thôn bọn họ, cầu kia lại càng đừng hòng đi. Sau khi người thôn Thượng Cầu trở về nói chuyện, trong thôn không ít người ỉu xiu.

Hóa ra người trong thôn cảm thấy bọn họ có thể đi được một cái cầu khác, mặc dù đi trong trấn trong thành muốn vòng xa hơn nhưng ít nhất có thể đi được nha, thuận tiện hơn so với thôn Hạ Cầu. Bọn họ cảm thấy mình rất may mắn. Hiện tại thôn Hạ Cầu muốn sửa cầu mới rồi, vừa ra thôn không cần đi đường vòng đã có thể tới đường lớn đi trên trấn rồi, trong lòng bọn họ lập tức cảm thấy không thối bằng. Toàn bộ đều đi chỗ thôn trưởng nào loạn.

Thôn trưởng thôn Thượng Cầu cũng buồn bực, những năm này ông ta vẫn cảm thấy tài trí hơn người so với thôn Hạ Cầu, người nào không biết thôn Thượng Cầu giàu có hơn thôn Hạ Cầu. Kết quả lần này ông ta lại bị thôn Hạ Cầu vả mặt. Ông ta thấy uy nghiêm của mình bị đả kích. Chỉ có điều ông ta cũng kỳ quái thôn Hạ Cầu lấy đâu ra bạc sửa cầu ah, chính là thôn bọn họ muốn một mình sửa một cây cầu cũng không thể. Ông ta lập tức cho người đi hỏi thăm, tất nhiên để cho nàng dâu thôn Hạ Cầu gả tới đi nghe ngóng.

Những nàng dâu kia trở lại, nói chuyện các nàng vừa hỏi thăm được, ánh mắt thôn trưởng thôn Thượng Cầu đều đỏ rồi. Nghĩ làm sao thôn mình lại không có người nguyện ý một nhà sửa cầu nha! Khiến ông ta đỏ mặt chính là người nguyện ý xuất tiền lại chính là nương tử nhà cao cửa đại con dâu bị ông ta lui hôn!

Con trai thôn trưởng nghe tin như thế lập tức đen mặt, có người gần nhà trưởng thôn đã nghe thấy bên trong có tiếng ồn ào truyền ra, là con trai thôn trưởng đang nào loạn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Thịt lạp khô

Edit: Tâm Tĩnh

Beta: Tiểu Tuyền

Lần này cuối cùng thôn Hạ Cầu có thể nhường mảy trước đáng vẽ quê mùa của người thôn Thượng Cầu một hồi. Nghĩ tới sau này người thôn bọn họ không cần đi vòng xa, mà đường thôn Thượng Cầu đi so với trước càng dài hơn, nụ cười trên mặt bọn họ đều lớn hơn rất nhiều.

Người thôn Thượng Cầu nhìn cầu thôn Hạ Cầu ngày ngày sửa sửa, toàn bộ giống như cỏ cây lớn dưới ánh mặt trời.

Thôn Thượng Cầu làm âm ỉ nhất chính là nhà trưởng thôn, người trong thôn trách thôn trưởng ban đầu không cùng sửa cầu với thôn Hạ Cầu, trách con trai nhà ông ta lui hôn sự với Tạ gia. Thôn trưởng trong lòng tức giận, nghĩ không muốn ra bạc sửa cầu là người trong thôn đồng ý. Tuy chuyện từ hôn con trai không vui nhưng cuối cùng cũng không lên tiếng nữa, làm sao hiện tại toàn bộ trách đến trên đầu của ông ta?

Thiên hạ không có bức tường nào gió không lọt qua được, những chuyện đó của thôn Thượng Cầu toàn bộ truyền tới thôn Hạ Cầu. Mọi người thôn Hạ Cầu đều cảm thấy hả giận, nhất là Tạ gia. Hiện tại Như Ý đã bình thường trở lại. Bởi vì nhà Tạ Hữu Thuận ra bạc sửa cầu, nàng là muội muội của Tạ Hữu Thuận nên cũng thơm lây. Hơn nữa nàng bình thường trở lại cũng đều vì hiện tại người lui hôn nàng – nhà trưởng thôn của thôn Thượng Cầu lại khiến mọi người oán hận nhất, cho nên cũng không ai cười nhạo nàng ta nữa. Nàng nghe nói Cao gia hối hận cũng không nói cái gì, chẳng qua rất rõ ràng nụ cười trên mặt càng nhiều hơn.

Tất cả đều phát triển theo phương hướng tốt, trong sự chờ đợi của người thôn Hạ Cầu, rốt cục cầu hoàn thiện. Đây là một cây cầu đá, nhìn hết sức bền chắc, có thể đi song song hai chiếc xe, hai bên có lan can bảo vệ cao nửa người, thợ làm cầu còn khắc hoa văn ở phía trên, cây cầu bông lộ vẻ rộng lớn khí thế.

Người thôn Hạ Cầu không ngừng đi tới đi lui ở phía trên, trên mặt toàn bộ mọi người đều mang theo nụ cười hưng phấn.

Thôn trưởng đứng ở đầu cầu vừa rút thuốc lá rồi mỉm cười, vừa nói chuyện với Tạ Phát Tài, không ngừng khen ngợi hai người Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa nhân nghĩa. Tạ Phát Tài nghe trong lòng vừa cao hứng lại xấu hổ, nghĩ tới ban đầu lúc con trai ỉra ngoài ở riêng, trừ những thứ trong nhà ông ra, cũng chỉ được phân ba mẫu đất cày. Hiện tại hẳn có thể sửa cầu cho thôn nhưng lại không hề liên quan tới nhà cũ bọn họ, thật sự hổ thẹn.

Thôn trưởng thấy Tạ Phát Tài như vậy, trong lòng gật đầu. Bây giờ nhìn Tạ Hữu Thuận thế nào ông đều thấy thuận mắt. Nghĩ tới Tạ Hữu Thuận ra bạc, Ưông thị còn đi gây khó dễ, ông đã muốn giúp Tạ Hữu Thuận lôi kéo Tạ Phát Tài thử xem, để cho sau này người làm cha hướng về Tạ Hữu Thuận nhiều hơn một chút.

Ưông thị đứng cách đó không xa, nghe bên này nói chuyện trong lòng nghĩ đứa con trai thứ tư này đã có tiền đồ. Chỉ có điều nếu bạc đó thuộc về bà ta thì tốt rồi. Đây chính là năm trăm lượng ah, cả đời bà ta cũng chưa từng thấy qua nhiều bạc như vậy. Chỉ cần vừa nghĩ như vậy, Ưông thị lại càng không hài lòng đối với Tạ Hữu Thuận. Bà ta lập tức trừng mắt liếc nhìn Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa đứng ở bên cạnh cách đó không xa.

Tiêu Lê Hoa đứng lúc nhìn thấy liền nói với Tạ Hữu Thuận: “Hình như nương không quá cao hứng, đang trừng chúng ta kìa.”

Tạ Hữu Thuận bất đắc dĩ nói: “Đoán chừng bà nhìn cầu một lần thì sẽ trừng chúng ta một lần.”

Tiêu Lê Hoa nghe liền cười một tiếng, nghĩ thầm mẹ chồng này yêu tiền, năm trăm lượng bạc không tới trong tay bà, cứ như vậy biến thành một cây cầu, quả thực mỗi khi nhìn thấy cây cầu kia sẽ khó chịu. Tiêu Lê Hoa nghĩ mẹ chồng thích trừng thì trừng đi. Dù sao bà cũng phải quen tiền của con trai con dâu không thuộc về bà quản lý.

Người trong thôn rất yêu quý bảo vệ cây cầu kia, mỗi lần chỉ cho mười người đi qua, nhiều hơn đều không cho đi, đều đứng ở bên cạnh nhìn nói chuyện cười đùa. Thôn Hạ Cầu một mảnh vui mừng, bên kia thôn Thượng Cầu không khí trầm lắng.

Bởi vì thôn Hạ Cầu được xà được tức giận, trên con đường từ thôn Thượng Cầu tới đây sửa một bức tường cao hơn nửa người để phòng người thôn Thượng Cầu lên lút đi qua. Ít nhất phải cũng cần xe thôn Thượng Cầu muốn đi qua, quyết định này đều chiếm được mọi người trong thôn đồng ý.

Tiêu Lê Hoa thấy vậy cười không ngừng, cảm thấy người trong thôn còn rất thông minh. Chỉ có điều nàng cũng cảm thấy làm như vậy thật tốt, quá hả giận.

Cầu hoàn thiện, cuộc sống người trong thôn lại từ từ khôi phục bình thường. Hoa màu trong đất mọc rất tốt, bắp đã lớn lên rất cao, lúa cũng trở bông, có thể tưởng tượng đến cảnh tượng mùa thu phải một phen thu hoạch.

Cuối cùng Tiêu Lê Hoa cũng tìm được cơ hội để cho Tạ Hữu nhân tiện mang nàng đến trên núi gần đó đi một vòng, không dám đi vào sâu, trong đó có thể có sói hoặc heo rừng. Tiêu Lê Hoa phát hiện mình hơi xui xẻo, núi này trừ chút quả dại cũng không có cái gì tốt. Tất cả đều là vài cây lớn, mặt khác chính là cỏ dại phát triển rất cao. Đường đi rất khó khăn, vào núi không hề dễ dàng giống như trong tiểu thuyết viết. Trừ hái được một chút quả dại, Tạ Hữu Thuận chém một bó củi, cũng không có kinh nghiệm kỳ lạ gì khác.

Đôi khi xuống núi, Tiêu Lê Hoa quay đầu lại nhìn núi lớn, khẽ thở dài, nghĩ tới chỉ dựa vào núi lớn cho nàng tài phú cũng không dễ dàng. Chỉ có thể dựa vào bản thân, cũng may thể giới này là thể giới song song, một vài thứ ở hiện đại chỗ này cũng không có. Nàng có thể mượn cơ hội kiếm tiền, giống như trứng gà muối còn có làm tương không phải là biện pháp kiếm tiền sao? Chỉ cần lại khiến nàng phát hiện ra một hai dạng, nàng sẽ không cần lo lắng vấn đề tiền.

“A..., thô, thô!” Tiêu Lê Hoa đang thất vọng đi tới, đột nhiên thấy hai con thỏ một trước một sau từ bên cạnh chạy luôn qua. Nàng lập tức cao hứng kêu lên, kéo quần áo Tạ Hữu Thuận.

Tạ Hữu Thuận ném củi trên lưng, lấy cung đặt ở giỏ trúc sau lưng Tiêu Lê Hoa xuống, lấy tên từ bao đựng bên hông ra, đặt tên, kéo dây cung căng như trắng rằm muốn bắn con thỏ.

Tiêu Lê Hoa vội vàng kêu lên: “Muốn sống! Muốn sống!”

Tạ Hữu Thuận đã nhắm chuẩn, nhẹ buông tay, tên lập tức bay ra ngoài. Một tên bắn xong hắn cực kỳ nhanh chạy về phía trước mấy bước, lại bắn ra một mũi tên.

Tiêu Lê Hoa nghĩ động tác Tạ Hữu Thuận bắn tên thật là đẹp trai, sau đó mới đuổi theo nhìn xem có bắn trúng hay không, vừa nhìn trên mặt đất không xa trước sau năm hai con thỏ bị mũi tên bắn vào chân sau, đang nằm phịch trên mặt đất.

“A...! Bắn vào rồi! Hữu Thuận, chàng thật là lợi hại!”

Tiêu Lê Hoa khen ngợi Tạ Hữu Thuận, Tạ Hữu Thuận được nương tử khen về mặt tươi cười, đi qua giúp đỡ bắt hai con thỏ còn đang nằm tới đây, cầm nhỏ mũi tên trên đuôi bọn chúng xuống rồi ném tới trong sọt.

“Nương tử, nàng muốn con thỏ này sống là muốn nuôi sao?”

“Đúng vậy a, chúng ta nuôi chúng. Thỏ sinh thỏ con rất mau, đến lúc đó chúng ta có thể cầm thỏ đi bán.”

Tiêu Lê Hoa cười nói, tìm cái cây gậy treu chọc hai con thỏ kia. Nghĩ nuôi thỏ cũng là một con đường kiếm tiền không tệ. Tuy là tiền ít nhưng cũng là tiền nha. Dù không bán được tiền, nhà mình ăn cũng có thể đỡ thêm.

Tạ Hữu Thuận nói: “Thỏ này không dễ nuôi lắm, trong thôn có người nuôi qua nhưng luôn chết. Nương tử nàng biết nuôi sao?”

“Thử một chút xem sao, nếu nuôi không sống coi như xong.” Tiêu Lê Hoa chưa từng nuôi thỏ. Chỉ có điều sinh ra ở nông thôn tất nhiên có người từng nuôi thỏ. Nàng cũng đi xem thỏ, nghe người khác nói qua vài lần làm sao cho ăn làm sao nuôi, nghĩ không biết dựa vào một chút kiến thức có thể nuôi sống hay không đây, vẫn không nên bảo đảm.

Tạ Hữu Thuận nghĩ cũng phải, nuôi thử một chút, không phải chỉ hai con thỏ sao. Hiện tại trong nhà cũng không thiếu tiền hai con thỏ này. Hai người đeo củi, thỏ và quả dại trở về thôn, trên đường gặp phải mấy hương thân đang cắt cỏ cho heo.

“Huynh đệ Hữu Thuận, vợ Hữu Thuận, từ trên núi xuống à, tìm được thứ gì tốt a? Trên núi có nhiều quả dại hay không? Nếu nhiều ngày mai chúng ta cùng hái đi.”

Một phụ nữ cười nói, ánh mắt nhìn phía trên cái giỏ Tạ Hữu Thuận đang cầm trên tay. Nàng muốn từ phần lượng nhìn xem bên trong có thứ gì, đột nhiên giỏ kia giật giật, nàng ta sợ hết hồn.

“Ồ, ở trong giỏ là cái gì vậy, còn có thể động, không phải thỏ hay thú hoang gì chứ?” Mấy người phụ nữ khác cũng vây sang đây xem.

Tiêu Lê Hoa cười nói: “Lúc xuống núi thấy hai con thỏ.”

“Ai da, thật là vận may tốt, thịt thỏ này rất thơm, nhà mình ăn bổ thân thể nhất. Nếu bán cho từ lâu cũng có thể kiếm tiền hai ba trăm văn tiền ah!”

Người đàn bà kia hâm mộ nói.

Một người trẻ tuổi khác cười nói: “Hiện tại trong nhà Hữu Thuận huynh đệ cũng không quan tâm hai ba trăm văn này rồi, nhất định để nhà mình làm ăn. Các người không thấy được giờ Thạch Đầu Mộc Đầu đều mập mạp, tay nghề Tạ Tứ Tẩu rất tốt.”

Tiêu Lê Hoa nghe cười, nghĩ phụ nữ ở nông thôn chính là thích nói chuyện như vậy. Mặc dù trong lời nói mang theo hâm mộ ghen tỵ nhưng không đáng ghét. Nàng cũng rất thích nói chuyện với các nàng. Chỉ có điều nàng cũng không tính nghe tiếp các nàng nói thỏ nữa, nói thêm gì nữa lại nói nàng định làm hai con thỏ này thế nào.

“Mấy vị tâu tử đệ muội, các người đang lấy cỏ cho heo à. Nay lấy được bao nhiêu ah, nhà các người nuôi heo cũng không tẻ đi? Năm nay nhất định có thể mổ heo ăn tết nha? Đến lúc đó ta phải đi nhà các người mua chút thịt heo, nhớ giữ cho ta chút thịt ngon nhé.”

Tiêu Lê Hoa kéo đề tài nói đến heo những nhà này, giờ nhà nàng không có heo, nàng cũng không định nuôi. Thứ nhất là nuôi nó quá bẩn, hai là nàng cũng nghe không được tiếng kêu thảm thiết lúc mổ heo. Bởi vậy vẫn định đến lúc đó mua sẵn, dù sao cũng không thiếu ít tiền đó. Ăn tết mổ heo, cái từ này vẫn ở trong trí nhớ nàng, trong trí nhớ chỉ có khi đó mới có thể thống khoái ăn thật nhiều thịt heo.

Những phụ nữ kia lập tức đã bị kéo vào đề tài đó, đều cao hứng nói tới lúc đó giết heo nhất định sẽ gọi bọn hắn, sau đó lại kêu khổ, nói chăn heo thật không dễ dàng. Thu nhập trong nhà đều phải dựa vào vài đầu heo, còn nói đến chuyện trong nhà những việc kia đều phải dựa vào tiền bán thịt heo mới có thể làm, thật là nói năng dài dòng.

Tiêu Lê Hoa tìm cơ hội cáo từ rồi cùng Tạ Hữu Thuận tiếp tục đi về nhà. Bởi vì mới vừa rồi Tiêu Lê Hoa nói chuyện cả buổi với những phụ nữ kia về thịt heo, thịt thỏ cho nên đề tài vẫn luôn nói về việc này, vừa nói xong không biết tại sao nàng lại nghĩ đến một vấn đề. Nàng nghĩ trên thế giới này, ngay cả trứng gà muối còn có tương cũng không có, vậy có thịt lạp khô hay không đây? Còn có thịt thỏ xông khói nàng thích ăn nhất.

“Hữu Thuận, lễ mừng năm mới năm nay, chúng ta mua nhiều thịt heo chút làm thịt lạp khô đi, đến lúc đó ta xào thịt lạp khô cho các người ăn.”

Tiêu Lê Hoa nói, nàng nhìn Tạ Hữu Thuận, nghĩ có thể thử một lần thăm dò Tạ Hữu Thuận có biết hay không. Dù sao ở trong trí nhớ Tiêu Lê Hoa, nàng không tìm được sự tồn tại của thịt lạp khô. Ngay cả làm vài biện pháp làm chân giò hun khói cũng không có. Thật giống như người của thế giới này chỉ biết đông lạnh thịt đặt ở phía ngoài với cầm đi muối.

Quả nhiên Tạ Hữu Thuận hỏi: “Thịt lạp khô? Là làm thế nào? Lại là trong sách dạy nấu ăn lão bà bà kia dạy nàngsao? Dễ làm không? Nếu dễ làm đến lúc đó chúng ta làm ăn, ta giúp nàng làm.”

Tiêu Lê Hoa nghĩ quả nhiên không có, trong lòng nàng nghĩ quả nhiên ông trời cũng giúp nàng. Khi nàng xuống núi mới muốn cho nàng phát hiện một hai con đường phát tài tốt, kết quả còn chưa tới nhà lại làm cho nàng tìm được con đường này.

Tiêu Lê Hoa cười nói: “Tốt, đến lúc đó chúng ta cùng nhau làm, khi đó chàng nhất định sẽ thích ăn. Nếu như ăn ngon, chúng ta lại đi bán cho Hoa công tử. Hón nữa ta còn nghĩ đến một chuyện tốt hơn.”

“Chuyện gì thế?” Tạ Hữu Thuận thấy ánh mắt nương tử tỏa sáng, trong lòng đặc biệt muốn biết trong đầu nàng lại nghĩ tới cái gì. Tiêu Lê Hoa nói ý nghĩ trong lòng nàng cho Tạ Hữu Thuận, Tạ Hữu Thuận vừa nghe ánh mắt cũng sáng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Heo con giá rẻ

Tiêu Lê Hoa biết nếu nhà mình có tiền nhất định sẽ có người đồ mất. Không nói tới người trong thôn, chính là những người nhà cũ Tạ gia đó cũng nhất định sẽ thế. Hón nữa bọn họ còn có thể vì là người Tạ gia mà đến chiếm lợi, đây không phải suy đoán mà là chuyện đã xảy ra. Sau khi nhà nàng mua nhà, lại làm một bữa cơm không tẻ mời người ăn cơm cũng đã khiến Lý thị và Cát Tường tới lục lọi phòng. Sau đó, bọn họ mua dê bỏ lại tới làm ẩm ỉ một trận, sau nữa lại chuyện sửa cầu khiến Ưng thị tới cửa.

Tiêu Lê Hoa nghĩ đến thì ra xem qua điền văn làm ruộng thật giống như luôn xuất hiện tình huống như thế. Trong các huynh đệ có một người phát tài, nếu không kéo theo người trong nhà cũng sẽ bị người chi chò. Hón nữa bởi vì lòng đố kỵ sẽ càng khiến loại chỉ trích đó mở rộng, nghiêm trọng sẽ ảnh hưởng danh tiếng. Ba người thành hổ, nói nhiều hơn rồi, cho dù vốn người một nhà rất tốt cũng sẽ bị người ta nói thành người nhà đó vô tình vô nghĩa.

Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa cũng đã từng nói tới tình huống như thế. Lúc ấy Tiêu Lê Hoa nói nếu có biện pháp có thể giúp mọi người cải thiện cuộc sống, vậy bọn họ cũng sẽ không lại ghen tị đồ mất bọn họ.

Tiêu Lê Hoa vẫn không có quên chuyện này. Nàng nghĩ chỉ có nhà mình phát tài quả thật làm cho mọi người đồ mất lại khiến người ta oán hận. Dù giúp đỡ trong thôn sửa cây cầu, đoán chừng cũng không có thể hoàn toàn dập tắt ngọn lửa ghen tỵ đó, cho nên tốt nhất là mọi người cùng nhau kiếm tiền.

Một thôn phồn vinh cũng có thể mang đến chỗ tốt cho một người, giống như người thôn Thượng Cầu đối diện với người thôn Hạ Cầu sẽ có cảm giác tài

trí hơn người. Khi cưới vợ gả khuê nữ hoặc nói chuyện phiếm với người ta, nếu như vừa nói tên thôn, thôn kia là một thôn giàu có là có thể làm cho người ta xem trọng nhiều hơn.

Hơn nữa có đôi khi lòng người cũng không xấu nhưng bởi vì bị tiền ép buộc sẽ cay nghiệt lạnh lùng. Tiêu Lê Hoa thích ở nơi này, nàng đã nghĩ khiến cho thôn này biến thành một thôn yên bình ôn hòa, muốn chung sống hòa bình với người nơi này. Hơn nữa đa số những người khác trong thôn đều chất phác thiện lương, trợ giúp bọn họ, nàng rất cam tâm tình nguyện.

Bởi vì có ý nghĩ đó, sau khi Tiêu Lê Hoa suy nghĩ đến phương pháp có thể trợ giúp mọi người cùng nhau kiếm tiền thật cao hứng. Nàng lập tức nói ý tưởng cho Tạ Hữu Thuận.

Biện pháp của Tiêu Lê là người trong thôn cùng nuôi heo. Nếu như bọn họ bán phương pháp xử lý làm thịt lợn khô cho Hoa Hằng, đến lúc đó để cho Hoa Hằng ưu tiên thu mua heo của thôn Hạ Cầu, hơn nữa bất cứ lúc nào cũng không ép giá, nhiều người thôn Hạ Cầu nuôi heo, đến lúc đó chỉ cần chịu khó, mọi nhà trở thành nhà giàu chăn heo, nhất định có thể kiếm tiền. Chỉ cần người trong thôn có tiền rồi, hơn nữa có chuyện sửa cầu khẳng định sẽ càng cảm kích bọn họ, không bao giờ ghen tỵ bọn họ kiếm tiền.

Tạ Hữu Thuận nghe Tiêu Lê Hoa nói như vậy, cảm thấy Tiêu Lê Hoa thật tốt. "Nuông tử, nàng thật sự giống Bồ Tát sống."

"Bồ Tát có thể làm nương tử chàng sao? Sau này nói ít lời này, có ngốc hay không vậy?"

Tiêu Lê Hoa bị Tạ Hữu Thuận khen như vậy hơi xấu hổ không biết nói gì. Nàng nghĩ mình phải nghĩ cách giúp những bách tính dân chúng nghèo khổ này, dù sao chuyện lao dịch lúc trước khiến nàng bị ảnh hưởng rất lớn. Nhưng thật ra càng nhiều nguyên nhân là do nàng chỉ muốn thoát khỏi người ở nhà cũ Tạ gia. Đôi khi chăn heo kiếm được tiền, xem bọn họ còn có thể lấy lý do gì tống tiền mình. Nếu có thể làm cho bọn họ kiếm tiền, vậy người trong thôn cũng có thể cùng kiếm tiền theo. Dầu sao nếu làm được thịt lợn khô thì sẽ cần số lượng thịt heo rất lớn.

Tạ Hữu Thuận thử nghĩ xem cũng đúng, Bồ Tát cũng không thể làm nương tử hần nha. Nhưng hần vẫn cảm thấy hiện tại nương tử thay đổi rất tốt. Nghĩ tới có lúc những người kia còn nói hoài nghi nương tử bị quỷ nhập vào người, có con quỷ có lòng tốt như vậy sao, coi như là quỷ hần cũng nhận.

Tạ Hữu Thuận ngẩng đầu nhìn mặt trời bị đám mây che khuất nói: "Thật hy vọng nhanh đến mùa đông một chút."

Tiêu Lê Hoa biết Tạ Hữu Thuận muốn ăn thịt lợn khô nàng làm, người đàn ông này cũng là một người thích ăn. Kỳ thật ra không chỉ có hần, mà nàng cũng muốn ăn. Hai người về đến nhà, Thạch Đầu và Mộc Đầu vừa thấy được hai con thỏ kia đã lập tức thích. Hai đứa bé gục bên cạnh giỏ trúc nhìn, còn đưa tay sờ sờ.

Tạ Hữu Thuận làm một cái ổ cho thỏ, lót gạch trên mặt đất để phòng chúng đào hang chạy. Cứ nhốt bọn nó như vậy là được rồi, lại thoa chút thuốc trị thương lên trên đùi chúng nó lấy từ chỗ Vương Đại Sơn rồi dùng vải bọc lại. Hai con thỏ cứ như vậy an cư ở lại đây.

Kể từ sau khi thỏ tới Thạch Đầu và Mộc Đầu đã chuyển lực chú ý khỏi dê bò và gà. Hai đứa coi hai con thỏ làm thành bảo bối, còn mờ mắt bằng hữu nhỏ tới nhà nhìn.

Hiện tại Thạch Đầu và Mộc Đầu gần như đã trở thành người đám nhỏ trong thôn hần mộ nhất. Bọn họ mặc quần áo mới sạch sẽ, trên người đều treo một cái bọc nhỏ, bên trong luôn đặt đồ ăn ngon và đồ chơi. Hơn nữa hai đứa đều mang theo hai văn tiền, hầu như trẻ con trong thôn đều không mang tiền. Bọn họ lại có thể mang tiền, có thể đi tiệm tạp hóa trong thôn mua đồ mình thích, hai văn tiền trong mắt trẻ con tuyệt đối là một số tiền lớn. Bọn họ đến xem thỏ, Tiêu Lê Hoa sẽ rửa sạch quả đại hải được cho bọn chúng ăn, còn theo thỉnh cầu của bọn họ nói chuyện xưa Tề Thiên Đại Thánh.

Tiểu Nguyệt vỗ tay nói: "Thấm thấm nói thật dễ nghe, Thạch Đầu và Mộc Đầu thật sướng, ngày ngày có thể nghe chuyện xưa, còn có nhiều thức ăn ngon đồ chơi thú vị như vậy. Thấm thấm người thật sự lợi hại, sau này ta cũng muốn giống như người."

Cầu Đan ở một bên hừ một tiếng.

Đồng Tiền chống eo nói: "Cầu Đan người hừ cái gì? Thấm thấm rất tốt, mới vừa rồi không phải người cũng nghe chuyện xưa à!"

Cầu Đan lớn tiếng nói: "Nuông ta nói nàng là người xấu."

"Mẫu thân ta mới không phải người xấu. Mẫu thân ta còn sửa cầu cho trong thôn! Mẫu thân ta là người tốt! Mẫu thân người mới là người xấu!" Thạch Đầu nắm quả đầm nhỏ tròn tròn mắt, giờ ở trong lòng thằng bé mẫu thân cực tốt.

"Mẫu thân người chính là người xấu, sửa cầu cũng không cho ông ngoại ta bọn họ đi. Chính là người xấu!"

Cầu Đan lớn tiếng nói, nương hần dẫn hần về nhà ông ngoại, ông ngoại bọn họ nói không thể qua cầu, bảo nương nghĩ biện pháp, còn nổi giận với nương hần. Hần hỏi nương vì sao cầu kia không thể cho ông ngoại đi, nương nói là mẫu thân Thạch Đầu không cho đi. Cho nên nương Thạch Đầu chính là người xấu.

Một đám hài tử ở đó ồn ào, Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa nghe, hai người liếc mắt nhìn nhau, nghĩ người thôn Thượng Cầu thật đúng muốn đi cầu ah, nghĩ quá đẹp. Cuối cùng Cầu Đan chạy, nhiều trẻ con như vậy thằng bé không nói lại, tức giận chạy đi.

Lời Cầu Đan nói bị mọi người biết rồi, miệng trẻ con biết nói, trở về hỏi người lớn trong nhà nương Thạch Đầu có phải người tốt hay không, sau đó nói lại lời của Cầu Đan. Người trong thôn tất nhiên nói Tiêu Lê Hoa là người tốt, sau đó khinh bỉ Trương Thủy Đào một phen. Có mấy người lợi hại cùng những người khác tới nhà trưởng thôn nói chuyện, kiên trì biểu đạt quyết tâm không để cho thôn người Thượng Cầu đi cây cầu kia. Trương Thủy Đào bởi

vì chuyện này bị nói một trận.

Sau đó trong thôn lại phát sinh một chuyện, có liên quan tới nhà Vương Đại Sơn, con trai Chu Đại Tẩu – Đại Hồ nghịch ngợm, đót đuôi con la nhà hần rồi. La hoảng sợ thoát khỏi dây thừng chạy đến trong sân, cuồng loạn chạy trên đường suýt chút nữa dẫm lên người. May mắn có Vương Đại Sơn đẩy người đó ra, kết quả khiến hần bị đụng một cái, tẹo lưng rồi.

Lang trung nhìn cho Vương Đại Sơn, lại để cho hần nghỉ ngơi, trong nhà một sức lao động cường tráng cứ như vậy không thể động. Trương Liên Hương vốn không vừa mắt Chu Đại Tẩu, lúc này sao có thể buông tha nàng, ngăn ở cửa nhà bọn họ vắng, để bọn họ đến tiền.

“Muốn tiền không có, muốn mạng người cầm đi. La nhà ta chạy trên đường, không có đụng vào người khác làm sao lại đụng vào hần? Là chính bản thân hần xui xẻo.” Chu Đại Tẩu vừa nghe Trương Liên Hương há mồm muốn một lượng bạc, chính là không muốn cho. Chu Đại thật ra cũng không muốn cho, một lượng bạc ah, hần phải giết bao nhiêu đầu heo mới có thể kiếm tiền trở lại. Cho nên hần để mặc vợ làm âm ỉ, mang Đại Hồ trốn đi.

Trương Liên Hương nóng nảy, tìm đến thôn trưởng phân xử, thôn trưởng để cho Chu Đại Tẩu bồi thường tiền.

Chu Đại Tẩu tội nghiệp nói: “Thôn trưởng, bản thân ta cũng muốn cho nhưng nhà của ta không có tiền ah! Vốn có chút tiền, toàn bộ đều nộp lao dịch rồi. Hơn nữa trưởng phu nhà nàng cứu cháu nhà Hàm bá bị thương, vậy hãy bảo bọn họ đòi nhà Hàm bá đi! Làm gì muốn đòi chúng ta?”

Hàm bá đang tức giận, hôm nay con trai con dâu đều không ở nhà, ông ở nhà nhìn cháu. Nếu đứa cháu này thật sự xảy ra chuyện, ông biết nói với con trai con dâu thế nào. Chu Đại Tẩu còn nói như vậy, nếu nàng không phải phụ nữ, ông đã phải đi lên đánh nàng một trận. Cuối cùng cái mặt già ông cũng không cần, mắng Chu Đại Tẩu một trận. Vốn vừa mới khỏi bệnh, mắng xong đã thở hắt ra, người trong thôn vội vàng an ủi ông, rồi rít chỉ trích Chu Đại Tẩu.

Thôn trưởng nghiêm mặt bảo Chu Đại Tẩu không nên nói lung tung, còn nói nếu nàng không bồi thường tiền vậy đưa la cho Vương Đại Sơn.

Chu Đại vừa nghe lập tức nóng nảy, con la kia đáng giá, sao có thể cho người khác.

Chu Đại Tẩu con người đảo một vòng nói: “Muốn tiền không có, la đáng giá như vậy sao có thể cho bọn hần. Như vậy đi, heo mẹ nhà ta vừa lúc đẻ mấy heo con, cho các người năm con, khẳng định trị giá một lượng bạc. Đều cho bọn hần ah, tiện nghi cho bọn họ chiếm.”

Năm con heo con một lượng bạc, đây đúng là rất rẻ, lại làm cho mọi người có chút không dám tin tưởng. Chu Đại Tẩu người này thích chiếm lợi, hôm nay lại chủ động cho người khác lợi ích sao? Trong chuyện này nhất định có nguyên nhân.

Trương Liên Hương chỉ vào Chu Đại Tẩu mắng: “Trời mùa hè, heo con không dễ sống! Nhà người nuôi không nổi phải không? Hiện tại cho chúng ta, coi chúng ta là người ngu? Không được, đưa bạc!”

Mọi người vừa nghe đứng vậy a, mùa hè heo con không dễ nuôi. Chu Đại Tẩu chủ động cho, vậy khẳng định là đúng như vậy. Mọi người càng khinh bỉ nàng ta hơn.

Chu Đại Tẩu bị vạch trần, mặt không đỏ hơi thở không gấp, chính là một câu nói, muốn tiền không có, chỉ cho heo con. Trương Liên Hương tất nhiên không muốn, hai bên suýt chút nữa đánh nhau. Vẫn do thôn trưởng giúp đỡ hòa giải, Trương Liên Hương đi nhìn heo con, phát hiện chúng hơi ỉu xìu nhưng vẫn ăn, đồng ý muốn mấy con heo con đó. Chỉ có điều trong lòng vẫn hết sức tức giận, tìm Tiêu Lê Hoa tố khổ.

“Lê Hoa, muội không biết a, ta thật sự muốn cào xước khuôn mặt nàng ta, nhưng người đó không muốn trả tiền nàng ta khẳng định không trả, đó chính là người vắt cổ chày ra nước. Ta muốn mấy con heo con này thật sự khó chịu.”

“Tẩu tử, đừng khó chịu, chỉ cần tẩu nuôi sống mấy con heo này rồi, đến lúc đó Chu Đại Tẩu khẳng định hối hận. Hơn nữa còn là cực kì hối hận.”

Tiêu Lê Hoa cười nói, nàng nghĩ Chu Đại Tẩu thật không may, nàng vừa nghĩ tới mùa đông năm nay dạy cách làm thịt lợn khô cho Hoa Hằng. Đến lúc đó mọi người thôn họ chần heo có thể kiếm được tiền hơn so với năm trước. Ngay sau đó Chu Đại Tẩu lại đưa heo con rẻ cho Trương Liên Hương. Việc này thật sự là cả ông trời đều không nhìn được việc nàng ta khi dễ người đáng hoàng.

Tiêu Lê Hoa nói cho Trương Liên Hương, mùa đông năm nay sẽ có người thu mua một lượng lớn thịt heo. Hơn nữa còn là thu mua giá cao, Trương Liên Hương vừa nghe lập tức cao hứng, hỏi Tiêu Lê Hoa làm sao biết, bị Tiêu Lê Hoa nói dăm ba câu cho qua rồi. Nàng cũng không hỏi nhiều, chỉ có điều nghĩ tới nhất định phải trông nom việc nhà nuôi heo tốt. Ngọc Nương cũng biết chuyện này, nghĩ cũng không cần nghĩ nhiều nuôi hai con heo.

Cuối mùa hè đầu mùa thu trời thích mưa nhất, một trận mưa lớn tiếp một trận mưa lớn, nước sông lần lượt tăng cao rất nhiều, mọi người đều ở nhà hưởng thụ thời gian nhàn hạ khó có được.

Sau khi mưa tạnh, từ người thôn Thượng Cầu đến, rất nhanh người Thôn Hạ Cầu liền biết một tin, tất cả đều cao hứng cười ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Như Ý

Edit: Tâm Tĩnh

Beta: Tiểu Tuyền

Thôn trưởng thôn Thượng Cầu định cho con trai một mối hôn sự, đối phương là con gái của thôn trưởng thôn Ngũ Cốc, thôn Thượng Cầu định đi cái cầu bên cạnh thôn Ngũ Cốc. Nhưng bây giờ con đường từ thôn Thượng Cầu đến cái cầu kia không đi được nữa!

Có người muốn vây mảnh đất kia lại sửa thành một thôn trang. Nếu như thôn trang kia bắt đầu sửa, một mặt ven sông, một mặt núi dựa và cả tòa núi hoang kia đều thuộc về chủ nhân thôn trang, thôn Thượng Cầu muốn đi qua trừ phi mọc cánh bay qua!

Người thôn Thượng Cầu vừa nghe được tin tức kia đều cảm thấy trời muốn sập xuống rồi. Thôn trưởng đi thương lượng vài lần đều không được. Đối phương sẽ không bởi vì thôn Thượng Cầu muốn đi con đường này mà không sửa thôn trang nữa. Con đường kia vốn chỉ do dân chúng đi ra, căn bản không phải quan đạo, hiện tại mảnh đất kia bị bán, tất nhiên sẽ không còn đường.

Người có thể mua một miếng đất lớn như vậy tất nhiên không phải người dễ trêu chọc, bị người thôn Thượng Cầu làm cho nóng nảy trực tiếp nói nếu lại quấy rầy sẽ báo quan phủ.

“Cho nên người thôn Thượng Cầu lại nghĩ đi cầu thôn Hạ Cầu chúng ta rồi? Bọn họ cũng thật mặt dày.” Tiêu Lê Hoa cười nói khi nghe Dương Thảo nói xong mục đích người thôn Thượng Cầu đến. Nàng nghĩ người thôn Thượng Cầu gặp báo ứng rồi, ban đầu muốn chen ép thôn Hạ Cầu, kết quả bây giờ đến phiên họ, thật là đáng đời.

Dương Thảo cười nói: “Cũng không phải vậy sao, da mặt kia thật là dày đấy. Đây là ông trời đều không nhìn được lòng dạ xấu xa của thôn bọn họ tới phạt họ, làm cho bọn họ cũng chịu đựng cảm giác của người trong thôn chúng ta trước đó vài ngày đã trải qua. Người thôn chúng ta giờ vui mừng rồi, đợi xem chuyện cười của bọn hắn. Bọn họ còn thảm hơn chúng ta, nếu không đi cầu của hôn chúng ta, bọn họ phải vòng qua thôn chúng ta, đường núi còn đi nhiều hơn so với thôn chúng ta đi lúc trước một đoạn, đoạn kia lại càng nguy hiểm, bọn họ có gan đi sao.”

Trương Liên Hương và Ngọc Nương ngồi ở một bên nghe cũng cười, không phải các nàng không có lòng đồng tình, thật sự người thôn Thượng Cầu không đáng giá để đồng tình.

Trương Liên Hương hỏi: “Đệ muội của nhà ngươi không có làm âm ỉ sao? Ta cũng không tin nàng không nói tốt cho thôn Thượng Cầu.”

“Âm ỉ, ban đầu khi thôn chúng ta không thể qua sông cũng không thấy nàng tới thôn Thượng Cầu làm ồn ào. Chỉ có điều nàng nào cũng phí công, để cha chồng nhà ta vừa trừng mắt đã sợ.” Dương Thảo nhắc tới việc này lại cau mày.

Ngọc Nương nói: “Ta cảm thấy thôn trưởng nhất định sẽ cho người thôn Thượng Cầu đi cầu kia. Thôn chúng ta có không ít cô nương đến thôn Thượng Cầu, chiếm nhiều hơn so với cô nương thôn Thượng Cầu đến trong thôn chúng ta.”

“Có nhiều hơn thì làm được cái gì, ban đầu thôn nhà mẹ đẻ gặp chuyện cũng không thấy một người nào loạn giống như Trương Thủy Đào, không phải sợ bị hù về sao? Ngược lại cả đám chạy về nhà mẹ đẻ buộc nhà mẹ đẻ sửa cầu cho thôn bọn hắn đi, một đám vô ơn. Hiện tại nếu các nàng còn muốn mặt mũi thì đừng trở lại.”

Trương Liên Hương hừ một tiếng nói. Sau đó nói với Tiêu Lê Hoa: “Lê Hoa, cầu kia là hai người các ngươi xuất tiền ra, người đi nói không cho người thôn Thượng Cầu đi, vậy người thôn Thượng Cầu khẳng định không đi được.”

Tiêu Lê Hoa cười cười, trong lòng nghĩ tới cái cầu này thôn Thượng Cầu nhất định sẽ được đi. Nếu không cho đi, người thôn Thượng Cầu bị ép nóng nảy không chừng lại gây sự gì với người thôn Hạ Cầu. Nàng không sợ nhưng cũng không biết người trong thôn thế nào nghĩ. Tựa như Ngọc Nương nói, cô nương trong thôn gả đến thôn Thượng Cầu rất nhiều. Nếu thật sự náo lên trong thôn cũng không thể an bình, náo một thời gian ngắn đoán chừng cũng phải đồng ý bọn họ đi cây cầu kia.

Tiêu Lê Hoa sẽ không vào lúc đại đa số mọi người đồng ý đi ngăn cản. Nàng sẽ không vì một cây cầu mà đi đối địch với mọi người. Thôn Thượng Cầu cũng chưa bao giờ là kẻ địch của nàng. Nhưng nàng cũng không muốn không công cho người thôn Thượng Cầu đi, muốn cho bọn họ ra bạc. Không phải ban đầu bọn họ định để cho thôn Hạ Cầu xuất tiền sửa cầu sao? Chung quy bọn họ cũng phải vì sự ích kỷ của mình mà nhận được giáo huấn. Tiêu Lê Hoa cảm thấy điểm này không cần nàng quan tâm, bị thôn Thượng Cầu chọc tức nhiều như vậy, thôn dân thôn Hạ Cầu cũng sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Người thôn Thượng Cầu đến mấy lần, không chỉ có thôn trưởng, còn mang theo người trong thôn, một đám già trẻ phụ nữ và trẻ em khóc lóc ni non. Cuối cùng thôn trưởng của thôn Thượng Cầu lại còn mời tới trưởng trấn, để cho trưởng trấn giúp đỡ cầu tình. Trưởng trấn vừa đến, thôn trưởng Lý Cao không trụ được, người trong thôn cũng không trụ được rồi.

Cuối cùng giống như Tiêu Lê Hoa đoán, người thôn Hạ Cầu buông lỏng rồi. Chỉ có điều Lý Cao vẫn tìm đến Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa, nói bọn họ là người xuất tiền sửa cầu, hỏi họ có đồng ý hay không?

Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa đã sớm nói qua chuyện này nên cũng đã có quyết định từ trước. “Thôn trưởng, có thể để cho bọn họ đi đi. Chỉ có điều không thể uống công vô ích, báo thôn bọn họ lấy ra ba trăm lượng, bọn họ có thể đi.”

“Ta xem được.”

Thôn trưởng nghe Tạ Hữu Thuận vừa nói như thế gật đầu lia lịa. Ông ta cũng hận thôn Thượng Cầu. Nếu không phải trưởng trấn nói giúp, ông ta không dám đắc tội trưởng trấn, ông ta cũng không muốn cho người thôn Thượng Cầu đi cây cầu kia. Hiện tại Tạ Hữu Thuận nói muốn thôn bọn họ bỏ ba trăm lượng, cũng giống ý nghĩ trong lòng ông ta. Sửa cây cầu kia tiền công và vật liệu dùng bốn trăm hai mươi ba lượng, để thôn Thượng Cầu ra ba trăm lượng, khiến cho bọn họ tốn không ít bạc rồi.

Lý Cao nói điều kiện đó, người thôn Thượng Cầu vừa nghe toàn bộ đều ừ rừ rồi. Ba trăm lượng ah, nếu ban đầu hai thôn cùng nhau sửa cầu, căn bản không cần dùng nhiều tiền như vậy. Nhưng Lý Cao cần chết muốn nhiều bạc như vậy, trưởng trấn cũng biết chuyện tốt thôn Thượng Cầu làm lúc trước nên không hề nói giúp nữa.

Kết quả cuối cùng chính là người thôn Thượng Cầu có thể ra ba trăm lượng bạc. Nhưng bổng chốc không lấy ra được số tiền đó, trước đưa một trăm lượng, trước lễ mừng năm mới đưa thêm nốt hai trăm lượng còn dư lại kia.

Tạ Hữu Thuận giao ngân phiếu một trăm lượng cho Tiêu Lê Hoa, bạc sửa cầu là bọn hắn ra, hiện tại hoàn lại bạc tất nhiên thuộc về bọn họ, hắn yêu cầu thôn Thượng Cầu cho đổi thành ngân phiếu.

Tiêu Lê Hoa trong lòng nghĩ như vậy cũng tốt, vốn cho rằng tốn hơn bốn trăm lượng bạc mua một danh tiếng tốt, hiện tại mới tốn hơn một trăm lượng, thoáng cái lại có thể lấy về ba trăm lượng. Quả nhiên người phải làm chuyện tốt, làm chuyện tốt ông trời chắc chắn sẽ không để cho người tốt chịu thiệt quá nhiều, giống như thôn Thượng Cầu mới xui xẻo như vậy.

Bức tường thôn Hạ Cầu xây ở giữa đường được đầy ngã, người thôn Thượng Cầu lại bắt đầu đi đường này, lại có thể qua cầu. Qua một thời gian ngắn sau đó, người thôn Thượng Cầu cảm thấy xấu hổ mới dám đi qua.

Trong nháy mắt đến thu hoạch vụ thu, vừa thu lúa lại thu bắp, người hai thôn mệt mỏi thất lực đều không đứng thẳng lên được, ai cũng không suy nghĩ thêm chuyện bức mình vì cây cầu nữa.

Bởi vì nhà Tạ Hữu Thuận vừa mới mua ruộng nước cho nên khá nhiều việc. Tiêu Đại Thụ cũng tới giúp đỡ làm việc, không chỉ có hắn tới mà Vương thị cũng tới. Hai người đều là người giỏi giang biết làm việc, cắt lúa cực kì nhanh. Bọn họ không gọi Tiêu Lê Hoa xuống ruộng làm việc, mà để nàng ở nhà nấu cơm. Chỉ có điều Tiêu Lê Hoa vẫn ra ruộng làm một chút việc trong khả năng như bó lúa.

Trong các ruộng đều là người gặt lúa, tất cả đám người lớn đều gấp rút bận việc, trẻ con vừa nhặt bông lúa vừa bắt châu chấu, cả cánh đồng đều là cảnh tượng mùa thu hoạch. Chờ bận rộn làm việc trong ruộng không sai biệt lắm, khí trời cũng bắt đầu mát dần.

Năm nay trong nhà Tạ Hữu Thuận là một năm mùa thu hoạch, lương thực nhiều phải lấy xe chở về, tiền kiếm được cũng nhiều là nhà mà người trong thôn hâm mộ, nụ cười trên mặt Tạ Hữu Thuận cũng nhiều hơn.

Nhà cũ Tạ gia lại không yên bình, vốn Như Ý tính mùa thu năm nay lập gia đình, sau đó trong nhà sẽ ở riêng nhưng giờ hôn sự Như Ý bị lui.

Ở riêng thật ra đã chia xong rồi, bởi vì chuyện Cát Tường, Ưông thị cũng đã không thể thu tiền con trai con dâu kiếm tiền được, trừ còn đang ăn cùng nhau, ở cùng một cái sân, thật ra không có gì khác ở riêng cả. Cho dù Như Ý không gả cũng có người muốn chuyển ra ngoài ở nhưng còn chưa nói ra. Hai người già nói để cho bọn họ đợi thêm một năm nữa, nói đợi đến sang năm, bọn họ nói nhất định có thể nhanh chóng nói cho Như Ý hôn sự tốt, đến lúc đó bọn họ lại chuyển ra ở riêng.

Hai vợ chồng Tạ Hữu Khang rất không bằng lòng, nhà này là của bọn họ, các huynh đệ sớm chuyển đi bọn họ sớm yên tĩnh. Tạ Hữu Thái bọn họ cũng không muốn, bọn họ muốn phân ra sống cho tự tại. Những ngày an nhàn của Tạ Hữu Thuận khiến cho trong lòng bọn họ hâm mộ. Chỉ có hai người Tạ Hữu Hòa không có ý muốn chuyển, bọn họ nghĩ ở đây cũng rất tốt, có thể để dành nhiều tiền bạc hơn chút.

Như Ý nghe người trong nhà nói hôn sự của nàng, lại khóc một trận.

Lý thị ánh mắt chuyển chuyển nói: “Muốn ta nói đều do tứ đệ, Cao gia làm chuyện thật có lỗi với Tạ gia chúng ta như vậy, tại sao phải để cho thôn bọn họ qua cầu? Cũng phải nhân cơ hội đòi công đạo cho Như Ý chúng ta chứ. Bọn họ ngược lại, bản thân kiếm lại một khoản tiền bạc, một chút cũng không chịu cho Như Ý, thật sự hẹp hòi. Nếu Như Ý có hai ba trăm lượng đồ cưới, vậy khẳng định gả tốt nha, cho dù đến trong thành cũng không khó khăn.”

Tạ Phát Tài trừng nàng nói: “Người cầm miệng, đừng có ngấm nghĩa tiền của lão Tứ. Nếu người thật sự có lòng như vậy, tại sao lúc ấy người không đi nói với Cao gia những lời này?”

Lý thị cúi đầu nói: “Con cũng không phải là người ra tiền sửa cầu, con nào có bản lĩnh nói điều kiện.”

“Người cũng biết Lão Tứ là người sửa cầu. Nếu người không sợ bị nước miếng người trong thôn dìm chết đuối, người cứ đi tìm hắn. Chi sợ ngay cả cửa đều người không vào được!” Tạ Phát Tài nói, kể từ khi thôn trưởng gở ông một phen, hiện tại ông đã hiểu rõ không ít, cũng không muốn tìm phiền toái gì cho đứa con trai thứ tư.

Như Ý nghe phiền, một người đi ra ngoài. Như Ý nghĩ tới vừa rồi Tam Tẩu nói Tứ Ca không chịu ra mặt làm chủ cho nàng, không biết lúc nào đã đi đến trước cửa nhà Tứ Ca, thấy trước cửa ngừng lại một chiếc xe ngựa hết sức quý giá đẹp đẽ, con ngựa kéo xe vừa nhìn chính là ngựa tốt, bên cạnh xe ngựa ngồi một phu xe.

Như Ý nghĩ ai tới trong nhà Tứ Ca rồi, thoát nhìn là kẻ có tiền nha, nàng muốn xem một chút là người nào tới nên đã tiến vào.

“Cô cô.” Thạch Đầu và Mộc Đầu đang chơi ở sân, thấy Như Ý đi vào chào một tiếng.

“Cô cô.” Mộc Đầu cũng gọi, trốn được phía sau Thạch Đầu, thẳng bé hơi sợ Như Ý.

“Thạch Đầu, Mộc Đầu, cô cô tới thăm hai đứa. Nương các người có ở nhà không? Ta tìm nàng có việc.”

Như Ý liếc nhìn hai đứa bé một cái, sau đó lập tức trực tiếp đi vào bên trong. Nàng nghe được bên trong có tiếng nam nhân nói, còn có tiếng cười, giọng rất êm tai, vừa nghe chính là giọng nam nhân trẻ tuổi. Trong lòng Như Ý nghĩ nam nhân có thể ngồi xe ngựa tốt như vậy nhất định là người có tiền, nghe nói Tứ Ca bọn họ bán bí phương cho người khác, có phải chính là người này hay không?

Kể từ khi Như Ý bị Cao gia từ hôn thì càng muốn gả cho người tốt để Cao gia sáng mắt, để cho người trong thôn xem một chút, nhìn nàng Tạ Như Ý không phải dễ dàng bị đánh ngã như vậy, cho nên hiện tại vừa mới nhìn thấy người có tiền đã muốn lại gần dính lên.

“Tứ Ca, Tứ Tẩu, ta tới rồi. Ta tới tìm Tứ Tẩu có việc muốn nhờ. Ah, trong nhà có khách nhân à!”

Như Ý trực tiếp vén rèm đi vào, nhìn thấy trong nhà chính có người ngồi, vội vàng buông rèm xuống có chút xấu hổ ngại ngần nhưng lại không để xuống hết, còn để lộ một khe nhỏ vừa lúc có thể thấy nửa mặt nàng ta, dừng nói, thật đúng có cảm giác xinh đẹp như mỹ nữ ôm tỳ bà che nửa mặt.

Tiêu Lê Hoa im lặng, nghĩ thầm nếu như ánh mắt Như Ý có thể không lạng lẽ nhìn lên vào bên trong vậy thì càng dễ nhìn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Chủ nhân của thôn trang

Tiêu Lê Hoa nghĩ Như Ý cố ý đẩy, biết rõ trong nhà có khách còn xông tới như vậy. Kỳ thật nàng ta đi vào cũng không sao nhưng lại giả vờ giống như thật sự không biết trong nhà có khách có vẻ quá giả dối rồi. Xe ngựa dừng ở ngoài, nàng đây là đang diễn cho ai xem?

Không chỉ có Tiêu Lê Hoa và Tạ Hữu Thuận không biết nói gì với Như Ý, mà ngay cả Triệu Lâm Đình ngồi trong nhà cũng không biết nói gì. Trong lòng nghĩ đây là muội muội Tạ Hữu Thuận nha, thật giống như quá không được mọi người thích. Hắn có thể thấy ánh mắt Như Ý lạng lẽ nhìn hắn nên lập tức hiểu trong lòng nàng có tâm tư gì.

Triệu Lâm Đình luôn luôn không có cảm tình đối với loại cô nương này. Dừng xem hắn luôn cười, một đôi mắt hoa đào dài nhỏ giống như rất phong lưu, thật ra trong lòng hắn lại thích cô gái rụt rè thận trọng.

Tiêu Lê Hoa đứng lên, ba bước làm hai bước đi tới cửa bên, tay vừa đỡ khung cửa ngăn tầm mắt và khả năng có thể tiến vào của Như Ý. Nàng cũng không muốn Như Ý ở trong nhà của nàng trình diễn tiết mục ‘vừa thấy đã yêu’, nàng không muốn gánh trách nhiệm kia.

“Như Ý, có chuyện gì, muội cứ nói đi, đi, chúng ta đi trong sân ngồi nói chuyện.” Tiêu Lê Hoa vừa nói đã bước qua cánh cửa, tay nắm cánh tay Như Ý lôi nàng đi.

Như Ý không có sức lớn như Tiêu Lê Hoa, bị kéo một cái đã bị lôi đi, lại có chút không cam lòng. Mới vừa rồi nàng nhìn thấy khách trong nhà là một công tử tướng mạo anh tuấn mặc trường bào bằng lụa, còn nhớ tới xe ngựa và phu xe bên ngoài, Như Ý nghĩ công tử này nhất định rất có tiền, chính là người nam nhân nàng rất muốn gả nhất trong lòng.

Thực ra trước khi đính hôn cùng Cao gia, Như Ý cũng từng muốn gả cho một công tử văn nhã giống như kịch nam đã nói. Nhưng nhà nàng quá nghèo, loại nam nhân đó sao có thể cưới nàng, trừ phi nàng đi làm thiếp cho người ta. Dừng nói nàng không muốn, người nhà cũng sẽ không đồng ý. Cuối cùng nàng chọn lựa con trai thôn trưởng thôn Thượng Câu, cái này ở nông thôn cũng là một mối hôn sự đứng đầu, kết quả Cao gia từ hôn.

Về sau Như Ý đã nghĩ nhất định phải gả cho người nhà tốt hơn, mạnh hơn gấp mười gấp trăm lần so với Cao gia. Cho dù làm tiểu thiếp cho người ta đều được, chỉ cần có thể vinh quang trở về nhà mẹ đẻ, làm cho người ta nhìn nàng dù bị từ hôn cũng có thể trôi qua rất tốt.

Hiện tại trong nhà Tứ Ca tới một người nam nhân phù hợp với suy nghĩ trong lòng nàng, Như Ý đã có tâm tư rồi.

Tiêu Lê Hoa buông Như Ý ra hỏi: “Người có chuyện gì, nói đi, nếu có thể giúp ta đây nhất định giúp.”

Như Ý mất hứng Tiêu Lê Hoa kéo nàng ra nhưng trên mặt cũng không lộ ra vẻ mất hứng, thuận miệng nói ra lý do vừa nghĩ ra. Nói muốn học làm đồ ăn cùng Tiêu Lê Hoa, nàng nghĩ nửa ngày thứ Tiêu Lê Hoa biết cũng chỉ nghĩ ra cái này.

Tiêu Lê Hoa nói: “Được ah, chờ ta đi tìm người. Hôm nay trong nhà có khách, còn là khách nam, không tiện.”

“Tứ Tẩu, khách trong nhà tẩu là ai vậy? Ta xem phía ngoài có xe ngựa, không phải các người bán bí phương kia sao? Là bán cho người này sao? Lần này hẳn tới có chuyện gì vậy? Là muốn mua bí phương của các người nữa à? Tứ tẩu, trong tay người còn có bí phương?” Như Ý thoáng cái hỏi liên tiếp mấy vấn đề, nàng mới không muốn bị đuổi đi như thế.

Nụ cười trên mặt Tiêu Lê Hoa hơi thu hồi, nghĩ thầm Như Ý vốn là cô nương luôn thích bùng cái giá kiêu ngạo, hiện tại làm sao lại nhiều lời như thế rồi. Xem ra lần này từ hôn có đã kích rất lớn với nàng, nàng ta định làm cái gì? Gả cho người có tiền để xoay người đảo ngược tình thế sao? Rất có chí khí, nếu không liên lụy đến nhà mình thì càng tốt.

“Như Ý, hóa ra người thấy được xe ngựa phía ngoài à. Ta nghĩ người không thấy được, mới vừa rồi lúc người đi vào giống như không biết có khách.”

“Ta cho rằng đó là từ trong thôn đi lên núi, không nghĩ tới là khách tới nhà Tứ Tẩu. Tứ Tẩu, người cũng đừng suy nghĩ nhiều!”

Như Ý đỏ mặt, cảm thấy Tiêu Lê Hoa đang chê cười nàng, trong lòng nghĩ Tiêu Lê Hoa không trả lời nàng nhưng lấy lời này tới ngăn cản nàng, còn kéo nàng đến trong viện, không để cho nàng gặp mặt nói chuyện cùng công tử kia, vậy chính là không muốn để nàng có cơ hội được nhà người có tiền coi trọng, lòng dạ thật xấu xa. Như Ý nghĩ đến ban đầu Tứ tẩu bởi vì có hành động không biết liêm sỉ bị chủ nhà đánh đuổi ra ngoài, mình không thành nên không muốn người khác thành, hóa ra vẫn như vậy. Vốn tưởng rằng hiện tại thay đổi tốt lắm, chẳng qua chỉ sửa mặt ngoài, thật ghê tởm!

Tiêu Lê Hoa nói: “Ta không nghĩ nhiều. Như Ý, người về nhà đi, muốn học làm đồ ăndể ngày mai đi. Ta đi tìm người, người chỉ cần chuẩn bị tốt đồ là được rồi.”

“Tới nơi này không được sao? Trong nhà Tứ Tẩu yên tĩnh hơn. Hay Tứ Tẩu người sợ ta dùng đồ nhà người. Ta lại không phải người ngoài, dùng chút rau và thịt, Tứ Tẩu không nỡ sao?”

“Làm sao chứ, chỉ có điều vừa lúc Nhị Tẩu cũng muốn học nấu ăn với ta, đến lúc đó các người cùng nhau học là được. Lúc làm xong các người trực tiếp bung lên bàn cơm ăn, rất tiện. Nếu làm ở nhà ta, rồi lại bùng về rất phiền toái. Như Ý, người thật sự suy nghĩ nhiều quá vẫn nên về nhà nghỉ ngơi đi, ta tiễn người.”

Tiêu Lê Hoa nói xong đã nắm cánh tay Như Ý đi ra phía ngoài, trực tiếp kéo nàng ra khỏi cửa lớn. Dưới cái nhìn soi mói của phu xe, Như Ý cũng không tốt nói cái gì nữa, vừa xoay người đi khuôn mặt lập tức xụ xuống, đi thật nhanh.

Tiêu Lê Hoa trở về phòng, nói gần nói xa ám chỉ Triệu Lâm Đình nên cáo từ.

Triệu Lâm Đình cũng không phải một người không có ánh mắt, lại nói mấy câu nói liền rời đi. Triệu Lâm Đình lần này tới chủ yếu tới nói cho bọn hắn biết một chuyện, hẳn chính là người xây thôn trang bên cạnh thôn Thượng Cầu. Hơn nữa hẳn còn nói cho họ biết, hẳn vốn đang có một chỗ tốt hơn nhưng bởi vì nghe nói chuyện thôn Thượng Cầu làm, cảm thấy muốn trút giận cho bọn họ nên lúc này mới chọn chỗ kia.

Trong lòng Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa nghĩ Triệu Lâm Đình cũng là người có cá tính. Hai người tỏ vẻ biết ơn đối với hắn.

Triệu Lâm Đình cười nói sau này bọn họ có biện pháp kiếm tiền có thể suy xét tới hắn, đến lúc đó hẳn cũng có thể làm núi dựa cho bọn họ. Tiêu Lê Hoa cười gật đầu, nói có biện pháp kiếm tiền nữa nhất định cũng sẽ cân nhắc tới hắn, sau đó cùng Tạ Hữu Thuận tiễn hắn ra cửa.

“Nương tử, mới vừa rồi Như Ý tìm nàng có chuyện gì?” Đưa Triệu Lâm Đình đi, Tạ Hữu Thuận hỏi Tiêu Lê Hoa.

Tiêu Lê Hoa nói lại việc vừa rồi, sau đó cũng không dối gạt nói suy đoán của nàng: “Ta cảm thấy một lát trong nhà còn có người tới, không phải là Như Ý cũng sẽ là người nhà cũ.”

Tạ Hữu Thuận nghĩ thực sự như vậy sao? Chỉ có điều hắn cũng biết muội muội lòng dạ cao. Lần này sau khi bị từ hôn có chút ít ý nghĩ cũng rất có thể có, chẳng qua người trong nhà cũng sẽ giúp nàng sao? Khi hắn đang nghĩ như vậy, quả nhiên có người đến, là Tạ Hữu Khang và Tạ Hữu Hòa. Hai người vừa vào cửa ánh mắt đã nhìn chung quanh. Tạ Hữu Thuận biết bọn họ đang tìm Triệu Lâm Đình, trong lòng nghĩ nương tử đoán thật đúng. Đây là sợ phụ nữ tới không tiện, còn đặc biệt cho nam nhân tới.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Không thấy Như Ý

Edit: Trang Nguyễn

Beta: Tiểu Tuyền

Đến tiết sương hàng (vào ngày 23 hoặc 24 tháng 10), cũng chính là lúc thưởng cúc tốt nhất, những hoa khác tàn úa, chỉ có hoa cúc đang nở rộ rờn rờn.

Bên cạnh trấn Phú Quý, cách hơn năm dặm có ngôi chùa Đại Bi, nặc dù chỉ là ngôi chùa không lớn lắm, nhưng lại là ngôi chùa có hương khói thịnh

vượng nhất chung quanh đây, ngôi chùa này trừ Bồ Tát linh nghiệm, còn có một chỗ hấp dẫn người ta nhất: chính là trồng rất nhiều hoa cỏ, mùa Xuân Hạ thì không cần phải nói, mùa thu có cúc, mùa đông có mai, không chỉ những văn nhân nhà sĩ thích đến nơi này ngắm hoa làm thơ, ngay cả dân chúng bình thường cũng thích đến nơi này tham quan.

Kể từ khi Tiêu Lê Hoa đi đến thế giới này vẫn luôn bận rộn kiếm tiền, cơ bản là không còn tâm trí đi bái Phật, khi nàng nghe Trương Liên Hương, Ngọc Nương các nàng rủ nàng cùng đi dâng hương, lúc đó nàng còn sừng sốt đấy.

Thật ra Tiêu Lê Hoa cũng không phải là người tin quý thần, chỉ sợ những người sinh trưởng ở nông thôn cũng không quá tin tưởng, chứ đừng nói chỉ là người sau khi lên đại học đã tin chắc thế giới này không có quý thần. Nhưng hiện tại nàng không thể không tin, nàng xuyên đến trên người của một người khác, trong chuyện này nói không chừng chính là công lao của quý thần.

“Được a, chúng ta cùng đi.”

Tiêu Lê Hoa phục hồi tinh thần lại cười nói, nghĩ đến đi bái lạy cũng tốt, còn có thể thuận tiện thưởng thức Thu Cúc.

Mấy người Trương Liên Hương vừa nghe rất cao hứng, dâng hương đối với các nàng mà nói cũng là một chuyện không nhỏ, người nhà nông dân thu vào vốn là ít, dâng hương đó là dâng lên tiền, đối với người rất coi trọng giá trị một đồng tiền mà nói, đi chùa miếu tiền thấp hương quyền dầu vừng chính là đại sự, muốn đem tất cả những nguyện vọng trong lòng đều suy nghĩ thật kỹ lưỡng, đến lúc đó nói ra hết một lần, cầu xin Phật tổ phù hộ.

Tạ Hữu Thuận cười với Tiêu Lê Hoa nói: “Vợ, nàng đi dâng hương cầu xin điều gì?”

“Cầu xin người một nhà chúng ta trôi qua càng ngày càng tốt, không có bệnh cũng không có tai họa gì. Chẳng cầu xin điều gì?”

Tiêu Lê Hoa hỏi, nàng muốn biết Tạ Hữu Thuận có nguyện vọng gì, nếu như nàng có thể giúp được thì cũng không cần nhọc lòng đến Bồ Tát.

“Ta cầu xin Bồ Tát có thể làm cho nàng vẫn luôn tốt như vậy.”

Ánh mắt Tạ Hữu Thuận ôn nhu nhìn Tiêu Lê Hoa, hắn rất ưa thích vợ hiện tại, thật sự sợ nàng sẽ trở lại bộ dáng lúc trước. Thật ra hắn cũng không phải là kẻ ngu, hắn có thể tin tưởng trên đời này từng xuất hiện qua một người bà dạy cho vợ nhiều thứ tốt như thế, cũng tin tưởng một người suýt chết sau khi sống lại tính tình sẽ biến đổi, nhưng lại không tin có thể biến đổi hoàn toàn như thế này. Vợ còn nhớ rõ mọi chuyện, mới bắt đầu hắn cũng không cảm thấy nàng bị quý nhập vào người, cảm thấy nàng chính là vợ, chẳng qua nàng đang cố gắng thay đổi trở nên tốt hơn, hắn cũng rất cao hứng. Nhưng trải qua thời gian dài như vậy, hắn vẫn cảm thấy không được bình thường.

Tạ Hữu Thuận không rõ chuyện gì xảy ra, hắn cũng không muốn hiểu rõ, chỉ biết vợ vẫn như vậy là tốt rồi, hắn thật thích vợ như bây giờ.

Tiêu Lê Hoa bị ánh mắt Tạ Hữu Thuận nhìn như vậy, trái tim nhảy lên nhảy xuống, vội vàng xoay người hỏi Thạch Đầu cùng Mộc Đầu muốn cầu xin điều gì, trong lòng của nàng cũng có chút cao hứng, biết Tạ Hữu Thuận thích là mình bây giờ, vốn tốt hơn nhiều so với làm thể thần của người khác.

Thạch Đầu chớp mắt mấy cái nói: “Con muốn muối muối, Mộc Đầu, đệ cũng muốn muối muối, có đúng hay không?”

Mộc Đầu gật đầu, nói: “Con muốn muối muối, muối muối thơm thơm.”

Tạ Hữu Thuận gật đầu nói: “Muốn muối muối tốt, đến lúc đó Nương các con sinh muối muối cho các con, các con phải bảo vệ muối muối thật tốt, biết không?”

“Dạ biết, con sẽ đem kẹo đường cho muối muối.” Mộc Đầu vội vàng nói, bé vô cùng hy vọng có một người muối muối.

Thạch Đầu nói: “Ngày ngày con sẽ ôm muối muối đi chơi. Nương, chừng nào nương sinh muối muối cho chúng con?”

Tiêu Lê Hoa quần bách, nói: “Hỏi cha các con đi!” Nói xong trừng mắt nhìn Tạ Hữu Thuận.

Tạ Hữu Thuận cười ha ha nói: “Rất nhanh, nói không chừng sang năm là có thể ôm được rồi.”

“Trước mặt hài tử mà nói những chuyện này chàng cũng không đo mặt.” Tiêu Lê Hoa cảm thấy mặt có chút nóng lên, đối với Tạ Hữu Thuận trợn mắt xem thường, nói: “Nếu sang năm không ôm được, hoặc sinh đệ đệ cho tụi nó, xem chàng trả lời với tụi nó thế nào.”

Không thể phủ nhận Tiêu Lê Hoa cũng muốn sinh thêm một đứa bé, con trai hay con gái đều được, dĩ nhiên nàng cũng muốn sinh con gái, đến lúc đó có thể cho con ăn mặc thành búp bê rồi.

Tạ Hữu Thuận nhìn hai đứa con trai đang mở to mắt nhìn, đưa tay kéo tay Tiêu Lê Hoa nói: “Nhất định là có, nếu là con trai, chúng ta lại sinh tiếp.”

Tiêu Lê Hoa hất tay hắn ra, xoay người trở về phòng, hiện tại nam nhân này hình như da mặt dày thêm một chút rồi a.

Ở phía sau Tạ Hữu Thuận cười, một phen nhấc bổng Mộc Đầu lên vai đi ra dọn phân chuồng. Mộc Đầu bị hú lớn tiếng kêu to, sau đó bật cười khanh khách. Thạch Đầu ở dưới vỗ tay cười. Tiêu Lê Hoa ở trong phòng nghe, khoe miệng tràn đầy tươi cười, xem ra nàng nên cầu xin một tiểu nữ oa rồi.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, người một nhà Tạ Hữu Thuận vội vàng lên xe trâu cùng Vương Đại Sơn bọn họ lên đường.

Bọn người Tiêu Lê Hoa đi trước lên trên trần mua những đồ cần thiết, sau đó mới đi đến chùa Đại Bi, cùng bọn họ ngồi chung xe trâu còn có hai nhà Trương Khánh Phong cùng Vương Đại Sơn, mặt khác còn có Dương Thảo cùng Tiểu Nguyệt. Cứ như vậy một chiếc xe trâu cũng gần đầy người. Máy người bình thường quan hệ cũng rất tốt, cười cười nói nói vô cùng náo nhiệt.

Ngồi xe trâu rất nhanh đã đến chùa Đại Bi, dọc theo con đường này người cùng với xe cũng rất nhiều, vô cùng náo nhiệt.

Tiêu Lê Hoa đối với việc dâng hương càng ngày càng có hứng thú, tâm tình có chút kích động, khi nàng thấy bên ngoài chùa Đại Bi có rất nhiều người, trong lòng nghĩ nơi này hương khói thật thịnh vượng a, nếu như Bồ Tát thật sự linh nghiệm thì tốt, nàng cầu xin Bồ Tát để cho nàng mãi mãi ở lại nơi này.

Vào chùa Đại Bi, cúng dầu vùng dâng tiền nhang đèn, mấy người còn cầu xăm, vận may đều rất tốt, ai cũng đều rút trúng xăm tốt nhất.

Trương Liên Hương cười nói: “Ta biết đi cùng Lê Hoa nhất định sẽ có may mắn mà!! Nhìn xem, tất cả chúng ta đều là xăm tốt. Ngọc Nương, chị dâu, lúc này các người yên tâm rồi chưa!”

Ngọc Nương cùng Dương Thảo tất cả đều cười gật đầu. Lần này các này đến là cầu xin sinh được con trai.

Ngọc Nương nhiều năm không có con, hiện tại thân thể cũng xem qua rồi, không thành vấn đề, chính là nhìn xem ý trời có cho hài tử hay không, cho nên nàng chỉ cầu xin một điều mà thôi. Mà Dương Thảo những năm này chỉ sinh một nữ nhi Tiểu Nguyệt, nàng muốn cầu nhi tử, nghĩ đến Trương Thủy Đào có đứa con trai Cầu Đan kia là đã có thể ở nhà lớn lối, nàng càng mong đợi sinh được con trai, cũng không phải nàng không thương yêu nữ nhi, chỉ có điều có con trai thì lưng mới cứng hơn được.

Ngay cả Trương Liên Hương cũng cầu xin có con trai, nàng có con trai, nhưng chỉ có một, đối với nông thôn mà nói thì thật là quá ít, đương nhiên hài tử nhiều mới tốt hơn.

Bốn nữ nhân đều xin có con trai, xin được xăm tốt nên tất cả đều vui mừng mặt mày hớn hở, nhất là Ngọc Nương, khoe mắt đều ướm, tinh thần của Dương Thảo cũng phấn khởi.

Tiêu Lê Hoa nghĩ này cổ đại sanh con đối với nữ nhân mà nói là chuyện vô cùng quan trọng a.

Từ trong đại điện đi ra ngoài, Tiêu Lê Hoa thở phào nhẹ nhõm, nghĩ cuối cùng cũng không có chuyện gì xảy ra, nàng thật đúng là lo lắng giống như trong tiểu thuyết viết đột nhiên xuất hiện một lão hòa thượng hoặc coi bói nói mệnh cách nàng không tầm thường. Đời này nàng tất nhiên muốn cầu đại phú đại quý, nhưng cũng không muốn bị nhìn thấu, nàng chỉ muốn sống bình an qua ngày.

Mấy hài tử nào muốn đi ngắm hoa, những người lớn tất nhiên mang theo bọn chúng đi, chùa này rất nổi danh về hoa cỏ, không chỉ những văn nhân nhà sĩ kia thích xem hoa, bọn họ những nông dân làm ruộng cũng thích xem.

Tiêu Lê Hoa vừa nhìn thấy những đóa hoa cúc kia đã thấy thích, vừa nhìn mấy tiểu oa nhi vừa thưởng thức màu hoa cúc, nghĩ thầm trong nhà trồng một ít hoa cúc cũng không đẹp mắt bằng nơi này, nếu có thể từ nơi này đem về trồng một ít thì thật tốt quá.

“Tứ đệ, Tứ đệ muội! Các người ở chỗ này a! Thật đúng là tốt quá! Các người mau giúp ta tìm Như Ý, chỉ chớp mắt mà đã không thấy tăm hơi của Như Ý đâu rồi!”

Lúc này Phương thị đột nhiên chạy đến, vẻ mặt đầy lo lắng.

Tiêu Lê Hoa nghĩ tại sao ở chỗ này còn gặp phải bọn họ, thật là phiền phức, có điều nghe không thấy Như Ý, nàng liền vội hỏi là thế nào không thấy, hiện tại ở đây nhiều người như vậy cũng không sợ gặp chuyện không may, có điều Tiêu Lê Hoa lo lắng Như Ý sẽ đi gây chuyện, cho dù là trong tiểu thuyết cô đại thường nói trong chùa miếu dễ dàng dính ra nhân duyên. Hôm nay bên trong chùa có không ít nam nam nữ nữ, những nam nhân kia có thể có không ít người là người làm ăn người đọc sách.

Tiêu Lê Hoa nghĩ đến hiện tại Như Ý muốn gả cho người có gia cảnh tốt thì da mặt phải trở nên dày thêm, thật lo lắng nàng ta ở chỗ này chế tạo cơ hội “vô tình gặp gỡ” gì đó, vậy thì quá mất mặt.

Tiêu Lê Hoa không phải cố ý bôi đen Như Ý, thật sự Như Ý làm cho nàng suy nghĩ như vậy, lần đó Triệu Lâm Đình tới nhà bọn họ vừa bị Như Ý nhìn thấy, cho dù nàng đem Như Ý đuổi đi, sau lại Tạ Hữu Hòa và Tạ Hữu Khang vẫn phải đến, không thấy được Triệu Lâm Đình rất thất vọng. Sau đó Ưông thị còn gọi bọn họ đến, hỏi thăm bọn họ Triệu Lâm Đình đã đón dâu hay chưa, bảo bọn họ hỏi thăm, nói có người trong sạch thì lưu ý cho Như Ý, còn kén buộc bọn họ làm mai cho Như Ý. Gần đây Tạ Hữu Thuận hay nói nhà bọn họ như vậy không xứng với Triệu Lâm Đình, Triệu Lâm Đình muốn tìm cũng tìm tiểu thư khuê cát, chuyện này mới xem như xong.

Có điều lần đó Như Ý vừa khóc vừa náo loạn một trận, đem toàn bộ oán trách lên người hai vợ chồng bọn họ.

Tiêu Lê Hoa từ ánh mắt Như Ý thì có thể nhìn ra Như Ý sẽ không dễ dàng từ bỏ, khẳng định trên con đường tìm người trong sạch nàng ta sẽ càng cố gắng chạy như điên. Vốn dĩ với bộ dạng của Như Ý ở nông thôn muốn tìm một nhà khá giả không khó, nhưng từ lúc bị từ hôn, người tốt ở nông thôn cũng không muốn nàng ta, huống chi người ở trong huyện trên trấn, khó khăn a.

Tiêu Lê Hoa nghĩ nói không chừng hôn sự của Như Ý sẽ trở thành đại sự của Tạ gia, không để ý sẽ trở thành một trò cười, nàng đã làm tốt chuẩn bị, hiện tại vừa gặp phải chuyện này trong lòng nàng có một loại dự cảm xấu. Chỉ mong đợi thật không xảy ra chuyện gì, tốt nhất tìm được Như Ý trước lúc nàng ta làm chuyện gì.

Lúc này Lý thị cũng đã chạy đến, thấy Tiêu Lê Hoa oán giận nói: “Đều do Tứ đệ cùng Tứ đệ muội, nếu không phải các người khiến Như Ý tức giận, muội ấy có chạy đi mất như thế không? Sau khi tìm được muội ấy, các người nên dỗ dành muội ấy cho tốt.”

Trương Liên Hương nói: “Lớn như vậy một mình chạy mất còn oán người khác, dụ dỗ cái gì mà dụ dỗ, cho là đứa trẻ ba tuổi sao?”

Dương Thảo cũng nói: “Các người không nhìn người, còn oán trách lên đầu người khác?”

“Các người biết cái gì, chuyện nhà Tạ gia chúng ta không cần các người xen mồm!” Lý thị bĩu môi.

“Được rồi, các người đừng âm ỉ nữa, trước tìm người xem sao.”

Tiêu Lê Hoa lười cùng các nàng âm ỉ, xin bọn người Trương Liên Hương giúp đỡ tìm người, trừ Ngọc Nương giúp trông đám hải tử, toàn bộ những người khác đều tản ra giúp đỡ đi tìm người

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Mai Hoa giúp đại ân

Tiêu Lê Hoa tìm kiếm Như Ý ở khắp nơi, kết quả tìm không thấy Như Ý, lại gặp được chị dâu Vương thị, vô cùng trùng hợp, nàng đang đi tìm Mai Hoa.

“Muội nói muội đang tìm Như Ý ở đây?” mắt Vương thị trừng lớn, kinh ngạc nói: “Đây cũng thật là đúng lúc, hai cô nương lại cùng nhau trốn người trong nhà, đây là chuyện gì xảy ra.”

Vương thị thực vội vàng, nàng nghe nói có người đặc biệt thừa dịp lúc náo nhiệt này lừa gạt cô nương xinh đẹp, đến lúc đó những cô nương kia đều không có kết quả tốt, cho dù có tìm được trở về thì danh tiếng cũng hư.

Tiêu Lê Hoa cũng gấp, nàng còn có thể nghĩ Như Ý đi tìm lang quân như ý vừa thấy đã yêu, còn Mai Hoa nàng sẽ không nghĩ như vậy, Mai Hoa chính là một cô nương tốt đây quy củ, nàng ấy lạc với người nhà nhất định không phải cố ý.

“Chúng ta cùng nhau tìm, nhất định có thể tìm được, Mai Hoa không có việc gì.”

Tiêu Lê Hoa khuyên Vương thị, trong lòng nàng nghĩ hôm nay nhiều người, nói không chừng thật chẳng qua là lạc nhau mà thôi, có lẽ trong nháy mắt người bên cạnh sẽ phát hiện được các nàng.

“Tẩu tử, tỷ tỷ!”

Tiêu Lê Hoa vừa nghĩ như vậy, đã nghe tiếng gọi của Mai Hoa, trong lòng nàng nghĩ may quá, mình vừa nghĩ sẽ tìm được người trở về, trên mặt nàng lộ ra mỉm cười quay đầu nhìn xem Mai Hoa, phát hiện bên cạnh Mai Hoa còn có một nam nhân cao lớn trắng trẻo, chính là Triệu Lâm Đình, nàng nghĩ làm sao hai người lại cùng đi một chỗ?

Vương thị kéo tay Mai Hoa trên dưới dò xét, sốt ruột nói: “Mai Hoa, muội không sao chứ? Mới vừa rồi tìm không được muội, làm tỷ lo lắng quá chừng! Nếu tỷ để lạc mất muội thì làm sao ăn nói với nương và ca ca của muội đây chứ! Lần sau muội đi ở phía trước tỷ, để tỷ lạc mất cũng không thể để muội lạc mất được, thật sự làm tỷ sợ muốn chết! Trái tim của tỷ cũng muốn nhảy ra ngoài đây.”

Vương thị thấy Mai Hoa không có gì không ổn, sắc mặt cũng rất bình thường, vỗ vỗ bộ ngực, nghĩ không có chuyện gì là tốt rồi, sau đó ánh mắt của nàng mới nhìn về phía Triệu Lâm Đình, nghĩ thầm đây là đích công tử nhà ai, lớn lên còn rất tốt, hơn nữa vừa nhìn cũng biết là người có tiền, không nói y phục là tơ lụa, trên đầu còn cài trâm Bạch Ngọc, chỉ nhìn túi thom thêu hoa giặt bên hông kia cùng với ngọc bội trắng nõn nà cũng nhìn ra được gia thế của người này rất tốt.

Triệu Lâm Đình cười cười với Vương thị, sau đó hỏi thăm Tiêu Lê Hoa nói: “Tạ nương tử, người cũng đến nơi này dâng hương thờ cúng? Thật có nhã hứng.”

Tiêu Lê Hoa cười nói: “Người nông dân chúng ta cũng muốn ngắm hoa đẹp mắt một chút, không có nhã hứng gì.”

Triệu Lâm Đình nói: “Thì ra là vị cô nương này là muội muội của Tạ nương tử, lần này nàng ấy giúp ta một đại ân, tỷ muội các người đều là người tốt, lần trước người đã giúp ta một lần, lần này lệnh muội lại giúp ta một lần, thật là có duyên.”

Triệu Lâm Đình liếc mắt nhìn Mai Hoa, nghĩ thầm khó trách nhìn nàng ấy có chút quen mắt, thì ra lớn lên rất giống với Tiêu Lê Hoa a, có điều khi so sánh với Tiêu Lê Hoa thì càng nhiều một phần ngưng đọng, Mai Hoa, người cũng như tên, thật sự băng thanh ngọc khiết, tâm địa rất tốt, lần này cũng may nhờ có nàng.

Mai Hoa thấy Triệu Lâm Đình nhìn mình, liền cúi thấp đầu, hướng phía sau tẩu tử né tránh.

Triệu Lâm Đình nhìn lại cười một tiếng.

Vương thị đứng bên cạnh liếc một cái, đem Mai Hoa chắn ở phía sau, hỏi: “Vị công tử này, làm sao Mai Hoa chúng ta giúp người? Người nói nhanh lên, cũng cho người làm tầu tử như cùng tỷ tỷ yên tâm.”

Tiêu Lê Hoa cũng hỏi Triệu Lâm Đình.

Triệu Lâm Đình nhẹ nhàng ho một tiếng, không muốn trả lời vấn đề này, hẳn càng không nói, Vương thị và Tiêu Lê Hoa càng muốn biết, dù sao chuyện này liên quan đến Mai Hoa. Triệu Lâm Đình là một đại nam nhân, nơi này lại có nhiều người như vậy, hẳn không để cho người khác giúp, lại để cho Mai Hoa giúp khiến cho các nàng không muốn suy nghĩ cũng không được.

Tiêu Lê Hoa đang suy nghĩ có nên tiếp tục hỏi hay không, chỉ thấy Dương Thảo vội vã chạy đến kéo tay Tiêu Lê Hoa, thấy bên cạnh nàng có người, sắc mặt cô quái ở bên tai nàng nói nhỏ mấy câu.

Tiêu Lê Hoa tròn tròn ánh mắt hỏi: “Thật sự?”

Dương Thảo gật đầu nói: “Chuyện như vậy có thể nói dối sao? Tỷ đi qua xem một chút đi.”

Tiêu Lê Hoa gật đầu, nói với Vương thị cùng Mai Hoa còn có Triệu Lâm Đình nói: “Ta có việc rồi đi trước, tầu tử, Mai Hoa, chờ lúc rảnh rồi ta đi thăm các người. Triệu công tử, có việc cáo từ trước.” Nói xong nàng cùng Dương Thảo vội vã mà đi thẳng.

Vương thị có chút bận tâm nói: “Cũng không biết chuyện gì xảy ra, Mai Hoa muội nói chúng ta có nên đi qua xem một chút hay không, nếu có chuyện chúng ta cũng có thể giúp một tay.”

Sắc mặt Mai Hoa cổ quái nhìn thoáng qua Triệu Lâm Đình, vừa lúc Triệu Lâm Đình cũng nhìn về phía nàng, đối với nàng khẽ cười, nàng lại cúi đầu xuống.

Vương thị thấy ánh mắt của hai người bọn họ cùng với vẻ mặt kỳ quái của hai người vừa rồi, nàng không đành, lập tức hỏi bọn họ có phải biết cái gì hay không. Thấy bọn họ không nói, vẻ mặt cứng ngắc, nàng thật lo lắng có chuyện gì đó, đây cũng là chuyện liên quan đến tỷ muội Lê Hoa và Mai Hoa, nếu các nàng có cái gì không tốt thì nhà mình cũng sẽ bị liên lụy.

Mai Hoa mím môi không nói lời nào, Triệu Lâm Đình thấy nàng như vậy, mặc dù không muốn nói nhưng vẫn đành nói thật với Vương thị.

Sau khi Vương thị nghe xong ánh mắt tròn to, tay bụng lấy miệng.

Như Ý bị tìm được rồi, còn là ở tình huống vô cùng mất hết thể diện, lúc đó nàng ta đang cùng một người đàn ông trong một căn phòng an tĩnh trong chùa, hai người quần áo xốc xếch, đang cả nước thân mật, người phát hiện bọn họ là một tiểu hòa thượng trong chùa.

Chuyện này không có âm ỉ đến nỗi ai ai cũng biết, nhưng người phải biết cũng biết hết rồi.

Tiêu Lê Hoa cùng Dương Thảo chạy đến sau nhìn thấy Như Ý, vừa thấy nàng ta lộ ra bộ dạng kinh hoàng sợ sệt trong lòng cũng tức giận, nghĩ thầm gan nàng ta thật lớn hơn cả sự tưởng tượng của nàng, nàng chỉ cho rằng Như Ý vì muốn có đoạn nhân duyên tốt, nàng ta sẽ tìm vị công tử mà nàng ta chọn trùng tạo ra cơ hội vô tình gặp nhau, sau đó sẽ có được một đoạn nhân duyên. Mặc dù nàng cũng lo lắng nàng ta sẽ dùng chút thủ đoạn bỉ ổi, sợ nàng ta làm mất mặt Tạ gia sau đó liên lụy nhà mình, nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ nàng ta lại lớn mật như vậy, ở nơi Phật Môn thanh tịnh lại làm được chuyện này, hơn nữa còn cùng Cao Chính Bình nam nhân có vợ kia!

Bỏ qua một bên Cao Chính Bình đã có gia thế, lúc trước chuyện cũ của Cao Chính Bình cùng Tiêu Lê Hoa, Như Ý còn cùng với hắn càn quấy ở chung một chỗ cũng đủ khiến Tiêu Lê Hoa chán ghét.

Nhìn bộ dạng điềm đạm đáng yêu của Như Ý, Tiêu Lê Hoa một chút đồng tình cũng không có, nàng nghĩ đây là chính nàng ta tự tìm.

Phương thị đang không ngừng an ủi Như Ý, trong miệng mắng Cao Chính Bình.

“Không ngờ hắn một bộ chánh nhân quân tử, lại làm ra chuyện như vậy, muội đã cùng hắn gao nấu thành com rồi thì hắn nhất định phải cưới muội! Như Ý muội đừng sợ, chị dâu nhất định làm chủ cho muội, chúng ta không tha cho Cao gia bọn họ, cửa Cao gia này muội nhất định vào rồi!”

“Đại tầu! Ta thật không có cách nào sống! Tầu phải làm chủ cho ta!”

Như Ý nhào đến trong ngực Phương thị thấp giọng khóc lóc.

Tạ Hữu Thuận nhìn Như Ý, sắc mặt âm trầm, nếu là Như Ý lúc trước thì hắn nhất định sẽ liệu tính sổ với Cao Chính Bình, cho kẻ bắt nạt muội muội một trận. Nhưng kể từ khi Như Ý chú ý Triệu Lâm Đình, vì muốn gả cho Triệu Lâm Đình để cho người trong nhà buộc hắn cùng vợ khiến hắn biết Như Ý bởi vì chuyện từ hôn đã thay đổi, biến thành một người không biết xấu hổ, biến thành người mà hắn không nhận ra. Cho nên Cao Chính Bình nói Như Ý câu dẫn hắn ta, mặc dù hắn không muốn tin tưởng, nhưng vẫn có chút tin.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 53: Chuyện đã định

Edit: Trang Nguyễn

Beta: Tiểu Tuyền

Như Ý khóc sụt sùi, để cho ca ca chị dâu làm chủ cho nàng ta, Phương thị vừa ôm Như Ý an ủi, nói nhất định sẽ làm chủ cho nàng ta, sau đó Phương thị xoay mặt nhìn Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa.

“Tứ đệ, Tứ đệ muội, hôm nay các người cũng ở nơi đây, hai người nói một câu xem. Như Ý bị người ta khi dễ, nếu chúng ta không đem cái mặt mũi này đòi về, không nói Như Ý không cách nào sống, Tạ gia chúng ta cũng không còn mặt mũi nào đi ra cửa!”

“Đại tẩu tính làm sao làm chủ cho Như Ý? Là đem Cao Chính Bình kia đánh chết, hay là bẩm báo quan phủ nói Cao Chính Bình khi nhục con gái nhà lành? Hoặc chính là muốn cho Như Ý cứ như vậy đâm lao phải theo lao, làm vợ lẽ cho Cao Chính Bình kia?” Tạ Hữu Thuận nghiêm mặt hỏi: “Đại tẩu há mồm ngậm miệng là không thể làm cho Tạ gia mất mặt, hai loại chuyện này chắc chắn không thể nào làm được. Nếu đem Như Ý đưa cho người kia làm vợ lẽ, lời như thế ta một đại nam nhân sao có thể nói ra miệng.”

Vốn Tạ Hữu Thuận bởi vì chuyện của Tiêu Lê Hoa mà không thích Cao Chính Bình, về sau lại từ Hoa Hằng biết chuyện năm đó của Tiêu Lê Hoa, Cao gia không thoát được quan hệ, cái loại không thích này lại biến thành phần hận, hẳn thấy Cao Chính Bình đều mơ tưởng muốn đánh cho một đấm, để Như ý làm vợ lẽ cho Cao Chính Bình, còn muốn hắn đi thương lượng, hẳn không mở miệng được. Nếu như không phải lo lắng bản thân đánh Cao Chính Bình một trận sẽ khiến Như Ý lâm vào tình huống bị động, hẳn đã sớm đánh chết Cao Chính Bình rồi.

Trên thực tế Tạ Hữu Thuận cũng đã đánh Cao Chính Bình vài quả đấm, bây giờ Cao Chính Bình đang ở bên trong một gian phòng khác đau đớn kêu to, mặt mũi đều bị đánh sưng lên.

Phương thị liếc nhìn Tiêu Lê Hoa nói: “Tứ đệ, có phải đệ muốn mặc kệ chuyện này hay không? Lại nói tiếp chuyện này, nguyên nhân tai họa cũng là từ trên người các người mới khiến cho...! Người nào không biết năm đó Tứ đệ muội ngây ngốc ở Cao gia, còn chọc giận Cao gia.”

Mặt Tiêu Lê Hoa trầm xuống nói: “Đại tẩu, đó là Cao gia oan uổng ta, sao có thể tính lên trên đầu của ta. Hơn nữa, năm đó Cao gia để cho ta rời đi, sự kiện kia cũng đã sáng tỏ, không có lý nào bây giờ lại vì chuyện của nhiều năm trước mà gây phiền toái đến Như Ý. Như Ý cũng không phải là quốc sắc thiên hương gì.”

Vốn Như ý đang nức nở mà khóc, nghe lời này của Tiêu Lê Hoa rõ ràng xem thường mình, tức thì tiếng khóc dừng lại, sau đó lại càng khóc dữ dội hơn nữa.

“Tứ ca! Huynh nghe Tứ tẩu nói cái gì vậy chứ, ta bị nàng hại thành như vậy, nàng một chút cũng không đau lòng còn chê cười ta! Tứ ca huynh phải làm chủ cho ta!”

“Ngươi không cần nói!”

Tạ Hữu Thuận cũng không cao hứng nói: “Cho dù người Cao gia có cừ oán cùng chúng ta thì cũng sẽ đến đối phó với chúng ta, nhiều năm như vậy chúng ta không có chuyện gì, hiện tại một mình Như Ý thất lạc rồi xảy ra chuyện, ngược lại còn trách lên đầu vợ ta, cái này gọi là đạo lý gì? Vậy sau này nếu đại ca đại tẩu có đắc tội với người nào, sau đó chúng ta cùng người ta có chút mâu thuẫn, có phải cũng nên tìm đại ca đại tẩu tính sổ hay không?”

Phương thị há miệng, á khẩu không trả lời được, nàng chỉ là thấy hai người Tạ Hữu Thuận, muốn bọn họ cũng giúp đỡ chút sức lực, nếu không giúp được thì để cho bọn họ ra chút ít tiền bạc, nàng biết hai người Tạ Hữu Thuận có bạc, bên thôn Thượng Cầu còn phải trả về ba trăm lượng đây! Lúc trước nàng đã có ý định lấy nó, kết quả lại không thành, nàng còn chưa từ bỏ ý định.

Tiêu Lê Hoa đi lên phía trước hai bước, nhỏ giọng nói: “Như Ý, là ngươi tự khiến bản thân rơi vào bước đường này? Chắc hẳn ngươi đã sớm nghĩ kỹ phải làm như thế nào, vậy chính ngươi hãy tự thu dọn cục diện rồi rấm rầy! Chẳng qua chúng ta chỉ là ca ca và chị dâu của ngươi, cũng không phải là cha mẹ ngươi, chuyện này còn phải để cha mẹ bọn họ làm chủ cho ngươi!”

Nhìn vào ánh mắt Như Ý, Tiêu Lê Hoa xác định mình không đoán sai, chuyện này chính là do Như Ý tạo thành, hơn nữa khiến cho nàng kinh ngạc chính là ánh mắt Phương thị, chẳng lẽ chuyện này Phương thị cũng biết nội tình?

Trong lòng Tiêu Lê Hoa vừa sợ hãi vừa thán phục, nàng đã sớm biết mặc dù ngoài mặt Phương thị luôn ra vẻ trưởng tẩu đoan chính công bằng, nhưng thật ra nàng ta là người không chịu thiệt thòi thích chiếm lợi của người khác, càng không nghĩ đến nàng ta lại có lá gan lớn như vậy, dám giúp đỡ Như Ý làm chuyện hoang đường này.

“Tứ tẩu, tẩu không thể oan uổng ta! Ta cũng không giống như tẩu! Ta trong sạch! Tẩu đi câu dẫn nam nhân, bị người ta đánh, cũng đừng nghĩ rằng người khác đều muốn làm những chuyện bỉ ổi kia!” Mặt Như Ý thoạt đỏ thoạt trắng, hung hăng nhìn chằm chằm Tiêu Lê Hoa, bị Tiêu Lê Hoa xem thấu lần này là nàng ta tự làm tự chịu, nàng ta thẹn quá hóa thành giận.

Phương thị tức giận nói: “Tứ đệ muội, Như Ý đã đủ đáng thương rồi! Ngươi còn đâm vào tim của nàng, lòng của ngươi thật là ác độc! Ngươi hoài nghi Như Ý là tự mình đi câu dẫn người khác, làm sao ngươi không suy nghĩ vì sao Như Ý phải đi tìm Cao Chính Bình kia! Cao Chính Bình kia cùng ngươi có thù oán, trong nhà sớm đã có thể thất, phu nhân Cao Chính Bình kia chính là Tô thị cũng là người từng bị ngươi đắc tội qua, Như Ý vội vàng qua đó để cho nàng ta chà đạp sao? Kẻ ngu mới có thể tìm hần!”

Như Ý tức thì kêu một tiếng đại tẩu, ánh mắt đều đỏ, bặm mặt khóc lên.

Trong lòng Tiêu Lê Hoa cũng có chút buồn bực, nghĩ đúng vậy a, vài ngày trước Như Ý còn nói coi trọng Triệu Lâm Đình, làm sao mới đảo mắt nàng ta lại cùng Cao Chính Bình có đầu đuôi? Hơn nữa Cao Chính Bình này đã có vợ, Như Ý cũng coi như là người tâm cao khí ngạo, sao nguyện ý đi làm tiểu thiếp cho người ta? Hơn nữa còn có Triệu Lâm Đình làm so sánh.

Triệu Lâm Đình? Triệu Lâm Đình cũng ở trong chùa này a.

Trong đầu Tiêu Lê Hoa linh quang chợt lóe, nghĩ đến một khả năng, chính là hôm nay sẽ không phải Như Ý muốn thiết kế Triệu Lâm Đình, kết quả thần xui quỷ khiến lại gặp phải Cao Chính Bình? Mà Triệu Lâm Đình tránh thoát một kiếp là bởi vì Mai Hoa giúp hần. Trước đó Triệu Lâm Đình có nói Mai Hoa giúp hần một đại ân, nhưng lại không chịu nói là chuyện gì, cũng chỉ có loại chuyện mất mặt này hần mới không nói.

Tiêu Lê Hoa đoán nếu thật là như vậy, Như Ý thật đúng là tự làm tự chịu a, ông trời vẫn mở mắt đấy.

“Cũng đúng, Như Ý chuyện đã phát triển như vậy, cho dù muốn gả cao cũng sẽ không nghĩ làm thiếp cho người khác, dù có muốn cũng nên là người như Triệu công tử vậy.” Tiêu Lê Hoa cố ý nói lời này, nhìn thân thể Như Ý cứng đờ, trong mắt Phương thị hiện lên một tia ảo não, trong lòng nàng nghĩ thật đúng là như vậy, đúng là đáng đời!

Phương thị tức giận nói: “Nếu các ngươi sớm giúp đỡ đem hôn sự nói với Triệu công tử, sao Như Ý lại xảy ra chuyện này chứ? Toàn bộ trách các ngươi, chuyện hôm nay các ngươi phải giúp Như Ý chu toàn!”

Tiêu Lê Hoa nói: “Chúng ta cũng không phải bà mối, hơn nữa hôm nay Như Ý lại không đi cùng chúng ta đến nơi này. Nói thật cũng may chúng ta không có giúp đỡ hôn sự kia, chứ nếu không hiện tại chúng ta thật đúng là có lỗi với Triệu công tử.”

Trong lòng Tiêu Lê Hoa cũng bắt đầu tức giận, nghĩ thầm hai nữ nhân này thật không biết xấu hổ, muốn tính toán Triệu Lâm Đình, bây giờ tự làm tự chịu lại còn oán trách nàng, thật là buồn cười, nàng cũng không phải quả hồng mềm. Nàng có thể tưởng tượng nếu hôm nay Như Ý thành công, Triệu Lâm Đình sẽ tức giận nhiều như thế nào, nói không chừng gặp mặt nhau cũng chỉ có thể đối xử lạnh nhạt.

“Nếu hai người các ngươi làm liên lụy đến chúng ta thì đừng trách ta đem chuyện xấu lúc trước các ngươi làm nói ra! Ngay cả Cao Chính Bình cũng đối với các ngươi hận thấu xương, đến lúc đó ngươi muốn làm tiểu thiếp cũng không làm được! Cho dù ta không hướng ra bên ngoài nói chuyện của ngươi, nhưng ta vẫn nói với cha mẹ bọn họ, hai người các ngươi hãy suy nghĩ cho thật kỹ!”

“Ngươi nói tầm bậy! Chúng ta không có làm chuyện xấu!” Mặt Phương thị liền biến sắc.

“Đúng đấy, cho dù tỷ không muốn giúp ta, cũng đừng nghĩ dùng lời lừa gạt nói dối gạt người!” Như Ý cũng bị hù không dám khóc.

“Ta nói cái gì trong lòng các ngươi tự hiểu rõ, muốn cắn chúng ta một ngụm, cũng đừng trách ta vung mạnh cây gậy hầu hạ! Các ngươi suy nghĩ thật kỹ, chuyện rách nát này tự mình giải quyết đi!”

Tiêu Lê Hoa hung hăng uy hiếp xong, sau đó xoay người trở lại bên cạnh Tạ Hữu Thuận, nàng không sợ đắc tội Như Ý, đem chuyện nói ra rõ ràng, sau này ứng phó tốt hơn.

Phương thị và Như Ý đều ỉu xiu rồi, các nàng không ngờ Tiêu Lê Hoa lại biết chuyện các nàng làm, đều cùng nghĩ chẳng lẽ nàng nhìn thấy Triệu Lâm Đình rồi? Triệu Lâm Đình đem chuyện này nói với nàng? Nghĩ đến chuyện xảy ra trước đó, nhất định là như vậy.

Tạ Hữu Thuận nghe Tiêu Lê Hoa nói chuyện này, hần tức giận hung hăng trừng mắt nhìn Phương thị và Như Ý, nói với Tiêu Lê Hoa chuyện này không đến lượt bọn họ quản, để cho cha mẹ bọn họ làm chủ.

Trong lòng trụ trì Đại Bi tự tức giận, nói lại chỗ này là hậu viện trong chùa, xem như trong đất nhà chùa, cho dù bởi vì... sự kiện ngắm hoa này thúc đẩy không ít các đôi giai ngẫu, nhưng cũng chưa từng có người nào dám ở địa phương này làm chuyện tăng tị với nhau như vậy. Vì danh tiếng trong chùa, ông nghiêm lệnh cấm người biết chuyện nhắc đến chuyện này ở trong chùa. Đối với Cao gia Tạ gia xử lý chuyện này như thế nào ông cũng rất coi trọng, ông yêu cầu bọn họ cho dù kết quả có thể nào cũng không được nhắc đến Đại Bi tự của bọn họ. Người hai nhà tất nhiên đều đồng ý, cuối cùng Cao Chính Bình còn quyên tặng năm trăm lượng bạc cho Đại Bi tự, coi như là bồi tội.

“Năm trăm lượng a, cho chúng ta thật tốt.”

Lý thị nhỏ giọng nói, biết Như Ý lại cùng Cao Chính Bình xảy ra chuyện thế này, nàng cùng Tạ Hữu Hòa một chút cũng không lo lắng, chẳng qua là vừa mừng vừa sợ, Cao gia chính là người có tiền, nếu Như Ý vào cửa thì sau này nhất định sẽ được ăn ngon uống sướng đeo vàng mang bạc, mà bọn họ đã thành thân gia của Cao gia, làm sao cũng có thể mở được chỗ tốt. Hiện tại Cao Chính Bình thối thác cho Đại Bi tự năm trăm lượng, ánh mắt Lý thị sáng bừng lên, nghĩ nhà kẻ có tiền chính là người nhà có tiền, sau này kẻ tay bọn hần rờ rĩ tí tạo vàng bạc cũng đủ cho bọn họ chi tiêu cả đời rồi.

Tạ Hữu Hòa cũng nghĩ như vậy, thương lượng cùng đại ca nhất định phải ra mặt thay Như Ý, cửa hôn sự này nhất định phải làm xong.

Chân mày Tạ Hữu Thái và Từ thị đều cau thật chặt, cùng Tạ Hữu Thuận đứng chung một chỗ, trong lòng hai người đều nghĩ nếu biết Như Ý sẽ làm ra chuyện mất mặt như vậy thì nên sớm chuyển ra khỏi nhà cũ.

Uông thị ôm Như Ý khóc lớn, gương mặt già nua của Tạ Sinh Tài tức đến đỏ bừng, muốn đi tìm Cao Chính Bình liều mạng thì bị cản lại.

Hiện tại Như Ý đã cùng Cao Chính Bình có da thịt chi hôn, nàng ta không còn đường quay về rồi, mặc dù bất mãn trong nhà Cao Chính Bình có thể thất, nhưng nàng ta cũng không nguyên ý lùi bước, bởi vì không lấy Cao Chính Bình làm chồng, kết quả của nàng ta chỉ có hai: một chính là xuất gia, hai chính là gả xa cho một nam nhân hết sức kém cỏi. Nàng ta cũng không nguyên ý như vậy, cho nên ý của nàng ta là tiến vào Cao gia.

Vì Cao Chính Bình không muốn đem chuyện náo loạn, cũng đồng ý, mặc dù Tạ Hữu Thuận đánh hấn một trận, mặc dù hấn và Như Ý đả động u mê lẫn lộn cùng một chỗ, có điều bản thân hấn đối với Như Ý cũng xem như thỏa mãn, nghĩ đến Như Ý kia có làn da bóng loáng cùng tiếng kêu êm tai kia, hấn vẫn còn không muốn cứ một lần như vậy rồi ném đi, nghĩ đến cho nàng ta về làm tiểu thiếp cũng không coi là cái gì.

Người hai nhà bước đầu đạt thành hiệp nghị, Cao Chính Bình đem khối ngọc bội mang trên người cho người Tạ gia, mà Như Ý đem hà bao của nàng ta cho Cao Chính Bình, xem như trao đổi tín vật, về phần chuyện sau đó về nhà rồi hãy nói.

Trong lúc này Tiêu Lê Hoa đã gặp Triệu Lâm Đình bọn họ, hướng bọn họ xác nhận suy đoán của nàng, Triệu Lâm Đình thừa nhận, hấn nói nếu không phải Mai Hoa giúp hấn, chính mình thật sự sẽ bị Như Ý tính toán, sau đó hấn nhất thời tức giận quá mức, mới đem Cao Chính Bình ném đến gian phòng kia của Như Ý.

Tiêu Lê Hoa nghĩ Như Ý đến Cao gia, cũng không biết là may mắn hay là bất hạnh, có điều chuyện đó không liên quan đến nàng, dù sao nàng đã cùng Như Ý vạch mặt, cho dù nàng ta có đến Cao gia, cũng đừng mong nàng sẽ vì nàng ta làm chuyện xấu gì.

Dương Thảo các nàng cũng biết chuyện này rồi, có điều miệng của các nàng rất kín, chẳng qua cùng Tiêu Lê Hoa cảm thán một phen cảnh ngộ của Như Ý, cũng có chút lo lắng thay Tiêu Lê Hoa bởi vì Như Ý vào Cao gia mà mất hứng, lại thấy nàng không có phản ứng gì, các nàng mới yên tâm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Tử Văn Tử Vô

Chuyện Như Ý muốn làm tiểu thiếp của Cao gia thiếu gia rất nhanh đã truyền khắp thôn Hạ Cầu, nói gì cũng đều có, có người cho là nàng ta làm thiếp cho người ta quá mất mặt, có người cho là chỉ cần ăn sung mặc sướng thì làm thiếp cho người ta cũng rất tốt, còn có người cho rằng Như Ý bị từ hôn còn muốn tìm một nhà khá giả cũng không phải chuyện dễ dàng, chẳng bằng làm thiếp cho người ta.

Tóm lại chuyện này có người nói tốt, cũng có người nói không tốt, mọi người bàn tán không dứt, đem chuyện này nói hết lần này đến lần khác, cuối cùng nói đến trên đầu Tiêu Lê Hoa.

“Tiêu thị, Như Ý được vào cửa Cao gia, tâm tình bây giờ trong lòng người như thế nào?” Chu đại tẩu ngăn Tiêu Lê Hoa ở trên đường, cười ha ha hỏi nàng: “Nhắc đến Như Ý thật là có tiền đồ, lớn lên đẹp mắt, lại khéo tay, tính tình hoàn hảo, khó trách người ta được Cao thiếu gia coi trọng, không giống một ít người a, đưa lên đến cửa cũng không có người muốn. Tiêu thị, người nói có đúng hay không?”

Trương Thủy Đào ở một bên cười nói: “Được rồi, người hỏi như thế nàng trả lời thế nào a? Nói mất hứng, Như Ý không tha cho nàng, nói cao hứng, ai mà tin a.”

Những người bên cạnh nghe cười cũng không được mà không cười cũng không được, đều lúng túng đứng đó, chỉ hận vừa rồi không rời khỏi đây sớm.

Trương Liên Hương ở một bên nói: “Các người quản Lê Hoa có cao hứng hay không? Nàng có cao hứng hay không liên quan gì đến các người? Có quan tâm thì quan tâm ăn củ cải mặn hay nhạt, còn có thời gian rảnh rồi nữa thì hãy trở về dạy dỗ con cái cho tốt một chút, để tránh sau này trở thành kẻ vô lại làm hại quê nhà, đến lúc đó xem các người còn cao hứng nổi hay không.”

Trương Thủy Đào cùng Chu đại tẩu vừa nghe nói đến con của các nàng, lập tức sa sầm mặt xuống.

“Con trai nhà ta rất tốt, sau này sao có thể trở thành kẻ vô lại được chứ? Người nói vậy!”

“Đúng đấy, con trai nhà ta cũng không cần chỉ bảo, người không có việc gì thì đi quản con trai của người đi!”

Trương Liên Hương tròn mắt nói: “Ngày ngày các người đều đem toàn bộ tâm tư đặt trên người người khác, ta nghĩ đến Liên gia nhà các người đều không được rồi, vẫn nên sớm trở về xem nhi tử của các người một chút đi, suốt ngày chỉ biết chơi đùa, sớm muộn gì cũng thành tai họa. Lê Hoa, chúng ta đi, không cần để ý đến hai kẻ không biết tốt xấu này, không công đi xây cầu để bọn họ đi, nên cho bọn họ biết con sói kia lợi hại thế nào.”

Người ở bên cạnh nghe thấy mà không nói lời nào, giờ vừa nghe Trương Liên Hương nhắc đến chuyện xây cầu, cho dù có chút ít kiêng kỵ Trương Thủy

Đào cùng Chu đại tẩu, lúc này cũng mở miệng nói chuyện giúp Tiêu Lê Hoa.

Hai người Trương Thủy Đào và Chu đại tẩu tức đến nỗi không biết nói thế nào cho phải, hiện tại thanh danh của Tiêu Lê Hoa tốt hơn trước rất nhiều, cho dù các nàng chê cười nàng thì cũng không còn giống như trước đây, có thể khiến cho nhiều người tức giận, có đôi khi còn có thể nghe người khác phản bác các nàng, thật khiến cho người buồn bực.

Chờ đi xa, Trương Liên Hương nói: “Chuyện lần này của Như Ý thật đúng làm liên lụy đến các người, xem nàng ta cũng không phải cô nương ngu ngốc, làm sao lại làm ra chuyện như vậy? Cho dù muốn tìm cũng không nên tìm nam nhân đã có thể thất chứ, lần này làm tiểu thiếp cho người ta, còn tìm Cao thiếu gia, cũng không biết có phải nàng ta cố ý muốn gây sự với người không nữa.”

Trương Liên Hương không biết chuyện Triệu Lâm Đình, cho nên mới cảm thấy chuyện Như Ý làm vừa ngu xuẩn vừa không có đạo lý.

Tiêu Lê Hoa nhàn nhạt nói: “Đó là nàng ta tự tìm khổ, ta đã nói rõ với nàng ta, sau này không mong mọi người ta sẽ làm bất cứ chuyện gì cho nàng. Năm đó Cao gia oan uổng ta, ta cùng bọn họ không cùng chung tiếng nói.”

Bây giờ Tiêu Lê Hoa đối với chuyện bị đuổi ra khỏi Cao gia luôn cần chết là Cao gia oan uổng nàng, có đôi khi chuyện như vậy nói nhiều sẽ trở thành sự thật.

Trương Liên Hương cũng không muốn nói đến chuyện này làm cho Tiêu Lê Hoa không vui, lại bắt đầu nói sang chuyện khác.

Tiêu Lê Hoa phải đi nhà Trương Liên Hương lấy đồ, mới từ nhà bọn họ đi ra ngoài, sau đó gặp được Xuyên Từ và Tòà Từ, nói là bà nội gọi nàng qua đó.

Tiêu Lê Hoa nghĩ thầm không biết Uông thị lại muốn làm cái gì, có điều nàng vẫn đi qua đó, đến lúc đó dù Uông thị có nhắc lại yêu cầu cực phẩm gì thì cứ cự tuyệt là xong.

Chờ đến nhà cũ, nhìn thấy bầu không khí bên trong nhà chính, Tiêu Lê Hoa cũng biết chuyện gì đã xảy ra, hơn nữa còn liên quan đến chi thứ hai, bởi vì sắc mặt Tạ Hữu Thái cùng Từ thị đều khó coi, đứng bên cạnh Từ thị còn một thiếu niên nhỏ, đó là con trai chi thứ hai Từ Vô, tên cũng như người, nhưng là một hài tử có đầu óc thông minh, bình thường không ở trong nhà thì cũng ở trong nhà mẹ đẻ của Từ thị, bởi vì cha của Từ thị biết chữ, có thể dạy hài tử.

Từ Vô thấy Tiêu Lê Hoa đi vào liền kêu một tiếng tứ thẩm, rất lễ phép, Tiêu Lê Hoa rất thích cháu trai nhỏ này, nghĩ đến cha mẹ như thế nào thì sẽ dạy dỗ trẻ con giống như thế đấy. Phòng lớn Từ Văn còn nhỏ tuổi mà đã có một bụng chủ kiến, không nói lời nào cũng lộ vẻ khôn khéo, rất giống cha mẹ hắn, mà Xuyên Từ và Tòà Từ đều vô cùng giống cha mẹ của bọn nó, tất cả đều vừa tham vừa lười.

“Tứ đệ muội, muội đã đến rồi à, muội nói một chút, có phải muội xúi giục nhị ca nhị tẩu chuyển ra ngoài hay không? Bọn họ quyết tâm muốn chuyển ra ngoài, lúc trước không phải rất tốt sao?”

Lý thị nói với Tiêu Lê Hoa, nàng ta ghen tị với cuộc sống của Tiêu Lê Hoa bọn họ trôi qua tốt, muốn chiếm lợi nhưng lại chiếm không tới, Tiêu Lê Hoa bọn họ đã đoạn tuyệt lui tới với nàng ta, nàng ta không chiếm được chỗ tốt, vừa nhìn thấy Tiêu Lê Hoa đã muốn đâm thọc hai câu.

Tiêu Lê Hoa còn chưa nói gì, Từ thị đã mở miệng nói: “Chuyện này không liên quan đến Tứ đệ muội, là tự chúng ta muốn chuyển, cái nhà này không dung được chúng ta, chúng ta đi còn không được sao?”

Tiêu Lê Hoa hỏi Từ thị đây là tại sao, nghĩ đến Từ thị là một người có khả năng nhẫn nhịn, bây giờ nàng ấy không muốn nhẫn, nhất định là đã phát sinh chuyện gì khiến nàng ấy vô cùng tức giận hoặc là chuyện thương tâm.

Từ Vô ở một bên nói: “Tứ thẩm, bà nội muốn để cho Từ Văn ca cùng đi học với cháu ở chỗ ông ngoại cháu. Ông ngoại cháu không muốn, bà nội nói sẽ bắt cháu trở về, nói là Từ Văn ca học không được thì cháu cũng đừng mong học được.”

Tiêu Lê Hoa hết chỗ nói rồi, đây là chuyện gì a, Từ Vô đi qua chỗ Từ lão gia học, đó là vì hắn là cháu ngoại của ông ấy, còn Từ Văn là gì chứ? Lão gia tử đáp ứng đó là nhân tình, không đáp ứng cũng không có gì sai, tại sao nhất định phải là Từ Văn không thể đi thì Từ Vô cũng không thể đi? Đây không phải là muốn làm chậm trễ Từ Vô sao? Nàng nghĩ khó trách Tạ Hữu Thái và Từ thị đều tức giận, đầu óc Từ Vô thông minh, Từ thị nói Từ Vô lại tiếp tục học cùng cha nàng một năm là có thể đi học đường trong huyện thành học, tương lai nói không chừng có thể thi khoa cử làm quan. Đó là niềm kiêu ngạo của Từ thị.

Hiện tại Uông thị vì Đại Tôn Từ lại không để ý đến việc học của Nhị Tôn Từ, khó trách chi thứ hai ồn ào muốn phân ra.

“Đại ca, đại tẩu, các người nghĩ như thế nào? Từ Văn, cháu muốn để cho Từ Vô vì cháu mà không được sách sao?” Tiêu Lê Hoa hỏi đại ca đại tẩu.

Tạ Hữu Khang nói: “Đây là chủ ý của mẹ, nói đầu óc Từ Văn thông minh, nhất định có thể học thật tốt, Từ lão gia tử chỉ cần dạy một lần thì nó biết.”

Phương thị cũng nói: “Một cũng là dạy, hai cũng là dạy, bọn họ cũng là huynh đệ, cùng nhau học tập còn có thể giúp nhau học tốt hơn.”

Từ Văn đứng ở phía sau cha mẹ nói: “Con nghe ông nội bà nội.”

Tiêu Lê Hoa nghĩ thầm này cả nhà cũng thật đồng tâm

Uông thị nói: “Chuyện này cũng đáng lo đây, một hài tử tốt như Tử Văn lại không nhận, chính là đánh vào mặt ta...! Nếu đã như vậy thì đều không học.”

Tạ Sinh Tài ở một bên nói: “Con dâu Hữu Thái à, chúng ta sẽ cho hài tử mang theo lương thực, cũng sẽ cho đưa lễ ngày tết, con hãy khuyên cha con.”

Tử thị lắc đầu, nàng sống chết gì cũng sẽ không đem phiền phức đến cho cha nàng, tính tình Tử Văn như thế nào nàng rõ ràng nhất, nàng không muốn hấn và con trai mình học cùng nhau.

“Cha, chúng ta nhất định phải chuyển ra.”

Tử thị nói như đinh chém sắt, thật ra nàng đã sớm nghĩ đến rồi, có điều lão nhị nói chờ Như Ý gả đi thì chuyển, kết quả Như Ý lại làm thiếp cho người ta, bên trên còn gấp gấp chuẩn bị chuyện này, khiến bọn họ cảm thấy mất mặt. Hiện tại lại phát sinh chuyện như vậy, muốn đem bọn họ chọc giận chết.

Tạ Hữu Thái cũng ủng hộ chuyển nhà.

Tạ Sinh Tài bất đắc dĩ khuyên, Uông thị cũng tức mắng thẳng bọn hấn là đám vô ơn, người phòng lớn bởi vì tức giận nên không nói lời nào, Tạ Hữu Hòa cũng khuyên bọn họ hai câu, nói cho cùng bọn họ cảm thấy nếu cả nhà Tạ Hữu Thái chuyển ra thì chỉ còn lại nhà bọn họ, đến lúc đó nấu cơm quá mệt mỏi rồi.

Đang âm ỉ, Như Ý đi ra, nói một câu, tắt cả mọi người đều an tĩnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Giúp chi thứ hai kiếm một khoản tiền

Edit: Trang Nguyễn

Beta: Tiểu Tuyền

Như Ý nhìn một vòng mọi người đứng trong nhà chính, hơn nữa nhìn thoáng qua Tiêu Lê Hoa, bây giờ trong lòng nàng ta còn oán hận Tiêu Lê Hoa hơn trước, nàng ta nghĩ nếu Tiêu Lê Hoa chịu giúp tác hợp nàng ta cùng Triệu Lâm Đình, nàng ta cũng sẽ không mạo hiểm tính kế Triệu Lâm Đình, như thế nào lại tiện nghi cho Cao Chính Bình, nàng ta chỉ muốn gả cho người có gia cảnh tốt, nhưng cũng không muốn làm thiếp cho người ta. Ở trong mắt nàng ta căn bản việc làm thiếp cho người không phải là chuyện hãnh diện, mà là mất mặt xấu hổ, hiện tại nàng ta rơi vào một bước đường này, nàng ta cho rằng tất cả đều do Tiêu Lê Hoa làm hại.

Tiêu Lê Hoa cảm giác được sự oán hận của Như Ý đối với mình, nghĩ thầm bản tính người này thật đúng là không đổi.

“Nhị ca, Nhị tẩu, hai người cũng đừng vội chuyển đi, chuyện Tử Văn đến học đường cũng không phiền các người hao tâm tổn trí, không phải học đường lên giá bạc sao? Số tiền này ta ra.”

“Như Ý, muội nói thật? Học phí cháu trai lớn muội đến trường, muội bỏ ra?” Phương thị vừa nghe vừa mừng vừa sợ, liên tục nói cảm ơn, nói: “Như Ý thật là hào phóng, thật đúng là người nhà họ Cố, Tử Văn, còn không mau cảm ơn cô cô của con, chờ sau này nếu con có tiền đồ nhớ phải báo đáp cô cô của con.”

Trên mặt Tạ Hữu Khang cũng lộ ra nụ cười, nhi tử được đến học đường là chuyện tốt, có điều là do học phí tăng lên không ít bạc, hiện tại Như Ý có thể chủ động bỏ ra khoản bạc này, giúp bọn họ vừa giảm bớt khoản bạc lại vừa có mặt mũi, hấn nghĩ đến cho dù muội muội đi làm thiếp cho người ta cũng không có gì, ít nhất nàng ta cũng chịu chiếu cố trong nhà, sau này cũng có rất nhiều tiền chiếu cố trong nhà. Khác hẳn Cát Tường kia chỉ biết về nhà mẹ đẻ tống tiền.

Uông thị kéo tay Như Ý lại bắt đầu đau lòng nói nàng ta, vừa vì Như Ý chiếu cố người nhà mà cao hứng, vừa dạy dỗ người khác khiến cho Như Ý áy náy, nữ nhi gả làm thiếp cho người ta, trong lòng bà ta cũng lo lắng, cũng hi vọng đến lúc đó mấy đứa con trai có thể giúp đỡ thêm một tay, lúc này vừa đúng lúc gở bọn hấn.

Lý thị đến gần cười nói: “Như Ý à, ngay cả chuyện học phí của Tử Văn muội cũng quan tâm, vậy Xuyên Tử và Tỏa Tử của chúng ta muội có thể quản không? Hai đứa chúng nó cũng thông minh mà...! Nếu cùng nhau đến học đường, đến lúc đó nói không chừng có thể cùng nhau thi đậu tú tài trở về, lúc đó sẽ trở thành một đoạn giai thoại mới. Đến lúc đó trên gương mặt người làm cô cô như muội cũng rạng ngời.”

Như Ý nói: “Vậy để cho bọn chúng cùng nhau đi đi.”

“Ồi chào! Xuyên Tử, Tỏa Tử mau đến đây cảm ơn cô cô của các con, nàng ra bạc cho các con đi học đấy, sau này các con có thể bị đi học biết chữ, đến lúc đó thi tú tài đậu Cử nhân lên làm đại quan, Tạ gia chúng ta có thể quang tông diệu tổ rồi! Mau đến cảm ơn cô cô của các con.” Lý thị vội vàng kéo hai huynh đệ đang đứng ở ngưỡng cửa chơi đùa vui vẻ đến đây.

Xuyên Từ quệt nước mũi, lớn tiếng nói: “Con không muốn đi học đường, nghe nói đi học sẽ bị ăn cây! Ngày ngày còn phải ngồi ở trước một cái bàn, một chút cũng không được chơi đùa!”

Tòa Từ cắn đầu ngón tay hỏi: “Làm đại quan ngày ngày có thể ăn thịt không? Nếu như ngày ngày có thể ăn thịt, con liền lên học đường làm đại quan, nếu như không thể con liền đi theo Chu đại bá học giết heo, như vậy ngày nào cũng được ăn thịt heo rồi.”

Người trong nhà nghe hai đứa trẻ nói, có người nín cười có người cau mày, Lý thị tức đến nỗi muốn đánh chết hai đứa con trai khiến nàng ta bị mất mặt này, nàng ta nói với Như Ý: “Như Ý, muội nhìn hai đứa cháu muội phá phách như vậy, người ta đều nói hài tử phá phách mới thông minh nhất, so với người khác tiếp thu nhanh hơn. Muội yên tâm, hai đứa nó nhất định sẽ học thật tốt.”

Như Ý gật đầu, nói: “Dù cho không thích học cũng không có vấn đề gì, chỉ cần có thể biết viết chữ cũng coi như tốt rồi, không có ý định thi khoa cử, đến lúc đó cho chúng nó đi làm chương quỹ cũng được, Tạ gia chúng ta sau này chỉ có thể trông cậy vào bọn chúng.”

Ánh mắt Tạ Hữu Thái sáng lên, nghĩ Như Ý nói như vậy có phải tính toán sau này cho bọn hắn tiền để bọn hắn mở cửa hàng hay không? Hoặc là cho bọn hắn đến cửa hàng Cao gia làm chương quỹ trong đó? Bất kể là loại chuyện nào, đây là chuyện tốt muốn cầu cũng không được. Hắn nghĩ Như Ý có lòng là được, vốn hắn định nhờ nàng chuyện này, nàng tự nói vẫn tốt hơn hắn mở miệng trước.

Không chỉ có Tạ Hữu Thái, trong lòng Lý thị Phương thị cùng Tạ Hữu Khang đều vô cùng mừng rỡ.

Uông thị lại càng khen ngợi Như Ý suy nghĩ chu đáo, mặc dù Tạ Sinh Tài cái gì cũng không nói, có điều nhìn sắc mặt cũng tốt hơn một chút, trong lòng của ông chỉ mong một nhà hòa khí vui vẻ, tất cả người nhà đều trôi qua tốt đẹp, sau đó giúp đỡ lẫn nhau. Hiện tại Như Ý đi làm thiếp cho người ta, trong lòng ông cũng không dễ chịu, có điều nhìn nàng ta biết giúp đỡ ca ca và chị dâu, nghĩ đến sau này nhóm con trai con dâu cũng phải giúp nàng ta, nàng ta cũng có nhà mẹ đẻ dựa vào, lòng của ông cũng nhẹ xuống hơn phần nửa.

Thật ra Như Ý làm như vậy cũng chính là muốn lôi kéo tốt người nhà mẹ đẻ, để cho bọn họ biết cho dù nàng ta đến Cao gia chỉ là một thiếp thất, cũng có thể giúp bọn họ trôi qua những ngày thật tốt. Nếu như bọn họ muốn có những ngày tốt đẹp này thì nhất định phải giúp nàng ta ổn định ở Cao gia. Nàng cũng không muốn cả đời làm thiếp, nàng muốn làm chính thất, như vậy đến lúc đó nàng nhất định phải dùng một chút thủ đoạn, nói không chừng sẽ phải cần đến trợ thủ, người có thể tin chỉ có thể là người nhà mẹ đẻ.

“Như Ý chính là có lòng tốt như vậy, trong tay có tiền cũng biết giúp đỡ người trong nhà, hào phóng như vậy, không giống một ít người, trong nhà trôi qua ngày càng tốt, thu nhập được mấy trăm lượng vào, kết quả đối với người nhà mình thì keo kiệt vô cùng, tình nguyện cho người ngoài cũng không cho người trong nhà. Thật đúng là ăn cây táo, rào cây sung.” Lý thị liếc mắt nhìn Tiêu Lê Hoa.

Tiêu Lê Hoa không lên tiếng, nàng căn bản lười tranh luận cùng người như thế, cho dù có tranh luận với nàng ta lần này cũng không biết lần sau nàng ta lại nói cái gì, dù sao thanh giả tự thanh.

Lý thị thấy Tiêu Lê Hoa không sửa bậy, cảm thấy không có ý nghĩa, cũng không lên tiếng nữa.

Uông thị cũng nói với Tiêu Lê Hoa: “Vợ Lão Tứ, vợ lão Tam nói cũng có đạo lý, để cho ta tức giận nhất không phải việc người đem bạc cho người ngoài, mà cơ bản người không muốn giúp cho người trong nhà. Ban đầu người phía thôn Thượng Cầu đến thỉnh cầu chúng ta, người có thù nghĩ cho Như Ý không? Nên nhân cơ hội xả giận thay Như Ý chứ. Người đó không có nghĩ tới Như Ý, trong ba trăm lượng kia để cho Như Ý một nửa người còn không cho, người nên suy nghĩ cho thật kỹ có phải người quá keo kiệt rồi hay không, người vẫn nên học hỏi Như Ý một chút.”

Lý thị lại lên tinh thần lần nữa, vì lấy lòng Như Ý, nàng ta lập tức nói: “Như Ý lập tức sẽ gả đến Cao gia, Cao gia kia lại là nhà giàu có, bên trong nô bộc thành đoàn, cái gì lại không cần chuẩn bị chứ, càng nhiều bạc vẫn càng tốt hơn. Từ đệ muội lúc ở sự kiện thôn Thượng Cầu bên kia không nghĩ giúp Như Ý, lại không chịu đem ba trăm lượng kia chia một nửa cho Như Ý, các người yên tâm sao?”

Phương thị cũng không rơi ở phía sau, nhàn nhạt nói: “Lại nói đến Cao gia và Từ đệ muội còn có chút ít chuyện dính líu, không nói đến sự kiện trước kia, ban đầu Tô thị kia đúng lúc ở Tú trang gặp chuyện không may Từ đệ muội không thoát khỏi liên quan, nghe nói cuối cùng Tô thị kia bị sảy thai rồi, đây chính là đại thù a, cũng không biết Như Ý gả vào có thể trở thành nơi trú ẩn thay hay không. Vì chuyện này Từ đệ muội cũng nên chuẩn bị cho Như Ý một chút bạc.”

Tiêu Lê Hoa nghĩ tại sao lại kéo đến đến ba trăm lượng bạc kia rồi, lần trước đã cự tuyệt một lần, bọn họ còn muốn lần thứ hai, da mặt thật dày.

“Như Ý, người muốn ta thêm trang cho người sao?”

Tiêu Lê Hoa cười nhìn Như Ý, tìm Như Ý đầy hoảng hốt, nhớ đến trước đó Tiêu Lê Hoa uy hiếp, lập tức lắc đầu, rằng nghiêng chặt muốn cắn nát môi. Chờ nàng ta trở thành phu nhân chính thất của Cao gia, địa vị ổn định rồi, nhìn nàng ta làm sao thu thập Tiêu Lê Hoa, nàng nhất định phải làm cho nàng ta đền bù cho mình ba ngàn lượng bạc, đền bù không được bắt nàng ta đến đập đầu với nàng ba ngón cái!

Lập tức Tiêu Lê Hoa cảm thấy tinh thần sáng khoái, thầm nghĩ thì ra trong tay có nhược điểm của người khác lại thư thái như vậy, sau này xem ai không vừa mắt thì phải bắt được cái đuôi nhỏ của đối phương, chỉ cần tìm đến gây phiền toái cho nàng thì tóm chặt hung hăng ném xuống, như vậy thiên hạ thái bình rồi.

Người của Tạ gia rất thất vọng vì Như Ý lùi bước, Uông thị trừng mắt liếc nhìn Tiêu Lê Hoa, sau đó lại khen Như Ý hiểu chuyện không so đo, đem Như Ý khen đến độ nở thành một đóa hoa. Phương thị Lý thị cũng hòa theo khen ngợi, các nàng đều cảm thấy Như Ý được chỗ tốt ở nơi này so với bọn Tạ Hữu Thuận còn dễ dàng hơn.

Tạ Sinh Tài gật đầu hài lòng, hẳn không biết Như Ý do sợ Tiêu Lê Hoa nên mới lắc đầu, còn tưởng rằng Như Ý thật hiểu chuyện, hẳn rất thích con gái hiểu chuyện như vậy.

“Hữu Thái, vợ Hữu Thái, các con xem chuyện này đã giải quyết xong, Như Ý vì không để các con tức giận nên đã ra mặt, các con cũng đừng dọn nhà. Xem như nể mặt Như Ý, chờ con bé xuất giá rồi lần nữa chuyển ra, có được không a?!”

Từ thị nhìn Tạ Hữu Thái, lúc này nàng còn kiên trì nói tiếp thì thật giống như cố ý gây sự.

Tạ Hữu Thái suy nghĩ một chút rồi gật đầu nói không chuyển nữa, hiện tại thời tiết đang lạnh, nhà cửa còn chưa xây dựng, phải mượn nhà của người khác, nhà của người khác làm sao tốt bằng nhà mình, hơn nữa đó cũng là một khoản chi tiêu, nếu không phải bị ép buộc, hẳn cũng không muốn chuyển đi trong lúc này.

Từ thị không tiếng động thở dài, nàng cũng biết lúc này dọn nhà không tốt, nhưng vẫn rất muốn chuyển đi, nàng chỉ mong sao sớm qua năm mới một chút, mùa xuân nhanh đến một chút, đó là thời điểm tốt để bọn họ xây dựng nhà ở.

Chuyện này coi như giải quyết xong, Tiêu Lê Hoa theo Từ thị đi vào phòng của bọn họ, Tiêu Lê Hoa nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Từ Võ, rất là yêu thích, nàng nói với Từ Võ nàng đang làm cho hẳn một chiếc túi sách, chỉ còn vài đường khâu thêu nữa là xong, chờ hai ngày nữa sẽ đem đến đây cho hẳn.

Từ Võ vội vàng nói cảm ơn, trong lòng nghĩ túi sách là cái gì nhỉ, nghe hình như là hòm đựng sách thì phải, đối với Từ thăm hiện tại hẳn cũng cảm thấy rất mới lạ, Từ thăm so với trước kia đột nhiên biến đổi lớn, còn có thể làm đủ thứ vật tốt, hơn nữa còn giúp đỡ người trong thôn sửa cầu, hẳn thích từ thăm như vậy.

“Nhị ca, Nhị tẩu, các người đã tính toán tiền xây nhà sang năm như thế nào? Chỗ này của muội có một biện pháp phát tài giúp cho các người, không biết các người có muốn hay không?”

Tiêu Lê Hoa cảm thấy này hai người này có nhân phẩm tốt, lúc trước vẫn giúp đỡ nhà bọn họ, hiện tại nàng muốn đền đáp cho bọn họ một chút, trước lúc giúp người trong thôn, nàng cũng muốn để bọn họ phát tài một khoản.

Ánh mắt Từ thị sáng lên, lập tức hỏi: “Biện pháp gì? Không dối gạt Từ đệ muội, trong tay chúng ta còn chút ít tiền bạc, nhưng cũng không nhiều lắm, mặc dù ta có thể hỏi mượn nhà mẹ đẻ, nhưng chính mình có không phải tốt hơn sao? Chúng ta cũng muốn xây dựng nhà lớn hơn một chút, như vậy chờ đến lúc Từ Võ thành hôn thì không cần phải xây thêm phòng nữa. Từ đệ muội, đầu óc muội linh hoạt, có nhiều cách kiếm tiền, chúng ta đều thấy được. Nếu muội có biện pháp, nguyện ý giúp chúng ta một tay, dĩ nhiên chúng ta cao hứng.”

Tạ Hữu Thái vốn ngồi ở một bên, lúc này cũng nhìn Tiêu Lê Hoa, hẳn nhìn cuộc sống nhà Từ đệ trôi qua ngày càng náo nhiệt, trong lòng cũng rất hâm mộ.

Tiêu Lê Hoa sẽ đem việc mình chuẩn bị bán công thức làm thịt khô nói cho bọn họ, nói: “Đến lúc đó muội sẽ để Hoa công tử thu thịt heo ở thôn của chúng ta trước, hơn nữa giá tiền khẳng định không thấp, các người đi đến những thôn khác mua heo, đến lúc đó có thể từ đó kiếm được một khoản lợi nhuận.”

Tạ Hữu Thái cùng Từ thị vừa nghe đều vừa mừng vừa sợ, kinh hãi là Tiêu Lê Hoa còn có phương pháp, vui chính là bọn họ cũng cảm thấy quả thật có thể kiếm được một khoản tiền từ đây.

“Hiện tại trong tay của muội có chút bạc, đến lúc đó nhị ca cầm đi thu mua heo.” Tiêu Lê Hoa lại đem tiền vốn ra cho bọn họ mượn.

Lập tức Tạ Hữu Thái cùng Từ thị cảm kích nhìn Tiêu Lê Hoa, bọn họ cần thu một lượng heo lớn như vậy, đến lúc đó nhất định cần không ít bạc. Tuy nhà mẹ đẻ Từ thị trôi qua khá tốt, nhưng cũng không phải nhà giàu, nàng có thể mượn ở nhà hai ba mươi lượng đã không tệ rồi, nhiều hơn nữa sẽ rất khó khăn. Bọn họ muốn kiếm được nhiều tiền thì chắc chắn phải bỏ ra rất nhiều tiền vốn. Trong tay Tiêu Lê Hoa có thể có hơn trăm lượng bạc, đến lúc đó có thể tưởng tượng được bọn họ kiếm không ít tiền.

Từ Võ cũng nghe hiểu, nói với Tiêu Lê Hoa: “Từ thăm, bọn hắn đối tốt với cô cô, sau này con sẽ đối xử tốt với thăm.”

Tiêu Lê Hoa vừa nghe liền vui vẻ, nghĩ thăm tên tiểu tử này còn nhớ đến chuyện vừa rồi, có điều hẳn có thể biết có ân phải báo, nàng cũng rất cao hứng, sờ sờ đầu của hẳn nói chờ hẳn lên làm đại quan, đến lúc đó sẽ được hưởng danh tiếng của hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Đánh nhau

Tạ Hữu Thuận nghe được Tiêu Lê Hoa kể chuyện xảy ra trong nhà, cảm thấy Tiêu Lê Hoa xử lý rất tốt, nghe được nàng nghĩ kể cho nhị ca nhị tẩu để

cho bọn họ phát tài, nắm bàn tay nàng thầm cảm ơn. Ở nhà, quan hệ giữa hần và nhị ca nhị tẩu là tốt nhất, bọn họ giúp hần không ít. Hiện tại có năng lực rồi, tất nhiên cũng muốn giúp lại bọn họ, Tiêu Lê Hoa có thể sớm nghĩ đến trước hần một bước, trong lòng hần cảm thấy vô cùng ấm áp.

Tiêu Lê Hoa nói: “Hôm nay ta nhìn thấy ánh mắt Như Ý có cái gì đó không đúng, sợ rằng nàng hận ta, sau này nếu nàng dám làm gì đối với ta, chàng cũng đừng có trách ta không nhớ đến thân tình.”

Tạ Hữu Thuận thở dài, nói: “Như Ý là hài tử nhỏ nhất trong nhà, bộ dáng đẹp, miệng cũng ngọt, cha mẹ đều yêu thương nó, dưỡng nó thành tính tình tâm cao khí ngạo, vốn cũng không cảm thấy gì, có cô nương xinh đẹp nào mà không có chút tâm tư. Chẳng qua Như Ý từ khi bị từ hôn tính tình thay đổi hoàn toàn. Ta làm ca ca cũng yêu thương nàng, có điều nó sinh ra oán giận với chúng ta, cũng không có gây ra chuyện gì. Nếu nó thật sự gây phiền phức cho nhà chúng ta, không cần nàng ra tay, ta sẽ đi quở trách nó.”

“Nhớ kỹ lời này của chàng nói.”

Tiêu Lê Hoa không muốn vì một Như Ý khiến nhà cửa không yên, Tạ Hữu Thuận có thái độ này làm cho nàng thật hài lòng.

Sáng ngày thứ hai, vừa tỉnh đã cảm thấy trong phòng khá lạnh, Tiêu Lê Hoa thấy Tạ Hữu Thuận không còn bóng dáng ở bên cạnh, nàng nằm ở trong chăn không muốn thức dậy, trong chăn rất ấm áp, hơn nữa ở bên ngoài lạnh như vậy. Nàng quay đầu lần lượt nhìn hai đứa con trai, thấy Mộc Đầu núp ở trong chăn, chỉ lộ ra một đầu quả dưa đen sẫm, mà khuôn mặt nhỏ nhắn của Thạch Đầu lộ ra bên ngoài, khuôn mặt nhỏ nhắn ngủ đỏ bừng, giống như quả táo chín, lông mi thật dài giống như cánh quạt nhỏ, cái miệng nhỏ thỉnh thoảng chép chép hai cái, thật giống như nằm mơ ăn cái gì rất ngon.

Tiêu Lê Hoa không sợ rét lạnh, từ trong chăn lộ ra thân thể, đi đến gần hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ bé của Thạch Đầu, sau đó rất nhanh rút trở về, trên mặt lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Tạ Hữu Thuận vừa lúc vén rèm đi vào lúc nhìn thấy nụ cười trên mặt Tiêu Lê Hoa, hỏi: “Cười gì vậy?”

Tiêu Lê Hoa nói: “Ta đang nhìn nhi tử, con của chúng ta thật là càng ngày càng đẹp, chàng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn này hiện tại cũng nhiều thịt, béo ục ị nhận được nhiều người yêu nha, thật muốn cắn một cái.”

Tạ Hữu Thuận nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Thạch Đầu, cảm thấy rất đáng yêu, hần nhếch miệng cười vui, đem chậu than trong tay thả vào một bên, đi qua ở trên mặt Thạch Đầu nhẹ nhàng cắn một cái.

Tiêu Lê Hoa vỗ nhẹ hần nói: “Sẽ đánh thức con đấy, để cho bọn chúng ngủ thêm một lát nữa.”

Tạ Hữu Thuận cười nói: “Cũng nên thức dậy rồi, ta đem chậu than đi vào, để bọn chúng thức dậy, đừng để khó chịu.”

Tiêu Lê Hoa nhìn chậu than kia nói: “Hôm nay rất lạnh, bên ngoài không phải trời đầy mây rồi chứ?”

“Tuyết rơi rồi, rơi xuống rất lớn, chắc là từ nửa đêm đã bắt đầu rớt xuống, hiện tại giẫm chân xuống lún hết cả bàn chân rồi.” Trên mặt Tạ Hữu Thuận lộ ra nụ cười vui sướng: “Vừa nhìn trận tuyết này cũng biết sang năm thu hoạch nhất định tốt, lúa mạch mọc khẳng định tốt.”

Mọi người làm ruộng đều yêu thích mùa thu hoạch, Tạ Hữu Thuận cũng không ngoại lệ, mặc dù tuyết rơi sẽ rất lạnh, đi ra cũng không dễ dàng, nhưng đây không tính là cái gì, chỉ cần nghĩ đến có lợi đối với hoa màu, trong lòng họ vô cùng cao hứng.

Tiêu Lê Hoa vừa nghe lập tức bò dậy, nàng cảm thấy lạnh nên vội vàng đem chăn bông bao bọc toàn thân, cao hứng hỏi: “Có tuyết rơi thật à? Chàng không có quét tuyết trong sân chứ? Ta còn muốn làm người tuyết a!”

Tạ Hữu Thuận hỏi: “Làm người tuyết? Làm sao làm?”

“Chính là đem tuyết trên mặt đất lăn thành viên, sau đó một cục tuyết nhỏ đặt lên một cục tuyết lớn, này không phải giống như một người sao? Rất vui vẻ, chúng ta ở trong sân làm một con đi, chàng không đem tuyết quét hết rồi đó chứ?” Bao nhiêu năm rồi Tiêu Lê Hoa không có làm người tuyết rồi, không có tâm tình hoặc không có thời gian, hoặc là không tìm được tuyết sạch sẽ. Bây giờ nàng lại đến nơi này, cuộc sống trôi qua an nhàn thư thái, vừa nghe đến tuyết rồi liền nghĩ đến làm người tuyết chơi đùa.

Tạ Hữu Thuận cảm thấy rất hứng thú, nói còn chưa kịp quét tuyết, hần còn phải đi giày đốt chậu than rồi.

Tiêu Lê Hoa cao hứng lập tức bắt đầu mặc quần áo, vừa quay mặt mới phát hiện Thạch Đầu đã tỉnh, đang mở to mắt nhìn nàng, nàng bước qua hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của hần một cái, nói: “Con lười con đã thức? Thức thì nhanh chóng đứng dậy, bên ngoài có tuyết rơi.”

Thạch Đầu vươn một bàn tay nhỏ ra dụi dụi con mắt, trước hôn lại Tiêu Lê Hoa một cái, sau đó mới mở to mắt nói: “Vừa rồi con nghe cha cùng nương nói rồi, Nương, con muốn cùng nương làm người tuyết.”

“Được, chúng ta cùng nhau làm người tuyết, nương giúp con mặc y phục.”

Tiêu Lê Hoa trước tiên đem áo bông quần bông của Thạch Đầu đưa cho Tạ Hữu Thuận, để hần hơ nóng trên chậu than, chờ ấm áp rồi, mới cầm về cho Thạch Đầu mặc vào.

Năm nay Tiêu Lê Hoa làm cho người nhà áo bông đều rất dày, tất cả đều là áo bông mới, hai người lớn mặc không có việc gì, hai đứa bé mặc vào tựa như hai quả cầu, lúc vừa mới bắt đầu ngay cả cánh tay và chân đều không không ngoác được, Mộc Đầu có đôi khi ngã trên mặt đất nhưng bởi vì mặc áo

bông dày nên một chút cũng không đau, còn có thể vừa bò dậy vừa vui cười. Nhưng lúc mặc quần áo cũng phải có người hỗ trợ mới có thể mặc vào.

Tiêu Lê Hoa giúp Thạch Đầu mặc xong quần áo, giao nó cho Tạ Hữu Thuận, sau đó lại bắt đầu đổ dành Mộc Đầu rời giường, hài tử rất dễ gọi, chỉ gọi hai tiếng liền mở mắt ra, theo bình thường thì hai bên bẹp một ngụm, trên mặt Tiêu Lê Hoa chảy xuống một bãi nước miếng.

Tạ Hữu Thuận cho Thạch Đầu mang giày vào, ở ngoài mặc áo bông lông thỏ, rất ấm áp, giày nhỏ cũng giống như vậy, mặc vào trông rất tuấn tú. Mang giày xong lại đội lên đầu mũ quả dưa màu tím, mũ cũng từ lông mềm như nhung, càng làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn trong veo như nước của hai đứa bé, đi ở bên ngoài người nào nhìn thấy cũng đều khen một tiếng nhà này nuôi hài tử thật là tốt.

Tiêu Lê Hoa gấp xong chăn đệm, sau đó mới xuống giường, vừa đi ra phía ngoài đi nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài ánh mắt sáng ngời lên, tuyết rơi thật rồi, tuyết thật lớn, trên mặt đất một vùng trắng xoá, trên nóc nhà cũng là một lớp tuyết trắng.

Lúc tuyết rơi cũng không lạnh, đợi đến khi tuyết đóng băng mới lạnh, khi đó có thêm gió thổi nữa, tay mặt lộ ra bên ngoài giống như bị dao găm cắt rất khó chịu. Mà bây giờ là thời điểm tuyết rơi làm cho người ta rất yêu thích, bông tuyết bay là tà sẽ rơi cực nhanh xuống dưới, làm cho người ta không nhận được đưa tay đón lấy, không khí cũng rất thoáng mát, hít một luồng khí rồi thở ra giống như bài xuất tất cả khí bẩn ra ngoài.

“Thạch Đầu, Mộc Đầu, không nên làm dơ tuyết trên mặt đất, nếu không một lát đắp làm người tuyết sẽ không được trắng! Nương trước nấu cơm cho các con, ăn cơm xong rồi chơi.”

Tiêu Lê Hoa dặn dò một tiếng, sau đó đi phòng bếp nhỏ nấu cơm.

Buổi sáng nấu cơm cũng bớt việc, bởi vì tuyết rơi, Tiêu Lê Hoa làm một tô súp, bên trong bỏ bốn trứng gà, lại đem bánh bao còn dư đêm qua hấp lại ba cái, lấy dưa leo muối đậu giác muối, cắt nhỏ rồi đặt vào trong chén. Không bao lâu cơm đã làm xong, Tạ Hữu Thuận giúp đỡ bụng vào trong nhà, cả nhà vây quanh bàn ăn, hương vị thật ngọt ngào.

“Nương, ăn nhiều thức ăn mới tốt cho thân thể.”

Thạch Đầu đưa cánh tay nhỏ gấp một miếng dưa leo muối cho Tiêu Lê Hoa. Sau đó lại gấp một miếng cho Tạ Hữu Thuận, nói: “Cha, cha cũng ăn đi, như vậy mới có sức lực lớn.”

Lòng Tiêu Lê Hoa vô cùng cảm động, đưa tay sờ đầu nhỏ của hắn khen ngợi nói: “Tiểu Thạch Đầu thật hiểu chuyện, con cũng ăn, lớn lên mới cao được.”

Trong lòng Tạ Hữu Thuận rất vui mừng, nhi tử luôn hiểu chuyện như vậy, có cái gì tốt cũng sẽ nghĩ đến bọn họ, nghĩ đến những hài tử kia còn đang trong ngực cha mẹ lẫn lộn nào loạn muốn này muốn nọ, hắn cảm thấy nhi tử nhà mình quả thật tốt nhất thiên hạ.

Mộc Đầu thấy Nương khen ngợi ca ca, cũng đưa cánh tay nhỏ bé gấp dưa muối, nhưng lại gấp không tới, nhanh chóng đứng thẳng chân.

Tạ Hữu Thuận gấp cho bé một miếng dưa muối, Mộc Đầu lại gấp lên thả lại vào chén Tạ Hữu Thuận, nói: “Cha ăn.” Sau đó mở to đôi mắt – đầy mong đợi nhìn Tiêu Lê Hoa.

Ánh mắt Tiêu Lê Hoa cười giống như trăng non, gấp một miếng đậu giác bỏ vào trong chén Mộc Đầu, sau đó lại gấp một miếng bỏ vào trong chén mình nói: “Mộc Đầu một miếng, Nương một miếng, chúng ta cùng nhau ăn.”

Lúc này Mộc Đầu mới cười, cầm lấy chiếc đĩa nhỏ bắt đầu ăn, bé còn nhỏ, nhưng đã dùng đĩa rất tốt rồi, cho bé chiếc muỗng nhỏ bé cũng không cần, nói mình đã trưởng thành rồi.

Người một nhà ăn hết toàn bộ súp nóng xong, còn ăn hết ba cái bánh bao, bên ngoài tuyết rơi ngày càng nhiều, trong nhà vô cùng ấm áp, cảm thấy thật là thoải mái.

Cơm nước xong Tiêu Lê Hoa liền mang theo hai đứa bé làm người tuyết, Tạ Hữu Thuận cũng có hứng thú, ở một bên hỗ trợ, không đầy một lát đã chồng được hai quả cầu tuyết làm thành người tuyết, Thạch Đầu gắn quả cầu tuyết nhỏ lên trên cùng hai cục than củi làm hai con mắt, Mộc Đầu được Tạ Hữu Thuận ôm lên cầm lên củi và rốt làm mũi cho người tuyết.

Người một nhà vây quanh người tuyết nhìn vô cùng vui vẻ, đợi đến khi Đồng Tiền chạy đến nhìn thấy cũng rất yêu thích, lôi kéo Thạch Đầu và Mộc Đầu giúp hắn làm người tuyết, thế là Thạch Đầu và Mộc Đầu đều đi cùng Đồng Tiền.

Tuyết vẫn còn rơi, Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa cũng không có quét tuyết, mà trở về nhà.

Tiêu Lê Hoa ngồi ở trên giường sưởi làm giày, bây giờ người trong nhà đã có giày bông vải, nhưng chỉ có một đôi, nàng còn phải làm thêm một đôi.

Tạ Hữu Thuận ngồi ở một bên, hắn lấy một ổ ngô, ngồi ở đó chà xát ngô, loại chuyện lật vật này cũng chỉ làm trong mùa đông, coi như để giải buồn.

Hai người vừa làm vừa nói chuyện, thương lượng chuyện của Như Ý. Mấy ngày nữa Như Ý phải vào Cao gia rồi, mặc dù chuyện tiểu thiếp vào cửa này cũng không làm lớn, nhưng Tạ gia vì không muốn ủy khuất cô nương vẫn muốn làm tiệc rượu, đến lúc đó bọn họ làm ca tấu còn phải đi hỗ trợ lễ, bọn họ đang bàn bạc chuyện này. Nói xong chuyện này còn nói đến chuyện thu heo của Nhị ca Nhị tẩu, sau đó còn nói đến chuyện sang năm xây nhà, Tiêu Lê Hoa đem tính toán của mình nói một lần, Tạ Hữu Thuận đều nghe theo ý nàng, bây giờ hắn đối với ý nghĩ của vợ đã hoàn toàn tin phục.

Nói xong chính sự, hai người lại nói đến buổi trưa ăn gì.

Tạ Hữu Thuận chà xát hai tay nói: “Trời tuyết rơi ăn sủi cào là tốt nhất, còn có thể uống súp sủi cào nóng hổi.”

Tiêu Lê Hoa gật đầu nói: “Được, vậy thì ăn sủi cào, trong nhà không phải còn một miếng thịt dê sao? Ăn sủi cào thịt dê, bên trong cho thêm chút ít hành lá cùng hành tây, sau đó lại làm súp thịt dê. Hôm nay trời tuyết cũng không làm được chuyện gì, chẳng còn có thể uống hai chung. Nếu một người uống cảm thấy không vui thì gọi thêm huynh đệ Khánh Phong cùng Vương Nhị ca hai nhà bọn họ qua chơi, dù sao chỉ làm nhiều thêm một chút. Mọi người cũng náo nhiệt hơn.”

Tạ Hữu Thuận nghe xong vui vẻ ừ một tiếng.

Hai người đang nói cao hứng, đã nghe tiếng nói Tiểu Nguyệt từ bên ngoài kêu lên: “Tứ thúc tứ thẩm, các người mau ra đây, Mộc Đầu và Thạch Đầu cùng người ta đánh nhau!”

Thoáng chốc Tiêu Lê Hoa đem giày trong tay ném sang một bên, nhảy xuống giường chạy ra bên ngoài, Tạ Hữu Thuận cũng vội vàng chạy theo sau.

Tiểu Nguyệt đang xóc màn cửa đi vào, khuôn mặt nhỏ nhắn vì chạy mà đỏ bừng, trên ống quần còn dính không ít tuyết, vừa nhìn thấy cũng biết vội vàng chạy đến đây.

“Tiểu Nguyệt, xảy ra chuyện gì? Thạch Đầu Mộc Đầu không có sao chứ?” Tiêu Lê Hoa vội hỏi, nằng nệ nhất hai đứa bé đánh nhau, bọn họ nhỏ như vậy, khẳng định đánh không lại người ta, tuy nói ở nông thôn hải tử đánh nhau là chuyện thường nằng nệ cũng đau lòng.

Tiểu Nguyệt mang theo tiếng khóc nức nở nói: “Là Cầu Đan cùng Đại Hổ! Còn có Xuyên Từ và Khóa Từ, mấy người bọn họ đánh nhau ở trước cửa nhà cháu! Mộc Đầu bị chảy máu!”

Đầu óc Tiêu Lê Hoa nổ ầm một tiếng, co chân liền chạy ra bên ngoài, Tạ Hữu Thuận ôm lấy Nguyệt Nguyệt, chạy theo ở phía sau, trong lòng hấn cũng gấp gáp, đánh đến chảy máu rồi, ngày như vậy bị thương sẽ không phải là chuyện tốt.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Ánh mắt Trương Thủy Đào

Edit: Trang Nguyễn

Beta: Tiểu Tuyền

Trên bầu trời tuyết vẫn không ngừng bay lất phất, không lạnh, cũng không tron, tuyết đã rất dày rồi, dầm lên trên phát ra tiếng vang kéo kệt kéo kệt nhẹ, có điều Tiêu Lê Hoa chạy quá nhanh, suýt chút nữa té ngã cũng may có Tạ Hữu Thuận đuổi theo giữ nằng lại nên mới không té ngã.

“Vợ, nằng và Tiểu Nguyệt đi chậm một chút, ta đi trước xem thế nào!”

Tạ Hữu Thuận đỡ Tiểu Nguyệt xuống, sau đó chạy cực kỳ nhanh, trong lòng hấn cũng nóng như lửa đốt.

Tiêu Lê Hoa kéo tay Tiểu Nguyệt bước nhanh lên phía trước, vừa chạy vừa hỏi Tiểu Nguyệt rốt cuộc tại sao đánh nhau, Tiểu Nguyệt kể Cầu Đan và Đại Hổ đem người tuyết bọn họ làm đẩy ra, bọn Thạch Đầu đi qua ngăn cản, kết quả là đánh nhau, Thạch Đầu bị đẩy một cái, đầu tình cờ đập vào tảng đá bị chôn dấu dưới tuyết.

Tiêu Lê Hoa vừa nghe người đẩy Thạch Đầu chính là Cầu Đan, trong lòng rất căm phẫn, nhớ ngày đó Tiêu Lê Hoa bị Trương Thủy Đào đẩy ngã mới mất mạng, bây giờ lại đến lượt nhi tử của nằng ta đẩy ngã Thạch Đầu, sao có thể như thế được? Ban đầu Tiêu Lê Hoa bị thương là do bản thân tự tìm, Thạch Đầu cũng không có sai, tại sao phải chịu tội?

Nhà của Vương Đại Sơn cách nhà của Tạ Hữu Thuận cũng không quá xa, rất nhanh đã chạy đến nơi, Tiêu Lê Hoa thấy trước nhà Vương Đại Sơn có hai đồng tuyết lớn, vừa nhìn thấy đã biết là hai người tuyết bị đẩy ngã, nằng mập mạp mỗi chạy vào trong nhà, còn chưa vào trong nhà đã nghe một trận la hét ầm ĩ, còn có tiếng khóc của hải tử.

Trương Thủy Đào nói: “Trời rơi nhiều tuyết, trên mặt đất tron vô cùng, ta xem chính là Thạch Đầu chơi đùa đứng không vững nên mới té ngã đụng phải đầu, thế mà lại trách lên đầu con ta. Chúng ta cũng không phải coi tiền như rác, đừng mong lừa bịp chúng ta!”

Chu đại tẩu ở một bên nói: “Ta đoán chính là như vậy, người nào không biết lúc trước Nương của Thạch Đầu bị thương suýt chút nữa lừa bịp lên trên người Trương muội Từ, bây giờ lại đến lượt đứa nhỏ, thật sự đúng là có mẹ như thế nào thì con như thế đó.”

Mộc Đầu tức giận nói lớn: “Không cho các người nói xấu Nương!”

Cầu Đàn từ phía sau Trương Thủy Đào nhô đầu ra nói: “Mẹ ngươi vốn là xấu!”

Mộc Đầu vừa nghe nhanh chóng giậm chân nói: “Mẹ ta không xấu, không xấu, ngươi hư, mẹ ngươi hư!”

Trương Thủy Đào nhìn Mộc Đầu, nhìn xem khuôn mặt nhỏ nhắn vốn vàng vọt gầy yếu giờ đây mập mạp trắng nõn, trong mắt hiện lên một tia hàn quang, lạnh lùng nói: “Mộc Đầu, ngươi nói người nào hư đây? Ngươi nói ta hư? Nhóc con nói láo sẽ bị sói tha đi ăn thịt gặm xương!”

Mộc Đầu bị hù vội vàng chạy đến bên cạnh Tạ Hữu Thuận vừa từ trong phòng đi ra, nắm chặt lôi kéo y phục của hắn: “Cha, bà ta làm con sợ.”

Ánh mắt Trương Thủy Đào lại trừng lên, nghĩ con thỏ nhỏ chết tiết kia lại dám tố cáo, nàng giương mắt nhìn Tạ Hữu Thuận, không đợi Tạ Hữu Thuận mở miệng, nàng ta đã tranh nói trước: “Quản cho tốt nhĩ tử của ngươi, toàn bộ đều để Tiêu Lê Hoa phụ nhân kia dạy bậy, hờ một chút là nói người khác hư, còn nói dối đồ lên người con ta, người làm cha như ngươi cũng quá nhân nhượng tính tình của bọn nó. Nếu ngươi không quản, cẩn thận sau này chúng lớn lên sẽ trở thành ác bá vô lại, đến lúc đó ngươi đừng có mà khóc!”

Trương Liên Hương ở một bên nghe không nổi nữa, nói: “Thạch Đầu, Mộc Đầu đều rất ngoan ngoãn, không hư hỏng giống như Cầu Đàn nhà ngươi, chuyện hôm nay còn có Đồng Tiền và Tiểu Nguyệt nhìn thấy, chính là Cầu Đàn của các ngươi không tốt, ngươi bao che cho con cũng không thể che chở đến như vậy, ngươi mới phải cẩn thận sau này hắn trở thành kẻ hư hỏng.”

Chu đại tẩu nói: “Đồng Tiền cùng Tiểu Nguyệt đều chơi thân với Thạch Đầu và Mộc Đầu, dĩ nhiên sẽ nói thay cho bọn chúng, không thể tính. Không phải nói lúc đó còn có Xuyên Từ và Khóa Từ sao, để cho bọn nó tới nói, bọn họ là người của Tạ gia, đến lúc đó có nói chắc chắn các ngươi cũng không thể không tin.”

“Các người coi chúng tôi là kẻ ngu à, Xuyên Từ Khóa Từ vẫn hay khi dễ Thạch Đầu và Mộc Đầu, chuyện hôm nay bọn nó không tránh khỏi hiềm nghi, để bọn nó làm chứng, chắc chắn là hướng về Cầu Đàn Đại Hổ!” Trương Liên Hương nói.

Trương Thủy Đào hừ một tiếng nói: “Ngay cả huynh đệ nhà mình cũng giúp đỡ người ngoài, như vậy cũng đủ biết tính cách Thạch Đầu Mộc Đầu không tốt chút nào. Tạ Hữu Thuận ngươi cũng nên trừng trị hai tiểu tử nhà ngươi cho tốt.”

“Con ta như thế nào ta rõ hơn ai hết, không cần phải ngươi quản, ngươi quản con của ngươi cho tốt là được.” Tạ Hữu Thuận vuốt chiếc mũi trên đầu nhỏ của Mộc Đầu, ánh mắt lạnh như băng nhìn Trương Thủy Đào.

Trong lòng Trương Thủy Đào co rút lại, oán hận nhìn Tạ Hữu Thuận, có điều Tạ Hữu Thuận nhìn cũng không nhìn nàng, ôm Mộc Đầu đi vào trong phòng.

Tiêu Lê Hoa từ bên ngoài nghe được, đối với Trương Thủy Đào hận đến nghiến răng nghiến lợi, nàng ta làm mẹ mà bao che Cầu Đàn cũng coi như xong, còn giới nước mắt lên người mình và Thạch Đầu Mộc Đầu, quả thực rất đáng hận.

Tiêu Lê Hoa nhắc rèm đi vào nhà, chỉ nhìn thoáng qua Trương Thủy Đào cùng Chu đại tẩu, sau đó bước vào trong phòng.

Trong phòng lang trung đang băng bó cho Thạch Đầu, chờ băng bó xong liền nói với Tạ Hữu Thuận rằng Thạch Đầu không có chuyện gì, chẳng qua là đụng u một cục, làm rách da, chảy máu cũng không nhiều. Lúc này bọn Tạ Hữu Thuận mới thở phào nhẹ nhõm.

Thạch Đầu ngồi trên giường gạch mở to hai mắt nhìn ánh mắt Tiêu Lê Hoa đã đỏ hồng, nhẹ giọng nói: “Nương, con không sao, một chút cũng không đau.”

Tiêu Lê Hoa lau đi khóe mắt, đi qua ngồi xuống bên cạnh thằng bé, đem nó ôm vào trong ngực, biết nó không sao là tốt rồi, cuối cùng mới nói ra một câu: “Nếu đau cứ nói, Nương giúp con thôi vù vù, sau đó về nhà làm thức ăn ngon cho con, ăn ngon liền hết đau.”

“Con muốn ăn thịt kho tàu, muốn ăn xương sườn xào lăn, còn muốn ăn sủi cảo, còn muốn ăn bao lớn.”

“Được, chờ về nhà sẽ làm cho con.”

Tiêu Lê Hoa nghĩ đứa nhỏ này còn biết đòi ăn này nọ, như vậy thật không có chuyện gì, nhưng trong lòng vẫn thấy khó chịu, chính vì nàng bị đụng đầu nên mới xuyên đến đây, va chạm này thật quá nguy hiểm, lần đó vết thương nàng chỉ nhỏ xíu nhưng mấy ngày cũng không thể bỏ dậy làm việc, thì ra Tiêu Lê Hoa sẽ chết. Cho nên lần này Tăng Đá bị đụng u một cục lớn cũng khiến nàng cảm thấy hết sức nguy hiểm.

Mộc Đầu đi qua kéo tay Thạch Đầu rồi gọi ca ca, sau đó gục ở trên đùi Tiêu Lê Hoa.

Đồng Tiền cùng Tiểu Nguyệt đều đi đến an ủi Thạch Đầu, sau đó nói rằng đúng là Cầu Đàn cùng Đại Hổ còn có Xuyên Từ Khóa Từ không tốt, nói muốn giúp nó báo thù.

Vương Đại Sơn hỏi lại lần nữa có phải Cầu Đàn đẩy ngã Thạch Đầu hay không, bốn hài tử đồng loạt gật đầu, ngươi một câu ta một câu kể lại tất cả mọi chuyện, tóm lại chính là bọn nó đang làm người tuyết rất tốt, bọn Cầu Đàn đến quấy rối, còn đem người tuyết bọn nó làm đẩy ngã còn đi qua đạp, dĩ nhiên bọn họ không muốn, liền đi qua ngăn cản, kết quả Thạch Đầu bị đẩy ngã đụng đầu vào tảng đá trên mặt đất.

Tạ Hữu Thuận vừa đưa lang trung trở về, hỏi: “Lúc đó Xuyên Từ Khóa Từ cũng giúp đỡ bọn chúng đánh các con?”

Thạch Đầu gật đầu nói: “Cha, bọn họ cũng đẩy con, còn lôi kéo con không cho con đi ngăn cản bọn Cầu Đàn phá người tuyết của con. Cha, bọn họ

còn nói cha cùng nương xấu, nói các người không ra tiền giúp bọn họ đi đến học đường.”

Khuôn mặt Tạ Hữu Thuận lập tức âm trầm, hẳn nghĩ tiểu hài tử biết cái gì, còn không phải là do người lớn luôn nói, để tiểu hài tử nghe được, không cần hỏi, những lời này tất cả đều do Tam ca Tam tẩu tốt kia nói ra. Ban đầu cũng không thấy bọn họ giúp gì cho mình, bây giờ nhà mình vừa trôi qua tốt một chút, đã muốn nhà mình giúp đỡ cho hài tử nhà họ đi học, tại sao phải như vậy? Xem ra lúc trước bởi vì Lý thị đến nhà hẳn lục lợi đồ đạc nói không để bọn họ đến cửa lần nữa, thật không làm sai mà.

Vương Đại Sơn nói đi tìm thôn trưởng đến đây, rõ ràng Trương Thủy Đào cùng Chu tẩu muốn chơi xấu, chỉ có thể tìm thôn trưởng nói rõ lý lẽ phải trái, Cầu Đàn chính là tôn tử duy nhất của ông ấy.

Chu đại tẩu vừa nghe đã sốt ruột, bây giờ thôn trưởng bởi vì chuyện sửa cầu mà xem trọng bọn Tạ Hữu Thuận, đến lúc đó cho dù ông ấy bảo vệ cháu của mình cũng sẽ giải quyết việc chung, đến lúc đó nhà mình đi theo cũng sẽ gặp xui xẻo. Nàng ta vội vàng nhìn Trương Thủy Đào, nghĩ chuyện này Trương Thủy Đào còn phải bỏ mặt xuống.

Trương Thủy Đào đứng ở bên ngoài cánh cửa, nhìn Tạ Hữu Thuận nói: “Bọn nhỏ đánh nhau đó là chuyện thường như cơm bữa, còn cần kinh động đến cha chồng của ta? Ai cũng biết cha chồng ta cũng bởi vì chuyện sửa cầu mà xem trọng các người. Đến lúc đó cho dù không phải lỗi của Cầu Đàn chúng ta, ông làm ông nội của Cầu Đàn cũng phải nói Cầu Đàn không đúng. Đây là bất công với Cầu Đàn của chúng ta. Tạ Hữu Thuận, người suy nghĩ cho kỹ, nếu người cố tính muốn đi, ngày ngày ta liền đến nhà các người khóc, khóc lớn cho đến đêm giao thừa.”

Ánh mắt Trương Thủy Đào nhìn chằm chằm Tạ Hữu Thuận.

Tiêu Lê Hoa nhủ mảy, thầm nghĩ làm sao ánh mắt của Trương Thủy Đào này lại như oán như trách, khiến nàng không khỏi nhớ đến ánh mắt tiểu Tam nâng cao bụng to đứng trước cửa nhìn chòng chọc của nàng. Nàng vội vàng vút ngay suy nghĩ hoang đường ấy, nhưng Trương Thủy Đào lại dùng loại ánh mắt u oán này làm cho nàng không thể không nghĩ như vậy. Nàng nhìn qua Tạ Hữu Thuận, phát hiện sắc mặt nam nhân nhà mình không chút thay đổi, ánh mắt cũng vẫn tức giận lãnh đạm như vậy, trong lòng nàng nghĩ như vậy cũng tốt, chỉ cần nam nhân nhà mình kiên định, quản ánh mắt Trương Thủy Đào làm gì.

Tạ Hữu Thuận nói với Vương Đại Sơn: “Vương Nhị ca, không cần đi gọi thôn trưởng.”

Trên gương mặt Trương Thủy Đào lộ ra vui mừng, nhưng lời tiếp theo của Tạ Hữu Thuận khiến gương mặt nàng ta méo mó.

Tạ Hữu Thuận nói: “Nếu tìm người phân rõ phải trái thì tìm đến nhà, nếu sợ tìm thôn trưởng, sợ thôn trưởng nghiêng về chúng ta, vậy thì tìm Lý long.”

Lý Long là cha Cầu Đàn, mà thôn trưởng Lý Cao là gia gia Cầu Đàn, quả thật nói lý lẽ cũng nên tìm cha hài tử, nhưng đi đến nhà thôn trưởng, coi như tìm Lý long thì thôn trưởng cũng biết, thôn trưởng có thể không quan tâm sao? Chắc chắn sẽ không bỏ qua. Cho nên sắc mặt Trương Thủy Đào mới khó coi như vậy, nàng ta nghĩ Tạ Hữu Thuận cố ý đây!

Tiêu Lê Hoa nhìn ánh mắt Trương Thủy Đào nhìn Tạ Hữu Thuận, thầm nghĩ ý nghĩ vừa rồi của mình thật không có sai, nữ nhân này cùng nam nhân nhà mình thật giống như có chút gì đó không đúng, chính xác mà nói nữ nhân này vẫn còn đang có ý, mà Tạ Hữu Thuận đã sớm buông xuống rồi. Tiêu Lê Hoa nghĩ đến đời trước Tiểu Tam kia giận mà không đánh được, có điều cuối cùng nàng ly hôn cũng bởi vì chồng trước của nàng không đáng lưu luyến, mà bây giờ Tạ Hữu Thuận đúng là không biểu hiện gì với Trương Thủy Đào, mình phải bảo vệ hạnh phúc của gia đình nhỏ của mình, cha của nhi tử của nàng không phải người nào cũng có thể vọng tưởng!

Tạ Hữu Thuận ôm Thạch Đầu đến nhà thôn trưởng, Lý long nghe nhi tử không thừa nhận đây Thạch Đầu, Đại Hổ ở một bên chứng minh là Thạch Đầu tự mình té, hẳn tự nhiên cũng tin nhi tử của mình. Cuối cùng thôn trưởng nói để đi gọi Xuyên Từ và Khóa Từ.

Tạ Hữu Hòa cùng Lý thị mang theo hai con trai đến, Xuyên Từ Khóa Từ cũng đều nói Thạch Đầu tự té.

Tạ Hữu Thuận nhìn Tam ca Tam tẩu một cái, hẳn tin tưởng nhi tử mình còn có Đồng Tiền, Tiểu Nguyệt sẽ không nói dối, mà ánh mắt Xuyên Từ Khóa Từ loạn chuyển liên tục làm cho hắn biết bọn nó đang nói dối. Hắn biết chắc là do Tam ca Tam tẩu dạy.

Dương Thảo không nhịn được, ở một bên nói: “Tiểu Nguyệt nhà chúng ta sẽ không nói dối.”

Trương Thủy Đào trừng nàng nói: “Thiết Đản chúng ta cũng không nói láo, con bé này chỉ biết hướng ra ngoài, bình thường không cùng đệ đệ tốt, tức giận đệ đệ được sùng ái, cuối cùng chạy loạn phía bên ngoài, hiện tại càng hướng về người ngoài, tương lai nếu lập gia đình thì càng không phải nói? Không gài bẫy Lý gia chúng ta sao!”

Dương Thảo tức giận nắn Trương Thủy Đào, bị vợ thôn trưởng la cho.

Thôn trưởng nói chuyện này nói không rõ ràng, nhưng người tuyệt kia đúng là bị bọn Cầu Đàn làm hỏng, để cho bọn Cầu Đàn đi ra ngoài làm lại hai người tuyệt khác, xem như là nhận lỗi.

Cầu Đàn cao hứng đáp ứng, làm người tuyệt chính là chơi a, nó thích chơi. Đại Hổ cũng đắc ý nhìn thoáng qua bọn người Thạch Đầu Đồng Tiền.

Tiểu Nguyệt nói: “Con không có nói dối, Thạch Đầu chính là do Cầu Đàn đẩy, còn có người...”

“Con nhóc này lại ăn nói lung tung gì đấy? Mau trở về phòng đi.” Vợ thôn trưởng mất hứng nói, bà ta thương yêu tôn tử, nghĩ đến làm sao cháu gái này không nói giúp đệ đệ mà chỉ biết giúp người ngoài, bà ta nhìn thoáng qua Dương Thảo, nghĩ thầm tất cả đều do nàng dạy.

Trong lòng Dương Thảo không vui, nghĩ khuê nữ mình đang nói sự thật, trừng mình làm cái gì? Nàng nói với Tiểu Nguyệt: “Tiểu Nguyệt, con nói hết đi.”

Tiểu Nguyệt lớn tiếng nói: “Còn có người thấy được, Lục Từ cùng muội muội của nó đều đến xem.”

Tiêu Lê Hoa nói: “Hiện tại tìm người không làm bọn chúng sợ đi hỏi bọn chúng, nhất định bọn chúng sẽ nói thật.”

Trương Liên Hương nói: “Ta đi hỏi, bọn nó chắc chắn không sợ ta.” Sau đó nàng đã bảo vợ thôn trưởng còn có Dương Thảo đi cùng nàng, nói là miễn nói nàng đi dạy hài tử nói láo.

Cuối cùng tự nhiên chứng minh được Tiểu Nguyệt nói đúng sự thật, hai đứa Cầu Đan cùng Đại Hồ đều cúi đầu, Cầu Đan còn oán hận trừng mắt liếc Tiểu Nguyệt.

Thôn trưởng hết sức tức giận phạt Cầu Đan ở nhà một tháng không cho phép đi ra ngoài chơi, hung hăng mắng nó một trận, để Chu đại tẩu cũng dạy dỗ cho tốt Đại Hồ, sau đó thương lượng một lần, trừ đi tiền thuốc, hai nhà còn cùng nhau đưa hai trăm văn tiền cho bọn Tạ Hữu Thuận bồi dưỡng thân thể cho Thạch Đầu. Lúc này chuyện mới kết thúc.

Bông tuyết vẫn không ngừng rơi xuống, Tiêu Lê Hoa ôm Mộc Đầu, nhìn Tạ Hữu Thuận ôm Thạch Đầu đi bên cạnh, nghĩ đến chuyện Trương Thủy Đào kia.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Tuyệt đề nhà

Tuyệt đề nhà

Về đến nhà, Tạ Hữu Thuận đặt Thạch Đầu trên giường gạch, Mộc Đầu ngồi vào bên cạnh Thạch Đầu, hai người vừa cời giày bông vải liền tựa vào đồng chân bông. Tạ Hữu Thuận sờ soạng kháng chút, vẫn còn nóng, hắt đi lấy chút ít than bỏ vào chậu than, để căn phòng thêm ấm áp.

Tiêu Lê Hoa nhìn vài bộ băng bó trên đầu Thạch Đầu, đau lòng.

Thạch Đầu nói: “Nương, con thật không đau, người cũng đừng khóc, con cũng không khóc.”

Mộc Đầu ngồi chồm hồm đứng lên chu cái miệng nhỏ nhắn thổi hơi lên đầu Thạch Đầu, nói: “Nương, con thổi cho ca ca, thổi một chút liền hết đau.”

“Các con đều là những đứa trẻ ngoan, Nương không khóc, có điều sau các con nhớ kỹ, sau này không nên vì loại chuyện nhỏ nhất như làm người tuyệt mà đánh nhau, cũng không phải nói các con bị đánh mà không được đánh trả, hoặc nhìn người khác bị ai khi dễ mà không đưa tay, các con có thể vì người thân bằng hữu hoặc giúp người đáng giúp đi đánh nhau. Còn phải đảm bảo bản thân cũng an toàn, như vậy mới có ý nghĩa, người tuyệt hòng rồi có thể làm cái khác, vì cái này đánh nhau để bị thương thì không đáng. Hiểu không?”

Tiêu Lê Hoa dạy dỗ hai đứa trẻ, nàng cũng không cho rằng hài tử đánh nhau đều sai, có đứa bé trai nào không biết đánh nhau, nhất là ở nông thôn mỗi ngày đều chạy loạn ra ngoài chơi, cho dù đánh nhau không phải chuyện thường như cơm bữa cũng không phải chuyện ly kỳ, nàng cũng không còn nghĩ đến nuôi dưỡng con trai thành bánh bao chỉ biết chịu đòn mà không biết đánh trả, nàng cảm thấy cần thiết nuôi dưỡng các con thành tiểu phúc hắc.

Mộc Đầu nháy mắt to nhìn mẹ của bé, có cái hiểu cái không.

Thạch Đầu cũng nghe rõ, bé nói: “Nương, chẳng những Cầu Đan đem người tuyệt của chúng con đẩy ngã, mà còn nói xấu người, con nói người không được nói người như thế. Con tức giận thay Nương.”

Trong lòng Tiêu Lê Hoa ấm áp, nói: “Thật là con trai ngoan của mẹ, Cầu Đan không đúng, có điều không phải lúc đó bên cạnh nó còn có Đại Hồ sao? Hai người bọn chúng cường tráng như vậy, lại cao hơn con, các con căn bản không đánh lại hẳn?”

Thạch Đầu gật đầu, Mộc Đầu quá nhỏ, cơ bản không thể đánh, Tiểu Nguyệt là bé gái, cũng không đánh nhau, hai người họ không đi theo gây thêm phiền cũng không tệ lắm rồi, chỉ còn hấn và Đồng Tiền có thể đi lên cùng ngăn cản Cầu Đan cùng Đại Hồ, nhưng bình thường bọn nó ít đánh nhau, so với Cầu Đan Đại Hồ lại nhỏ hơn thấp bé hơn, nên đánh không lại hai tên tiểu bá vương trong thôn.

“Nương, đánh không lại cũng không thể bỏ chạy? Như thế không phải rất mất mặt sao?”

Thạch Đầu có chút chán nản nói, nó không muốn chạy, tại nó nói xấu Nương, nó muốn đánh tội nó cho không nói được nữa.

Tiêu Lê Hoa cười khúc khích, đưa tay sờ sờ sau ót của Thạch Đầu, nói: “Con còn nhỏ như vậy, cũng biết cái gì gọi là mất mặt sao? Mất mặt dù quan trọng, nhưng chạy cũng không đại biểu là mất mặt. Các con thử nghĩ xem phải làm thế nào mới có thể chạy, còn có thể dạy dỗ được bọn chúng?”

Mộc Đầu giong giong già già nói: “Gọi cha.”

“Tiểu Mộc Đầu thật thông minh.”

Tiêu Lê Hoa cũng sờ soạng sau ót của bé một cái, nhìn bé cười lộ ra răng nhỏ, lại duỗi tay véo cằm nhỏ của bé, nghĩ thầm có thịt a, mềm nhũn thực thoải mái.

“Biện pháp tốt nhất lúc này chính là đi gọi người lớn đến, các con không phải đang ở gần nhà sao? Gọi lớn lên chẳng phải dễ dàng sao, kêu to như thế có thể khiến bọn chúng bị hù dọa, nếu hù dọa mà không đi cũng khiến bọn chúng bị người lớn bắt lấy dạy dỗ một phen. Vậy các con không cần phải đánh nhau cũng có thể thu thập được bọn chúng, kết quả như thế có phải tốt hơn không? Ít nhất con sẽ không bị thương, Nương cũng không cần vì con bị thương mà khổ sở.”

Thạch Đầu nghe gật đầu, nói: “Nương, con biết sau này nên làm thế nào.”

Mộc Đầu cũng gật đầu nói: “Con cũng biết.”

Tiêu Lê Hoa cười gật đầu, Tạ Hữu Thuận ở một bên ngồi nghe, cảm thấy vợ dạy rất tốt, bé trai đánh nhau cũng không có gì, nhưng phải xem lúc nào đáng đánh lúc nào không nên đánh, hẳn hi vọng hai đứa con trai cũng thông minh giống như vợ vậy.

“Nương, bụng con đói.” Mộc Đầu ôm bụng mở to đôi mắt nhìn Tiêu Lê Hoa, bụng nhỏ hết sức phối hợp cô lõ kêu một tiếng.

“Nương đi làm cho các con.”

Tiêu Lê Hoa nghĩ cũng nên nấu cơm rồi, lúc này Vương Đại Sơn Trương Liên Hương dẫn theo Đồng Tiền tiến vào, trước đó từ nhà trường thôn đi ra, Tạ Hữu Thuận có mời bọn họ đến nhà ăn cơm, bọn họ đã tới, còn đem theo một miếng thịt còn có một chút bột mì.

“Các người còn mang đồ đến đây làm gì? Trong nhà đều đủ đồ cả rồi.” Tiêu Lê Hoa thấy Trương Liên Hương còn cầm đồ đến, nói: “Một lát đem đồ vật cầm về đi, về sau nhà chúng ta đến nhà các người ăn một bữa là được rồi.”

Trương Liên Hương nói: “Đã đem theo còn cầm về? Đều làm hết đi, tay nghề của tỷ tốt, chúng ta cũng được ăn nhiều thêm một chút! Hôm nay tất cả chúng ta ăn đến bụng căng tròn rồi mới trở về, đến lúc đó đừng nói ba người chúng ta là thùng cơm là được.”

“Có thể ăn là phúc, hôm nay ta làm nhiều, đủ cho các người ăn.”

Tiêu Lê Hoa cũng không từ chối nữa, nghĩ đến hôm nay làm hết tất cả, một lát để cho bọn họ cầm một ít sùi cảo về là là được.

Vương Đại Sơn thấy Tạ Hữu Thuận muốn đi gọi vợ chồng Trương Khánh Phong, liền bảo hắn nghỉ ngơi, chính mình đi. Không đến một lát đã đưa Trương Khánh Phong cùng Ngọc Nương đến.

Các nữ nhân cùng nhau bận việc, rất nhanh gói xong sùi cảo, Tiêu Lê Hoa đem toàn bộ thịt Vương Đại Sơn mang đến đi chưng, làm một nồi thịt kho tàu thơm ngào ngạt, còn làm một nồi rau thập cẩm hầm cách thủy, sau đó chính là đặt sùi cảo vào bên trong, còn có súp thịt dê củ cải trắng. Ba nam nhân trên bàn ăn dưới đất, ba nữ nhân cùng ba đứa trẻ ngồi trên giường gạch ăn.

Thời tiết lúc tuyết rơi như thế này thì trong phòng ấm áp ăn thịt sùi cảo uống rượu là một loại hưởng thụ rất thoải mái, trong phòng thỉnh thoảng truyền ra tiếng cười.

Tạ Hữu Thuận cũng nói chuyện bọn họ muốn bán thịt khô với Vương Đại Sơn và Trương Khánh Phong, để cho bọn họ nghĩ biện pháp đi mua heo, đến lúc đó có thể kiếm được một khoản tiền. Chuyện này vốn đã nói với Tạ Hữu Thái rồi, Tạ Hữu Thái cảm thấy một mình không thu mua được nhiều heo như vậy, để cho bọn họ thấy ai được thì nói với người đó, dĩ nhiên Tạ Hữu Thuận nghĩ ngay đến hai gia đình luôn giúp đỡ hắn.

“Đây cũng là chuyện tốt, chờ tuyết ngừng rồi, các người đem thịt khô đã làm xong kia đi bán rồi, chỉ cần nói có thể mua heo thì chúng ta lập tức đi mua heo.” Vương Đại Sơn cao hứng nói, cuộc sống trong nhà hắn khá giả một chút, nhưng cũng không phải giàu có gì, có thể kiếm nhiều tiền dĩ nhiên hắn cao hứng.

Trương Khánh Phong cũng cao hứng mắt phát sáng mặt đỏ bừng, bây giờ hắn còn thiếu nợ, nếu có thể kiếm được một khoản tiền, hắn đem trả bớt có thể nhẹ cả người một chút, có điều hắn nghĩ xa hơn, hỏi: “Chúng ta mua heo từ những thôn khác, đến lúc đó bán giá cao, Hoa công tử kia có thể mất hứng không?”

“Hắn sẽ không mất hứng, đó là giúp hắn đem tất cả heo tập trung lại, thay hắn giảm đi không ít sức lực, phí cực khổ cũng nên cho một ít.” Tiêu Lê Hoa cười nói, sau đó lại nói tiếp: “Có điều chuyện tốt mua heo từ người khác cũng chỉ có thể làm trong năm nay, sang năm đoán chừng không có người nào chịu bán heo cho các người rồi, bán trực tiếp giá tiền sẽ cao hơn.”

Mọi người đều gật đầu, nghĩ đúng vậy, bọn họ cũng chiếm tiện cơ của lần này.

Có điều lần này cũng giúp cho bọn họ kiếm được một khoản nên tất cả mọi người thật cao hứng.

Sau khi ăn cơm xong, Trương Liên Hương cùng Ngọc Nương giúp đỡ Tiêu Lê Hoa dọn dẹp đồ đạc, sau đó ngồi cùng một chỗ nói chuyện phiếm, ba

nam nhân ngồi ở nhà chính thảo luận. Nói một lát, ba nam nhân đứng lên, Tạ Hữu Thuận muốn đi nhà cũ Tạ gia một chuyến, thuận tiện lấy thêm thuốc cho Thạch Đầu, Trương Khánh Phong cùng Vương Đại Sơn thấy Tạ Hữu Thuận đi ra ngoài, bọn họ cũng không ngăn người ở lại.

Trương Liên Hương ngồi nhìn ba đứa trẻ đang ngồi gần lò sưởi ở đầu giường vui đùa, nói với Tiêu Lê Hoa: “Nhắc đến Xuyên Từ Khóa Từ cũng không đúng, sao có thể giúp đỡ người ngoài khi dễ huynh đệ nhà mình, lại còn nói dối, thật là quá hư không thể tưởng tượng nổi, các người cùng bọn họ không cùng hướng, người này chính là không phân không tốt xấu.”

Tiêu Lê Hoa nói: “Hài tử ngoan đều bị bọn họ dạy hư, không biết sau này trưởng thành thành dạng gì.”

Ngọc Nương nhẹ nói: “Sau này để đám trẻ cách bọn chúng xa một chút, những đứa trẻ kia ra tay cũng không biết nặng nhẹ, nếu bị té hông thì làm sao bây giờ? Ta nhìn thấy đều đau lòng.”

Trương Liên Hương hỏi bụng của Ngọc Nương có động tĩnh gì không, sắc mặt Ngọc Nương buồn bã, nhẹ lắc đầu.

Tiêu Lê Hoa nói: “Đừng nóng vội, lúc này người mới đi ra ngoài ở riêng có bao lâu, còn phải tiếp tục dưỡng thân mình.”

Trương Liên Hương cũng cười nói: “Đúng vậy a, chúng ta đã đi chùa xin được lá sâm tốt nhất trở về, đến lúc đó người nhất định có thể sinh được một tiểu tử mập mạp. Đến lúc đó có đứa thứ nhất thì sẽ có đứa thứ hai, nói không chừng sau này quanh đây người chính là người sinh nhiều con trai nhất, khi đó khiến người bạn rận đến choáng váng luôn.”

Ngọc Nương cười nói: “Mượn lời cát ngôn của chị dâu.”

Tuyết rơi xuống ngày càng lớn, đến lúc sắc trời tối xuống lúc bước ra ngoài chân dẫm xuống đã không còn thấy cỏ chân. Vương Đại Sơn đến đón Trương Liên Hương, muốn ôm Đồng Tiền đi nhưng nó còn không đồng ý, muốn ở dưới tuyết chơi đùa, bị vỗ hai cái mới chịu đành hoàng. Tiêu Lê Hoa để cho bọn họ đem sủi cào còn dư về nhưng bọn họ cũng không cần, Ngọc Nương cũng cùng đi ra cửa về nhà.

“Trận tuyết năm nay lớn hơn năm ngoái, cũng không biết đây là chuyện tốt hay chuyện xấu.”

Sau khi trở về, Tạ Hữu Thuận vừa phủi tuyết trên người trên giày xuống vừa nói, Tiêu Lê Hoa khuyên hẳn hai câu.

“Sao chàng đi lâu như vậy? Đã xảy ra chuyện gì?” Tiêu Lê Hoa hỏi: “Hay là cùng Nhị ca Nhị tẩu?”

“Không có chuyện gì xảy ra, nói một chút chuyện của Xuyên Từ và Khóa Từ, sau này chúng ta cùng bọn họ không có một chút quan hệ, coi như ta không có Tam ca.” Tạ Hữu Thuận nói. Tiêu Lê Hoa vừa nghe hẳn nói như vậy cũng biết ở nhà cũ nhất định lại bị tức giận, nàng không đi cũng đoán được những người kia cần quấy không nói đạo lý như thế nào, vỗ vỗ vai hắn, trong lòng nghĩ không cùng bọn hắn lui tới cũng rất tốt.

Hai người Tạ Hữu Thuận Tiêu Lê Hoa đem tuyết trong sân quét ra ngoài một chút, sau đó lại đi cho dê bò thỏ ăn, lúc này mới trốn vào trong nhà.

Buổi tối hâm nóng thức ăn còn dư buổi trưa rồi ăn cơm, người một nhà lên giường gạch nghỉ ngơi rất sớm.

Ngày hôm sau rốt cuộc tuyết cũng ngừng rơi, ánh mặt trời lên, chung quanh là một vùng trắng xóa, không ít người đều quét tuyết từ trong nhà ra ngoài, rất nhiều hài tử cũng bắt đầu làm người tuyết, cho đến trưa khắp cả thôn đều như vậy, thoát nhìn cả thôn tràn đầy thú vị, cũng có không ít hài tử đến thăm Thạch Đầu, nói với hắn bên ngoài bọn chúng làm người tuyết, có người tuyết còn lớn gấp đôi nữa, Thạch Đầu vừa nghe ánh mắt sáng lên, có điều vẫn ngoan ngoãn ở trong nhà.

Tuyết lớn như vậy, Cát Tường cũng về đến nhà, đi cùng còn có nam nhân của nàng ta. Vừa về đến nhà đã bắt đầu khóc lóc, nói tuyết rơi quá lớn khiến phòng ốc nhà họ bị sụp đổ, muốn mượn tiền tu bổ phòng ốc.

Lúc ấy Tiêu Lê Hoa đang ở Tạ gia, nàng đến đây để thỉnh giáo Từ thị một kỹ xảo gieo hoa, lúc này mới bắt gặp chuyện này.

Lý thị không vui nói: “Chuyện lần trước cho người mượn ba mươi lượng bạc, đủ cho các người xây dựng một căn phòng mới rồi, hiện tại lại tới vay tiền, coi chúng ta có nhiều tiền để trang trí à? Dù sao ta một đồng tiền cũng không ra, sang năm chúng ta còn phải xây nhà mới, đến lúc đó còn phải vay tiền xây, không có tiền cho các người mượn.”

Phương thị cũng không lên tiếng.

Uông thị hỏi Bạch Đại: “Ba mươi lượng bạc kia thế nào?”

Bạch Đại áp a áp ứng nói để cho đệ muội bồi bổ thân thể, Uông thị không tin, cười lạnh nói: “Ba mươi lượng đều dùng để bồi bổ thân thể? Thân thể kia bằng vàng hay sao mà phải dùng ba mươi lượng? Không phải đều xài hết, bây giờ lại đất khuê nữ nhà ta đến đây đòi tiền sao? Nói cho các người biết, không có, không phải nói phòng ốc của các người bị đè sập rồi sao? Được rồi, các người cứ ở lại nơi này, lúc nào phòng của các người sửa xong thì trở về, nếu mẹ người không muốn người vào cửa làm con rể, vậy hãy để cho người ở tạm ở đây.”

Gương mặt Bạch Đại thoáng chốc đỏ lên, con rể nguyện ý ở lại nhà mẹ đẻ của vợ, vậy thật sự trở thành ở rể luôn rồi, hẳn cũng không nguyện ý.

Cát Tường vừa nghe mắt sáng rực lên, nàng ta nghĩ ở nhà mẹ đẻ tốt, nàng ta có thể trôi qua mỗi ngày thật tốt, nàng ta mới không quan tâm cái gì là con rể đến nhà hay ở rể

Lý thị vừa nghe liền vui vẻ, nhìn Phương thị một cái nói: “Nuông anh minh, chủ ý này tốt.”

Phương thị trừng mắt liếc Lý thị, nói: “Nuông, vậy không tốt lắm đâu? Làm như thế khiến người ta cười chê, nhưng trong nhà Tứ đệ có thể có a, hỏi bọn họ mượn một ít cho Cát Tường không được sao?”

Tạ Sinh Tài nói: “Không được, đừng nhòm ngó lên lão Tứ, đừng quên chuyện tốt trước đó Cát Tường đã làm.”

Tạ Sinh Tài liếc mắt nhìn Tiêu Lê Hoa bên cạnh, sắc mặt có chút lúng túng.

Tiêu Lê Hoa nghĩ mặc dù tính tình cha chồng mềm, nhưng nên cứng rắn lúc cũng cứng rắn, nhà chồng này trừ chỉ thứ hai cuối cùng còn có người biết chuyện.

Uông thị trừng mắt nhìn Tạ Sinh Tài, không nói chuyện, chỉ nhìn Tiêu Lê Hoa, nhưng Tiêu Lê Hoa không nhìn bà ta một lần nào, bà ta cũng không có thể mở miệng mượn bạc của Tiêu Lê Hoa. Thật ra trong lòng bà ta cũng không muốn cho Cát Tường bạc, dù nói thế nào Tạ Hữu Thuận cũng là nhi tử của bà ta, bà ta có yêu thương nhi đi nữa cũng không thể cướp đoạt của nhi tử. Có điều bà ta không thích thái độ thờ ơ lạnh nhạt kia của Tiêu Lê Hoa.

Cát Tường ủy khuất nhìn Tạ Sinh Tài nói: “Cha, người thật có ý định không cho con đến mượn bạc Tứ ca à? Nhưng con là muối muối ruột của huynh ấy đây.”

Tiêu Lê Hoa ở một bên nghiêm mặt nói: “Muối muối ruột thịt cũng vô dụng, người phải nhận thức chính xác người là muối muối ruột thì đã không làm loại chuyện đó. Chuyện này các người muốn tìm ai thì tìm, đừng đến nhà chúng ta, nếu không ta lấy chổi đuổi ra ngoài, ta nói rồi, không tin người cứ thử xem.”

Tiêu Lê Hoa nói xong cũng đi ra ngoài, mới vừa ra cổng chưa được mấy bước, đã nghe tiếng Cát Tường gọi nàng, nàng vốn không có ý định quay đầu lại, nhưng nghe Cát Tường nói cho nàng một chuyện lớn, nàng mới dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Đại sự của Mai Hoa

Edit: Trang Nguyễn

Beta: Tiểu Tuyền

Cát Tường đuổi theo Tiêu Lê Hoa, thấy Tiêu Lê Hoa dừng lại trong lòng vui mừng, quanh co lòng vòng đi đến trước mặt Tiêu Lê Hoa.

“Tứ tẩu, người cũng dừng lại rồi, ai cũng nói tính tình của người bây giờ biến hóa, nhưng ta xem tính tình này của người khá lớn, như thế cũng không tốt lắm. Cần thận sau này trong lòng Tứ ca không vui lại đi tìm nữ nhân khác, vậy cũng khổ cho hai đứa cháu của ta. Người vẫn nên dịu ngoan một chút, hiếu thuận cha mẹ yêu quý người nhà, lúc này mới có thể nhận được toàn tâm yêu thích của nam nhân mình, còn có thể có chỗ dựa từ nhà chồng, vậy mới tốt chứ.”

Cát Tường vừa nói, bây giờ nàng ta biết trong nhà Tứ ca có nhiều tiền rồi, cho nên thái độ đối với Tiêu Lê Hoa cũng khá hơn trước, nhưng vẫn thích thuyết giáo, vừa muốn áp chế Tiêu Lê Hoa vừa làm cho nàng ta cảm thấy nàng làm như vậy là tốt cho nàng ta.

Tiêu Lê Hoa liếc nhìn nàng: “Lời này từ miệng bất kỳ người nào cũng hữu dụng hơn so với người, chính người làm không tốt bốn phận người con dâu, còn mặt mũi mà nói ta sao? Người không phải nói có đại sự muốn nói với ta à? Có lời cứ nói, không thì cách xa ta một chút, nói cho người biết, đừng tưởng rằng ta bỏ qua chuyện lúc trước người từng làm.”

Cát Tường mặt ửng đỏ nói: “Tứ tẩu, tẩu vẫn còn trách ta sự kiện kia à? Chuyện đó cũng không phải chủ ý của ta, là chủ ý của Tam tẩu, ta bị nàng ta lừa gạt, sau đó lại không bỏ được mặt mũi nên mới nói những lời hồ đồ đó. Tẩu và Tứ ca cũng không thể mang thù cả đời. Huynh ấy chỉ có hai muối muối.”

“Người có lời gì thì nói nhanh, nếu không nói thì ta đi.”

Tiêu Lê Hoa sẽ không tin tưởng lời nói của Cát Tường... người như thế thật vất vả không cho nàng ta tới cửa, cũng không thể dẫn vào cửa lần nữa, nàng quay người đi, nghĩ tới nàng ta chỉ nói những lời vô nghĩa nếu thật sự có đại sự nàng không tin Cát Tường đuổi theo không chịu nói. Quả nhiên nàng vừa mới xoay người Cát Tường lập tức nóng nảy.

Trong lòng Cát Tường thầm nghĩ Tiêu Lê Hoa, trên mặt vẫn mang theo nụ cười, nói: “Tứ tẩu, nói chánh sự nói chánh sự. Ta có đại sự nói cho tẩu biết, chẳng qua không thể nói không cho người biết, người phải cho ta mượn ít bạc.”

Tiêu Lê Hoa hừ lạnh một tiếng nói: “Muốn mượn bạc? Không cho, đại sự kia của người cứ để thối nát ở trong bụng, ta không tin có đại sự gì có thể làm

khó được ta, cùng lắm đến lúc đó ta đi tốn bạc đi tìm hiểu chuyện này.”

Tiêu Lê Hoa nhắc chân đi về phía trước mấy bước, Cát Tường lập tức kéo nàng lại.

“Tứ tẩu, đừng đi, điều ta biết thật đúng là đại sự, khẳng định có chút giá trị, không cho bạc cũng được, người cho mấy trăm văn ta cũng nói cho người biết, người nghe xong chắc chắn cảm thấy có giá trị. Tứ tẩu, ta thật đúng là thiếu tiền, không lừa người, nếu như không có tiền tu sửa phòng ốc thì chúng ta thật không còn chỗ ở.”

Về mặt Cát Tường đáng thương, nàng nghĩ nhà Tứ ca thật có tiền, thật đủ khí khái nha, Tứ tẩu cũng có thể nói ra dùng bạc giải quyết đại sự, nàng ta nghe đã cảm thấy ghen tỵ, cho nên thái độ cũng thấp hơn một chút.

Tiêu Lê Hoa không tin lắm, nói: “Các người không có bạc? Ba mươi lượng bạc kia nói cho đệ muội người bồi bỏ thân thể, ta căn bản không tin.”

Tiêu Lê Hoa từ lời nói và ánh mắt của Bạch Đại đều có thể nhìn ra đây không phải lời nói thật.

Cát Tường vừa nghe chỉ có thể nói: “Bạc kia thật sự không còn, là ta để cho nam nhân kia thua sạch. Hắn bị dụ dỗ đi bài bạc, kết quả thua sạch sẽ.”

Tiêu Lê Hoa không nghĩ Bạch Đại sẽ đi đánh bạc, còn tưởng rằng hắn cười Cát Tường là do bị hãm hại, bây giờ nhìn lại cũng là hắn hãm hại Cát Tường, ít nhất Cát Tường luôn tìm cách moi tiền từ nhà bọn họ, kết quả không ngăn được hắn một lần đánh cuộc hết tiền.

Cát Tường nói: “Tứ tẩu, hiện tại người cùng Tứ ca có ít nhất ba trăm lượng bạc, cho chúng ta mượn một chút tiền quả thật rất dễ dàng nha. Người đừng nhần tâm như vậy.”

Tiêu Lê Hoa vừa trừng mắt nói: “Ít nói những lời vô dụng, đừng tưởng rằng người nói mấy câu đáng thương thì chuyện trước kia coi như xong, bây giờ ta nói với người, cho dù người có tốt, nếu đứng ở trước cửa nhà, ta vẫn trực tiếp đuổi người đi. Muốn mượn bạc không có cửa đâu. Rốt cuộc người có nói đại sự kia hay không? Nếu nói sau này chúng ta gặp nhau còn có thể nói vài lời, còn người không nói sau này các người chính là tảng đá cây cỏ ven đường..”

Cát Tường vừa nghe muốn lập tức xoay người đi ngay, thầm nghĩ Tiêu Lê Hoa này thật muốn nghe không công đại sự của nàng ta, một đồng tiền cũng không muốn cho mình, thật quá keo kiệt mà. Có điều nàng ta nhìn xuống, nghĩ bây giờ Tứ ca có tiền rồi, sau này không chừng còn có nhiều tiền hơn nữa, nếu mình cứ quẩn quít nói không chừng sau này còn có thể lay động. Nếu bây giờ xoay người bỏ đi, chỉ có thể được cái nhỏ thôi. Thế thì không bằng báo tin cho nàng, nói không chừng nàng cảm kích liền tha thứ cho mình.

“Tứ tẩu, không phải ta muốn đòi tiền của người, ta đây cũng bị buộc không còn cách nào mới phải làm thế, trong đầu cũng chỉ có tiền, người đại nhân đại lượng đừng trách ta. Ta cho người biết, thật đúng là đại sự, liên quan đến muội tử của người Mai Hoa.”

“Mai Hoa?”

Tiêu Lê Hoa vừa nghe liên quan đến muội muội của mình thì khẽ nhủ mảy, nàng làm sao cũng không nghĩ đến đại sự này lại liên quan đến Mai Hoa. Nếu như liên quan đến nàng, nàng cũng không để ý nhiều, cùng lắm thì bình đến tướng chặn rồi nàng lại nghĩ biện pháp giải quyết. Nhưng chuyện này lại liên quan đến người thân, nàng liền coi trọng. Mặc dù nàng tiếp xúc với Mai Hoa không nhiều lắm, nhưng nàng rất thích cô muội muội này, không muốn nàng xảy ra chuyện gì.

Cát Tường thấy vẻ mặt Tiêu Lê Hoa biến hóa cũng biết nàng để ý rồi, lập tức lại bắt đầu dùng tới cân não, có điều con người nàng ta vừa động đã bị Tiêu Lê Hoa thấy được, nàng chỉ nói một câu khiến nàng ta từ bỏ ý định kiểm một khoản tiền trong đầu.

Tiêu Lê Hoa nói: “Người đừng nghĩ dùng chuyện Mai Hoa uy hiếp ta. Cùng lắm ta để tâm chuyện Mai Hoa kỹ càng, không để nàng xảy ra chuyện gì, ai cùng đừng nghĩ dưới mắt ta tính toán lên nàng ấy. Đến lúc đó ta sẽ nhớ kỷ lòng dạ của người! Sau này người sẽ hối hận!”

Tiêu Lê Hoa đối với loại người này thật không thể khách khí, loại người chỉ cần nắm một chút chỗ trống đã muốn mò được chỗ tốt, thật là đáng ghét.

Cát Tường nói: “Tứ tẩu, Tứ tẩu, ta không có nghĩ như vậy, ta liền nói với người, là có người muốn kết hôn với Mai Hoa, có điều là muốn lừa gạt cưới Mai Hoa.”

Cát Tường mồm miệng lanh lợi, mấy câu nói đã đem chuyện này nói rõ.

Thì ra trong lúc vô tình Cát Tường đã nghe được chuyện này, ở thôn Ngũ Cốc có một gia đình họ Lưu, trong nhà có một nhi tử đầu óc có chút ngu si đã đến tuổi thành thân nhưng lại không tìm được cô nương nào nguyện ý gả. Nương của người này đặc biệt yêu thương đứa con trai này, muốn tìm cho nhi tử một người vợ vừa đẹp mắt vừa biết nghe lời, còn không có chỗ thiếu hụt nào. Cô nương như vậy thật không dễ tìm, cuối cùng không biết làm sao lại coi trọng Mai Hoa. Đã nghĩ muốn tìm bà mối giúp đỡ mối hôn sự này, biết Tiêu gia không đồng ý nên nghĩ cách lừa gạt.

Lưu gia có hai đứa con trai, một người tên Lưu Thụ, một người tên Lưu Mộc, tính toán đến lúc đó nói với Mai Hoa là Lưu Thụ nhưng thật ra gả chính là Lưu Mộc. Dù sao đến lúc đó người đã gả đi rồi, vào cửa Lưu gia, muốn đòi ý cũng không được.

Tiêu Lê Hoa nghe sắc mặt rất khó coi, lúc trước nàng xem tiểu thuyết hay phim ảnh cũng thấy qua tình tiết này, lúc ấy cũng rất tức giận, không nghĩ đến bây giờ lại để cho nàng gặp phải, muội tử Mai Hoa của nàng tốt như vậy lại muốn lừa gạt gã cho kẻ ngu, đây là bọn họ xem Tiêu gia thành người chết cả rồi sao?

Cát Tường nói: “Tứ tẩu, người nói đây có phải đại sự hay không? Mai Hoa là một cô nương tốt, cũng không thể để bọn họ làm hại, nữ sợ nhất gả sai chồng, đây chính là chuyện cả đời.”

Tiêu Lê Hoa liếc nhìn nàng một cái, lạnh giọng nói: “Nếu như không phải trận tuyết này khiến nhà của các người sụp đổ thì người không trở về nhà mẹ đẻ, có phải tính không nói chuyện này ra đúng không? Có phải định để yên xem muội từ ta gả cho kẻ ngu?”

“Ta không phải không về nhà nhà, Tứ tẩu người đừng trách lầm ta.”

Cát Tường dưới ánh mắt lạnh như băng của Tiêu Lê Hoa đành cúi đầu hạ tầm mắt, trong lòng kêu khổ, nghĩ rằng đã làm chuyện tốt, làm sao Tứ tẩu này còn thay đổi thái độ? Hiện tại Tứ tẩu này thật khó dây dưa hơn trước, nhưng nàng ta cũng không thể âm ỉ cùng nàng, dù sao đây cũng là một cơ hội tốt, nàng ta còn muốn sửa chữa mối quan hệ đây.

Tiêu Lê Hoa bỏ lại Cát Tường bước đi.

Cát Tường đứng yên tại chỗ, đôi mắt đầy trông mong nhìn theo, muốn đuổi theo cũng không dám, trong lòng nghĩ hiện tại Tứ tẩu không để ý đến nàng ta, chờ qua vài ngày nữa nàng lại dây dưa quần lấy, nói không chừng mối quan hệ của bọn họ khá hơn một chút, ít nhất sau này Tứ ca Tứ tẩu có kiếm tiền cũng nghĩ đến cho nàng ta một chân cũng không phải là chuyện không thể nào.

Cát Tường nghĩ tới đến chuyện tốt xoay người đi trở về, hôm nay thật lạnh, nàng ta nghĩ mới vừa rồi Nương đề nghị thật hợp với lòng nàng ta, không cho bạc nàng ta thì nàng ta liền mang nam nhân nhà mình đến ở nhà mẹ đẻ, vốn ở nhà thoải mái hơn so với ở nhà chồng. Hơn nữa sắp đến lễ mừng năm mới rồi, đến lúc đó khẳng định mỗi ngày đều được ăn ngon nha, trước đó còn có thể tham gia Như Ý xuất giá, chuyện kia lại càng là đại hỷ sự, nói không chừng còn có thể mò được chỗ tốt hơn, đến lúc đó cũng không tin lão bà tử Bạch gia kia không cầu nàng ta trở về!

Sau khi Cát Tường trở về Như Ý hỏi nàng ta đi cùng nói với Tiêu Lê Hoa những gì, Cát Tường cũng kể cho nàng ấy nghe, Như Ý nghe xong tròn mắt nhìn Cát Tường. Cát Tường thấy vậy trong lòng mất hứng, nghĩ mình dù sao cũng là tỷ tỷ của nàng, Như Ý trừng mình như vậy làm cái gì. Nhưng sau này Như Ý đến Cao gia hưởng phúc, coi như làm đi nương cũng trôi qua trời chảy hơn nàng, cho nên nàng cũng không muốn đắc tội nàng ấy.

“Như Ý, muội không muốn tỷ nói cho Tứ tẩu biết sao? Muội còn hận Tứ tẩu sao? Chẳng lẽ do tẩu ấy không chịu làm mối cho muội cùng Triệu công tử? Thật ra thì chỉ bằng Tứ ca hai người bọn họ sao có thể nói Triệu công tử cưới muội được? Bọn họ không giúp muội cũng chỉ là cảm thấy không thể giúp, nói muội không xứng với người ta cũng chỉ là bọn họ sĩ diện, muội cũng đừng ghi hận. Nói về cuộc sống của Tứ ca bây giờ trôi qua thật là tốt, sau này muội vào Cao gia, hầu hết có thể giúp cho muội chỉ có bọn họ.”

Cát Tường khuyên Như Ý, nàng ta cũng chỉ hy vọng Như Ý có thể sống tốt, nàng ấy trôi qua tốt thì mình cũng được thom lây.

Như Ý hừ lạnh một tiếng nói: “Bọn họ giúp ta? Bọn họ không gây thêm phiền cho ta đã tốt lắm rồi, năm đó khiến cho Cao gia đuổi đánh hạ nhân, sau lại hại Tô thị, ta vào Cao gia cũng không có ngày tốt. Chuyện đó còn liên quan tới Mai Hoa”

Cát Tường nói: “Ai da, nếu không phải do nàng ta, bây giờ không chừng Tô thị đã sinh được một tiểu tử mập mạp, bây giờ muội làm gì sinh hạ được con trai trưởng? Rồi còn Tô thị oán hận muội, đến lúc đó muội chỉ có một chút không tốt nàng ta cũng đã giận chó đánh mèo, như vậy còn không lo Cao công tử hướng đến muội sao? Như vậy suy nghĩ, có thể là chuyện tốt lẫn chuyện xấu.”

“Làm sao tỷ lại nói tốt thay Tiêu Lê Hoa? Nàng ta cho tỷ bạc rồi?”

“Không có, tẩu ấy cũng không cho ta, cũng là muội muội bây giờ có tiền, có phải sẽ cho tỷ tỷ chút tiền bạc chi tiêu không? Tỷ tỷ từ nhỏ đến lớn vẫn luôn thương muội đây.”

Cát Tường bị Như Ý trừng lập tức nói, nàng ta cũng không phải cố ý nói tốt cho Tiêu Lê Hoa, chỉ là muốn bọn họ trôi qua tốt nàng ta cũng có thể thom lây, ở trong mắt nàng ta không có ân oán lâu dài, chỉ có thật nhiều tiền tài mà thôi.

Như Ý nói: “Không có.”

Cát Tường chưa từ bỏ ý định nói tiếp: “Vậy muội trả tiền học phí cho Từ Văn và Xuyên Từ Khóa Từ để bọn chúng đến học đường, muội cũng không thể chỉ đối xử tốt với bọn chúng, không nhìn lại tỷ.”

“Chờ ta vào Cao gia có bạc rồi hãy nói, hiện tại bạc còn chưa đủ dùng đâu, tỷ cho rằng loại nhà cao cửa rộng như thế ta không cần chuẩn bị bạc dự phòng cho chính mình sao? Ta không hướng tỷ mượn bạc thì tỷ nên cảm tạ trời đất rồi!”

Như Ý nghĩ đến sắp phải đến Cao gia, chân mày thoáng nhíu lại, nếu như nàng gả cho người khác làm chính thất, nàng có thể trông coi tiền tài trong nhà, đến lúc đó cũng không thiếu tiền chuẩn bị cho hạ nhân, đồ cưới ít một chút cũng không có sao. Nhưng bây giờ nàng lại đi làm thiếp cho người ta, nàng càng cần phải chuẩn bị tiền để thu mua hạ nhân, nhưng nàng ngay cả một chút tin tức của Cao gia cũng không thăm dò được. Trừ phi nàng phải dụ dỗ Cao Chính Bình cho thật tốt, để cho hắn cho mình tiền xài, có điều hiển nhiên Cao Chính Bình đối với việc đáp ứng hôn sự bị buộc này cũng không hài lòng lắm, bảo hắn cho mình tiền xài hiển nhiên cần tốn nhiều công phu. Nàng cũng vì đồ cưới mà rầu rĩ.

Như Ý vốn hận Tứ ca Tứ tẩu không giúp nàng từ chuyện Triệu Lâm Đình, hận cả đời nàng, hiện tại càng hận bọn họ không chịu cho mình thêm chút đồ cưới, nghĩ trong tay bọn họ có thể có ba trăm lượng, rõ ràng trước đó bên thôn Thượng cầu đến đây, bọn họ có thể đòi cho mình thêm lợi ích, nhưng bọn họ lại chỉ nghĩ đến bản thân, căn bản không nghĩ đến nàng. Đây không phải ca ca ruột cùng tẩu tử, căn bản không đem nàng để ở trong lòng. Như Ý càng nghĩ càng hận bọn họ. Nhưng đúng như Cát Tường nói, cuộc sống của bọn họ càng ngày càng tốt, sau này trong đám người nhà mẹ đẻ có lẽ chỉ có bọn họ là khá nhất, vẫn không thể cùng bọn họ triệt để cứng rắn.

Cát Tường nhìn Như Ý nhủ mảy, nếu trong lòng vẫn không vui thì nàng cũng không còn gì để nói nữa. Có điều vẫn nói thầm, nghĩ mình đúng là mệnh khổ, ca ca chị dâu muội muội tất cả đều vất vả chảy ra nước, muốn nhỏ một cọng lông từ trên người bọn họ thật khó, rõ ràng một người đã có trong tay mấy trăm lượng bạc, một người sẽ đến nhà người có tiền hưởng phúc.

“Chờ xem, sau này bọn họ ai khá hơn một chút, đến lúc đó phải dựa vào người đó gần hơn một chút, bọn họ trôi qua ngày tháng tốt, cũng đừng bỏ ta ở phía sau!” Cát Tường trong lòng thầm suy nghĩ.

Bạch Đại cùng Cát Tường đến mượn bạc, Tạ gia không cho, bọn họ cũng không có bạc cho, cuối cùng giống như Uông thị nói, để cho hai người ở lại. Trong lòng Tạ Hữu Khang rất hứng nhưng lại không thể nói cái gì, chỉ muốn nghĩ cách làm sao có thể đem bọn họ mau chóng đuổi đi cho rồi, còn phải không để cha mẹ mất hứng nữa. Vợ chồng Tạ Hữu Thái không thêm đề ý. Tạ Hữu Hòa bọn họ thì chỉ cười híp mắt, dù sao cũng không phải ăn của bọn họ, không tốn của bọn họ đồng nào, có thể nhìn đại ca đại tẩu mất hứng, trong lòng bọn họ cũng có chút hứng trí.

Bạch Đại cùng Cát Tường đi về nhà cầm lễ vật, người của Bạch gia căn bản không lộ diện.

Người trong thôn đối với việc Cát Tường trở lại cũng chỉ chờ một chút, có điều rất nhanh bởi vì Như Ý xuất giá mà chuyển sang đề tài khác.

Vừa rơi xuống một trận bão tuyết, trên đường tuyết vẫn còn chưa bằng phẳng, gió thổi lạnh lẽo khiến mặt người bị đông lạnh đến đỏ bừng, dưới cuộc sống như vậy Tạ gia làm tiệc rượu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Chuyện bí phương

Như Ý là thiếp thất, tất nhiên không có kiệu lớn đồ thảm hoặc xe ngựa treo lụa đồ đến đón. Dưới thời tiết sau nhiều ngày tuyết rơi vừa mới hết, tất nhiên không dùng cỗ kiệu, Cao gia dùng một chiếc xe ngựa đến đón Như Ý. Trên người Như Ý mặc một thân giá y đồ thảm phía trên có thêu hoa mẫu đơn, trên đầu trùm khăn đỏ, được Tạ Hữu Khang cổng trên lưng đưa ra xe, sau đó Tạ gia đốt pháo trước cửa, cứ như vậy rồi đi.

Uông thị khóc nước mắt lưng tròng, bị Phương thị xem thường đỡ trở về.

Tạ Sinh Tài nhìn theo xe ngựa cho đến khi không còn thấy bóng dáng, chân mày ông thoáng cau lại, trong lòng không có chút vui mừng vì gả con gái đi, ông không có cách nào cao hứng nổi. Mặc dù cả đời này ông chỉ là nông dân, người quê mùa nhưng cũng chưa bao giờ muốn nữ nhi trong nhà đi làm thiếp cho người ta. Chuyện này ở trong mắt ông chính là chuyện mất mặt, cho dù Cao gia có tiền có thế hơn nữa, trong lòng ông vẫn nặng nề, nghĩ đến kết quả bi thảm của những nữ nhân đi làm thiếp cho người ta nghe nói từ miệng người khác, ông không khỏi lo lắng cuộc sống Như Ý sẽ trôi qua không quá tốt.

Tạ Hữu Hòa đi đến bên cạnh Tạ Sinh Tài, nhỏ giọng nói: “Cha, hôm nay là cha gả nữ nhi, đây là chuyện vui, đừng nhủ mảy, làm cho người ta nhìn thấy sẽ cho rằng trong lòng cha không vui, đến lúc đó nếu truyền đến tai muội phụ, đây không phải là đắc tội với hắn sao? Sau này chúng ta còn dựa vào muội phụ để phát tài...!”

“Chuyện vui cái rắm! Muội muội người đó là đi làm thiếp cho người ta, cũng không phải làm vợ cả nhà chính, cái này không gọi là cưới, gọi là dâng, cưới vợ bé người có hiểu hay không?” Tạ Sinh Tài tức giận trừng mắt nhìn con thứ ba: “Ta nói cho người biết, nếu người thật sự yêu thương muội muội người, sau này ít gây chuyện cho nó, trên đầu nó còn có phu nhân nhà chính, người nghe nói qua phu nhân nhà ai dung chứa được thiếp thất không? Không chừng nàng ta còn đang suy nghĩ biện pháp gây khó dễ cho muội muội người, người đừng hoảng một chút cho ta!”

Tạ Hữu Hòa cười nói: “Cha, nhưng muội muội nói muốn cho chúng ta đi theo được thom lây, rồi hãy nói cha lo lắng cái gì. Như Ý rất thông minh, đến lúc đó muội ấy với Tô thị kia không biết người nào thắng à! Cha cũng đừng lo lắng cho nàng nhiều quá”

“Nói không cho phép nó gây chuyện chính là không cho phép! Chính mình có bản lĩnh mới là bản lĩnh! Xem cả nhà Tứ đệ người hôm nay trôi qua thế nào, học hỏi một ít của nó đi!”

Gần đây Tạ Sinh Tài đối với con thứ ba chường mắt nhưng không thể làm gì.

Tạ Hữu Hòa nói: “Cha, không phải cha nói người một nhà nên giúp đỡ lẫn nhau sao? Tứ đệ không chịu giúp chúng con, tiểu muội nguyện ý giúp thì cha không cho, chỉ dựa vào bản lĩnh của mình nói không chừng cả đời chỉ làm kẻ quê mùa thôi, cha không phải muốn như vậy đến già chứ? Con thì không muốn như vậy qua một đời, sói ăn thịt dê ăn cỏ, đều có cầu cầu thực chi đạo, con của con cũng như vậy, con chỉ vì mình mà suy tính, cha cũng đừng quản.”

Tạ Hữu Hòa nói xong không đợi Tạ Sinh Tài nói gì đã quay người trở về nhà, hôm nay trời lạnh, trong nhà mở vài bàn tiệc đều đặt trong nhà, không có ai ở trong nhà chiếu cố khách cả.

Tạ Sinh Tài tức giận thở dài một hơi, nghĩ cũng không biết Như Ý vào Cao gia rốt cuộc là chuyện tốt hay chuyện xấu, chỉ mong đợi nó đừng giống kết

quả bí thăm của những thiếp thất mà ông từng nghe qua.

Bàn tiệc hôm nay là do Tiêu Lê Hoa làm, lúc bọn họ dọn nhà, cả nhà cũng đã biết chuyện nàng nấu ăn ngon, sau đó giúp đỡ mấy nhà làm tiệc cưới, cả thôn đều biết tài nghệ nấu ăn của nàng, nên Như Ý xuất giá cũng để nàng nấu ăn.

Chờ tất cả món ăn được dọn lên một lượt, các nữ nhân nấu ăn ở phòng bếp cuối cùng cũng có thể ăn cơm, các nàng đã giữ một bàn ở phòng bếp.

“Tài nấu ăn của Lê Hoa thật sự rất tốt, ta học cùng người cũng không làm ra được mùi vị này, xem ra tài nghệ cũng thật biết chọn người.”

Dương Thảo ăn một miếng thịt kho tàu đậu hủ, cười khen một câu.

Từ thị cũng cười nói: “Đúng vậy a, ta cũng học của Lê Hoa, nhưng làm mùi vị cũng không giống, ngược lại Như Ý cũng học được mấy phần giống như vậy.”

Trương tẩu tử hỏi: “Như Ý cũng học? Nàng ta đi Cao gia hưởng phúc, sau này chỉ cần há miệng chờ cơm là được, còn cần học nấu ăn sao? Lại không phải đi làm nữ đầu bếp nhà.”

Vương đại thẩm cười nói: “Biết nấu ăn cũng là một bản lĩnh, nói không chừng một ngày nào đó Như Ý làm thức ăn ngon cho Cao thiếu gia ăn, hẳn ăn một lần đặc biệt thích ăn, mỗi ngày đều đến chỗ nàng ấy, đến lúc đó cuộc sống tốt quá rồi.”

“Cái gì là sống tốt hay không không tốt chứ? Như Ý nhà chúng ta lớn lên đẹp mắt như vậy, dù mỗi ngày ngồi nơi đó cũng đủ khiến cho Cao thiếu gia yêu thích rồi, cần gì dựa vào mấy món ăn mới làm cho người ta yêu thích? Thật khiến người ta cười rụng răng.”

Lý thị một mực chọn thịt ăn, nhai một miếng đầy mỡ, nghe người khác khen ngợi tài nấu ăn của Tiêu Lê Hoa, nàng ta cũng không có thể nói thẳng không để ăn, lúc này nói đến Như Ý nàng ta còn có thể phản bác, vội vàng nhai thịt trong miệng rồi nuốt xuống nói.

“Cao gia chính là mở tửu lâu, bên trong thức ăn muốn thơm bao nhiêu thì có bấy nhiêu thơm, muốn ăn cái gì thì có cái đó, còn cần một chủ tử như Như Ý đích thân xuống tay sao? Nàng cùng người khác học một chút chuyện trong nhà như nấu ăn kia thì sao có thể giúp nàng cái gì? Tứ đệ muội người nói có đúng không?”

Tiêu Lê Hoa liếc nhìn nàng một cái cũng không phản ứng với nàng ta.

Lý thị thấy Tiêu Lê Hoa không để ý đến nàng ta, ngượng đỏ bừng mặt, kể từ khi Tạ Hữu Thuận nói muốn cắt đứt lui tới với Cát Tường cùng chi thứ hai bọn họ, nàng ta thật sự không đến cửa nhà Tạ Hữu Thuận nữa, cho dù có thấy cũng ít nói với nhau, nói ra lời cũng lạnh giống như mùa đông. Nhưng ở trước mặt người ngoài Tiêu Lê Hoa còn không để ý nàng ta, nàng ta cảm thấy quá mất mặt.

“Tứ đệ muội, ta hỏi người đấy!”

“Tam tẩu, Như Ý là em gái của chồng ta, dĩ nhiên ta hy vọng muội ấy dựa vào món ăn học từ ta có thể giúp ích được cho muội ấy, người không mong như thế sao?”

Lý thị không biết làm sao đáp, nói không hy vọng? Đây không phải là mong đợi Như Ý không tốt sao, nói hi vọng, thế không phải thừa nhận tài nghệ nấu ăn của Tiêu Lê Hoa sao?

Mấy nữ nhân ngồi nghe ở bên cạnh, tất cả đều mỉm cười, nghĩ thầm hai chị em bạn dâu Lý thị cùng Tiêu Lê Hoa này trước kia luôn là đánh mắng không ngừng nghỉ, bây giờ vẫn còn không hợp nhau, chỉ có điều Lý thị đầu không lại Tiêu Lê Hoa mà thôi.

Lý thị hừ một tiếng rồi cúi đầu dọn thức ăn, Tiêu Lê Hoa cũng lơ đãng để ý nàng ta, hai người các nàng bình tĩnh, người khác lại nói tiếp, tiếp theo những lời này lại nói đến tửu lâu của Cao gia.

Trương tẩu tử nói: “Nói đến tửu lâu Cao gia này, thức ăn là ăn ngon, nhưng lại kém Vị Hương lâu, đồ ăn của Vị Hương lâu cũng đa dạng hơn nhiều. Không nói đến cái khác, món trứng gà muối và trứng trà đã hơn hẳn, đương gia nhà ta có một lần mang về mấy cái, ăn rất ngon, cũng có thể ăn với cơm.”

Vương đại thẩm cũng nói: “Không phải là món trứng gà muối và trứng trà chứ, nghe nói tửu lâu của Cao gia cũng có. Huynh đệ nhà mẹ ta đi tửu lâu Cao gia ăn cơm đều sẽ ăn món này, nói là ăn rất ngon.”

Lý thị nói: “Đúng đấy, tửu lâu của Cao gia mở lâu hơn Vị Hương lâu, sao có thể kém hơn Vị Hương lâu a, cửa hiệu lâu đời mới là tốt hơn.”

Dương Thảo ở một bên nhàn nhạt nói: “Cửa hiệu lâu đời nếu không làm ra những trò gian trá thì buôn bán vẫn không tốt như thường. Học trộm của người ta thì có bản lĩnh gì đâu.”

Lý thị nhìn Dương Thảo, nhưng lại không dám lý luận cùng Dương Thảo, dù sao Dương Thảo cũng là con dâu của thôn trưởng.

Trương Liên Hương cười nói chuyện với Dương Thảo, các nàng nhìn không quen Lý thị ý vào em gái của chồng làm thiếp cho Cao gia cứ như vậy mà đắc ý, các nàng có biết Cao gia đụng chạm với Tiêu Lê Hoa, cũng cho rằng Tiêu Lê Hoa bị bắt nạt.

Tiêu Lê Hoa biết chuyện này, vốn hai món trứng muối và trứng trà cũng không phải món gì khó khăn, chỉ cần suy nghĩ một chút là có thể nghĩ ra cách

lâm, Cao gia có thể làm ra cũng bình thường. Hoa Hằng đã chiếm tiền cơ, lợi dụng mối làm ăn này buôn bán lời một số lớn, cho dù Cao gia muốn cướp mối làm ăn cũng không đạt được chỗ tốt quá lớn. Hơn nữa bây giờ Hoa Hằng lại có món tương khó nghĩ ra cách điều chế, hẳn vẫn có thể áp đảo Cao gia một phần. Đến đến lúc nàng đem bí phương thịt khô bán cho hắn, tin rằng Cao gia khó địch lại Hoa Hằng.

Hoa Hằng nói cho Tiêu Lê Hoa ban đầu nàng bị đuổi ra khỏi Cao gia là do Cao gia tính toán, nàng cũng nhớ đến tình hình lúc đó. Hoa Hằng không nói dối, mặc dù Tiêu Lê Hoa đối với nguyên chủ tham mộ hư vinh rất bất đắc dĩ, nhưng nàng ấy cũng rất chán ghét Cao gia, nghĩ đến nếu bây giờ nàng đã là Tiêu Lê Hoa rồi, thì phải làm những thứ gì đó, đem làm ăn mà đám người kia lấy làm kiêu ngạo cho Hoa Hằng khiến cho buôn bán của Cao gia kém đi một chút, đây cũng là một cách trả thù.

Trương tẩu tử còn nói: “Vị Hương Lâu còn có món tương, bọn họ làm món tương có thịt băm đúng thật là ngon, có vài món rau xào chấm với món tương đó mùi vị còn thơm hơn. Cho dù không có rau, ăn hết rau xào, ăn tương kia với cơm, cầm lấy hành tây, chấm chút tương cũng ăn rất ngon. Khẩu Tử nhà ta nói một bình tương nhỏ rất đắt, một trăm văn tiền một chén, thật là ăn không nổi.”

Lúc này Vương đại thẩm không thể nói tốt cho từ lâu Cao gia rồi, món này Cao gia thật không có.

Một bàn nữ nhân lại bắt đầu đàm luận món tương kia, nói đến khí thế ngất trời.

Lý thị nhìn Tiêu Lê Hoa nói: “Tứ đệ muội, món tương kia là người bán cho Vị Hương Lâu à? Có phải món trứng gà muối cùng trứng trà kia cũng là người bán hay không?”

Lý thị vừa nói như thế, tất cả mọi người đều nhìn về phía Tiêu Lê Hoa, các nàng biết Tiêu Lê Hoa đã từng bán một bí phương, lúc này mới có bạc cho thôn sủi cầu.

Tiêu Lê Hoa hỏi: “Tam tẩu hỏi cái này để làm cái gì?”

Lý thị nói: “Làm sao người không bán cho Cao gia?”

Tiêu Lê Hoa giống như nhìn kẻ ngu nhìn nàng ta, nói: “Tại sao ta phải bán cho Cao gia?”

“Như Ý là gà vào Cao gia.”

“Ban đầu Như Ý không có quan hệ gì với Cao gia, hơn nữa, cho dù Như Ý vào Cao gia thì ta nhất định phải bán cho Cao gia sao? Chuyện này người nói với nam nhân nhà ta đi!”

Trong lòng Tiêu Lê Hoa nghĩ Lý thị thật là khờ, chuyện nàng bị Cao gia đuổi đánh ra ngoài cả thôn đều biết, đây cũng là chuyện mất mặt đối với Tạ gia, Như Ý gà cho Cao gia đó là chuyện của Như Ý, còn muốn kéo theo nàng nữa sao, khi nàng là bùn nặn à?

Một đám nữ nhân cũng cảm thấy Lý thị là ngu, đều nhìn nàng ta mà không lên tiếng.

Lý thị cũng kịp phản ứng, một hồi xấu hổ, nàng ta cúi đầu ra sức ăn, trong lòng nghĩ chuyện này phải nói với người trong nhà, nếu có thể giúp cho Như Ý, đến lúc đó Như Ý cũng sẽ nhớ tốt với nàng ta, quan trọng nhất là có thể khiến cho Tiêu Lê Hoa không thoải mái, trong lòng nàng ta mới có thể cao hứng, mắt thấy Tứ phòng kiếm bạc trắng thật dễ dàng khiến nàng ta thêm thường a.

Trong lòng Tiêu Lê Hoa cũng không thêm để ý, nàng đã sớm nói với Tạ Hữu Thuận chuyện này, Tạ Hữu Thuận còn không muốn có bất kỳ quan hệ nào với Cao gia hơn hẳn nàng, làm một người nam nhân, bất kể Tiêu Lê Hoa đã từng nghĩ muốn leo lên cành cao Cao gia hay vợ hắn từng bị Cao gia đánh ra khỏi cửa, trong lòng hắn đều có ngăn cách với Cao gia, làm sao nguyện ý để cho Tiêu Lê Hoa giúp đỡ Cao gia?

Sau tiệc rượu, những khách nhân đều tản đi, Tiêu Lê Hoa đã bị gọi vào trong phòng hai lão Tạ gia, nàng vừa vào nhà đã thấy Tạ Hữu Thuận đứng ở bên trong, sắc mặt không tốt, mà Lý thị đứng ở một bên, trong lòng nàng cũng biết chuyện gì xảy ra.

Uông thị nói: “Vợ lão Tứ, trong tay người còn có bí phương gì không? Lấy ra cho Như ý, xem như người làm ca ca tẩu tẩu như các người giúp con bé đứng vững gót chân ở Cao gia.”

Phương thị ở một bên nói: “Tứ đệ muội, lại nói tiếp lúc trước là người đắc tội với Cao gia, còn đắc tội với Tô thị, bây giờ người có khả năng thì người cũng nên giúp Như Ý một tay.”

“Vợ lão Tứ, nếu con có bí phương gì thì hãy cho Như Ý, con cứ yên tâm, nên trả bao nhiêu tiền thì sẽ trả con bấy nhiêu tiền.” Tạ Sinh Tài ở một bên nói.

Uông thị nói: “Nói tiền cái gì, đều là người một nhà.”

Tạ Sinh Tài trợn mắt nói: “Như Ý đi đến Cao gia, chính là người của Cao gia, nhưng vợ lão Tứ là người của Tạ gia, Cao gia cùng Tạ gia có thể là một nhà sao? Nó có thể bán bí phương cho Cao gia đã là không tệ lắm rồi!”

Uông thị nói: “Như Ý là khuê nữ của ta, lão Tứ là nhi tử của ta, bọn họ là huynh muội ruột thịt, không phải người một nhà thì là cái gì? Phân biệt Cao gia Tạ gia cái gì! Lão đầu từ người tránh qua một bên!”

Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa hai người nghe bọn họ ầm ĩ, liếc nhìn nhau, trong lòng nghĩ bọn họ có hỏi bọn hắn có đồng ý hay không thế?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **www.EbookFull.Net**.